

SF
/F

HECATE

Pilda semănătorului

Octavia E. Butler

Pilda semănătorului

Octavia E. Butler
PARABLE OF THE SOWER

Redactare: Ana-Maria Datcu

Copertă: Mihai Nadolu

Tehnoredactare: Stelian Bigan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BUTLER, OCTAVIA E
Pilda semănătorului / Octavia E. Butler ; trad.: Toma Ritner. - Bucureşti : Editura Hecate, 2015
ISBN 978-606-94047-2-0

I. Ritner, Toma (trad.)

821.111-31=135.1

EDITURA şi LIBRĂRIA HECATE
Str. Olari nr. 8, sector 2, Bucureşti, România
Tel: 0314377314
www. hecate.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@hecate.ro
Comenzi telefonice: 0314377314
Comenzi online: www.hecate.ro

Octavia E. Butler

Pilda semănătorului

Traducere din limba engleză
de Toma Ritner

HECATE

2024

În esență, geniul înseamnă adaptabilitate și pasiune pozitivă permanentă. Fără permanență, celelalte determină un entuziasm de moment. Fără adaptabilitate, celelalte pot fi canalizate în fanatism distructiv. Fără pasiune pozitivă, nu există absolut nimic.

Sămânța Pământului: Cărțile viilor
de Lauren Oya Olamina

1

Tot ce atingi
Schimbi.

Tot ce Schimbi
te Schimbă.

Unicul adevăr etern
este Schimbarea.

Dumnezeu
este Schimbare.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

SÂMBĂTĂ, 20 IULIE 2024

Azi-noapte am avut iar visul meu recurent. Cred că era de așteptat. Îl visez când mă lupt, când mă zbat în propriul meu cârlig și încerc să mă prefac iar că nu se întâmplă nimic neobișnuit. Îl visez când încerc să fiu fiica tatălui meu.

Astăzi este aniversarea noastră: a cincisprezecea aniversare a mea și a cincizeci și cincea aniversare a lui tata. Mâine voi încerca să-i fac pe plac – lui, comunității și lui Dumnezeu. De aceea am visat azi-noapte ceva care să-mi aducă aminte că totu-i o minciună. Cred că trebuie să scriu despre vis, întrucât minciuna asta mă tulbură foarte mult.

Învăț să zbor, să levitez. Nu mă-nvață nimeni. Învăț pur și simplu de una singură, puțin câte puțin, o lecție într-un vis, apoi altă lecție în alt vis. Nu-i o imagine foarte subtilă, dar este

persistentă. Am avut multe lecții și acum sunt mai iscusită în zburat. Mă încred mai mult în capacitatea mea, însă tot mi-e frică. Deocamdată nu-mi pot controla foarte bine direcționarea.

Mă aplec înainte, spre ușă. Este o ușă similară celei dintre camera mea și hol. Pare să fie foarte departe de mine, totuși mă aplec către ea. Menținându-mi corpul rigid și tensionat, eliberez ceea ce țin, ceea ce mă împiedicase până acum să mă înalț ori să cad. Și mă las pe aer, mă încordez în sus, fără să mă înalț, dar, în același timp, fără să cad. După care încep într-adevăr să mă mișc, ca și cum aș luneca pe aer, plutind la un metru deasupra podelei, prinsă între teroare și fericire.

Plutesc spre ușă. Dintr-acolo strălucește o lumină difuză, rece. După aceea lunec puțin în dreapta, apoi mai mult. Îmi dau seama că voi rata ușa și mă voi lovi de perete, însă nu mă pot opri, nici n-am cum să virez. Plutesc îndepărtându-mă de ușă, îndepărtându-mă de strălucirea difuză către altă lumină.

Peretele aflat dinaintea mea arde. Focul a izbucnit de niciunde, a trecut prin perete, a început să se întindă spre mine, să se întindă pentru mine. Focul se răspândește. Plutesc în el. Scapără în jurul meu. Mă zbat și mă zvârcolesc și încerc să mă retrag, prinzând pumni de aer și foc, lovind din picioare, arzând! Întuneric.

Poate că m-am trezit puțin. O fac uneori, când mă înghite focul. Asta-i rău. Când mă trezesc complet, nu pot să readorm. Încerc, dar n-am reușit niciodată.

De data asta nu mă trezesc complet. Lunec în partea a doua a visului – partea banală și reală, partea care s-a întâmplat cu adevărat cu ani în urmă, când eram mică, deși la momentul acela n-a părut importantă.

Întuneric.

Întunericul se luminează.

Stele.

Stele care-și proiectează lumina scânteietoare, difuză, rece.

— În copilăria mea, îmi spune mama vitregă, noi nu puteam vedea atât de multe stele.

Vorbește în spaniolă, limba ei maternă. Este scundă și stă nemișcată, privind în sus la banda lată a Căii Laptelui. Am ieșit amândouă după lăsarea întunericului ca să strângem rufele de pe frânghie. Ziua fusese fierbinte, ca de obicei, și amândurora ne place întunericul răcoros de la începutul nopții. N-a răsărit luna, însă putem vedea foarte bine. Cerul este plin de stele.

În apropiere se simte zidul cartierului, o prezență înaltă și masivă. Îl văd ca pe un animal ghemuit, poate gata să sară, mai degrabă amenințător decât protector. Dar mama vitregă este acolo și ea nu se teme. Stau aproape de ea. Am șapte ani.

Privesc în sus la stele și la cerul profund și întunecat.

— De ce nu puteați vedea stelele? o întreb. Toți le pot vedea.

Vorbesc tot în spaniolă, așa cum m-a învățat ea. E un fel de intimitate.

— Din cauza luminilor orașului, răspunde ea. Lumini, progres, dezvoltare, toate chestiile alea de care nu ne mai sinchisim fiindcă suntem prea arși de soare și prea săraci.

Face o pauză.

— Când eram de vârsta ta, mama mi-a spus că stelele – puținele stele pe care le puteam vedea – erau ferestre către paradis. Ferestre prin care se uita Dumnezeu, ca să fie cu ochii pe noi. Am crezut-o aproape un an întreg.

Mama vitregă îmi întinde un braț de scutece ale fratelui meu cel mai mic. Le iau, pornesc înapoi spre casă, unde a lăsat coșul mare din nuiele, și pun scutecele peste mormanul dinăuntru. Coșul este plin. Privesc peste umăr, ca să fiu sigură că mama vitregă nu se uită la mine, apoi mă las să cad pe spate pe maldărul moale de haine curate și țepene de scrobeală. Pentru o clipă, căderea este ca plutirea.

Rămân acolo și privesc stelele. Aleg câteva constelații și numesc stelele care le formează. Le-am învățat dintr-o carte de astronomie care i-a aparținut mamei tatălui meu.

Văd dâra bruscă de lumină a unui meteorit care fulgeră peste cer în vest. Îl urmăresc, sperând să mai văd unul. După aceea mama vitregă mă strigă și revin la ea.

— Dar și acum există lumini în oraș, îi spun. Ele nu ascund stelele.

Ea clatină din cap.

— Nu sunt nici pe departe atât de multe ca atunci. Copiii de azi habar n-au cum străluceau luminile orașului... și nu chiar cu așa de mult timp în urmă.

— Eu prefer totuși stelele, îi spun.

— Stelele sunt gratis, comentează ea ridicând din umeri. Eu una aș prefera să revină luminile orașului, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Dar ne putem permite stelele.

2

Un dar de la Dumnezeu
Poate să ardă degetele nepregătite.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

DUMINICĂ, 21 IULIE 2024

Cu vreo trei ani în urmă, Dumnezeul lui tata a încetat să mai fie și Dumnezeul meu. Biserica lui a încetat să mai fie biserica mea. Și totuși, azi, fiindcă sunt o lașă, îngădui să fiu inițiată în biserica aceea. Îi îngădui lui tata să mă boteze în toate cele trei nume ale Dumnezeului care nu mai este al meu.

Dumnezeul meu are alt nume.

Ne-am sculat devreme în dimineața asta pentru că trebuia să traversăm orașul spre biserică. În majoritatea zilelor de duminică, tata ține slujbele religioase în odaia noastră din față. Este pastor baptist și, deși nu toți cei care locuiesc între zidurile cartierului nostru sunt baptiști, aceia care simt nevoia să meargă la biserică sunt încântați să vină la noi. În felul acesta nu trebuie să riște să iasă afară, unde lucrurile sunt periculoase și nebunești. Și așa este destul de rău că unii – de pildă, chiar tata – trebuie să iasă cel puțin o dată pe săptămână, ca să se ducă la muncă. Niciunul dintre noi nu mai merge la școală. Adulții sunt neliniștiți când copiii ies în afara zidurilor.

Însă ziua de azi este specială. Pentru azi, tata a făcut un aranjament cu alt pastor – un prieten de-al lui care are încă o biserică reală, cu baptisteriu.

Cândva, tata a avut o biserică la numai câteva străzi în afara zidului nostru. Începuse să țină slujbe acolo înainte să fi existat atât de multe ziduri. Însă după ce în ea dormiseră vagabonzi și după ce fusese jefuită și vandalizată de câteva ori, cineva a turnat benzină înăuntru și în jurul ei și i-a dat foc. Șapte vabagonzi care dormeau înăuntru în noaptea aceea au ars odată cu ea.

Însă prietenul lui tata, reverendul Robinson, a izbutit cumva să-și apere biserica de distrugere. În dimineața asta am mers cu bicicletele până acolo – eu, doi dintre frații mei, alți patru copii din cartier care erau pregătiți pentru botez, plus tata și alți adulți din cartier ca escortă. Toți adulții erau înarmați. Asta-i regula. Ieși în grup și înarmat.

Alternativa ar fi fost botezul în cada de baie de acasă. Ar fi fost mai ieftin, mai sigur și perfect din punctul meu de vedere. Am și spus-o, dar nimeni nu m-a băgat în seamă. Pentru adulți, ieșirea dintre ziduri pentru a merge la o biserică adevărată era ca revenirea la vremurile bune de altădată, când existau biserici peste tot și prea multe lumini, iar benzina se folosea pentru alimentarea automobilelor și camioanelor, nu pentru incendieri. Ei nu ratează nicio ocazie de a retrăi vremurile bune de altădată sau de a le spune copiilor ce grozav va fi când țara își va reveni și se vor întoarce timpurile grozave de altădată.

Mda.

Pentru noi, copiii – pentru cei mai mulți dintre noi –, călătoria era doar o aventură, un pretext pentru a ieși dintre ziduri. Urma să fim botezați din obligație sau ca un soi de asigurare, totuși majoritatea nu suntem prea interesați de religie. Eu sunt interesată, dar eu am altă religie.

— De ce să riști? m-a întrebat Silvia Dunn acum câteva zile. Poate că există ceva adevăr în toată chestia asta cu religia.

Părinții ei așa credeau, așa că Silvia era alături de noi.

Fratele meu Keith, care ne însoțea și el, nu împărtășea niciuna dintre credințele mele. Pe el nu-l interesau pur și simplu. Tata voia

să-l boteze? N-are decât! Lui Keith nu-i pasă de multe lucruri. Îi place să stea cu prietenii lui și să pretindă că-i adult, să chiulească de la muncă, să chiulească de la școală și să chiulească de la biserică. Are doar doisprezece ani și este cel mai mare dintre cei trei frați ai mei. Mie nu-mi place prea mult de el, dar este favoritul mamei mele vitrege. Trei copii inteligenți și unul prostănac, iar ea-l iubește pe prostănac.

Keith a privit în jur mai mult decât oricine în timp ce mergeam. Ambiția lui, dacă-i putem spune așa, este să iasă din cartier și să se ducă la Los Angeles. Niciodată nu-i clar ce va face acolo. Vrea doar să ajungă în orașul cel serios și să câștige bani serioși. Potrivit spuselor lui tata, orașul cel serios este un stârv acoperit de prea mulți viermi. Cred că are dreptate, deși nu toți viermii sunt în L.A. Câțiva sunt și aici.

Dar viermii nu sunt în general matinali. Am trecut pe lângă oameni întinși, care dormeau pe trotuare, și câțiva care abia se trezeau, însă nu ne-au băgat în seamă. Am văzut cel puțin trei care nu aveau să se mai trezească niciodată. Unul dintre ei nu avea cap. M-am pomenit uitându-mă în jur după cap. După aceea m-am străduit să nu mă mai uit deloc împrejur.

O tânără în pielea goală, murdară, s-a împleticit când a trecut pe lângă noi. I-am zărit chipul inexpresiv și mi-am dat seama că era amețită sau beată sau altceva.

Poate că fusese violată atât de mult încât înnebunise. Auzisem astfel de povești. Sau poate că era doar sub influența drogurilor. Băieții din grupul nostru aproape că au căzut de pe biciclete holbându-se la ea. Ce gânduri minunat de religioase au avut probabil pentru o vreme...

Femeia în pielea goală nu s-a uitat nicio clipă la noi. Eu am privit în urmă după ce am depășit-o și am văzut că se așezase în buruieni, rezemându-se cu spatele de zidul altui cartier.

Mare parte din drumul nostru am mers pe lângă ziduri de cartiere: unele erau lungi cât un cvartal, altele cât două cvartale,

cât cinci... Sus, spre dealuri, se aflau domenii înconjurate de ziduri – o vilă mare și multe dependințe mici și dărăpănate pentru servitori. Azi n-am trecut pe lângă niciunul. Ba chiar am trecut pe lângă două cartiere atât de sărace, încât zidurile le erau clădite din bolovani, bucăți de pavaj și gunoaie, care nu aveau nici măcar mortar între ele. Au urmat apoi jalnicele zone rezidențiale fără ziduri. Multe case erau distruse – incendiate, vandalizate, infestate de bețivi, drogați sau familii rămase pe drumuri și stabilite ilegal acolo, cu copii murdari, costelivi, pe jumătate dezbrăcați. În dimineața asta, copiii aceia erau treji și s-au uitat după noi. Mi-era milă de țânci, însă cei de vârsta mea și mai mari îmi trezeau neliniștea. Noi mergeam cu bicicletele pe mijlocul străzilor cu pavaj crăpat, iar copiii ieșeau și se așezau pe trotuar, holbându-se la noi. Stăteau pur și simplu locului și ne priveau. Dacă am fi fost doar unul sau doi sau dacă nu ne-ar fi văzut armele, cred că ar fi încercat să sară pe noi și să ne fure bicicletele, hainele, încălțămintea, orice. Și după aceea? Ne-ar fi siluit? Ne-ar fi ucis? Puteam sfârși ca femeia aceea dezbrăcată, împleticindu-se, năucă, poate rănită, atrăgând cu siguranță atenția atacatorilor dacă nu reușea să fure niște haine. Mi-a părut rău că nu i-am putut da nimic.

Mama mea vitregă povestește că ea și tatăl meu s-au oprit odată să ajute o femeie rănită, dar cei care o răniseră au sărit dinapoia unui zid și aproape i-au omorât.

Iar noi suntem în Robledo – la 30 de kilometri de Los Angeles, cândva un orășel bogat, verde și fără ziduri, potrivit spuselor lui tata, pe care el se grăbise să-l abandoneze în tinerețe. Precum Keith, visase să evadeze din banalul Robledo în căutarea senzațiilor tari din marele oraș. L.A. era mai bun pe atunci – mai puțin letal. Tata a locuit acolo douăzeci și unu de ani. După aceea, în 2010, părinții i-au fost omorâți și el le-a moștenit casa. Ucigașii jefuiseră locuința și distruseseră mobilierul, dar nu incendiaseră nimic. Pe atunci nu existau zidurile cartierelor.

Este o nebunie să trăiești fără zid care să te protejeze. Chiar și în Robledo, majoritatea săracilor de pe stradă – oamenii rămași fără casă, boschetarii, drogații, vagabonzii în general – sunt periculoși. Sunt disperați sau nebuni. Sau ambele. Asta-i îndeajuns pentru a-i face pe toți periculoși.

Încă și mai rău pentru mine este faptul că adesea au probleme fizice vizibile. Își taie unul altuia urechile, brațele, picioarele... Au boli netratate și răni purulente. N-au bani să-și cumpere apă cu care să se spele, așa că până și cei nerăniți au ulcerații. Nu mănâncă suficient, prin urmare sunt subnutriți – sau mănâncă alimente stricate și se intoxică. În timp ce mergeam, mă străduiam să nu privesc în jur, la ei, dar îmi era imposibil să nu văd – să nu acumulez – ceva din mizeria lor generală.

Eu pot să suport multă durere fără să-mi pierd firea. Am învățat să fac asta. Totuși azi a fost greu să continui să pedalez și să țin pasul cu ceilalți, când aproape toți aceia pe care-i vedeam mă făceau să mă simt din ce în ce mai rău.

Tata îmi arunca la răstimpuri câte o privire peste umăr. Mereu îmi spune: „Poți să-i reziști. Nu trebuie să-i cedezi." El a pretins dintotdeauna – sau poate chiar crede – că sindromul meu de hiperempatie este ceva de care mă pot descotorosi, pe care să-l dau uitării. La urma urmei, împărtășirea nu-i reală. Nu-i vreo magie sau o percepție extrasenzorială care-mi permite să resimt durerile sau plăcerile altora. Este o amăgire. Chiar și eu recunosc asta. Keith obișnuia să pretindă că se rănește doar pentru a mă păcăli să-i preiau presupusa durere. Odată a folosit cerneală roșie drept sânge fals, ca să mă facă să sângerez. Pe atunci aveam unsprezece ani și încă sângeram prin piele când vedeam pe altcineva sângerând. Îmi era imposibil să n-o fac și mi-era frică mereu că asta mă va trăda celor din afara familiei.

După ce am împlinit doisprezece ani și am avut prima menstruație, n-am mai împărtășit sângerarea cu nimeni. Ce ușurare! Am sperat că și celelalte dispăruseră. Doar Keith m-a păcălit odată

să sângerez și pentru asta l-am zvântat în bătaie. Când eram mică, nu mă încăieram prea mult fiindcă mă durea atât de rău. Simțeam fiecare lovitură pe care o expediam ca și cum m-aș fi lovit singură. Așa că, atunci când decideam că trebuie totuși să mă bat, îmi răneam oponenții mai rău decât obișnuiesc copiii să se rănească între ei. I-am rupt brațul lui Michael Talcott și i-am spart nasul lui Rubin Quintanilla. I-am scos patru dinți Silviei Dunn. Toți o meritaseră cu vârf și îndesat. Eu am fost pedepsită de fiecare dată și nu mi-a plăcut deloc. La urma urmei, era o pedeapsă dublă, iar tata și mama vitregă știau prea bine. Însă asta nu i-a oprit să mă pedepsească. Cred că au făcut-o pentru a le da satisfacție părinților celorlalți copii. Însă când l-am bătut pe Keith, am știut că tata sau Cory, sau amândoi, mă vor pedepsi – era totuși sărmanul meu frățior. Așa că a trebuit să mă îngrijesc ca sărmanul meu frățior să plătească în avans. Ce-i făceam trebuia să merite, în ciuda celor ce aveau ei să-mi facă.

A meritat.

Amândoi am încasat-o ulterior de la tata – eu pentru că bătusem un copil mai mic, iar Keith pentru că riscase să facă publică „treaba familiei". Tata insistă mult pe intimitate și „treaba familiei". Există o sumedenie de lucruri pe care noi nici măcar nu le pomenim în exteriorul familiei. Primul dintre ele este orice are legătură cu mama, cu hiperempatia mea și cu conexiunea dintre ele. Pentru tata, astea sunt o rușine. El este predicator, profesor și decan la universitate. Nu se poate lăuda cu prima soție, dependentă de droguri, și cu fiica, afectată de droguri. Norocul meu. În niciun caz nu vreau să mă laud că sunt persoana cea mai vulnerabilă pe care o cunosc.

Indiferent ce gândește, ce vrea sau ce dorește tata, nu pot face nimic în privința hiperempatiei. Simt ceea ce-i văd pe alții că simt sau ceea ce cred eu că simt ei. Medicii numesc hiperempatia „sindrom organic de autoamăgire". Mare rahat! Doare, asta-i tot ce știu. Eu sunt nebună din cauza micuței pastile Paracetco, praful Einstein, drogul de care mama a ales să abuzeze înainte ca nașterea

mea s-o omoare. Simt multă suferință care nu-mi aparține și care nu-i reală. Însă doare.

Ar trebui să resimt și plăcerea, nu numai durerea, dar în ziua de azi nu există prea multă plăcere în jur. Cam singura plăcere despre care am constatat că mă încântă s-o împărtășesc este cea sexuală. Simt atât voluptatea bărbatului, cât și pe a mea. Aproape că-mi doresc să nu fie așa. Trăiesc într-o comunitate micuță, o fundătură, un acvariu cu ziduri, și sunt fiica predicatorului. Există limite reale pentru relațiile mele sexuale.

Oricum, neurotransmițătorii îmi sunt dezorganizați și vor rămâne dezorganizați. Eu însă mă pot descurca perfect, atât timp cât alții nu știu despre sindromul meu. Mă descurc minunat între zidurile cartierului nostru, totuși călătoria de azi s-a dovedit un infern. Dusul și întorsul au fost cele mai rele lucruri pe care le-am simțit vreodată: umbre și spectre, fulgere și junghiuri de durere neașteptată.

Dacă nu mă uit prea mult la ele, rănile vechi nu mă dor prea tare. Am văzut un băiețel a cărui piele era o masă de pustule roșii, mari; un bărbat cu o crustă uriașă peste ciotul fostei lui mâini drepte; o fetiță dezbrăcată, n-avea mai mult de șapte ani, cu sânge prelingându-i-se pe coapsele goale. O femeie cu fața tumefiată, însângerată, bătută...

Probabil că am părut fricoasă. Priveam întruna în jur, cu mișcările sacadate ale păsărilor, nelăsând ochii să-mi poposească asupra cuiva mai mult decât trebuia ca să văd că nu vine spre mine sau că nu mă ațintește cu ceva.

Poate că tata mi-a citit pe chip câte ceva din ceea ce simțeam. Încerc să nu trădez nimic pe față, dar el se pricepe să mă descifreze. Oamenii spun că uneori arăt severă sau furioasă. Mai bine să creadă așa decât să știe adevărul. Mai bine să creadă orice decât să le îngădui să știe cât de ușor îmi pot face rău.

Tata a insistat ca la botez să aibă apă proaspătă, curată și potabilă. Bineînțeles, el nu-și putea permite așa ceva. Cine și-ar fi putut

permite? Acesta era motivul pentru cei patru copii suplimentari: Silvia Dunn, Hector Quintanilla, Curtis Talcott și Drew Balter, alături de frații mei Keith și Marcus. Părinții celorlalți copii ajutaseră la costuri. Ei consideră că un botez făcut așa cum se cuvine este îndeajuns de important ca să cheltuiești niște bani și să-ți asumi niște riscuri. Eu sunt cu vreo două luni mai mare decât toți. Curtis este următorul ca vârstă. Oricât de mult aș fi detestat prezența mea aici, detestam încă și mai mult prezența lui Curtis. Îmi pasă de el mai mult decât aș dori. Îmi pasă ce crede despre mine. Mă tem că într-o bună zi mă voi pierde cu firea în public și el va vedea. Dar nu azi.

Când am ajuns la biserica-fortăreață, mușchii maxilarelor mă dureau de cât încleștasem și descleștasem dinții. Și mă simțeam epuizată.

La slujbă nu participau decât cinci-șase duzini de vecini – îndeajuns pentru a umple odăile din față ale locuinței noastre și a părea o mulțime impresionantă. În biserică însă, cu zidul înconjurător, cu barierele de securitate și sârmă Lazor, cu uriașul său spațiu interior gol și cu gardienii înarmați, mulțimea aceea părea un grup infim de oameni. Asta era foarte bine. Ultimul lucru pe care mi-l doream era un public mare, care îmi putea surprinde suferința.

Botezul s-a desfășurat exact așa cum fusese plănuit. Ne-au trimis pe noi, copiii, la baie („la bărbați", „la femei", „vă rugăm să nu aruncați niciun fel de hârtie în toaletă", „apa pentru spălat se găsește în găleata din stânga" etc.), ca să ne dezbrăcăm și să ne punem halate albe. Când am fost gata, tatăl lui Curtis ne-a dus într-o anticameră de unde puteam auzi predica – primul capitol din Sfânta Evanghelie după Ioan și al doilea capitol din Faptele Sfinților Apostoli.

Eu am fost ultima. Bănuiesc că așa a vrut tata. Mai întâi puștii din cartier, apoi frații mei, apoi eu. Din motive care nu-mi sunt clare, tata crede că am nevoie de mai multă smerenie, umilință. Eu cred că umilința mea biologică aparte – sau umilire – este mai mult decât suficientă.

Ce dracu'! Cineva trebuie să fie ultimul. Regret doar că n-am fost atât de curajoasă încât să nu fi participat deloc.

Așadar: „În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh..."

Catolicii scapă de chestia asta din pruncie. Mi-ar plăcea ca și baptiștii să facă la fel. Aproape că mi-ar plăcea să pot crede că-i important, așa cum par să creadă atâția, așa cum pare să creadă tata. Dacă tot n-am izbutit, atunci mi-ar plăcea să nu-mi pese.

Dar îmi pasă. Ideea de Dumnezeu mă preocupă mult în ultima vreme. Am fost atentă la ce cred alții – dacă este să creadă – și în ce fel de Dumnezeu cred. Keith zice că Dumnezeu nu-i decât felul prin care adulții încearcă să te sperie să faci ce vor ei. El nu spune asta în prezența lui tata, totuși o spune. El crede în ceea ce vede cu propriii ochi și, indiferent ce ar fi în fața lui, nu vede prea multe. Bănuiesc că și tata ar zice asta despre mine dacă ar ști ce cred. Poate că ar avea dreptate. Însă nu m-ar opri să văd ceea ce văd.

Foarte mulți par să creadă într-un Dumnezeu-tată mai mare, sau un Dumnezeu-polițist mai mare, sau un Dumnezeu-rege mai mare. Ei cred într-un fel de super-persoană. Mai puțini cred că Dumnezeu este alt cuvânt pentru natură. Iar natura se dovedește a însemna aproape tot ceea ce nu-nțeleg ei sau simt că nu pot controla.

Unii spun că Dumnezeu este un spirit, o forță, o realitate ultimă. Întreabă șapte oameni ce înseamnă toate astea și vei căpăta șapte răspunsuri diferite. Atunci ce este Dumnezeu? Doar un simplu nume pentru orice te face să te simți special și protejat?

În perioada asta, în Golful Mexic a izbucnit un uragan mare, ca de început de sezon. Bântuie în jurul Golfului, ucigând oameni din Florida până-n Texas și mai jos, în Mexic. Până acum se știe despre șapte sute de morți. Un singur uragan. Și câți alții a rănit? Câți vor flămânzi mai târziu din cauza culturilor distruse? Asta este natura. Este ea Dumnezeu? Majoritatea morților sunt săracii străzii, care n-au unde să se adăpostească și care nu aud avertismentele decât atunci când este prea târziu pentru ca picioarele lor să-i

ducă undeva, la loc sigur. La urma urmei, unde să existe vreun loc sigur pentru ei? Este un păcat împotriva Domnului să fii sărac? Noi înșine suntem aproape săraci. Avem tot mai puține slujbe, ne naștem tot mai mulți, numeroși copii cresc fără să se aștepte la vreun viitor. Într-un fel sau altul, toți vom fi săraci într-o bună zi. Adulții spun că situația se va îmbunătăți, dar nu s-a întâmplat așa. Cum se va comporta Dumnezeu – Dumnezeul lui tata – față de noi când vom fi săraci?

Există un Dumnezeu? Și, dacă există, îi pasă lui (ei? entității asexuate?) de noi? Deiști ca Benjamin Franklin și Thomas Jefferson credeau că Dumnezeu era ceva care ne-a creat, după care ne-a lăsat să ne descurcăm singuri.

— Sunt greșit călăuziți, a spus tata când l-am întrebat despre deiști. Ar fi trebuit să aibă mai multă credință în ceea ce le spunea Biblia.

Mă întreb dacă cei de pe coasta Golfului mai au credință. Înainte, oamenii aveau credință în mijlocul dezastrelor oribile. Am citit multe despre așa ceva. Am citit multe, punct. Favorita mea din Biblie este Cartea lui Iov. Cred că ea spune despre Dumnezeul lui tata, în particular, și despre divinități, în general, mai multe decât orice altceva am citit vreodată.

În Cartea lui Iov, Dumnezeu spune că el a creat totul și că el știe totul, așa că nimeni nu are vreun drept să-l ia la întrebări despre ceea ce face cu lumea. Perfect! Până aici sunt de acord. Dumnezeul din Vechiul Testament nu încalcă felul cum sunt lucrurile acum. Însă Dumnezeul acela seamănă foarte mult cu Zeus – un bărbat superputernic, care se joacă cu niște jucării așa cum frățiorii mei se joacă cu soldățeii de plumb. Bang, bang! Șapte jucării cad moarte. Dacă sunt ale tale, tu faci regulile. Cui îi pasă ce gândesc jucăriile? Nimicește familia unei jucării, apoi dă-i o familie nouă-nouță. Copiii-jucării, ca și copiii lui Iov, sunt interșanjabili.

Poate că Dumnezeu este un fel de copil mare, care se joacă cu jucăriile lui. Dacă așa stau lucrurile, ce contează dacă șapte sute de

oameni sunt omorâți într-un uragan… sau dacă șapte copii merg la biserică și sunt afundați într-un rezervor mare cu apă scumpă?

Și dacă toate astea sunt greșite? Și dacă Dumnezeu este cu totul altceva?

3

Nu-l idolatrizăm pe Dumnezeu.
Îl percepem și îl ascultăm pe Dumnezeu.
Învățăm de la Dumnezeu.
Cu precauție și muncă,
Îi dăm formă lui Dumnezeu.
În cele din urmă, îi cedăm lui Dumnezeu.
Ne adaptăm și îndurăm,
Căci noi suntem Sămânța Pământului
Și Dumnezeu este Schimbarea.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

MARȚI, 30 IULIE 2024

Unul dintre membrii celei mai recente misiuni marțiene a murit. Costumul astronautei a suferit o defecțiune, iar restul echipei n-a putut-o readuce în adăpost la timp pentru a o salva. Cei din cartier spun că oricum ea n-avea ce să caute pe Marte. O mulțime de bani irosiți pe altă călătorie spațială fără sens, în timp ce atâția oameni de aici, de pe Pământ, nu-și pot permite apă, hrană sau adăpost.

Costul apei a crescut din nou. Iar azi am auzit la știri că alți vânzători ambulanți de apă au fost omorâți. Ei le vând apă vagabonzilor și săracilor străzii, precum și celor care au izbutit să-și păstreze casele, dar nu și să plătească facturile pentru utilități. Vânzători ambulanți de apă au fost găsiți cu beregatele tăiate, cu banii și cărucioarele furate. Tata spune că apa costă acum de câteva ori mai mult ca benzina. Însă, cu excepția incendiatorilor și bogătașilor, majoritatea oamenilor au renunțat să mai cumpere benzină.

Nimeni dintre cei pe care-i cunosc nu folosește un automobil, camion sau motocicletă cu benzină. Genul ăsta de vehicule ruginesc pe străzi și sunt demontate pentru piesele din metal și plastic.

Este mult mai greu să renunți la apă.

Moda oferă o mână de ajutor în privința asta. Acum trebuie să fii murdar. Dacă ești curat, te transformi într-o țintă. Oamenii cred că-ți dai aere dacă încerci să fii altfel decât ei. În rândul puștilor, curățenia corporală este un pretext foarte bun de a începe o bătaie. Cory nu ne îngăduie să fim murdari aici în cartier, dar toți avem haine jegoase pe care le purtăm în afara zidurilor. Chiar și înăuntru, frații mei se mânjesc cu pământ imediat ce se îndepărtează de casă. Este mai bine decât să fie bătuți întruna.

În seara asta, ultima Fereastră TV mare din cartier s-a stins pentru totdeauna. Am văzut-o pe astronauta moartă, înconjurată de o planetă Marte roșie și pietroasă. Am văzut un lac de acumulare complet secat și trei vânzători ambulanți de apă cu brasardele albastre murdare și gâturile retezate. Și am văzut arzând în Los Angeles cvartale întregi de clădiri cu ferestrele bătute în scânduri. Bineînțeles, nimeni n-ar irosi apa încercând să stingă astfel de incendii.

Apoi Fereastra s-a cufundat în întuneric. Sunetul se auzea cu intermitențe de mai multe luni, totuși imaginea era mereu așa cum s-a promis: de parcă ai fi privit printr-o fereastră deschisă, uriașă.

Familia Yannis își făcuse o afacere din acceptarea de privitori prin Fereastra lor. Tata spune că genul ăsta de afaceri fără autorizație nu-i legal, totuși ne lăsa să mergem și să ne uităm câteodată, fiindcă nu vedea niciun rău în asta și-i ajuta pe Yanniși. Multe afaceri mărunte sunt ilegale, dar nu fac rău nimănui și mențin în viață una-două gospodării. Fereastra Yannis este aproape la fel de bătrână ca mine. Acoperă lungul perete vestic din livingul lor. Probabil că aveau mulți bani pe vremea când au cumpărat-o. Însă în ultimii doi ani au pus bilete de intrare – îi primeau doar pe cei

din cartier – și vindeau fructe, suc, pâine din făină de ghindă sau nuci. Găseau o modalitate să vândă orice le prisosea în grădină. Proiectau filme din colecția lor și ne lăsau să ne uităm la știri și la alte emisiuni. Nu-și puteau permite să se aboneze la niciuna dintre noile chestii multisenzoriale și, oricum, Fereastra lor veche nu le putea recepta pe majoritatea.

Ei n-au nici veste-realitate, nici inele tactile, nici căști integrale. Aparatul lor era o Fereastră simplă, extraplată.

Acum ne-au mai rămas trei televizoare mici, vechi și cu imagine neclară, risipite prin cartier, două computere utilizate pentru muncă și radiouri. Fiecare gospodărie are cel puțin un aparat de radio funcțional. Aflăm multe dintre știrile noastre de zi cu zi de la radio.

Mă întreb ce va face acum doamna Yannis. Cele două surori ale ei s-au mutat cu ea și ele lucrează, așa că poate va fi bine. Una este farmacistă, iar cealaltă asistentă medicală. Nu câștigă prea mult, însă doamna Yannis este proprietara casei, fără nicio datorie. A primit-o de la părinții ei.

Cele trei surori sunt văduve și au laolaltă doisprezece copii, toți mai mici decât mine. Acum doi ani, domnul Yannis, care era dentist, a fost omorât când revenea cu bicicleta electrică spre casă de la clinica păzită și îngrădită în care lucra. Doamna Yannis zice că a fost prins într-un schimb de focuri, lovit din două direcții, apoi împușcat încă o dată din apropiere. Bicicleta i-a fost furată. Poliția a investigat, și-a încasat onorariul și n-a putut găsi nimic. Oamenii sunt uciși mereu în felul ăsta. Niciodată nu există martori, cu excepția cazului când se întâmplă chiar în fața unei secții de poliție.

SÂMBĂTĂ, 3 AUGUST 2024

Astronauta moartă va fi adusă pe Pământ. Și-a dorit să fie înmormântată pe Marte. A spus asta când și-a dat seama că va muri.

A spus că Marte este singurul lucru pe care și-l dorise toată viața și că acum va face parte de-a pururi din planeta aceea.

Însă Secretarul pentru Astronautică se opune. Zice că trupul femeii poate fi un contaminant. Idiotul!

Poate el să creadă că orice microorganism care trăiește în corpul sau pe corpul femeii ar avea cea mai minusculă șansă de supraviețuire și adaptare în aerul ăla rece, rarefiat și letal? Poate că da. Secretarii pentru Astronautică nu trebuie să știe prea multe despre știință. Ei trebuie să știe multe despre politică. Departamentul lor este cel mai recent din Cabinet și deja se luptă pentru supraviețuire. Christopher Morpeth Donner, unul dintre candidații la Președinție de anul ăsta, a promis să-l desființeze dacă va fi ales. Tata este de acord cu Donner.

— Pâine și circ, zice tata când aude la radio știri despre programul spațial. Politicienii și marile corporații capătă pâinea, iar noi ne alegem cu circul.

— Spațiul cosmic ar putea fi viitorul nostru, spun eu.

Cred într-adevăr asta. În ceea ce mă privește, explorarea și colonizarea spațiului cosmic se numără printre puținele lucruri rămase din secolul trecut care pot să ne ajute mai mult decât să ne facă rău. Însă e greu să convingi pe cineva când există atâta suferință imediat în afara zidurilor noastre.

Tata mă privește lung și clatină din cap.

— Nu-nțelegi, zice el. Nu-ți dai seama că așa-zisul program spațial este o irosire criminală de timp și de bani.

El îl va vota pe Donner. De altfel, tata este singura persoană din câte cunosc care se va duce la vot. Majoritatea oamenilor nu mai cred în politicieni. La urma urmei, politicienii ne promit de când țin minte că ne vor readuce la gloria, bogăția și ordinea din secolul XX. Asta înseamnă în prezent programul spațial, cel puțin pentru ei. Priviți: putem avea o stație spațială, o stație pe Lună și, în curând, o colonie pe Marte. Asta dovedește că suntem încă o națiune puternică, măreață, care privește spre viitor, nu-i așa?

Mda...

Ei bine, abia dacă mai suntem o națiune, dar eu mă bucur că mai suntem în spațiul cosmic. Trebuie să mergem și în alte direcții decât către hazna.

Și-mi pare rău că astronauta va fi adusă înapoi din locul de veci pe care și-l alesese. Se numea Alicia Catalina Godinez Leal. Era chimistă. Am de gând s-o țin minte. Cred că poate fi un fel de model pentru mine. Și-a petrecut toată viața cu mintea la Marte: s-a pregătit, a devenit astronaut, a intrat într-un echipaj pentru Marte, a plecat spre Marte, a început să se gândească la cum să terraformeze Marte, a început să creeze adăposturi în care oamenii pot locui și munci acum...

Marte este o piatră – rece, pustie, aproape complet lipsită de atmosferă, moartă. Totuși, este paradis dintr-un punct de vedere. Îl putem vedea pe cerul nopții, o cu totul altă lume, dar la distanță prea mică, prea apropiată de atingerea celor care au făcut viața un infern aici, pe Pământ.

LUNI, 12 AUGUST 2024

Doamna Sims s-a împușcat azi... Mai precis, s-a împușcat acum câteva zile, dar Cory și tata au găsit-o azi. Pentru scurt timp după aceea, Cory a luat-o puțin razna.

Sărmana doamnă Sims, bătrânică evalvioasă! Obișnuia să stea în fiecare duminică în biserica noastră improvizată în odaia din față, ținând în mâini o Biblie tipărită cu litere mari și strigând „Da, Doamne!", „Aleluia!", „Mulțumescu-Ți Ție, Iisuse!", „Amin!". În restul săptămânii, cosea, împletea coșuri din răchită, își îngrijea grădina, vindea ce putea din recoltă, se îngrijea de preșcolari și-i forfeca pe toți aceia care nu erau atât de sfinți pe cât se credea ea.

Era unica persoană cunoscută de mine care locuia singură. Avea o casă mare în care nu mai trăia nimeni pentru că ea și soția

fiului ei se urau reciproc. Fiul și familia lui erau săraci, însă nu puteau locui cu ea. Păcat.

O speriau în mod profund și intens oamenii diferiți de ea. Nu-i plăcea familia Hsu pentru că erau chinezi și hispanici, iar generația chineză mai vârstnică era încă budistă. Locuise la două case de ei încă dinaintea nașterii mele, dar, din punctul ei de vedere, familia Hsu venea de pe Saturn.

„Idolatri", le spunea dacă nu era niciunul în preajmă. Cel puțin doamnei Sims îi păsa suficient de relațiile cu vecinii ca să-i vorbească doar pe la spate. Familia Hsu îi adusese piersici, smochine și o bucată mare de pânză bună din bumbac luna trecută, după ce fusese jefuită.

Jaful acela a fost prima tragedie importantă prin care a trecut doamna Sims. Trei bărbați au escaladat zidul cartierului, tăind sârma ghimpată și sârma Lazor din vârf. Lazor este o chestie teribilă. Este atât de subțire și de ascuțită, încât retează aripile sau picioarele păsărilor care fie că n-o văd, fie că o văd și încearcă să poposească pe ea. Însă oamenii găsesc întotdeauna o cale să treacă peste ea, pe sub ea sau prin ea.

După jaf, toți i-au adus doamnei Sims diverse lucruri, deși ea se comportă așa cum o face. Cum o făcea. Alimente, haine, bani... Am făcut colecte pentru ea la biserică. Hoții o legaseră și o lăsaseră așa... după ce unul dintre ei o violase. O doamnă bătrână ca ea! Îi luaseră toate alimentele, bijuteriile, care fuseseră cândva ale mamei sale, hainele și, cel mai rău, banii. S-a dovedit că-i ținea – pe toți – într-un bol din plastic albastru pentru mixer, pe raftul cel mai de sus al dulapului din bucătărie. Sărmana bătrână nebună. După jaf, a venit la tata, plângând și jelindu-se pentru că acum nu mai putea cumpăra îngrășăminte pentru culturi. Nu-și mai putea plăti facturile pentru utilități, nici impozitul pe proprietate, care avea să sosească în curând. Avea să fie aruncată-n stradă din propria ei casă! Avea să moară de foame!

Tata i-a repetat că biserica nu va îngădui să se întâmple așa ceva, dar ea nu l-a crezut. Spunea întruna că va fi o cerșetoare, în timp ce tata și Cory se străduiau s-o liniștească. Interesant este că doamna Sims nu ne plăcea nici pe noi, deoarece tata se însurase „cu mexicanca aia, Cory-a-zan". Nu-i chiar atât de greu să spui „Corazon", dacă așa alegi s-o poreclești. Majoritatea îi zic simplu Cory sau Doamna Olamina.

Cory n-a arătat niciodată că s-ar fi simțit ofensată. Ea și doamna Sims se întreceau în dulcețuri. Încă un dram de ipocrizie ca să păstreze pacea.

Săptămâna trecută, fiul doamnei Sims, cei cinci copii ai lui, soția, fratele ei și cei trei copii ai fratelui au murit în flăcările ce le-au cuprins casa – opera unui incendiator. Casa fiului se afla într-o zonă fără ziduri, întinsă la nord și est de noi, mai aproape de poalele dealurilor. Nu era o zonă rea, însă era săracă. Foarte săracă. Într-o noapte, cineva le-a dat foc. Poate că a fost răzbunarea unui dușman al familiei sau poate că a fost un nebun care a vrut pur și simplu să se distreze. Am auzit că există un drog nou care trezește în oameni dorința de a incendia.

Oricum, nimeni nu știe cine a omorât familiile Sims și Boyer. Bineînțeles, nimeni n-a văzut nimic.

Și nimeni n-a ieșit din casa în flăcări. Asta-i chiar straniu. Unsprezece persoane, dar n-a ieșit niciuna.

Așa că, acum vreo trei zile, doamna Sims s-a împușcat. Tata a zis c-a auzit de la polițiști că s-a sinucis acum trei zile. Adică la numai două zile după ce aflase de moartea fiului ei. Tata s-a dus la ea azi-dimineață deoarece ieri nu venise la biserică. Cory s-a silit și ea să meargă, considerând că așa se cuvine. Îmi pare rău că s-a dus. Pe mine mă dezgustă cadavrele. Duhnesc și, dacă a trecut mult timp, colcăie de viermi. Dar ce naiba? Sunt moarte. Nu mai suferă și, dacă persoanele respective nu ți-au plăcut când erau vii, de ce să te mai tulbure acum, când sunt moarte? Pe Cory o tulbură.

Se enervează pe mine fiindcă împărtășesc durerea cu viii, însă ea încearcă s-o împărtășească cu morții.

Am început să scriu toate astea despre doamna Sims pentru că s-a sinucis. Asta mă tulbură pe mine. Ca și tata, ea credea că, dacă te sinucizi, vei arde de-a pururi în flăcările iadului. Credea în acceptarea literală și totală a Bibliei. Cu toate astea, când n-a mai rezistat, a decis să-și schimbe durerea de aici pentru durerea veșnică în viața de apoi.

Cum a putut face așa ceva?

Oare chiar credea în ceva? Să fi fost totul doar ipocrizie?

Sau poate că a înnebunit fiindcă Dumnezeul ei îi cerea prea mult. Ea nu era un Iov. În viața reală, câți oameni sunt Iov?

SÂMBĂTĂ, 17 AUGUST 2024

Nu mi-o pot scoate din minte pe doamna Sims. Cumva, ea și sinuciderea ei s-au asociat cu astronauta, cu moartea și cu expulzarea ei din paradis. Trebuie să scriu despre ceea ce cred. Trebuie să încep să pun laolaltă versurile împrăștiate pe care le-am scris despre Dumnezeu de când aveam doisprezece ani. Cele mai multe nu sunt prea grozave. Ele spun ceea ce am de spus, dar n-o spun foarte bine. Câteva sunt așa cum ar trebui să fie. Și ele mă apasă, precum cele două morți. Încerc să mă afund în munca grea necesară în gospodărie, în biserica lui tata și în școala unde Cory le predă copiilor din cartier. Adevărul este că nu-mi pasă de niciuna dintre ele, însă mă țin ocupată și mă extenuează, astfel că de cele mai multe ori dorm fără vise. Iar tata radiază când oamenii îi spun cât de inteligentă și de harnică sunt.

Îl iubesc pe tata. Este persoana cea mai bună pe care o cunosc și-mi pasă ce crede el. Aș vrea să nu-mi pese, dar îmi pasă.

Nu știu dacă merită s-o spun, totuși iată ce cred eu. Mi-a trebuit mult timp să înțeleg, apoi am petrecut și mai mult timp cu

un dicționar general și unul de sinonime pentru a exprima totul corect – așa cum trebuie să fie. Cu un an înainte a trecut prin douăzeci și cinci sau treizeci de rescrieri stângace, incoerente. Aceasta este cea bună, cea adevărată. La ea revin mereu:

Dumnezeu este Putere –
Infinită,
Irezistibilă,
Inexorabilă,
Indiferentă.
Totuși Dumnezeu este Flexibil –
Înșelător,
Învățător,
Haos,
Lut.
Dumnezeu există pentru a i se da formă.
Dumnezeu este Schimbare.

Acesta este adevărul literal.

Lui Dumnezeu nu i te poți împotrivi și nu-l poți opri, dar îi poți da formă și te poți concentra asupra sa. Asta înseamnă că nu trebuie să i te rogi. Rugăciunile îl ajută doar pe acela care se roagă, iar atunci numai dacă-i întăresc și focalizează hotărârea. Dacă sunt astfel folosite, ele ne pot ajuta în unica noastră relație reală cu Dumnezeu. Rugăciunile ne ajută să-i dăm formă lui Dumnezeu, să acceptăm și să lucrăm cu formele pe care ni le impune el. Dumnezeu înseamnă putere și, în cele din urmă, Dumnezeu triumfă.

Însă noi putem măslui jocul în favoarea noastră, dacă înțelegem că Dumnezeu există pentru a i se da formă și că va fi modelat, cu sau fără prevederea noastră, cu sau fără intenția noastră.

Asta-i ceea ce știu. Oricum, nu-i decât o parte. Eu nu sunt ca doamna Sims. Nu sunt un fel de Iov potențial, care să fi suferit îndelung, cu spinarea înțepenită, pentru ca apoi, în cele din urmă,

fie să se umilească înaintea unui atotputernic atotcunoscător, fie să fie distrus. Dumnezeul meu nu mă iubește, urăște sau veghează, ba chiar nici nu mă cunoaște, iar eu nu simt dragoste sau loialitate pentru el. Dumnezeul meu există pur și simplu.

Poate că voi fi mai mult ca Alicia Leal, astronauta. Ca și ea, cred în ceva de care consider că are nevoie poporul meu, care moare, neagă și privește spre trecut. Nu am încă totul. Nu știu nici măcar cum să transmit ceea ce am. Trebuie să învăț să fac asta. Mă sperie cât de multe lucruri trebuie să învăț. Cum le voi învăța?

Este ceva real din toate astea?

Periculoasă întrebare. Uneori nu știu răspunsul. Mă îndoiesc eu însămi. Mă îndoiesc de ceea ce cred că știu. Încerc să le dau uitării. La urma urmei, dacă sunt reale, atunci de ce nu le cunoaște nimeni altcineva? Toți știu că schimbarea este inevitabilă. De la legea a doua a termodinamicii până la evoluționismul lui Darwin, de la insistența budismului asupra faptului că nimic nu este permanent și că toate suferințele rezultă din amăgirile noastre asupra permanenței și până la capitolul al treilea din *Ecclesiastul* („Pentru orice lucru este o clipă prielnică"[1]), schimbarea face parte din viață, din existență, din înțelepciunea comună. Dar eu cred că nu ne asumăm tot ceea ce înseamnă asta. Nici măcar n-am început să ne asumăm.

Ne lăudăm cu credința, ca și cum credința ar fi suficientă. După aceea creăm super-persoane – super-părinți, super-regi și regine, super-polițiști –, care să fie divinitățile noastre și să aibă grijă de noi, care să stea între noi și Dumnezeu. Însă Dumnezeu a fost aici tot timpul, modelându-ne și fiind modelat de noi nu într-un fel anume sau în prea multe feluri deodată, ca o amibă… sau ca un cancer. Haos.

---

[1] Citatele biblice sunt preluate din *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ordodoxe Române, București, 1997.

Chiar și-așa, de ce nu pot eu să procedez ca alții – să ignor evidența? Să trăiesc o viață normală. În lumea de azi este destul de greu să faci până și așa ceva.

Totuși, chestia asta (idee? filosofie? o nouă religie?) nu-mi dă pace, nu mă lasă să uit, nu-mi îngăduie să mă desprind de ea. Poate că... Poate că este ca empatia mea. Încă o ciudățenie, încă o amăgire nebună, cu rădăcini adânci, în care m-am împotmolit. Cu care m-am împotmolit. Și cu timpul va trebui să fac ceva în privința asta. În ciuda a ceea ce va spune sau îmi va face tata, în ciuda putregaiului toxic din afara acestor ziduri, unde s-ar putea să fiu exilată, va trebui să fac ceva în privința asta.

Realitatea aia mă sperie de moarte.

MIERCURI, 6 NOIEMBRIE 2024

Președintele William Turner Smith a pierdut alegerile de ieri. Christopher Charles Morpeth Donner este noul nostru președinte – președintele ales. Așadar, ce ne-așteaptă? Donner a declarat deja că, imediat ce va fi posibil, după instalarea sa la anul, va începe să pună capăt „risipitoarelor, inutilelor și nefolositoarelor" programe lunar și marțian. Programele din spațiul cosmic apropiat, care se ocupă de comunicații și experimente, vor fi privatizate – vândute.

De asemenea, Donner are un plan de readucere a oamenilor la muncă. El speră să schimbe legi, să suspende salariul minim („exagerat de restrictiv"), dar și legile pentru protecția mediului și a lucrătorilor în cazul patronilor dispuși să angajeze vagabonzi și să le ofere instruire și condiții adecvate de masă și casă.

Ce înseamnă „adecvat", mă întreb. O casă sau un apartament? O cameră? Un pat într-un dormitor comun? Un pat într-o baracă? Spațiu pe podea? Spațiu pe pământ? Și ce se va întâmpla cu aceia care au familii mari? Nu vor fi considerați o investiție proastă?

Nu va fi mai rațional pentru companii să angajeze celibatari, cupluri fără copii sau, în caz extrem, oameni care au doar unul sau cel mult doi copii? Îmi pun tot felul de întrebări.

Și ce se va întâmpla după suspendarea acelor legi? Va fi legal să otrăvești, să mutilezi sau să infectezi oameni – atât timp cât le asiguri hrană, apă și spațiu pentru a muri?

În cele din urmă, tata a decis să nu mai voteze pentru Donner. N-a mai votat pentru nimeni. A spus că politicienii îl scârbesc.

2025

Inteligența este adaptabilitate individuală constantă. Adaptări ce pot fi realizate de o specie inteligentă într-o singură generație sunt realizate de alte specii în multe generații de împerechere selectivă și de moarte selectivă. Totuși, inteligența este exigentă. Dacă este greșit direcționată, accidental sau premeditat, poate să-și dezvolte propriile orgii de împerechere și moarte.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

4

O victimă a lui Dumnezeu poate,
Prin învățarea adaptării,
Să devină partenera lui Dumnezeu.
O victimă a lui Dumnezeu poate,
Prin anticipare și planificare,
Să-i dea formă lui Dumnezeu.
Sau o victimă a lui Dumnezeu poate,
Prin miopie și frică,
Să rămână victima lui Dumnezeu,
Jucăria lui Dumnezeu,
Prada lui Dumnezeu.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

SÂMBĂTĂ, 1 FEBRUARIE 2025

Azi am avut un incendiu. Oamenii sunt foarte îngrijorați de foc, dar puștii sunt gata să se joace cu focul dacă pot. Am avut noroc cu incendiul ăsta. L-a declanșat Amy Dunn, de trei ani, în garajul familiei.

Odată ce focul a început să suie pe perete, Amy s-a speriat și a fugit în casă. Știa că făcuse ceva rău, așa că n-a spus nimănui și s-a ascuns sub patul bunicii.

Lemnul uscat al garajului a ars iute și cu vâlvătaie. Robin Balter a zărit fumul și a sunat clopotul de alarmă de pe strada noastră. Robin nu are decât zece ani, însă este o fetiță inteligentă – una dintre cele mai bune eleve ale mamei mele vitrege. Ea nu-și pierde cumpătul. Dacă nu i-ar fi alertat pe vecini imediat ce-a văzut fumul, focul s-ar fi putut răspândi.

Am auzit clopotul și am fugit, ca toată lumea, să vedem ce se întâmplă. Familia Dunn locuiește vizavi de noi, așa că am zărit fumul imediat.

Protocolul pentru incendii a funcționat ca la carte. Adulții, bărbați și femei, au stins focul cu furtunuri de grădină, lopeți, prosoape ude și pături. Cei fără furtun au aruncat pământ peste flăcările de la periferia incendiului. Copiii de vârsta mea au ajutat unde puteau și au stins incendiile spontane cauzate de scântei rătăcite. Am adus găleți pentru apă, lopeți și propriile noastre pături și prosoape. Eram mulți. Și foarte atenți la tot. Oamenii foarte bătrâni se uitau după copii și-i fereau din calea adulților și necazurilor.

Nimeni n-a observat absența lui Amy. Nimeni n-o văzuse în curtea din spate a familiei Dunn, așa că nimeni nu s-a gândit la ea. Bunica ei a găsit-o mult mai târziu și a aflat adevărul de la ea.

Garajul a fost distrus complet. Edwin Dunn și-a salvat o parte din echipamentele pentru grădinărit și tâmplărie, dar nu mare lucru. Grepfrutul de lângă garaj și cei doi piersici din spatele său au ars pe jumătate, totuși s-ar putea să supraviețuiască. Răzoarele de morcovi, dovlecei, varză și cartofi au fost călcate în picioare, deci grădina era un dezastru.

Bineînțeles, nimeni n-a sunat la pompieri. Nimeni n-ar fi plătit onorariile pompierilor doar pentru a salva un garaj nelocuit. Oricum, majoritatea gospodăriilor noastre nu-și puteau permite încă o factură mare. Și-așa apa irosită cu stingerea focului avea să fie destul de greu de plătit.

Mă întreb ce se va întâmpla cu sărmana Amy Dunn. Nimănui nu-i pasă de ea. Cei din familia ei o hrănesc și, la răstimpuri, o spală, dar n-o iubesc și nici măcar n-o plac. Mama ei, Tracy, este doar cu un an mai mare decât mine. Avea treisprezece ani când a născut-o pe Amy. Avea doisprezece ani când unchiul ei, de douăzeci și șapte de ani, care o viola de multă vreme, a izbutit s-o lase însărcinată.

Problemă: unchiul Derek era un tip solid, blond și arătos, amuzant, inteligent și plăcut de toți. Tracy era – și este – spălăcită

și banală, îmbufnată și șleampătă. Chiar și când este curată, tot pare neîngrijită, murdară. Se poate ca unele dintre problemele ei să fi provenit de la violurile unchiului Derek, de ani de zile. Unchiul Derek era fratele cel mai tânăr al mamei lui Tracy, fratele ei favorit, dar când vecinii și-au dat seama ce face, bărbații din cartier s-au adunat și i-au sugerat să plece și să locuiască altundeva. Nu-l mai voiau în preajma fiicelor lor. Irațională ca de obicei, mama lui Tracy a învinuit-o pe fată pentru exilul lui și, de altfel, pentru propria ei rușine. Nu multe fete din cartier aveau prunci înainte să fi târât vreun băiat la tata, cerându-i să-i unească în sfânta căsătorie. Nimeni n-a vrut să se-nsoare cu Tracy, fără bani pentru îngrijire prenatală sau avort. Iar biata Amy, pe măsură ce a crescut, a început să semene tot mai mult cu Tracy: sfrijită și cu pielea pătată, păr rar și slinos. Nu cred că va fi vreodată drăguță.

Instinctele materne ale lui Tracy nu s-au trezit; și mă îndoiesc că propria ei mamă, Christmas Dunn, ar avea așa ceva. Se știe că cei din familia Dunn nu sunt în toate mințile. Sunt șaisprezece, locuiesc în aceeași casă și cel puțin o treime din ei sunt nebuni. Totuși, Amy nu-i nebună. Nu încă. Este neglijată și singuratică și, ca orice copil lăsat prea mult timp de capul său, găsește feluri în care să se amuze.

N-am văzut niciodată pe cineva lovind-o sau înjurând-o sau altceva de felul ăsta. Celor din neamul Dunn le pasă ce gândesc oamenii despre ei. Dar nici n-o bagă în seamă pe Amy. Ea își petrece majoritatea timpului jucându-se singură în praf. Obișnuiește să mănânce pământ și orice găsește în sol, inclusiv gândaci. Nu cu mult timp în urmă, din pură curiozitate, am dus-o la noi acasă, am frecat-o cu buretele, am învățat-o alfabetul și i-am arătat cum să-și scrie numele. I-a plăcut nespus. Are o minte micuță flămândă și capabilă și-i place să fie băgată în seamă.

În seara asta, am întrebat-o pe Cory dacă Amy poate începe școala mai devreme. Cory nu acceptă decât copii de la cinci ani în sus, dar a spus că o va primi dacă mă voi ocupa eu de ea. Mă

așteptasem la asta, deși nu-mi place. Oricum îi dau o mână de ajutor cu copiii de cinci și șase ani. M-am ocupat de ţânci încă de pe vremea când eram eu însămi de vârsta lor și m-am plictisit. Dar cred că, dacă cineva n-o ajută pe Amy acum, într-o bună zi ea va face un rău și mai mare decât incendierea garajului familiei.

MIERCURI, 19 FEBRUARIE 2025

Casa bătrânei doamne Sims a fost moștenită de niște veri de-ai ei. Sunt norocoși că mai există o casă pe care s-o moștenească. Dacă n-ar fi fost zidul nostru, casa ar fi fost golită, ocupată de vagabonzi sau incendiată imediat după jefuire. Dar așa vecinii n-au făcut altceva decât să-și ia înapoi lucrurile pe care i le dăduseră doamnei Sims după ce fusese jefuită și să ia orice alimente ţinuse ea în casă. N-avea rost să le lase să putrezească. Nu i-am luat mobila, covoarele sau aparatura. Am fi putut s-o facem, însă n-am făcut-o. Nu suntem hoţi.

Wardell Parrish și Rosalee Payne sunt de altă părere. Amândoi sunt micuţi, cu pielea cafeniu-ruginie și mutre acre, ca ale doamnei Sims. Sunt copiii unui văr de gradul întâi cu care doamna Sims izbutise să păstreze relaţii bune. Wardell a rămas de două ori văduv și n-are copii, iar Rosalee a rămas văduvă o dată și are șapte copii. Nu numai că sunt frate și soră, dar sunt și gemeni. Poate că asta îi ajută să se înţeleagă. În tot cazul, e sigur că n-au cum să se-nţeleagă cu altcineva.

Se mută azi în casă. Au fost deja de două ori pe-aici, să inspecteze locul, și cred că le-a plăcut mai mult decât casa lor părintească. Pe care o împărţeau cu alte optsprezece persoane. Eu eram ocupată în grădină, cu clasa mea de ţânci, așa că nu i-am întâlnit decât azi, deși l-am auzit pe tata vorbind cu ei; i-am auzit așezându-se în livingul nostru și insinuând că noi golisem casa doamnei Sims înainte de sosirea lor.

Tata și-a păstrat calmul.

— Știți că fusese jefuită în luna dinaintea morții? a zis el. Puteți să vă interesați la poliție în privința asta... dacă n-ați făcut-o deja. De atunci, comunitatea a protejat casa. N-am folosit-o și n-am luat nimic din ea. Trebuie să înțelegeți asta, dacă optați să locuiți printre noi. Noi ne ajutăm unii pe alții și nu furăm.

— Nici nu m-aș fi așteptat să spuneți c-ați făcut-o, a bombănit Wardell Parrish.

Sora lui a intervenit înainte ca el să poată spune mai multe:

— Noi nu acuzăm pe nimeni de nimic, a mințit ea. Doar ne-ntrebam... Știam că verișoara Marjorie avea câteva lucruri foarte frumoase – bijuterii pe care le moștenise de la mama ei... Foarte valoroase...

— Interesați-vă la poliție, a spus tata.

— Da, da, știu, însă...

— Comunitatea aceasta este mică, a zis tata. Aici ne cunoaștem toți între noi. Depindem unii de alții.

A urmat o tăcere. Poate că gemenii pricepuseră mesajul.

— Noi nu suntem foarte sociabili, a început Wardell Parrish. Ne vedem de treburile noastre.

Sora lui a intervenit din nou înainte ca el să poată continua:

— Sunt convinsă că totul va fi-n regulă. Sunt convinsă că ne vom înțelege perfect.

Nu mi-au plăcut când i-am auzit. Mi-au plăcut încă și mai puțin când i-am întâlnit. Ne priveau de parcă noi am fi mirosit urât, și ei nu. Bineînțeles, nu contează dacă îmi plac sau nu. Există și alții prin cartier care nu-mi plac. Dar eu n-am încredere în familia Parrish-Payne. Copiii par în regulă, însă adulții... N-aș dori să ajung să depind de ei. Nici măcar în chestiuni mărunte.

Payne și Parrish. Ce nume perfecte au.[1]

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil în limba română, bazat pe omofonia dintre Payne și *pain* („durere"), respectiv Parrish și *perish* („pieire") (n. trad.).

SÂMBĂTĂ, 22 FEBRUARIE 2025

Azi ne-am întâlnit cu o haită de câini sălbăticiți. Am plecat pe dealuri pentru antrenamentele de tragere: eu, tata, Joanne Garfield, vărul și iubitul ei Harold (Harry) Balter, iubitul meu, Curtis Talcott, fratele lui, Michael, Aura Moss și fratele ei, Peter. Celălalt Gardian adult al nostru era Jay, tatăl Joannei. Este un tip cumsecade și țintaș bun. Lui tata îi place să lucreze cu el, deși uneori apar probleme. Familiile Garfield și Balter sunt de albi, iar ceilalți suntem negri. Așa ceva poate fi periculos în ziua de azi. Pe stradă, oamenii se tem și-i urăsc pe toți, cu excepția celor ca ei; pentru că noi toți eram înarmați și cu ochii-n patru, eram priviți cu încruntături, însă lăsați în pace. Cartierul nostru este prea mic ca să jucăm genul ăsta de jocuri.

La început, totul a decurs ca de obicei. Frații Talcott s-au luat la ceartă, mai întâi între ei, apoi cu frații Moss, care îi învinovățesc întotdeauna pe alții pentru orice greșeli ar face ei înșiși, așa că obișnuiesc să aibă dispute intense cu cei mai mulți dintre noi. Peter Moss este cel mai neplăcut, fiindcă încearcă mereu să fie ca taică-său, iar taică-său este un rahat absolut. Taică-său are trei soții. Le ține pe toate: Karen, Natalie și Zahra. Toate au copii de la el, deși Zahra, care-i cea mai tânără și mai drăguță, n-are deocamdată decât un copil. Karen îi este nevastă legală, dar a acceptat să i se aducă în casă mai întâi o altă femeie, după aceea încă una, și să le numească nevestele lui. După cum stau lucrurile, presupun că ea n-a crezut că se poate descurca de una singură cu trei copii, când el a adus-o pe Natalie, și cu cinci copii, până a găsit-o pe Zahra.

Familia Moss nu vine la biserică. Richard Moss și-a creat propria religie – o combinație între Vechiul Testament și practici străvechi din vestul Africii. El susține că Dumnezeu vrea ca bărbații să fie patriarhi, conducători și protectori ai femeilor, precum și tați pentru cât mai mulți copii. Lucrează ca inginer la una dintre marile companii comerciale de apă, așa că-și poate permite să

aleagă femei fără casă tinere și frumoase și să trăiască cu ele în poligamie. Ar fi ales douăzeci de asemenea femei dacă și-ar fi putut permite să le hrănească. Am auzit că și în alte cartiere se întâmplă așa. Unii bărbați din clasa de mijloc dovedesc că sunt bărbați prin faptul că au multe neveste în relații temporare sau permanente. Unii bărbați din clasa superioară dovedesc că sunt bărbați prin faptul că au o singură nevastă și multe servitoare tinere, frumoase și lesne de înlocuit. Urât. Dacă stăpânii lor bogați nu le protejează pe fete când rămân gravide, nevestele stăpânilor le dau afară să moară de foame.

Așa vor sta lucrurile? mă întreb eu. Așa va fi viitorul: mase mari de oameni împotmolite în tipul de sclavie al președintelui ales Donner sau al lui Richard Moss.

Mergem cu bicicletele până la capătul străzii River, pe lângă ultimele ziduri de cartier, pe lângă ultimele case dărăpănate și neapărate de ziduri, pe lângă ultima porțiune de asfalt crăpat și colibele din bețe și zdrențe ale vagabonzilor și săracilor străzii, care ne privesc în felul lor oribil, cu ochi goi, apoi suim dealul pe un drum de pământ. În cele din urmă, descălecăm și ne purtăm bicicletele de ghidon pe o potecă îngustă, într-unul dintre canioanele pe care noi și alții le folosim pentru antrenamentele de tras la țintă. Totul părea în regulă, însă trebuie să fii mereu precaut. Oamenii folosesc canioanele pentru tot felul de chestii. Dacă găsim cadavre, pentru o vreme ne ținem departe de canionul respectiv. Tata încearcă să ne protejeze de ceea ce se-ntâmplă în lume, dar nu poate. Știind asta, încearcă de asemenea să ne învețe să ne protejăm singuri.

Cei mai mulți dintre noi am exersat acasă cu arme cu aer comprimat, trăgând în ținte improvizate sau în veverițe și păsări. Eu am făcut de toate. Țintesc bine, dar nu-mi place să trag în păsări și veverițe. Tata a insistat să-nvăț să le împușc. A spus că țintele mișcătoare sunt foarte bune pentru deprinderea ochitului. Nu cred însă că era vorba doar despre asta. Cred că voia să vadă

dacă pot sau nu s-o fac – dacă împușcarea unei păsări sau a unei veverițe îmi va declanșa hiperempatia.

N-a fost tocmai așa. Nu mi-a plăcut, dar n-a fost nici dureros. Am simțit un fel de lovitură stranie, mare și moale, de parcă m-ar fi izbit o minge uriașă de aer, totuși fără să percep răcoare sau curent de aer. Deși moale, lovitura era mai apăsată în cazul veverițelor și, uneori, al șoarecilor, comparativ cu păsările. Toate trebuiau însă ucise. Ele ne consumau culturile și le stricau. Țintele lor predilecte erau roadele pomilor: piersici, prune, curmale, nuci... Dar și cele de pe sol: mure, căpșune, struguri... Indiferent ce am fi plantat, ele încercau să le ciugulească. Păsările sunt mai cu seamă dăunătoare fiindcă pot sosi din văzduh, totuși mie îmi plac. Le invidiez capacitatea de a zbura. Uneori, mă scol în zori și ies din casă doar pentru a le privi când nu sunt speriate sau împușcate de nimeni. Acum, când sunt suficient de mare ca să merg la antrenamentele de sâmbătă, intenționez să nu mai împușc păsări, orice-ar spune tata. În plus, doar pentru că pot împușca o pasăre sau veveriță, asta nu înseamnă că pot împușca un om – un hoț, precum aceia care au jefuit-o pe doamna Sims. Nu știu dacă aș putea face asta. Iar dacă aș face-o, nu știu ce s-ar întâmpla cu mine. Oare aș muri?

Este vina lui tata că suntem atât de preocupați de arme și ținte. De câte ori părăsește cartierul, el poartă un pistol automat cu calibrul de 9 milimetri. Îl poartă la șold, unde poate fi văzut de toți. Spune că descurajează greșelile. Și oamenii înarmați sunt omorâți – de cele mai multe ori prinși în schimburi de focuri sau doborâți de lunetiști –, dar mai frecvent sunt omorâți cei neînarmați.

Tata are și un pistol-mitralieră cu amortizor, tot de 9 milimetri. Arma asta rămâne acasă, la Cory, în cazul în care se întâmplă ceva în absența lui. Ambele arme sunt de fabricație germană: Heckler & Koch. Tata n-a spus niciodată de unde a făcut rost de pistolul-mitralieră. Este ilegal, bineînțeles, așa că nu-l învinovățesc.

Trebuie să fi costat al naibii de mult. L-a scos din casă numai de câteva ori, pentru ca el, Cory și cu mine să ne putem obișnui cu el. Va proceda la fel și cu băieții, când vor mai crește.

Cory are un revolver vechi Smith & Wesson calibrul 38, pe care îl mânuiește foarte bine. Îl avea dinainte să se fi măritat cu tata. Azi mi l-a împrumutat mie. Armele noastre nu sunt nici cele mai bune, nici cele mai noi din cartier, totuși sunt perfect funcționale. Tata și Cory au grijă de ele. Acum trebuie să-i ajut și la întreținerea armelor. Iar ei cheltuiesc bani prețioși pe muniție și o groază de timp pe antrenamente.

La întrunirile asociației de cartier, tata obișnuia să-i bată la cap pe adulții din toate gospodăriile să-și facă rost de arme, să le întrețină și să învețe cum să le folosească.

— Trebuie să știi atât de bine cum să le folosești, mi-a spus nu numai o dată, încât să te poți apăra la ora 2 noaptea la fel de bine cum ai face-o la ora 2 ziua.

La început, câtorva nu le-a plăcut asta – vârstnici, care spuneau că este treaba poliției să-i protejeze, dar și tineri, îngrijorați ca armele să nu le fie găsite de copii, și credincioși, care considerau că un predicator al Bibliei n-ar trebui să aibă nevoie de arme. Asta a fost cu câțiva ani în urmă.

— Este posibil ca poliția să vă răzbune, le-a spus tata, însă nu vă poate proteja. Lucrurile merg tot mai rău. Cât despre copiii voștri… Da, există un risc, dar puteți ascunde armele în locuri unde ei să nu poată ajunge când sunt foarte mici și să-i antrenați pe măsură ce cresc. Asta intenționez eu să fac. Cred că vor avea șanse mai bune să ajungă mari dacă-i puteți proteja.

S-a oprit, i-a cercetat pe toți cu privirea, după care a continuat:

— Eu am o nevastă și cinci copii. Mă voi ruga pentru toți, dar voi avea grijă și ca ei să știe cum să se apere. Și, atât timp cât voi putea, voi sta între familia mea și orice intrus.

A mai făcut o pauză.

— Asta am avut de spus. Voi faceți ce trebuie să faceți.

Acum sunt minimum două arme în toate gospodăriile. Tata crede că unele sunt atât de bine ascunse – de exemplu, arma doamnei Sims –, încât nu vor fi disponibile în cazul unei urgențe. El se gândește la ce se poate face în privința asta.

Toți copiii care urmează școala în casa noastră sunt instruiți în manevrarea armelor. După împlinirea vârstei de cincisprezece ani, doi-trei adulți din cartier încep să-i ducă pe dealuri pentru antrenamente de tras la țintă. Pentru noi, este un soi de ritual de trecere. Fratele meu Keith scâncește să vină și el de fiecare dată când cineva formează un grup pentru antrenamente, însă regula vârstei este fermă.

Mă îngrijorează felul în care Keith dorește să pună mâna pe arme. Tata nu pare neliniștit, dar eu sunt.

Întotdeauna există câteva grupuri de vagabonzi și haite de câini sălbăticiți care trăiesc dincolo de ultimele colibe de pe coasta dealului. Oamenii și câinii vânează iepuri, oposumi, veverițe sau se vânează între ei. În plus, mănâncă orice mortăciuni. Câinii au fost crescuți cândva de oameni... sau poate că doar strămoșii lor. Dar câinii se hrănesc cu carne. În ziua de azi, nimeni din clasa săracă sau de mijloc care are o bucată comestibilă de carne n-ar da-o unui câine. Bogații continuă să țină câini, fie pentru că le plac, fie pentru că-i folosesc la paza domeniilor, enclavelor și companiilor. Bogații au multe alte dispozitive de securitate, însă câinii reprezintă o asigurare suplimentară. Câinii îi sperie pe oameni.

Azi trăsesem câteva gloanțe și mă rezemasem de o stâncă, urmărindu-i pe alții cum trag, când am observat în apropiere un câine care mă privea. Un singur câine – mascul, galben-maroniu, cu urechi ascuțite și blană scurtă. Nu era îndeajuns de mare încât să mă considere o pradă potențială, iar eu aveam încă pistolul Smith & Wesson asupra mea, așa că, în timp ce mă examina, l-am privit cu atenție. Era slab, totuși nu părea hămesit. Ci alert și curios.

A adulmecat aerul și mi-am amintit că se spune despre câini că sunt mai atenți la miros decât la vedere.

— Ia uită-te la ăla, i-am zis Joannei Garfield, care stătea lângă mine.

Ea s-a întors, a icnit și și-a ridicat brusc arma, ca să tragă. Câinele a dispărut printre bolovani și tufișurile uscate. Joanne s-a răsucit după aceea, căutând să se uite peste tot, ca și cum s-ar fi așteptat să zărească mai mulți câini care ne urmăreau, însă n-a văzut nimic. Tremura ca varga.

— Scuze, i-am spus. N-am știut că ți-e frică de ei.

A inspirat adânc și s-a uitat către locul unde stătuse câinele.

— Nici eu n-am știut, a șoptit. Până acum n-am mai fost niciodată atât de aproape de unul. Îmi pare… îmi pare rău că n-am apucat să mă uit mai atentă la el.

În aceeași clipă, Aura Moss a țipat și a tras cu pistolul automat Llama al tatălui ei.

Mi-am făcut vânt de lângă stâncă și, întorcându-mă, am văzut-o pe Aura îndreptându-și pistolul spre niște pietroaie și bolborosind.

— Era acolo! a zis ea, iar cuvintele i s-au încălecat în graba cu care fuseseră pronunțate. Era un fel de animal: galben-murdar, cu colți mari. Avea botul deschis. Era uriaș!

— Idioato, era cât pe-aci să mă-mpuști! a zbierat Michael Talcott.

Atunci mi-am dat seama că se ghemuise înapoia unei stânci. Era într-adevăr pe linia de tragere a Aurei, totuși nu părea rănit.

— Lasă pistolul jos, Aura, i-a spus tata.

Vorbea cu glas calm, însă era furios. Am simțit asta, deși nu știu dacă și Aura îl putea simți.

— A fost un animal, a insistat ea. Unul mare. S-ar putea să fie încă-n preajmă.

— Aura! a repetat tata, pe un ton mai ridicat și mai aspru.

Aura l-a privit, după care a părut să-și dea seama că avea necazuri mai mari decât prezența unui câine. Și-a privit arma din mână,

s-a încruntat, a coborât piedica tremurând și a pus pistolul înapoi în toc.

— Mike? a rostit tata.

— N-am pățit nimic, a anunțat Michael Talcott. Dar nu mulțumită ei!

— N-a fost vina mea, a replicat prompt Aura. Era un animal. Putea să te omoare! Ne pândea!

— Cred că nu era decât un câine, am intervenit eu. Și acolo a fost unul, care ne privea. Joanne s-a mișcat și el a fugit.

— Trebuia să-l fi omorât, a spus Peter Moss. Ce vrei să faci? S-aștepți până sare pe cineva?

— Ce făcea? a întrebat Jay Garfield. Doar se uita?

— Exact, am încuviințat. Nu părea bolnav sau flămând. Nu era foarte mare. Nu cred c-ar fi fost un pericol pentru nimeni de aici. Suntem prea mulți și prea mari pentru el.

— Animalul pe care l-am văzut eu era uriaș, a insistat Aura. Avea botul căscat!

M-am dus spre ea fiindcă îmi venise brusc o idee.

— Gâfâia, i-am explicat. Câinii gâfâie când este foarte cald. Nu-nseamnă c-ar fi furioși sau flămânzi.

Am ezitat, studiindu-i chipul.

— N-ai mai văzut niciodată un câine?

Ea a clătinat din cap că nu.

— Sunt îndrăzneți, dar nu sunt periculoși pentru un grup ca al nostru. Nu trebuie să te sperii.

Părea că nu mă crede, totuși arăta puțin mai relaxată. Fetele din familia Moss erau deopotrivă dominate și protejate. Nu aveau voie aproape niciodată să iasă dintre zidurile cartierului. Erau educate acasă de către mamele lor, potrivit religiei pe care o pusese la punct tatăl lor, și erau ținute departe de păcatele și de contaminarea din restul lumii. Mă surprindea că Aurei i se îngăduise să vină cu noi pentru instruirea în manevrarea armelor și tragerea

la țintă. Speram că va fi bine pentru ea... Și speram că noi, ceilalți, vom supraviețui.

— Rămâneți toți locului, a zis tata.

I-a aruncat o privire lui Jay Garfield, apoi a urcat printre bolovani și stejăriș ca să vadă dacă Aura lovise ceva. Ținea arma în mână, cu piedica ridicată. N-a lipsit mai mult de un minut de sub ochii noștri.

Când a reapărut, nu i-am putut descifra expresia de pe chip.

— Strângeți armele, ne-a spus. Ne-ntoarcem acasă.

— L-am omorât? a întrebat Aura.

— Nu. Luați-vă bicicletele.

El și Jay Garfield au șușotit câteva secunde, iar Jay a oftat. Joanne și cu mine i-am privit, întrebându-ne despre ce-o fi vorba, știind că nu vom auzi nimic din partea lor până când nu erau pregătiți să ne spună.

— Aici nu-i vorba de-un câine mort, a comentat Harold Balter în urma noastră.

Joanna s-a retras un pas, să vină lângă el.

— Este fie o haită de câini, fie o haită de oameni, am zis eu. Sau poate un cadavru.

Mai târziu, am aflat că era o familie de cadavre: o femeie, un băiețaș de patru ani și un prunc nou-născut, toți parțial mâncați. Însă tata nu mi-a spus asta decât după ce am ajuns acasă. În canion n-am știut decât că era tulburat.

— Dacă ar fi fost un cadavru, a completat Harry, i-am fi simțit mirosul.

— Nu și dacă era proaspăt, l-am contrazis.

Joanne m-a privit și a oftat așa cum oftează tatăl ei.

— În cazul ăsta, mă-ntreb unde vom merge data viitoare să ne antrenăm. Mă întreb când va fi „data viitoare".

Peter Moss și frații Talcott începuseră să se certe a cui fusese vina că Aura aproape îl împușcase pe Michael, așa că tata a fost silit să-i oprească. După aceea, tata s-a apropiat de Aura, ca să vadă dacă se

simte bine. I-a spus ceva ce n-am putut auzi și am zărit o lacrimă lunecând pe fața ei. Aura plânge din orice. Dintotdeauna a fost așa.

Tata s-a îndepărtat de ea, părând îngrijorat. A pornit înaintea noastră pe cărarea ce ieșea din canion. Noi am mers ținând bicicletele de ghidon și uitându-ne mereu în jur. Acum puteam vedea că în apropiere erau și alți câini. Eram urmăriți de o haită mare. Jay Garfield încheia grupul, păzindu-ne spatele.

— Mi-a zis c-ar trebui să stăm laolaltă, m-a anunțat Joanne.

Mă văzuse privind înapoi către tatăl ei.

— Tu și cu el?

— Da, și Harry. A zis c-ar trebui s-avem grijă unul de altul.

— Nu cred că dulăii ăștia sunt atât de proști sau de flămânzi încât să ne atace în plină zi. Vor ataca diseară vreun locuitor singuratic al străzii.

— Mai taci naibii din gură!

Drumeagul prin care ieșeam din canion se îngusta la un moment dat. Ar fi fost un loc prost dacă eram siliți să-i respingem pe câini. Puteam să ne împiedicăm și să cădem de pe marginea sfărâmicioasă a potecii. Puteam fi împinși de pe cărare de un câine sau chiar de unul dintre noi. Asta însemna o cădere de aproape o sută de metri.

Acum puteam auzi câini luptându-se, dedesubt, în canion. Probabil că ne apropiaserăm prea mult de vizuinele sau de teritoriile lor. M-am gândit că ne-am apropiat pur și simplu de hrana lor.

— Dacă vin câinii, a rostit tata cu glas egal și încet, stați nemișcați, țintiți și trageți. Asta vă va salva. Nimic altceva. Stați nemișcați, țintiți și trageți. Fiți atenți și păstrați-vă calmi.

Mi-am repetat cuvintele lui în minte pe când suiam pe serpentinele potecii. Fără îndoială, tata dorea să le repetăm. Vedeam că Aura încă se smiorcăia și-și întindea lacrimile pe obraji, lăsând dâre de murdărie, așa cum fac țâncii. Era prea afundată în propria frică și nefericire ca să mai fie în stare de altceva.

Aproape că am ajuns în vârf fără să se întâmple ceva. Cred că începuserăm să ne relaxăm. Nu mai văzuserăm niciun câine de

ceva vreme. Iar apoi, dinspre avangarda șirului nostru indian, am auzit trei împușcături.

Am încremenit toți locului, fără să putem vedea ce se întâmplase.

— Nu vă opriți! a strigat tata. E-n regulă. A fost doar un singur câine, s-a apropiat prea mult.

— Ești bine? am întrebat.

— Da, a răspuns el. Dați-i drumul și stați cu ochii-n patru.

Unul câte unul, am ajuns în dreptul câinelui împușcat și l-am depășit. Era un animal mai mare și mai sur decât acela pe care-l zărisem. Și acesta mi s-a părut frumos. Semăna cu lupii pe care îi văzusem în fotografii. Zăcea lângă o stâncă ițită în afară, la numai câțiva pași de noi, mai sus, pe peretele abrupt al canionului.

S-a mișcat.

I-am văzut rănile sângerânde când a zvâcnit. Mi-am mușcat limba când durerea pe care știam că trebuia s-o simtă a devenit și durerea mea. Ce să fac? Să-mi continui mersul? Nu puteam. Încă un pas și aveam să cad și să zac la pământ, neputincioasă în fața durerii. Sau puteam să cad în canion.

— E încă viu, a rostit Joanne dinapoia mea. Se mișcă.

Labele din față ale câinelui tresăltau, ca și cum ar fi alergat, iar ghearele lor zgâriau piatra.

Am crezut că o să vomit. Abdomenul mă durea din ce în ce mai tare, până când m-am simțit ca sfredelită de o suliță prin mijloc. M-am rezemat cu brațul stâng de bicicletă. Cu mâna dreaptă mi-am scos pistolul, am ochit și am împușcat în cap câinele cel frumos.

Am simțit impactul glonțului ca pe o lovitură dură și concentrată – ceva mai presus de durere. Apoi am simțit câinele murind. L-am văzut tresărind, cutremurându-se, întinzându-și corpul prelung și după aceea încremenind. L-am simțit murind. S-a stins ca un chibrit, într-o dispariție bruscă a durerii. Viața lui a scăpărat, după care s-a stins. M-am simțit amorțită. Dacă n-ar fi fost bicicleta, m-aș fi prăbușit.

Restul grupului s-a înghesuit în fața și în spatele meu. Le-am auzit glasurile înainte să-i pot vedea limpede.

— E mort, am auzit-o pe Joanne. Sărmanul.

— Ce-a fost? a întrebat tata. Altul?

Am izbutit să mă concentrez asupra lui. Probabil că se întorsese pe partea apropiată de prăpastie a potecii ca să ajungă până la noi. Și probabil că alergase.

— Este același, am spus, reușind să mă îndrept. Nu era mort. L-am văzut mișcându-se.

— Am tras trei gloanțe în el, a zis tata.

— Se mișca, domnule Olamina, a completat Joanne. Suferea. Dacă nu l-ar fi împușcat Lauren, altcineva ar fi trebuit s-o facă.

Tata a oftat.

— Ei bine, acum nu mai suferă. Haideți să plecăm de-aici.

După aceea a părut să-și dea seama ce spusese Joanne și m-a privit întrebător:

— Ești bine?

Am clătinat din cap. Nu știu cum arătam. Nimeni nu reacționa ca și cum aș fi arătat ciudat, așa că probabil nu trădam multe din cele prin care trecusem. Cred că numai Harry Balter, Curtis Talcott și Joanne mă văzuseră împușcând câinele. I-am studiat; Curtis mi-a zâmbit. S-a rezemat de propria lui bicicletă și, cu o mișcare lentă, leneșă, a scos un pistol imaginar, a ochit cu atenție câinele mort și a tras un glonț la fel de imaginar.

— Pac! a zis el. De parc-ai face asta zi de zi. Pac!

— Să mergem, a spus tata.

Am reluat urcușul pe cărare. Am ieșit din canion și am coborât spre stradă. N-am mai zărit niciun câine.

Eu am mers pe jos, apoi am pedalat ca prin ceață, încă neeliberată pe deplin de dulăul pe care-l omorâsem. Îl simțisem murind, dar eu însămi nu murisem. Îi simțisem durerea de parcă ar fi fost un om. Îi simțisem viața învăpăindu-se și stingându-se, iar eu eram tot vie.

Pac.

5

Credința
Inițiază și călăuzește acțiunea –
Sau nu face nimic.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

DUMINICĂ, 2 MARTIE 2025

Plouă.

Am auzit aseară la radio că dinspre Pacific se apropie un uragan, dar majoritatea oamenilor nu cred asta.

— La noi o să bată vântul, a spus Cory. Vânt și poate câteva picături de ploaie, poate și ceva vreme mai rece. Asta n-ar fi rău. Altceva n-o să căpătăm.

Așa era vremea aici de șase ani. Îmi amintesc ploaia de acum șase ani, cu apa învolburându-se în jurul verandei din spate, nu îndeajuns de înaltă ca să intre în casă, totuși suficient de înaltă cât să-i atragă pe frații mei, dornici să se joace în ea. Veșnic îngrijorată de infecții, Cory n-a vrut să-i lase. Spunea că s-ar fi bălăcit cu toți germenii din apele reziduale cu care ne udam grădinile de ani de zile. Poate că avea dreptate, dar, în ziua aceea, toți copiii din tot cartierul s-au acoperit cu noroi și cu râme și n-au pățit nimic teribil.

Însă furtuna aceea fusese aproape tropicală – o aversă iute și caldă de septembrie, rămășița unui uragan care lovise coasta pacifică a Mexicului. Cea de acum era o furtună mai rece, hibernală. A început azi dimineață, pe când oamenii veneau la biserică.

Am cântat în cor imnuri vechi și înălțătoare, acompaniați de Cory la pian și de fulgerele și tunetele de afară. A fost minunat. Unii au ratat însă o parte din predică, fiindcă au plecat acasă și au scos toate butoaiele, gălețile, căzile și hârdaiele pe care le puteau găsi pentru a le umple cu apa gratuită. Alții s-au dus acasă pentru a pune oale și găleți în interior, sub găurile din acoperiș.

Nu-mi pot aminti dacă acoperișul vreuneia dintre casele noastre a fost reparat de un meseriaș. Toți avem acoperișuri din țigle, iar asta-i bine. Bănuiesc că un acoperiș din țigle este mai sigur și mai durabil decât șindrilele din lemn sau bitum. Timpul, vântul și cutremurele și-au pus totuși amprenta. Și ramurile copacilor au făcut unele stricăciuni. Însă nimeni n-are bani suplimentari pentru ceva atât de neesențial precum repararea unui acoperiș. În cel mai bun caz, unii bărbați din cartier improvizează petice din materialele de care pot face rost. De-o vreme, nimeni n-a făcut nici măcar asta. Dacă plouă numai o dată la șase-șapte ani, de ce să te mai sinchisești?

Acoperișul nostru n-are deocamdată nicio problemă, iar butoaiele și recipientele pe care le-am instalat azi-dimineață după slujbă sunt pline sau pe cale să se umple. Apă din cer, bună, curată și gratuită. Ar fi minunat dacă ar sosi mai des.

LUNI, 3 MARTIE 2025

Continuă să plouă.

Azi n-a tunat, deși peste noapte s-au auzit bubuituri îndepărtate. Burniță constantă și, ocazional, averse violente toată ziua. Toată ziua. Foarte diferite și frumoase. Nu m-am simțit niciodată atât de copleșită de apă. Am ieșit și m-am plimbat prin ploaie până m-am udat leoarcă. Cory n-a vrut să mă lase, dar am făcut-o oricum. A fost minunat. Cum este posibil ca ea să nu înțeleagă asta? A fost incredibil și superb.

MARȚI, 4 MARTIE 202

Amy Dunn este moartă.

În vârstă de trei ani, neiubită și moartă. Nu sună rezonabil, nici măcar posibil. Putea să citească deja cuvinte simple și să numere până la 30. Eu am învățat-o. Îi plăcea atât de mult să fie băgată în seamă, încât nu se dezlipea de mine în timpul orelor de școală și mă exaspera. Nu voia să mă duc nici la toaletă fără ea.

Este moartă.

Ajunsesem să-mi placă de ea, deși era o pacoste.

Azi am dus-o acasă după ore. Căpătasem obiceiul s-o conduc până acasă fiindcă familia Dunn nu trimitea pe nimeni după ea.

— Știe drumul, spusese Christmas. Tu doar trimite-o și o s-ajungă fără probleme.

Nu mă îndoiam c-ar fi putut ajunge. Putea să privească peste stradă și peste insula pietonală din centrul ei și să-și vadă casa de la noi, dar Amy avea tendința să hoinărească. Trimisă singură acasă, ar fi putut ajunge acolo sau în grădina familiei Montoya, să ciugulească, ori în crescătoria de iepuri a lui Moss, încercând să elibereze animalele. Așa că am traversat-o strada, încântată să am un pretext pentru a ieși din nou în ploaie. Și lui Amy îi plăcea ploaia, așa că am zăbovit o clipă sub arborele mare de avocado de pe insula pietonală. În capătul îndepărtat al insulei era un portocal și am cules două portocale coapte – una pentru Amy și una pentru mine. Le-am decojit pe amândouă și le-am mâncat în vreme ce ploaia îi lipea fetiței părul rar și spălăcit de țeastă, astfel încât părea cheală.

Am dus-o până la ușă și am lăsat-o în grija maică-sii.

— Nu trebuia s-o lași să se ude-n halul ăsta, s-a plâns Tracy.

— Să se bucure și ea de ploaie cât mai durează, am răspuns și am plecat.

Am văzut-o pe Tracy luând-o pe Amy înăuntru și închizând ușa. Cu toate astea, Amy a ajuns cumva iarăși afară și s-a dus lângă

poarta din față, vizavi de casa familiilor Garfield-Balter-Dory. Jay Garfield a găsit-o acolo când a ieșit să cerceteze ceea ce credea că este o boccea aruncată de cineva peste poartă. Uneori ni se aruncă lucruri – cadouri de invidie și ură: un animal mort, colcăind de viermi, o pungă cu rahat, uneori chiar câte o bucată dintr-un cadavru de om sau un copil mort. Adulți morți erau lăsați rezemați de zidul nostru. Dar toți aceia erau din afară. Amy era una dintre noi.

Cineva o împușcase prin poarta de metal. Fusese probabil un accident, pentru că din exterior nu poți să vezi prin poartă. Ucigașul fie că trăsese în cineva care se găsea în fața porții, fie că trăsese în poartă însăși, spre cartier, spre noi și spre presupusele noastre bogății și privilegii. Majoritatea gloanțelor n-ar fi trecut prin poartă, care este antiglonț. A mai fost totuși perforată de două ori, sus de tot, lângă vârf. Acum avem șase găuri noi de gloanțe în porțiunea inferioară – șase găuri și o a șaptea urmă, o scrijelitură lungă, locul unde un glonț a ricoșat fără să fi trecut dincolo.

Auzim multe focuri de armă, zi și noapte, împușcături izolate, câteodată rafale de arme automate, ba chiar ocazionale bubuituri de artilerie grea sau explozii de grenade ori bombe mai mari. Acestea din urmă ne îngrijorează cel mai mult, dar sunt rare. Este mai greu să furi arme mari și puțini își pot permite să le cumpere pe cele ilegale – cel puțin așa susține tata. Chestia este că auzim atât de multe focuri de armă, încât nu le mai percepem ca atare. Doi copii Balter au spus că au auzit împușcături, însă, ca de obicei, le-au ignorat. La urma urmei, erau afară, dincolo de zid. Cei mai mulți dintre noi n-au auzit nimic, doar ploaia.

Amy ar fi împlinit patru ani peste două săptămâni. Intenționam să organizez o petrecere pentru ea, cu ceilalți copii de grădiniță.

Dumnezeule, urăsc locul ăsta!

Vreau să zic, îl iubesc. Este casa mea. Aceștia sunt oamenii mei. Dar îl urăsc. Este ca o insulă înconjurată de rechini... Doar că rechinii nu te atacă dacă nu intri în apă. Însă rechinii noștri

de uscat încearcă să intre. Este doar o chestiune de timp până când vor deveni îndeajuns de flămânzi.

MIERCURI, 5 MARTIE 2025

Azi-dimineață m-am plimbat din nou prin ploaie. A fost rece, dar bine. Amy a fost deja incinerată. Mă întreb dacă mama ei se simte ușurată. Nu pare ușurată. N-a plăcut-o niciodată pe Amy, însă acum plânge. Nu cred că se preface. Familia a cheltuit bani pe care nu și-i putea permite pentru ca poliția să încerce să-l găsească pe ucigaș. Bănuiesc că singurul lucru bun ce va rezulta de aici va fi că polițiștii îi vor alunga pe aceia care locuiesc pe trotuarele și străzile mai apropiate de zidul nostru. Și se poate spune oare că ăsta este un lucru bun? Săracii străzii vor reveni și nu ne vor iubi pentru că i-am asmuțit pe polițai asupra lor. Este ilegal să locuiești pe străzi, așa cum fac ei – așa cum sunt siliți să facă –, așa că polițaii îi bat, îi jefuiesc dacă au ceva care să merite să fie jefuit, după care le ordonă să plece sau îi aruncă în închisoare. Mizerabilii vor deveni încă și mai mizerabili. Nimic din toate astea n-o poate ajuta pe Amy. Bănuiesc, totuși, că va face familia Dunn să se simtă mai bine față de felul cum a tratat-o.

Sâmbătă, tata va predica la funeraliile lui Amy. Aș vrea să fiu prezentă. Până acum, funeraliile nu m-au afectat niciodată, dar de data asta îmi pasă.

— Ai ținut la Amy, mi-a spus Joanne Garfield când i-am mărturisit toate astea.

Azi am luat prânzul împreună. Am mâncat în dormitorul meu pentru că plouă încă intermitent, iar restul casei era plin de copiii care nu plecaseră acasă pentru prânz. Totuși, camera mea continuă să fie inviolabilă. Este unicul loc din lume unde mă pot duce fără să fiu urmată de cineva pe care nu l-am invitat. Sunt singura persoană pe care o știu cu un dormitor propriu. Până și tata și Cory

ciocănesc înainte de a deschide ușa. Ăsta-i unul dintre cele mai grozave lucruri când ești singura fiică din familie. Trebuie să-mi alung întruna frații de aici, dar cel puțin o pot face. Joanne este singură la părinți, însă împarte camera cu trei verișoare mai mici: plângăcioasa Lisa, care-i mereu nemulțumită și se lamentează, Robin cea isteață și haioasă, cu un IQ aproape de nivelul geniilor, și Jessica, aproape invizibilă, care murmură și-și fixează pantofii cu privirea și izbucnește în plâns dacă te uiți urât la ea. Toate trei sunt din neamul Balter: surorile lui Harry și copiii surorii mamei Joannei. Cele două surori adulte, soții lor, cei opt copii ai lor și bunicii, domnul și doamna Dory, se înghesuie într-o casă cu cinci dormitoare. Nu-i locuința cea mai aglomerată din cartier, dar sunt fericită că nu trebuie să trăiesc așa.

— Aproape nimeni n-a ținut la Amy, a zis Joanne. Tu însă ai ținut.

— După incendiu, am rostit eu. Atunci m-am speriat pentru ea. Înainte o ignoram, ca toți ceilalți.

— Și acum te simți vinovată?

— Nu.

— Ba da, te simți vinovată.

Am privit-o surprinsă.

— Vorbesc serios. Nu mă simt vinovată. Detest că a murit și-i duc dorul, dar nu i-am cauzat moartea. Doar că nu pot să fac abstracție de ceea ce spune evenimentul ăsta despre noi.

— Ce anume?

Simțeam că sunt pe punctul de a discuta cu ea lucruri despre care nu mai discutasem până atunci. Scrisesem despre ele. Uneori scriu ca să nu înnebunesc. Sunt multe lucruri în privința cărora nu mă simt în largul meu să le spun cuiva.

Însă Joanne îmi este prietenă. Mă cunoaște mai bine decât majoritatea oamenilor și este inteligentă. De ce să nu vorbesc cu ea? Mai devreme sau mai târziu, va trebui să vorbesc cu cineva.

— Ce s-a-ntâmplat? a insistat ea.

Deschisese un container din plastic cu salată de fasole. Acum l-a lăsat din mână pe noptiera mea.

— Nu te-ai gândit niciodată că poate Amy și doamna Sims sunt norocoase? am întrebat-o. Vreau să zic, nu te-ntrebi niciodată ce se va întâmpla cu noi, ceilalți?

S-a auzit bubuitul unui tunet surd, înăbușit, apoi a urmat brusc o aversă violentă. Buletinele meteo difuzate la radio anunțaseră că ploaia de azi va fi ultima din seria care ține de patru zile. Sper că nu va fi așa.

— Bineînțeles că mă gândesc, a răspuns Joanne. Cum să nu te gândești, când oamenii împușcă copii mici?

— Oamenii au ucis copii mici de când au apărut pe lume, am zis eu.

— Aici nu s-a întâmplat așa. Nu până acum.

— Asta-i ideea, nu-i așa? Am primit un apel de trezire. Altul.

— Despre ce vorbești?

— Amy a fost prima dintre noi ucisă în felul ăsta. Nu va fi însă ultima.

Joanne a oftat și, în oftatul acela, s-a simțit un fior.

— Deci și tu crezi asta.

— Da. Dar n-am știut că și tu te-ai gândit la asta.

— Viol, jaf și acum crimă. Cum să nu mă gândesc? Toți se gândesc. Toți își fac griji. Mi-aș dori să pot pleca de aici.

— Unde te-ai duce?

— Tocmai asta-i problema, nu-i așa? N-avem unde să ne ducem.

— Poate că avem.

— Ba nu, dacă n-ai bani. Sau dacă nu știi decât să îngrijești copii și să gătești.

Am clătinat din cap.

— Tu știi să faci mai multe decât atât.

— Poate că știu, însă nimic din ceea ce știu nu contează. Nu-mi voi permite să merg la facultate. Nu voi putea să-mi găsesc o slujbă sau să plec din casa părinților, fiindcă nicio slujbă pe care

aş putea-o găsi nu mi-ar asigura existenţa şi nu există locuri sigure unde să te muţi. La dracu', părinţii mei continuă să locuiască cu părinţii lor!

— Ştiu. Şi, oricât de rău ar fi asta, mai sunt şi altele.

— Cui îi mai trebuie altele? Astea-s de ajuns!

A început să-şi mănânce salata de fasole. Salata arăta bine, dar m-am gândit că eram pe punctul să-i distrug plăcerea.

— În sudul statelor Mississippi şi Louisiana se răspândeşte holera, am continuat. Am auzit ieri la radio. Sunt prea mulţi săraci – analfabeţi, şomeri, fără locuinţe, fără apă curată sau canalizare decentă. Acolo au suficientă apă, însă foarte multă este poluată. Şi ai auzit de drogul ăla care-i face pe oameni să-şi dorească să dea foc la toate?

Joanne a aprobat din cap, mestecând.

— Se răspândeşte iarăşi. A fost pe coasta de est. Acum a ajuns în Chicago. Reportajele spun că te face să simţi că privirea incendiilor este mai grozavă decât sexul. Nu ştiu dacă reporterii îl condamnă sau îi fac publicitate.

Am inspirat adânc înainte de a continua:

— Tornadele distrug totul în Alabama, Kentucky, Tennessee şi alte două-trei state. Până acum au murit trei sute de oameni. Iar un viscol a îngheţat nordul, omorând şi mai mulţi. În New York şi New Jersey bântuie o epidemie de rujeolă, omorând o grămadă de oameni. Rujeolă!

— Am auzit de rujeolă, a rostit Joanne. Ciudat. Chiar dacă lumea nu-şi poate permite vaccinurile, rujeola n-ar trebui să fie letală.

— Oamenii ăia sunt deja pe jumătate morţi. Au trecut prin gerul iernii şi sunt flămânzi, deja bolnavi de altele. Şi bineînţeles că nu-şi pot permite vaccinuri. Noi avem noroc că părinţii noştri au găsit bani pentru a ni le plăti pe toate. Dacă vom avea copii, nu ştiu cum vom fi în stare să facem măcar asta pentru ei.

— Ştiu, ştiu.

Părea aproape plictisită.

— Lucrurile merg prost. Mama speră că președintele ăsta nou, Donner, va-ncepe să ne readucă la normal.

— „Normal", am repetat eu. Mă-ntreb ce înseamnă asta. Tu ești de acord cu maică-ta?

— Nu. Donner n-are nicio șansă. Cred că ar repara lucrurile dacă ar putea, însă Harry zice că ideile lui îl sperie. Că va-ntoarce țara cu o sută de ani în trecut.

— Și tata crede cam același lucru. Mă surprinde că Harry este de acord.

— Păi, e firesc. Taică-său crede că Donner este Dumnezeu, și Harry n-ar fi de acord cu el în nicio privință.

Am râs, distrasă, gândindu-mă la conflictele lui Harry cu tatăl lui. Artificii de cartier – o mulțime de scântei, dar niciun pic de foc.

— De ce vrei să vorbim despre chestiile astea? m-a întrebat Joanne, aducându-mă la subiectul real. Noi nu putem face nimic.

— Trebuie să facem.

— Ce trebuie să facem? Avem cincisprezece ani! Ce putem face noi?

— Ne putem pregăti. Asta trebuie să facem acum. Să ne pregătim pentru ce se va-ntâmpla, să ne pregătim pentru a supraviețui, să ne pregătim pentru a avea o viață după aceea. Să ne concentrăm pentru a ne aranja supraviețuirea, astfel încât să putem face mai mult decât să fim la cheremul unor nebuni, al unor disperați, ucigași și conducători, care habar n-au ce fac!

Joanne s-a holbat la mine.

— Nu-nțeleg despre ce vorbești.

Mă dezlănțuisem – poate prea rapid.

— Vorbesc despre locul ăsta, Jo, despre fundătura asta înconjurată de ziduri. Vorbesc despre ziua când o bandă mare formată din oamenii ăia flămânzi, disperați și nebuni de afară va decide să intre. Vorbesc despre ce trebuie să facem noi înainte să se-ntâmple asta, astfel încât să putem supraviețui și reconstrui... Sau cel puțin să supraviețuim și să evităm să fim altceva decât cerșetori.

— Cineva o să ne dărâme zidul și-o să intre aici?

— Mai probabil o să-l arunce-n aer sau o să arunce poarta în aer. Se va întâmpla într-o bună zi. Știi asta la fel de bine ca și mine.

— Ba nu, a protestat ea.

Și-a îndreptat spatele, aproape țeapănă, uitând pentru moment de prânz. Eu am mușcat dintr-o bucată de pâine din făină de ghindă, plină cu fructe uscate și nuci. Este una dintre favoritele mele, dar am reușit să mestec și să înghit fără să-i simt gustul.

— Jo, ne așteaptă necazuri. Ai recunoscut și tu.

— Sigur că da. Mai multe împușcături, mai multe spargeri. La asta mă refeream.

— Și asta se va-ntâmpla pentru o vreme. Aș vrea să pot ghici pentru câtă vreme. Vom fi loviți, și loviți, și loviți, apoi va sosi marea lovitură. Iar dacă nu vom fi pregătiți pentru ea, va fi ca Ierihonul.

Ea s-a încordat, pregătită pentru contraofensivă:

— Nu poți să știi asta! Nu poți să citești în viitor. Nimeni nu poate.

— Ba poți, i-am replicat. Dacă dorești. Pare înfricoșător, însă este ușor după ce-ți depășești frica. În L.A. au existat comunități înconjurate de ziduri, mai mari și mai puternice decât asta, care acum au dispărut pur și simplu. N-a mai rămas nimic, doar ruine, șobolani și vagabonzi. Ce li s-a întâmplat lor ni se poate întâmpla și nouă. Vom muri aici dacă nu ne apucăm imediat de treabă și nu ne gândim la moduri de supraviețuire.

— Dacă gândești așa, de ce nu le zici alor tăi? Avertizează-i pe ei și vezi ce-ți spun.

— Vreau s-o fac imediat ce voi găsi o cale prin care să fiu sigură că mă ascultă. În plus... cred că ei o știu deja. Cred că majoritatea adulților o știu. Nu vor să recunoască, dar o știu.

— Mama ar putea avea dreptate în privința lui Donner. Ar putea cu adevărat să facă bine.

— Nu, nu. Donner este un soi de balustradă umană.

— Poftim?

— Vreau să spun că, pentru noi, el este ca un... ca un simbol al trecutului de care să ne agățăm în timp ce suntem împinși către viitor. El nu-i nimic. Nu are substanță. Dar existența lui acolo, într-o succesiune de președinți americani lungă de două secole și jumătate, îi face pe oameni să simtă că țara, cultura cu care au crescut rezistă în continuare, că noi vom traversa vremurile astea rele și vom reveni la normal.

— Am putea, a spus Joanne. S-ar putea. Cred că într-o bună zi așa vom face.

Nu, nu credea asta. Era prea inteligentă pentru a accepta altceva decât confortul cel mai superficial din respingerea ei. Cred însă că până și confortul superficial este mai bun decât nimic. Am încercat altă tactică.

— Ai citit vreodată despre ciuma bubonică din Europa medievală? am întrebat-o.

A dat din cap că da. Citește mult, la fel ca mine, citește tot felul de chestii.

— O mare parte din continent a fost depopulată, a zis Joanne. Unii supraviețuitori au crezut că sosise sfârșitul lumii.

— Da, însă după ce au înțeles că nu venise sfârșitul lumii, au priceput și că rămăseseră pustii suprafețe întinse de pământ, care puteau fi preluate, și că, dacă știai o meserie, puteai cere onorarii mai mari pentru munca pe care o prestai. Multe lucruri s-au schimbat pentru supraviețuitori.

— Ce vrei să spui?

— Schimbările, i-am răspuns, apoi am căzut pe gânduri o clipă. S-au petrecut schimbări lente comparativ cu orice s-ar putea întâmpla aici, dar a fost necesară o molimă pentru ca unii oameni să înțeleagă că lucrurile *se pot* schimba.

— Și?

— Lucrurile se schimbă și acum. Adulții noștri n-au fost uciși de o molimă, dar sunt tot ancorați în trecut, așteptând să revină zilele bune de altădată. Însă lucrurile s-au schimbat mult și se vor

schimba și mai mult. Lucrurile se schimbă mereu. Ăsta este pur și simplu unul dintre salturile mari, nu schimbările mici, pas cu pas, care sunt mai ușor de acceptat. Oamenii au schimbat clima planetei și acum așteaptă să revină vremurile bune de altădată.

— Tatăl tău zice că el nu crede că oamenii au schimbat clima, în ciuda spuselor savanților. El zice că numai Dumnezeu ar putea modifica planeta într-un mod atât de major.

— Tu îl crezi?

Joanne a deschis gura, m-a privit, apoi a închis-o. După un timp, a spus:

— Nu știu.

— Tata are și el petele lui oarbe. Este persoana cea mai grozavă pe care o cunosc, dar până și el are pete oarbe.

— N-are nicio importanță, a replicat ea. Nu putem readuce clima așa cum a fost, indiferent ce anume a modificat-o inițial. Noi două n-o putem face. Cartierul nostru n-o poate face. Noi nu putem face nimic.

Mi-am pierdut răbdarea.

— Atunci haide să ne sinucidem și să terminăm cu toate odată pentru totdeauna!

Joanne s-a încruntat, iar fața ei rotundă, prea serioasă, a devenit aproape furioasă. A rupt bucățele de coajă dintr-o portocală mică.

— Și-atunci? a întrebat ea. Ce putem face?

Am lăsat din mână ultima bucată de pâine din făină de ghindă și am ocolit-o pe Joanne, apropiindu-mă de noptieră. Am luat câteva cărți din fundul sertarului de jos și i le-am arătat.

— Asta am făcut eu în ultimele luni – am citit și am studiat cărțile astea. Sunt vechi. La fel ca toate cărțile din casă. Am folosit și computerul lui tata când mă lasă... ca să găsesc chestii noi.

S-a încruntat și le-a examinat. Trei cărți despre supraviețuirea în natură, trei cărți despre arme de foc și folosirea lor, câte două cărți despre tratarea urgențelor medicale, plantele locale și naturalizate în California și utilizările lor, precum și noțiuni de bază

despre gospodării rurale: construirea caselor din bușteni, creșterea animalelor domestice, cultivarea plantelor, obținerea săpunului – genul ăsta de lucruri. Joanne a înțeles imediat.

— Ce faci? a întrebat ea. Încerci să-nveți să trăiești în natură?

— Încerc să-nvăț orice m-ar putea ajuta să supraviețuiesc în natură. Cred că toți ar trebui să-ncepem să studiem cărți ca astea. Mă gândesc că ar trebui să îngropăm banii și alte obiecte esențiale în pământ, unde nu le pot găsi hoții. Mă gândesc că ar trebui să pregătim ranițe pentru urgențe – pe care să le înhați și să fugi – în cazul în care ar trebui să plecăm de aici în grabă. Bani, hrană, haine, chibrituri, o pătură… Mă gândesc că ar trebui să stabilim locuri în afara zidurilor unde să ne putem întâlni dacă ne vom separa vreodată. Ce dracu', mă gândesc la foarte multe. Și știu – știu! – că indiferent la cât de multe m-aș gândi, tot nu vor fi îndeajuns. De fiecare dată când ies din cartier, încerc să-mi imaginez cum ar fi să trăiești acolo, afară, fără ziduri, și-mi dau seama că nu știu nimic.

— Atunci de ce…

— Intenționez să supraviețuiesc.

Joanne m-a privit în tăcere.

— Vreau să-nvăț tot ce pot și cât mai pot, am urmat eu. Dacă mă voi trezi în afara zidurilor, poate că ceea ce am învățat mă va ajuta să trăiesc îndeajuns ca să-nvăț și mai multe.

Ea a surâs nervos.

— Ai citit prea multe romane de aventuri.

M-am încruntat. Cum puteam s-o conving?

— Asta nu-i o glumă, Jo.

— Dar ce-i atunci?

Și-a mâncat ultimele felii din portocală înainte de a continua:

— Ce vrei să-ți spun?

— Vreau să fii serioasă. Îmi dau seama că nu știu foarte multe. Niciunul dintre noi nu știe foarte multe. Însă toți putem învăța

mai multe. Iar apoi ne putem învăța unul pe altul. Putem înceta să negăm realitatea sau să sperăm că va dispărea ca prin farmec.

— Eu nu fac niciuna dintre astea.

M-am uita pentru o clipă la ploaie, calmându-mă.

— Bine. Și ce faci tu?

A părut stânjenită.

— Încă nu sunt sigură că noi putem face într-adevăr ceva.

— Jo!

— Spune-mi ce aș putea face care să nu mă bage în bucluc sau care să-i facă pe toți să creadă că sunt nebună. Spune-mi ceva, te rog.

În sfârșit!

— Tu ai citit toate cărțile pe care le au ai tăi?

— Pe unele dintre ele, nu pe toate. Nu toate merită să fie citite. Nu cărțile ne vor salva.

— Nimic nu ne va salva. Vom muri dacă nu ne salvăm singuri. Acum folosește-ți imaginația. Pe rafturile familiei tale există ceva care te-ar putea ajuta dacă ai rămâne cumva în afara zidurilor?

— Nu.

— Ai răspuns prea repede. Du-te acasă și mai uită-te o dată. Și, așa cum am spus, folosește-ți imaginația. Orice fel de informație pentru supraviețuire, din enciclopedii, biografii, orice care te ajută să-nveți să trăiești și să te aperi cu ceea ce găsești în jurul tău în natură sau pe stradă. Până și unele cărți de ficțiune pot fi utile.

Joanne m-a privit pieziș.

— Da, sigur..., a murmurat ea.

— Jo, dacă nu vei avea niciodată nevoie de informațiile acelea, cunoașterea lor nu-ți va face niciun rău. Vei ști doar ceva mai multe decât ai știut anterior. Și ce dacă? Apropo, îți iei notițe când citești?

Mi-a aruncat o privire jenată.

— Uneori.

— Citește asta.

I-am întins una dintre cărțile despre plante. Era despre indienii din California, despre plantele pe care le foloseau ei și cum le foloseau – o cărticică interesantă și antrenantă. Joanne avea să fie surprinsă. În ea nu exista nimic care s-o sperie, s-o amenințe, s-o tulbure. Mă gândeam că eu însămi făcusem deja destule în această privință.

— Ia-ți notițe, i-am zis. Când îți iei notițe, îți reamintești mai bine.

— Tot nu te cred, a spus ea. Lucrurile nu trebuie să fie atât de rele pe cât zici tu că sunt.

I-am apăsat cartea în mâini.

— Păstrează notițele pe care le faci, am insistat. Fii atentă mai ales la plantele care cresc între locul ăsta și coastă și între locul ăsta și Oregon, în lungul coastei. Le-am subliniat.

— Am zis că nu te cred.

— Nu-mi pasă.

A coborât ochii spre carte și și-a trecut palma peste coperta ei legată în carton și pânză neagră.

— Așadar, să-nvățăm să mâncăm iarbă și să trăim în tufișuri, a șoptit.

— Să-nvățăm să supraviețuim, am corectat-o. Este o carte bună. Ai grijă de ea. Știi cum ține taică-meu la cărți.

JOI, 6 MARTIE 2025

Ploaia s-a oprit. Ferestrele mele dau spre nord, pot să văd cum se destramă norii. Sunt purtați de vânt peste munți, către deșert. Surprinzător cât de iute se pot mișca! Vântul suflă acum puternic și rece. S-ar putea să ne coste niște arbori.

Mă întreb câți ani vor trece înainte să vedem iarăși ploaia.

6

Cei care se îneacă
Mor uneori
Luptându-se cu salvatorii lor.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

SÂMBĂTĂ, 8 MARTIE 2025

Joanne m-a spus.

I-a spus mamei ei, care i-a spus tatălui ei, care i-a spus tatălui meu, care a purtat cu mine una dintre discuțiile alea serioase.

S-o ia dracu'. *S-o ia dracu'!*

Am văzut-o ieri, la școală, și azi, la slujba pe care am ținut-o pentru Amy. N-a spus un cuvânt despre ce-a făcut. S-a dovedit că-i spusese maică-sii joi. Poate că ar fi trebuit să fie un secret al lor sau așa ceva. Dar, vai, Phillida Garfield era atât de îngrijorată pentru mine, atât de neliniștită. Și nu-i plăcea că eu o speriam pe Joanne. Joanne se speriase? Se pare că nu se speriase chiar într-atât încât să nu-și folosească mintea. Joanne pare întotdeauna foarte rațională. Credea că, dacă mă bagă pe mine în necaz, dispar toate primejdiile? Nu, nu era așa. Asta nu-i altceva decât tot negare. Un joc prostesc de felul „Dacă nu vorbim despre lucrurile rele, atunci poate că ele nu se vor petrece". Idioata! N-o să-i mai pot spune niciodată ceva important.

Ce s-ar fi întâmplat oare dacă aș fi fost și mai deschisă? Ce s-ar fi întâmplat oare dacă aș fi discutat cu ea despre religie? Dorisem s-o fac. Cum voi fi în stare să discut cu cineva despre asta?

Spusele mi-au fost reamintite în seara asta. Domnul Garfield a stat de vorbă cu tata după funeralii. A fost ca-n telefonul fără fir, pe care-l joacă țâncii. Mesajul s-a schimbat din „Suntem în primejdie aici și va trebui să acționăm susținut pentru a ne salva" în „Lauren spune să fugim de aici deoarece se teme că cei din afară se vor răzvrăti, vor dărâma zidurile și ne vor ucide pe toți".

Era adevărat, eu spusesem *câte ceva* din chestiile alea, iar Joanne subliniase clar că nu era de acord cu mine. Dar nu enunțasem numai prevestiri rele: „Vom muri toți, vai nouă!" Ce rost ar fi avut? La mine s-au întors însă numai aspectele negative.

— Lauren, a întrebat tata, ce i-ai spus Joannei?

Venise în camera mea după cină, deși ar fi trebuit să-și definitiveze predica de mâine. S-a așezat pe unicul meu scaun și m-a privit într-un fel care însemna „Ce-i în mintea ta, fato? Ce-i cu tine?". Privirea aceea, plus numele Joannei mi-au lămurit ce se-ntâmplase, despre ce era vorba. Prietena mea Joanne. *S-o ia dracu'!*

M-am așezat pe pat și l-am privit.

— I-am spus că ne așteaptă vremuri rele, vremuri periculoase, am răspuns. Am avertizat-o că ar trebui să-nvățăm tot ce putem ca să supraviețuim.

Atunci mi-a spus cât de tulburată era mama Joannei, cât de tulburată era Joanne și că amândouă apreciau că eu trebuia „să discut cu cineva", întrucât credeam că lumea noastră se apropie de sfârșit.

— Crezi că lumea noastră se apropie de sfârșit? a întrebat tata și, dintr-odată și fără niciun avertisment, aproape că am început să plâng.

Am făcut tot ce-am putut ca să-mi opresc lacrimile. Și am gândit: „Nu, cred că lumea *voastră* se apropie de sfârșit. Și poate și voi, odată cu ea." Iar asta era ceva teribil. Până atunci nu mă gândisem la situație într-un fel atât de personal. M-am întors și am privit afară, pe fereastră, până m-am simțit mai calmă. Când m-am reîntors cu privirea la el, am rostit:

— Da. Tu nu crezi asta?

Tata s-a încruntat. Bănuiesc că nu se așteptase la răspunsul acela.

— Ai cincisprezece ani, a zis el. Nu înțelegi realmente tot ceea ce se întâmplă. Problemele pe care le avem acum au început să se acumuleze cu mult înaintea nașterii tale.

— Știu.

A rămas încruntat. M-am întrebat ce dorea să spun.

— Atunci, ce-i în mintea ta? De ce i-ai spus Joannei toate lucrurile acelea?

Am decis să continui să spun adevărul cât puteam de mult. Detestam să-l mint.

— Tot ce am spus este adevărat, am insistat.

— Nu-i neapărat necesar să spui tot ceea ce crezi că știi, a zis el. Încă n-ai înțeles asta?

— Joanne și cu mine eram prietene. Am crezut că pot vorbi cu ea.

L-am văzut clătinând nemulțumit din cap.

— Lucrurile astea îi sperie pe oameni. Este mai bine să nu vorbești despre ele.

— Tată, dar asta-i ca și... Ca și cum am ignora un incendiu din living pentru că noi suntem în bucătărie. Și-n plus incendiile din casă ne sperie prea tare ca să vorbim despre ele.

— N-o mai avertiza pe Joanne sau pe oricare dintre prietenii tăi, a decretat el. Deocamdată, nu. Știu că tu crezi că ai dreptate, însă nu faci bine nimănui. Nu faci decât să trezești panica în oameni.

Am reușit să-mi suprim o răbufnire de furie, schimbând ușor subiectul. Uneori îl pot clinti pe tata dacă îl abordez din mai multe direcții.

— Domnul Garfield ți-a restituit cartea? l-am întrebat.

— Ce carte?

— I-am împrumutat Joannei o carte despre plantele din California și utilizările lor de către indieni. Era o carte de-a ta. Acum îmi pare rău că i-am împrumutat-o. Era atât de neutră, încât n-am crezut că ar putea cauza probleme. Dar se pare că a cauzat.

El a părut surprins, apoi aproape a zâmbit.

— Da, chiar că trebuie să iau înapoi cartea aceea. Fără ea, n-ai fi avut pâinea din făină de ghindă care-ți place atât de mult... Ca să nu mai pomenesc de alte câteva lucruri care ni se par firești și de la sine înțelese.

— Pâinea din făină de ghindă?...

— Mda. Majoritatea oamenilor din țara asta nu mănâncă ghinde. Nu au o tradiție în consumarea lor, nu știu cum să le prepare și, dintr-un motiv necunoscut, consideră dezgustătoare ideea mâncării lor. Unii din cartierul nostru au dorit să taie toți stejarii noștri mari și să planteze alte culturi, utile. N-ai idee cât m-am chinuit să-i conving să renunțe.

— Dar ce mâncau oamenii înainte?

— Pâine făcută din făină de grâu sau alte cereale – porumb, secară, ovăz... plante de felul ăsta.

— Prea scumpe!

— Pe timpuri nu erau scumpe. Să iei cartea înapoi de la Joanne.

Apoi a tras aer adânc în piept și a continuat:

— Însă acum să abandonăm discuția asta secundară și să revenim la subiectul principal. Ce plan ai avut în minte? Ai încercat s-o convingi pe Joanne să fugă?

Era rândul meu să suspin.

— Bineînțeles că nu.

— Așa susține tatăl ei.

— Atunci se-nșală. Am vorbit despre cum să rămânem în viață, cum să învățăm să trăim în afara zidurilor, s-o putem face dacă va fi vreodată nevoie.

Tata m-a privit de parcă putea citi adevărul în mintea mea. Când eram micuță, credeam că poate într-adevăr s-o facă.

— Bine, a rostit după aceea. Poate că ai avut intenții bune, dar s-a terminat cu poveștile astea de speriat copiii.

— Nu sunt povești de speriat copiii. Chiar trebuie să învățăm tot ce putem, cât mai este timp.

— Asta nu depinde de tine, Lauren. Nu tu decizi pentru comunitatea asta.

La dracu'! Dacă aș fi putut găsi un echilibru între a tăinui prea multe și a insista, a îmboldi...

— Da.

Tata s-a lăsat pe spate și m-a privit.

— Spune-mi exact ce i-ai spus Joannei. Totul.

Și i-am spus. Am avut grijă să păstrez un ton egal și lipsit de patimă, dar n-am omis nimic. Doream ca el să știe, să înțeleagă ce cred eu. Oricum, partea nereligioasă. După ce am terminat, m-am oprit și am așteptat. A părut că el aștepta să continui. A tăcut o vreme și m-a privit. Nu-mi dădeam seama ce simte. Alții nu puteau niciodată să-i ghicească gândurile dacă el n-o dorea, totuși eu reușisem s-o fac în majoritatea timpului. Acum mă simțeam împiedicată și nu puteam face nimic în privința asta. Am așteptat.

Într-un final, tata a expirat prelung, ca și cum își reținuse răsuflarea până atunci.

— Să nu mai vorbești despre toate astea, a rostit pe un ton care nu accepta contrazicere.

L-am privit mirată, nedorind să-i făgăduiesc ceva care ar fi fost o minciună.

— Lauren.

— Da, tată.

— Vreau să-mi promiți că n-o să mai vorbești despre asta.

Ce să spun? N-aveam de gând să promit așa ceva. Nu puteam.

— Să știi că am putea face ranițe pentru cutremur, am sugerat. Truse de urgență pe care să le înhățăm din mers dacă trebuie să ieșim în grabă din casă. Dacă le vom numi „ranițe pentru cutremur", s-ar putea ca ideea să nu-i sperie așa tare pe oameni. Ei își fac deja griji în privința cutremurelor.

Am rostit totul pe nerăsuflate.

— Vreau să-mi promiți, draga mea.

Mi-am plecat capul între umeri.

— De ce? Știi că am dreptate și cred că până și doamna Garfield știe asta. Așa că de ce?

Am crezut că va țipa la mine sau că mă va pedepsi. Glasul lui avea tăișul acela de avertizare pe care frații mei și cu mine îl numeam „zornăit" – așa cum zornăie șerpii cu clopoței, pentru avertizare. Dacă-l împingeai pe tata dincolo de „zornăit", dădeai de necaz. Dacă el îți zicea „dragul meu" sau „draga mea", te apropiai de necaz.

— De ce? am insistat.

— Pentru că habar n-ai ce faci.

S-a încruntat și și-a frecat fruntea. Când a vorbit din nou, tăișul de avertizare îi dispăruse din glas.

— Lauren, este mai bine să-i înveți pe oameni, nu să-i sperii cu avertismente. Dacă îi sperii și nu se-ntâmplă nimic, atunci ei își pierd frica, iar tu îți pierzi o parte din autoritatea asupra lor. Este mai greu să-i sperii a doua oară, este mai greu să-i înveți, este mai greu să le recâștigi încrederea. Cel mai bine este să începi prin a-i învăța.

Gura i s-a strâmbat într-un surâs firav.

— Este interesant că ai ales să-ți începi eforturile cu cartea pe care i-ai împrumutat-o Joannei. Te-ai gândit vreodată să predai din cartea aceea?

— Să predau... adică țâncilor de la grădiniță?

— De ce nu? În felul ăsta, ei vor începe cu dreptul. Ai putea chiar să înființezi o grupă pentru copii mai mari și adulți. Ca grupa doamnei Ibarra pentru sculptură în lemn sau a doamnei Balter pentru cusut. Ori prelegerile de astronomie ale tânărului Robert Hsu. Oamenii se plictisesc. Acum, după ce au pierdut televiziunea de la Yannis, le-ar plăcea un alt curs informativ și neoficial. Dacă ai idei despre feluri în care să-i distrezi și, în același timp, să-i înveți, o să-ți transmiți informațiile. Și vei face totul fără ca nimeni să privească în jos.

— În jos?

— În abis, draga mea.

Însă nu mai eram în preajma necazurilor. Cel puțin pentru moment.

— Tu tocmai ai observat abisul, a continuat el. Adulții din comunitatea asta s-au clătinat pe marginea lui încă dinaintea nașterii tale.

M-am ridicat, m-am apropiat de el și l-am prins de mână.

— Este tot mai rău, tată.

— Știu.

— Poate că a sosit momentul să privim în jos. Poate că a sosit momentul să căutăm niște proptele pentru mâini și picioare înainte de a fi împinși peste margine.

— Tocmai de asta avem antrenamentele săptămânale de tragere, sârma Lazor și clopotul pentru alarmă. Ideea ta pentru ranițe de urgență este foarte bună. Unii au deja așa ceva. Pentru seisme. Unii le vor pregăti dacă le dai ideea. Și, bineînțeles, alții nu vor face absolut nimic. Întotdeauna există oameni care nu vor face nimic.

— O să le sugerezi și tu?

— Da. La următoarea întrunire a asociației de cartier.

— Ce altceva putem face? Nimic din toate astea nu-i destul de rapid.

— Va trebui să fie.

Apoi tata s-a ridicat în picioare, un bărbat înalt și masiv, ca un zid.

— Interesează-te în cartier, să vezi dacă cineva se pricepe la arte marțiale? Cărțile nu sunt de ajuns ca să înveți realmente bine luptele corp la corp.

Am clipit uimită.

— Bine.

— Interesează-te la bătrânul domn Hsu și la domnul și doamna Montoya.

— Domnul *și* doamna Montoya?

— Cred că da. Povestește-le despre cursuri, nu despre Armaghedon.

L-am cercetat. Semăna mai mult ca oricând cu un zid, stând în picioare și așteptând. Și-mi oferise multe – bănuiam că nu aveam să primesc mai mult. Am oftat.

— Bine, tată, promit. O să-ncerc să nu mai panichez pe nimeni. Sper doar ca situația să se mențină așa suficient de mult timp ca să putem proceda așa cum vrei tu.

A oftat și el.

— În sfârșit. Bine. Acum vino cu mine în curtea din spate. Am îngropat acolo niște lucruri importante, în containere etanșe. Este momentul să știi unde se află... Pentru orice eventualitate.

DUMINICĂ, 9 MARTIE 2025

Astăzi, tata a predicat din *Facerea*, capitolul șase, despre Noe și arca lui: „Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, I-a părut rău și s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ. Și a zis Domnul: «Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc și de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci Îmi pare rău că le-am făcut». Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu."

Desigur, mai târziu, Dumnezeu i-a spus lui Noe: „Tu însă fă-ți o corabie din lemn de salcâm. În corabie să faci despărțituri și smolește-o cu smoală pe dinăuntru și pe din afară."

Tata s-a concentrat asupra naturii duale a acelei situații. Dumnezeu decide să distrugă totul, mai puțin pe Noe, familia lui și unele animale. *Dar* dacă Noe va fi salvat, el va avea destul de trudit.

După terminarea slujbei, Joanne a venit la mine și a spus că-i pare rău pentru toată nebunia care se iscase.

— Bine, am zis eu.

— Rămânem prietene? m-a întrebat ea.

Am replicat:

— Oricum, nu suntem dușmane. Să-mi aduci cartea lui tata. O vrea înapoi.

— A luat-o mama. N-am știut că va fi atât de tulburată.

— Nu-i cartea ei. Să mi-o aduci înapoi. Sau dă-i-o tatălui tău să mi-o aducă. Nu-mi pasă. Tata își vrea cartea înapoi.

— Bine.

Am privit-o părăsind casa. Pare o persoană atât de parolistă – înaltă, cu spatele drept, serioasă și inteligentă –, încât mă simt și acum înclinată să mă bazez pe ea. Dar n-o pot face. N-o s-o fac. Ea nu știe cât rău îmi putea face dacă i-aș mai fi spus doar câteva cuvinte în plus pe care să le folosească împotriva mea. Cred că nu voi mai avea niciodată încredere în ea și urăsc asta. A fost prietena mea cea mai bună. Acum nu mai este.

MIERCURI, 12 MARTIE 2025

Azi-noapte au intrat hoți în grădini. Au golit portocalii din curțile Hsu și Talcott și, făcând asta, au călcat în picioare și au distrus ce mai rămăsese din grădinile de iarnă și mare parte din semănăturile de primăvară.

Tata spune că trebuie să stabilim o pază regulată. A încercat să convoace pentru diseară o întrunire a asociației de cartier, însă este o noapte de muncă pentru unii, inclusiv pentru Gary Hsu, care rămâne să doarmă la serviciu de câte ori trebuie să raporteze personal. Întrunirea a fost amânată pentru sâmbătă. Până atunci, tata i-a desemnat pe Jay Garfield, Wyatt și Kayla Talcott, Alex Montoya și Edwin Dunn să patruleze prin cartier în perechi înarmate, cu schimbul. Asta înseamnă că, exceptându-i pe soții Talcott, care sunt deja o pereche (și care sunt atât de furioși pentru ce s-a întâmplat cu grădina lor, încât îi plâng de milă pe orice hoți li s-ar

ivi în față), ceilalți trebuie să-și găsească parteneri printre ceilalți adulți din cartier.

— Căutați pe cineva în care să aveți încredere că vă poate apăra spatele, l-am auzit pe tata spunându-le.

Fiecare pereche urma să patruleze câte două ore, începând dinainte de lăsarea întunericului și până după răsăritul zorilor. Primul schimb, care urma să treacă sau să se uite prin toate curțile din spate, avea să-i obișnuiască pe oameni cu ideea unor gardieni cât timp erau încă destul de treji ca să înțeleagă.

— Cei din primul schimb să se asigure că sunt văzuți, le-a atras atenția tata. Văzându-vă, vecinii își vor reaminti că vor fi patrule pe toată durata nopții. Nu vrem să fiți confundați cu niște hoți.

Logic. Oamenii se duc la culcare la scurt timp după lăsarea întunericului ca să facă economie de curent electric. Totuși, între cină și coborârea nopții își petrec timpul pe verande sau în curți, unde nu-i atât de cald. Unii ascultă la radiouri pe verandele din față ori din spate. La răstimpuri, alții se strâng laolaltă să cânte la instrumente și din voce, să joace diverse jocuri, să flecărească; ori la o partidă de volei, fotbal, baschet sau tenis pe partea pavată a străzii. Cândva jucaseră baseball, dar nu ne-am mai putut permite asta din cauza costurilor cu geamurile sparte. Câțiva se aciuează într-un colțișor și citesc o carte, cât este încă lumină naturală. Este o perioadă de relaxare bună, confortabilă. Păcat s-o strici cu reamintiri ale realității. Era însă un cost inevitabil.

— Ce veți face dacă veți întâlni un hoț? l-a întrebat Cory pe tata înainte ca el să plece.

Tata făcea parte din schimbul al doilea, iar până atunci el și Cory savurau o rară ceașcă de cafea în bucătărie. Cafeaua era pentru ocazii speciale. Îi simțeam mirosul minunat în camera mea, unde stăteam întinsă în pat, trează.

Am tras cu urechea. Nu lipesc pahare de perete, nici nu mă ghemuiesc lângă uși, dar adeseori stau trează mult după ce s-a întunecat, când se presupune că noi, copiii, trebuie să fi adormit deja.

Pe hol, bucătăria este vizavi de camera mea, sufrageria se află aproape de capătul holului, iar dormitorul părinților mei ocupă camera vecină. Casa este veche și bine izolată. Dacă între mine și conversație se găsește o ușă închisă, nu pot să aud mare lucru. Însă noaptea, cu toate luminile – sau majoritatea lor – stinse, pot lăsa ușa puțin întredeschisă, iar dacă sunt deschise și alte uși, pot să aud multe. Aflu multe.

— Sper să-l alungăm, a spus tata. Am căzut de acord în privința asta. O să-l speriem serios și o să-i transmitem mesajul că există căi mai ușoare de a câștiga bani.

— Bani?

— Da. Hoții n-au furat mâncarea fiindcă erau flămânzi. Au golit pur și simplu pomii – au luat tot ce-au putut.

— Știu, a zis Cory. Am dus azi niște lămâi și grepfruturi la Hus și Wyatt și le-am spus că, dacă au nevoie de mai multe, pot să culeagă de la noi. Le-am dus și niște semințe. Le-au călcat în picioare multe plante tinere, dar, pentru că-i abia începutul anotimpului, ar trebui să poată repara stricăciunile.

— Bine, a spus tata, apoi a făcut o pauză mai lungă. Ai înțeles însă ce-am vrut să zic. Genul ăsta de hoție are drept mobil câștigul. Hoții nu sunt disperați, doar lacomi și periculoși. Am putea să-i speriem, ca să caute ținte mai ușoare.

— Și dacă n-o să puteți? a întrebat Cory aproape în șoaptă.

Glasul i-a coborât atât de mult, încât m-am temut că voi scăpa ceva.

— Dacă n-o să puteți, o să trageți în ei?

— Da, a zis el.

— Da?... a repetat ea cu același glas stins. Doar... „da"?

Parcă o auzeam pe Joanne – întruparea negării și refuzului. Pe ce planetă trăiesc oamenii ăștia?

— Da, a zis tata.

— *De ce?!*

A urmat o tăcere lungă. Când a vorbit din nou, tata a făcut-o cu glas foarte blând.

— Iubito, dacă fură prea mult, oamenii aceștia ne vor sili să cheltuim mai mult decât ne putem permite pentru alimente... ori să flămânzim. Și-așa trăim la limita subzistenței. Știi cât de greu este.

— Dar... n-am putea chema poliția?

— Pentru ce? Nu ne putem permite onorariile polițiștilor și, oricum, ei nu sunt interesați decât după ce s-a comis o crimă. Chiar și atunci, trec câteva ore până sosesc – poate chiar zile.

— Știu.

— Atunci ce vrei să spui? Vrei să flămânzească ai noștri? Vrei ca hoții să ne intre în case după ce vor termina de golit grădinile?

— Dar n-au făcut așa ceva.

— Bineînțeles că au făcut. Doamna Sims este cea mai recentă victimă a lor.

— Ea locuia singură. I-am spus mereu că n-ar trebui să stea singură.

— Tu speri că ei nu ne vor face niciun rău, ție sau copiilor, doar pentru că suntem șapte? Iubito, nu putem trăi cu iluzia că situația este la fel ca acum douăzeci-treizeci de ani.

— Însă poți s-ajungi la-nchisoare!

Plângea. Nu cu suspine, ci vorbind cu vocea aceea plină de lacrimi pe care o folosea uneori.

— Nu, a zis tata. Dacă va trebui să tragem în cineva, ne vom apăra reciproc. După ce l-am împușcat, îl vom duce în casa cea mai apropiată. Potrivit legii, ai voie să tragi în spărgători. După aceea, vom lăsa niște urme de intrare prin efracție și ne vom coroborа declarațiile.

O tăcere lungă, foarte lungă.

— Ați putea avea oricum necazuri.

— O să-mi asum riscul.

O nouă tăcere lungă.

— „Să nu ucizi", a șoptit Cory.

— Cartea lui Neemia, capitolul patru, a replicat tata. Versetul paisprezece.

N-au mai spus nimic după aceea. După câteva minute, l-am auzit pe tata plecând. Am așteptat până am auzit-o pe Cory ducându-se în camera ei și închizând ușa. Atunci m-am sculat, am închis ușa, am mutat veioza astfel ca lumina să nu se vadă pe sub ușă, apoi am aprins-o și am deschis Biblia bunicii mele. Ea avusese multe Biblii și tata îmi îngăduise s-o păstrez pe asta.

Cartea lui Neemia, capitolul patru, versetul paisprezece: „Apoi am cercetat toate și, sculându-mă, am zis celor mai de seamă și căpeteniilor și celuilalt popor: «Nu vă temeți de ei! Aduceți-vă aminte de Domnul cel mare și înfricoșător și luptați-vă pentru frații voștri, pentru fiii voștri, pentru fiicele voastre, pentru femeile voastre și pentru casele voastre!»"

Interesant. Interesant că tata avea versetul ăsta pregătit și că ea, Cory, îl recunoscuse. Poate că ei doi mai purtaseră conversația asta.

SÂMBĂTĂ, 15 MARTIE 2025

Este oficial.

Acum avem o pază regulată în cartier: oameni de peste optsprezece ani care se pricep la arme – ale lor și ale altora – și care sunt considerați responsabili de către tata și cei care patrulaseră deja prin cartier. Întrucât niciunul dintre ei n-a fost vreodată polițist sau agent de pază, urmau să lucreze în perechi, veghindu-se reciproc și veghind cartierul. Aveau să folosească fluiere ca să cheme ajutoare la nevoie. De asemenea, aveau să se reunească săptămânal pentru a citi, discuta și practica tehnici de tragere și arte marțiale. Soții Montoya aveau să țină cursuri de arte marțiale, dar nu la sugestia mea. Bătrânul domn Hsu are probleme cu spinarea și nu va preda nimic pentru o vreme, însă cei doi Montoya par să fie îndeajuns.

Eu intenționez să asist la cursuri cât de frecvent pot, având în vedere că trebuie să suport durerile împărtășite la antrenamente.

Azi dimineață, tata și-a luat toate cărțile de la mine. Mi-au rămas doar însemnările. Nu mă deranjează. Mulțumită hoților din grădini, oamenii se pregătesc pentru ce-i mai rău. Aproape că le sunt recunoscătoare hoților.

Apropo, hoții noștri n-au mai revenit. Când o vor face, trebuie să fim în stare să-i primim într-un fel la care nu se așteaptă.

SÂMBĂTĂ, 29 MARTIE 2025

Hoții ne-au vizitat din nou noaptea trecută.

Poate că n-au fost aceiași, dar intențiile au fost identice: să fure lucruri pentru care altul a asudat ca să le crească și de care are multă nevoie.

De data asta, hoții au venit după iepurii lui Richard Moss. Iepurii aceia sunt singurele animale de carne din cartier, cu excepția găinilor pe care familiile Cruz și Montoya încercaseră să le crească acum câțiva ani. Găinile fuseseră furate imediat ce au crescut suficient de mari cât să facă zgomot și să-și anunțe prezența dincolo de ziduri. Iepurii Moss fuseseră secretul nostru până anul ăsta, când Richard Moss insistase să vândă în afara zidurilor carne și orice mai puteau produce nevestele lui din blănurile și pieile tăbăcite. Familia Moss ne vânduse și nouă, bineînțeles, carne, piei, îngrășământ, din toate, cu excepția iepurilor vii. Pe aceia, Richard Moss îi păstrase pentru reproducție. Acum, însă, încăpățânat, arogant și lacom, decisese că putea să câștige mai mult dacă-și vindea mărfurile în exterior. Așa că pe stradă s-au auzit comentarii despre blestemații lui de iepuri, iar azi-noapte cineva a venit să-i fure.

Crescătoria de iepuri Moss este un fost garaj pentru trei mașini, care, potrivit lui tata, a fost adăugat proprietății în anii 1980. Este greu de crezut că o gospodărie a avut cândva trei automobile,

ba chiar automobile alimentate cu benzină. Îmi amintesc totuși vechiul garaj, înainte ca Richard Moss să-l fi transformat. Era uriaș, cu trei pete negre de ulei pe podea, unde stătuseră cândva mașinile. Richard Moss reparase pereții și acoperișul, montase ferestre pentru ventilare încrucișată și, în general, amenajase locul suficient cât să poată fi locuit chiar și de oameni. Ba chiar cu mult mai bun decât cocioabele în care locuiesc mulți dintre cei din afara zidurilor. A construit rânduri de cuști suprapuse și a montat lămpi electrice și ventilatoare. Ventilatoarele pot fi acționate prin lucrul mecanic produs de copii. El le-a conectat la un cadru vechi de bicicletă și toți copiii Moss îndeajuns de mari ca să ajungă la pedale sunt puși, mai devreme sau mai târziu, să acționeze ventilatoarele. Ei detestă bicicleta, dar știu ce vor căpăta dacă nu-și fac treaba.

Nu știu câți iepuri are acum familia Moss, însă pare ca și cum întruna omoară, jupoaie și fac lucruri dezgustătoare cu pieile și blănurile. Până și un monopol micuț atrage o mulțime de bătăi de cap.

Cei doi hoți au reușit să înghesuie treisprezece iepuri în saci din prelată până când au fost observați de patrula noastră, formată din Alejandro Montoya și Julia Lincoln, una dintre surorile lui Shani Yannis. Doamna Montoya avea doi copii bolnavi de gripă, așa că pentru o vreme a fost scoasă de pe lista gardienilor.

Doamna Lincoln și domnul Montoya au urmat planul pe care grupul de gardieni îl stabilise la întruniri. Fără niciun ordin sau avertisment, ei au tras în aer câte două-trei gloanțe fiecare și au suflat în fluiere cât de tare au putut. Au rămas ascunși, dar în casa Moss cineva s-a trezit și a aprins luminile de la crescătoria de iepuri. Putea să fie o eroare letală pentru gardieni, dar ei stăteau pitiți înapoia tufelor de rodii.

Cei doi hoți au fugit ca iepurii.

Abandonând saci, iepuri, leviere, un colac de frânghie, clești de tăiat sârma și chiar o scară de aluminiu, lungă și excelentă, au suit în grabă pe scara aceea și au trecut peste zid în câteva secunde.

Zidul nostru este înalt de trei metri și are coama presărată cu cioburi de sticlă, alături de obișnuita sârmă ghimpată și de aproape invizibila sârmă Lazor. Toată sârma fusese tăiată, în ciuda eforturilor noastre. Păcat că nu ne puteam permite s-o electrificăm sau să montăm alte capcane. Însă cel puțin cioburile – cea mai veche și mai simplă dintre toate cursele noastre – îl răniseră pe unul dintre hoți. Azi dimineață am găsit o dâră lată de sânge uscat pe interiorul zidului.

Am găsit, de asemenea, un pistol Glock 19, scăpat de un hoț. Doamna Lincoln și domnul Montoya riscaseră să fie împușcați. Dacă hoții n-ar fi fost extrem de speriați, putea să aibă loc un schimb de focuri. Cineva din casa Moss sau din cartier putea să fie rănit sau ucis.

Cory i-a spus toate astea lui tata seara, după ce au rămas singuri în bucătărie.

— Știu, a zis tata cu un glas obosit și nefericit. Să nu crezi că nu ne-am gândit la asta. De aceea vrem să-i speriem pe hoți. Nu-i sigur nici chiar să tragem focuri în aer. Nimic nu-i sigur.

— Au fugit de data asta, dar nu vor fugi de fiecare dată.

— Știu.

— Și ce va fi atunci? Protejați iepurii sau portocalele, dar poate omorâți un copil?

Tăcere.

— *Nu putem trăi așa!* a țipat Cory.

Am tresărit. Nu-i mai auzisem niciodată tonul acela.

— Exact așa trăim, a spus tata.

În vocea lui nu exista furie, nu exista absolut nicio reacție emoțională față de strigătul ei. Nimic. Oboseală, tristețe. Nu-l auzisem niciodată sunând atât de obosit, atât de... aproape înfrânt. Cu toate asta, învinsese. Ideea lui învinsese o pereche de hoți înarmați fără ca noi să fi fost nevoiți să rănim pe cineva. Dacă hoții se răniseră singuri, asta era problema lor.

Desigur că aveau să revină. Ori aveau să vină alții. Asta urma să se întâmple oricum. Și Cory avea dreptate. Era posibil ca următorii hoți să nu-și piardă armele sau să nu fugă. Și ce dacă? Ar fi trebuit să rămânem în paturile noastre și să-i lăsăm să ne ia tot ce aveam, sperând că se vor mulțumi să ne golească grădinile? Cât timp rămâne mulțumit un hoț? Și cum este să flămânzești?

— N-am putea rezista fără tine, a rostit Cory; acum nu mai țipa. Se putea la fel de bine ca tu să fi fost acolo, să te confrunți cu criminalii. Data viitoare, poți să fii tu. Ai putea fi împușcat în timp ce protejezi iepurii vecinilor.

— Ai observat că toți gardienii care nu erau în schimb au răspuns azi-noapte la fluierături? Au ieșit pentru a-și apăra comunitatea.

— Nu-mi pasă de ei! Pe mine mă îngrijorează soarta ta!

— Nu, a spus el. Nu mai putem gândi așa. Cory, nu există nimeni care să ne ajute, doar Dumnezeu și noi înșine. Eu protejez casa lui Moss în ciuda părerii pe care o am despre el, iar el protejează casa mea în ciuda părerii pe care o are despre mine. Toți avem grijă unul de celălalt.

A tăcut câteva secunde, apoi a continuat:

— Am o asigurare serioasă. Tu și copiii n-ar trebui să aveți probleme dacă…

— Nu! a izbucnit Cory. Crezi că la asta se rezumă totul? La bani? Crezi...?

— Nu, iubito. Nu.

Pauză.

— Știu cum este să fii lăsat singur. Asta nu-i o lume în care să fii singur.

A urmat o lungă tăcere și am crezut că terminaseră discuția. Am rămas pe pat, întrebându-mă dacă să mă scol și să închid ușa, ca să pot să aprind veioza și să scriu. Însă discuția lor a continuat.

— Ce vom face dacă tu mori? a întrebat ea și cred că plângea. Ce vom face dacă te-mpușcă pentru niște idioți de iepuri?

— O să trăiţi! a zis tata. Asta-i tot ceea ce poate să facă cineva acum. Să trăiască. Să continue. Să supravieţuiască. Nu ştiu dacă vor reveni vremurile bune, dar ştiu că nu va mai conta dacă noi nu supravieţuim acestor vremuri.

Acela a fost sfârşitul conversaţiei. Am rămas mult timp pe întuneric, gândindu-mă la vorbele lor. Cory avea din nou dreptate. Tata putea să fie rănit. Putea să fie omorât. Nu ştiu cum să mă gândesc la asta. Pot să scriu despre asta, dar nu pot să concep. Undeva, foarte adânc în sufletul meu, nu vreau să cred aşa ceva. Cred că sunt la fel de pricepută la negare ca oricare altul.

Aşadar, Cory are dreptate, însă asta nu contează. Şi tata are dreptate, totuşi el nu merge suficient de departe. Dumnezeu este schimbare şi, în cele din urmă, Dumnezeu triumfă. Dar Dumnezeu există pentru a i se da formă. Pentru noi nu-i suficient doar să supravieţuim, şchiopătând mai departe, văzându-ne de treburi ca de obicei, în timp ce lucrurile se-nrăutăţesc tot mai mult. Dacă asta este forma pe care i-o dăm lui Dumnezeu, atunci într-o bună zi vom deveni prea slabi – prea săraci, prea flămânzi, prea bolnavi – ca să ne apărăm. Iar atunci vom fi nimiciţi.

Trebuie să existe mai multe lucruri pe care să le putem face, trebuie să existe un destin mai bun pe care să-l putem modela. Un alt loc. O altă cale. Ceva!

7

Suntem toți Sămânța Domnului, dar nu într-o măsură mai mare sau mai mică decât orice alt aspect al universului. Sămânța Domnului este tot ceea ce există – tot ceea ce Schimbă. Sămânța Pământului este tot ceea ce răspândește Viața Pământului spre noi pământuri. Universul este Sămânța Domnului. Doar noi suntem Sămânța Pământului. Iar destinul Seminței Pământului este să-ncolțească printre stele.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

SÂMBĂTĂ, 26 APRILIE 2025

Uneori, numirea unui obiect – a-i atribui un nume sau a-i descoperi numele – te ajută să începi să-l înțelegi. Cunoașterea numelui unui obiect *și* cunoașterea scopului obiectului îmi oferă posibilități sporite de a-l aborda.

Sistemul particular de credințe „Dumnezeu este Schimbare" care mi se pare corect va fi numit „Sămânța Pământului". Am mai încercat să-l denumesc. Neavând succes, am încercat să-l las fără nume. Niciuna dintre opțiuni nu m-a mulțumit. Pentru mine, nume plus scop înseamnă focalizare.

Ei bine, azi am găsit numele. L-am găsit pe când pliveam grădina din spate și mă gândeam la felul cum plantele se însămânțează singure, cum semințele sunt purtate de vânt, de animale, de apă, departe de planta-mamă. Ele nu au deloc capacitatea de a străbate distanțe mari prin propriile puteri, totuși călătoresc. Nici chiar ele nu trebuie să stea într-un singur loc și să aștepte să fie nimicite. Există insule în jurul cărora nu se află absolut nimic

pe o rază de mii de kilometri – ca Insulele Hawaii și Insula Paștelui –, pe care plantele s-au însămânțat singure și au crescut cu mult înainte de sosirea oamenilor.

Sământa Pământului.

Eu sunt Sământa Pământului. Oricine poate fi. Cred că într-o bună zi vom fi mulți. Și cred că va trebui să ne însămânțăm tot mai departe de locul acesta muribund.

N-am simțit niciodată că inventam ceva din toate astea – nici numele, Sământa Pământului, nici altceva. Vreau să spun că n-am simțit niciodată că ar fi altfel decât real: descoperire mai degrabă decât invenție, explorare mai degrabă decât creație. Mi-ar plăcea să pot crede că totul a fost supranatural și că eu receptez mesaje de la Dumnezeu. Însă eu nu cred în felul acela de Dumnezeu. Tot ceea ce fac este să observ și să notez, încercând să scriu lucrurile în feluri care să fie la fel de puternice, de simple și de directe pe cât le simt eu. Nu pot face asta. Mă străduiesc întruna, dar nu pot. Nu sunt o scriitoare destul de bună, sau poetă, sau ce trebuie să fiu. Nu știu ce să fac în privința asta. Uneori mă scoate din minți. Îmi îmbunătățesc exprimarea, totuși procesul este extrem de lent.

Important este că, în ciuda problemelor mele de scriere, de fiecare dată înțeleg câte ceva în plus. Mă întreb de ce am avut nevoie de atât timp, ba chiar de ce a existat o vreme când nu înțelegeam ceva atât de evident și de real și de adevărat.

Există o singură nedumerire, un singur paradox, un raționament circular sau ilogic, indiferent cum ar trebui numit:

De ce există universul?
Ca să-i dea formă lui Dumnezeu.

De ce există Dumnezeu?
Ca să-i dea formă universului.

Nu pot scăpa de asta. Am încercat s-o schimb sau s-o elimin, dar nu pot. *Nu pot.* Simt că este lucrul cel mai adevărat pe care l-am scris vreodată. Este la fel de misterios și la fel de evident ca toate celelalte explicații despre Dumnezeu sau univers pe care le-am citit vreodată, atâta doar că celelalte îmi par inadecvate, în cel mai fericit caz.

Tot restul Seminței Pământului constă în explicații – ce este Dumnezeu, ce face Dumnezeu, ce suntem noi, ce ar trebui să facem, ce este imposibil să nu facem... Să ne gândim: indiferent dacă suntem om, insectă, microb sau piatră, versurile următoare sunt adevărate.

Tot ce atingi
Schimbi.

Tot ce Schimbi
Te Schimbă.

Unicul adevăr etern
Este Schimbarea

Dumnezeu
Este Schimbare.

O să-mi cercetez vechile jurnale și o să strâng într-un singur volum versurile pe care le-am scris. Le voi transcrie într-unul dintre caietele pentru exerciții pe care Cory le dă copiilor mai mari, de când în cartier sunt atât de puține computere. Am scris multe chestii inutile în acele caiete, ignorându-mi temele pentru liceu. Acum îl voi folosi pe unul dintre ele în mod mai util. Iar apoi, într-o bună zi, când oamenii vor putea fi mai atenți la spusele mele decât la vârsta mea, voi folosi versurile astea pentru a-i

elibera din trecutul putrezit și poate că-i voi imboldi să se salveze și să clădească un viitor care să aibă sens.

Asta dacă totul va mai rezista câțiva ani.

SÂMBĂTĂ, 7 IUNIE 2025

Mi-am organizat până la urmă o raniță mică de supraviețuire, una de tipul înhață-și-fugi. A trebuit să scotocesc prin garaj și pod după unele obiecte necesare, pentru ca nimeni să nu se plângă că aș fi luat lucruri de care aveau nevoie. Am luat o toporișcă, de exemplu, și două oale metalice mici și ușoare. În jurul nostru există multe chestii din astea, întrucât nimeni nu aruncă nimic care într-o bună zi poate deveni util sau vandabil.

Mi-am strâns economiile; sunt aproape o mie de dolari. Este posibil să-mi asigure hrana pentru două săptămâni, dacă mi se va permite să-i păstrez și dacă sunt foarte atentă ce și de unde cumpăr. M-am ținut la curent cu prețurile, întrebându-l pe tata de unde fac cumpărăturile de bază el și ceilalți bărbați din cartier. Prețurile alimentelor sunt nebunești, cresc mereu și nu scad niciodată. Toți se plâng de ele.

Am găsit un bidon vechi și o sticlă din plastic, ambele pentru apă, și am decis să le păstrez curate și pline. Am adăugat chibrituri, un schimb complet de haine, inclusiv pantofi pentru eventualitatea în care va trebui să mă trezesc noaptea și să fug, pieptene, săpun, periuță și pastă de dinți, tampoane, hârtie igienică, bandaje, ace cu gămălie și pentru cusut, ață, alcool, aspirină, două linguri și furculițe, un deschizător pentru conserve, briceagul meu, pachete cu făină de ghinde, fructe uscate, nuci prăjite și semințe comestibile, lapte praf, puțină sare și zahăr, însemnările mele pentru supraviețuire, câteva pungi din plastic, mari și mici, multe semințe pentru plantat, jurnalul meu, caietul cu Sămânța Pământului și frânghii de rufe. Am băgat totul în două fețe de pernă

vechi, una în interiorul celeilalte, pentru o mai mare rezistență. Am rulat fețele de pernă într-o pătură și am legat sulul acela cu frânghie de rufe, transformându-l într-un sac pe care-l puteam înhăța și cu care puteam alerga fără să pierd nimic dinăuntru, dar l-am făcut ușor de deschis în partea de sus, ca să-mi pot scoate jurnalul, să schimb apa, ca să fie proaspătă și, mai puțin frecvent, să schimb hrana și să verific semințele. Ultimul lucru pe care l-aș fi dorit ar fi fost să descopăr că, în loc de semințe pentru plantat sau alimente comestibile, aveam un morman de gândaci și viermi.

Aș fi vrut să iau o armă. Nu am o armă a mea și tata nu-mi dă voie să țin în cameră vreuna dintre armele lui. O să-ncerc să-mi procur una dacă apare vreun necaz, însă este posibil să nu fiu în stare. Ar fi o nebunie să ajung afară înarmată doar cu un cuțit și o privire speriată, totuși s-ar putea întâmpla. Tata și Wyatt Talcott ne-au dus azi la antrenamentul de tragere, iar apoi am încercat să-l conving pe tata să-mi îngăduie să țin o armă în camera mea.

— Nu, a zis el așezându-se, obosit și prăfuit, înapoia biroului din cabinetul lui aglomerat. N-ai unde s-o ții în siguranță în timpul zilei, iar băieții intră și ies întruna din camera ta.

Am șovăit, după care i-am povestit despre ranița de urgență pe care mi-o făcusem.

Mi-a lăudat inițiativa clătinând din cap.

— M-am gândit că este o idee bună încă din clipa când ai pomenit-o prima dată, a zis el. Dar ia gândește-te, Lauren. Ar fi ca un cadou pentru un spărgător. Bani, alimente, apă, o armă... Majoritatea hoților nu găsesc lucrurile dorite strânse laolaltă și așteptându-i. Cred că ar fi mai bine dacă i-am îngreuna șansa de a pune mâna pe o armă spărgătorului care ar intra aici.

— Nu va fi decât o pătură rulată, printre alte așternuturi rulate sau împăturite din dulapul meu, am spus eu. N-o va băga nimeni în seamă.

— Nu, a clătinat el din cap, armele rămân acolo unde sunt.

Și asta a fost tot. Cred că mai mult decât hoții îl îngrijorează băieții care-și bagă nasul peste tot. Frații mei au fost învățați de mici cum să se comporte în preajma armelor, totuși Greg are numai opt ani, iar Ben nouă. Tata nu-i pregătit deocamdată să aducă tentația în calea lor. La unsprezece ani, Marcus este mai demn de încredere decât mulți adulți, însă Keith, la aproape treisprezece ani, este un semn de întrebare. El n-ar fura nimic de la tata. N-ar cuteza. Dar a furat de la mine – deocamdată numai mărunțișuri. Însă își dorește mult o armă, așa cum însetații doresc apă. El vrea să sară peste toate etapele și să ajungă direct adult. Poate că tata are dreptate. Urăsc decizia lui, însă poate că are dreptate.

— Tu unde ai merge? l-am întrebat, schimbând subiectul. Unde ne-ai duce, dacă am fi siliți să plecăm de aici?

A răsuflat adânc, umflându-și obrajii pentru o clipă.

— Într-un cartier vecin sau la universitate, a răspuns după aceea. Universitatea are cazări temporare de urgență pentru angajații care au fost siliți să-și părăsească locuința sau a căror locuință a fost incendiată.

— Și apoi?

— Aș reconstrui, aș fortifica, aș face tot ceea ce putem pentru a trăi și a fi în siguranță.

— Te-ai gândit vreodată să pleci de-aici și să mergi spre nord, unde apa nu reprezintă o problemă, iar hrana este mai ieftină?

— Nu, mi-a răspuns privind în gol. Slujba mea de aici este cât de sigură poate fi un loc de muncă. În nord nu există slujbe. Nou-veniții muncesc doar pentru hrană, dacă găsesc de lucru. Experiența nu contează. Pregătirea nu contează. Există pur și simplu prea mulți oameni disperați. Ei trudesc toată viața pentru un sac de fasole și dorm pe stradă.

— Am auzit că-i mai ușor acolo. În Oregon, Washington, Canada.

— Sunt închise. În Oregon trebuie să mergi pe brânci, asta dacă reușești să intri. În Washington este încă și mai greu să

pătrunzi. Și zilnic sunt împușcați oameni care vor să fugă în Canada. Nimeni nu vrea gunoaie din California.

— Totuși, oamenii pleacă. Oamenii pleacă întruna către nord.

— Încearcă. Sunt disperați și n-au nimic de pierdut. Eu însă am ce pierde. Asta-i casa mea. Cu excepția taxelor, nu datorez niciun bănuț pentru ea. Tu și frații tăi n-ați cunoscut aici nicio zi de foame și, cu voia Domnului, nici nu veți cunoaște.

În caietul meu cu Sămânța Pământului am scris:

> Un arbore
> Nu poate crește
> La umbra părinților săi.

Este necesar să scriu astfel de lucruri? Toți le cunosc. Și, oricum, ce înseamnă ele acum? Ce înseamnă ele dacă trăiești într-o fundătură înconjurată de ziduri? Ce înseamnă dacă ești atât de al naibii de norocos să trăiești într-o fundătură înconjurată de ziduri?

LUNI, 16 IUNIE 2025

Astăzi am auzit la radio un reportaj lung despre descoperirile marii stații cosmologice anglo-nipone de pe Lună. De mai bine de un deceniu, beneficiind de o rețea vastă de telescoape și unele dintre cele mai sensibile echipamente spectroscopice produse vreodată, stația a detectat mai multe planete pe orbitele unor stele apropiate. Acum există și dovezi că pe unele dintre lumile acelea noi pot trăi forme de viață. Am ascultat și am citit toate informațiile, oricât de infime, pe care le-am putut găsi despre subiectul respectiv și am observat că sunt tot mai puține argumente împotriva probabilității ca unele planete să poarte viață. Ideea începe să fie acceptată în lumea oamenilor de știință. Bineînțeles, nimeni n-are habar dacă viața extrasolară înseamnă mai mult decât niște

trilioane de microbi. Oamenii fac speculații despre viață inteligentă și este plăcut să te gândești la asta, totuși nimeni nu afirmă că ar fi găsit vreun interlocutor acolo. Mie nu-mi pasă. Viața în sine este suficientă. O găsesc... mult mai incitantă și mai încurajatoare decât pot explica, mai importantă decât pot explica. În spațiul cosmic *există* viață. Există lumi vii la numai câțiva ani-lumină depărtare, iar Statele Unite sunt preocupate să se retragă până și de pe lumile moarte din apropierea noastră, Luna și Marte. Înțeleg de ce procedează așa, dar aș vrea să n-o fi făcut.

Consider că ne-ar putea fi mai ușor să ne adaptăm și să trăim pe o planetă vie fără să avem un lung și costisitor cordon ombilical cu Pământul. *Mai ușor*, dar nu ușor. Este totuși ceva, fiindcă nici nu cred că ar putea exista un cordon ombilical lung de ani-lumină. Eu cred că oamenii care vor călători spre planete extrasolare vor fi pe cont propriu, departe de politicieni și afaceriști, departe de economii aflate în decădere și ecologii torturate – și departe de ajutor. Cu mult în afara umbrei proiectate de planeta lor de origine.

SÂMBĂTĂ, 19 IULIE 2025

Mâine voi împlini șaisprezece ani. Doar șaisprezece. Mă simt mai mare decât atât. Vreau să fiu mai mare. Trebuie să fiu mai mare. Urăsc să fiu un copil. Timpul se târăște foarte încet!

Tracy Dunn a dispărut. După moartea lui Amy, căzuse în depresie. În rarele ocazii când vorbea, se referea numai la moarte, spunea că vrea să moară și că merită să moară. Toți sperau că-și va depăși suferința – sau vinovăția – și-și va continua viața. Probabil că n-a mai putut s-o facă. Tata a discutat cu ea de câteva ori și știu că era îngrijorat. Familia ei nebună nu era de niciun ajutor. O trata la fel cum o tratase ea pe Amy: cu indiferență.

Se zvonește că ar fi ieșit afară cândva în cursul zilei de ieri. Niște copii din familiile Moss și Payne au zis că au văzut-o ieșind pe poartă imediat după ce plecaseră de la școală. De atunci n-a mai zărit-o nimeni.

DUMINICĂ, 20 IULIE 2025

Acesta este cadoul de aniversare care mi-a sosit în minte azi-dimineață când m-am trezit – numai două rânduri:

> Destinul Seminței Pământului
> Este să-ncolțească printre stele.

Asta căutam acum câteva zile, când mi-a atras atenția reportajul despre noile planete ce fuseseră descoperite. Este adevărat, bineînțeles. Este evident.

Dar este și imposibil, în clipa de față. Lumea se află într-o stare groaznică. Nici chiar țările bogate n-o duc atât de bine pe cât afirmă istoria că obișnuiau s-o ducă. Președintele Donner nu este singurul care desființează și vinde proiecte științifice și spațiale. Nimeni nu extinde genul de explorare care nu aduce un profit imediat sau care nu promite cel puțin profituri viitoare importante. În prezent nu există dorință pentru a face nimic ce poate fi considerat inutil sau risipitor. Și totuși:

> Destinul Seminței Pământului
> Este să-ncolțească printre stele.

Nu știu cum sau când se va întâmpla. Sunt foarte multe de făcut chiar înainte să poată începe. Cred că-i firesc. Întotdeauna sunt multe de făcut înainte de a putea porni spre paradis.

8

Ca să te înțelegi cu Dumnezeu,
Examinează consecințele comportamentului tău.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

SÂMBĂTĂ, 26 IULIE 2025

Tracy Dunn n-a revenit acasă și n-a fost găsită de poliție. Nu cred că va mai fi găsită vreodată. Lipsește doar de o săptămână, dar o săptămână în afara zidurilor trebuie să fie ca o săptămână în infern. Oamenii dispar în afara zidurilor. Ies pe poartă, așa acum a făcut domnul Yannis, și toți îi așteaptă, însă ei nu mai revin… Sau revin într-o urnă. Eu cred că Tracy Dunn a murit.

Bianca Montoya este însărcinată. Nu-s doar bârfe, ci este adevărat. Și contează oarecum pentru mine. Bianca are șaptesprezece ani, nu este măritată, dar este îndrăgostită până peste cap de Jorge Iturbe, care locuiește în casa Ibarra și este fratele Yolandei Ibarra.

Jorge recunoaște că el este tatăl fătului. Nu știu de ce nu s-au căsătorit pur și simplu înainte ca totul să devină atât de public. Jorge are douăzeci și trei de ani și măcar el ar fi trebuit să aibă ceva minte. În tot cazul, acum se vor căsători. Familiile Ibarra și Iturbe s-au dușmănit cu Montoya pentru o săptămână din cauza asta. Ce prostie! Ai zice că n-au nimic mai bun de făcut. Cel puțin, ambele familii sunt hispanice. De data asta nu-i o vrajbă interrasială. Anul trecut, când Craig Dunn, care este alb și unul dintre membrii cei mai întregi la minte ai familiei Dunn, a fost prins

iubindu-se cu Siti Moss, care este negresă și, în plus, fata cea mai mare a lui Richard Moss, am crezut că cineva o să fie omorât. Nebuni de legat!

Însă nedumerirea mea nu este legată de cine se culcă cu cine sau cine se dușmănește cu cine. Nedumerirea mea – întrebarea mea – este cum naiba poți să te căsătorești și să faci copii când situația este așa cum este acum?

Sigur că da, știu că oamenii s-au căsătorit dintotdeauna și au avut copii, dar acum... Acum n-ai unde să te duci, n-ai ce să faci. O pereche se căsătorește și, dacă are noroc, capătă o cameră sau un garaj în care să locuiască. Fără speranța pentru ceva mai bun și cu toate motivele de a se aștepta la mai rău.

Viața pe care și-a ales-o Bianca nu se numără printre opțiunile mele. Nu-i una pe care intenționez s-o aleg, dar este cam ceea ce cartierul așteaptă din partea mea – din partea celor de vârsta mea. Mai crești nițel, te măriți, ai copii. Curtis Talcott spune că noua familie Iturbe va căpăta o jumătate de garaj în care să locuiască după căsătorie. Sora lui Jorge, Celia Iturbe Cruz, soțul și copilul ei au cealaltă jumătate. Două cupluri în care nimeni nu are loc de muncă. Lucrul cel mai bun la care pot spera ar fi să se mute ca servitori în complexul unui bogătaș și să muncească pentru masă și casă. Este imposibil să economisești bani sau să găsești vreodată ceva mai bun.

Și dacă ar fi încercat să meargă spre nord, să încerce o viață mai bună în Oregon sau Washington sau Canada? Ar fi mult mai greu să călătorești cu unul sau doi prunci și mult mai periculos să-ncerci să te furișezi cu copii pe lângă grăniceri ostili și peste frontierele dintre statele americane sau dintre alte țări.

Nu știu dacă Bianca este curajoasă sau proastă. Ea și sora ei sunt ocupate acum să modifice vechea rochie de mireasă a mamei lor. Și toți prepară mâncăruri și se pregătesc pentru o petrecere, ca și cum asta ar însemna vremurile bune de altădată. *Cum ar putea să fie?*

Mie îmi place mult Curtis Talcott. Poate că-l iubesc. Uneori cred că-l iubesc. El spune că mă iubește. Însă dacă singurul lucru care m-ar aștepta ar fi măritișul cu el, copii și sărăcie tot mai mare, cred că m-aș sinucide.

SÂMBĂTĂ, 2 AUGUST 2025

Azi am avut antrenament de tragere și, pentru prima dată de când am ucis câinele, am găsit alt cadavru. De data asta l-am văzut toți: o bătrână, dezbrăcată, colcăind de viermi și pe jumătate mâncată – o imagine groaznic de dezgustătoare.

Asta i-a pus capac Aurei Moss. A zis că nu mai vine la antrenamente. Niciodată. Am încercat să vorbesc cu ea, dar a spus că oricum este sarcina bărbaților să ne protejeze. A mai spus că femeile n-ar trebui să se antreneze cu arme.

— Și dacă ai fi nevoită să-ți protejezi surorile și frații mai mici? am întrebat-o.

Trebuia adeseori să aibă grijă de ei.

— Știu deja suficiente ca s-o fac, mi-a replicat.

— Dacă nu exersezi, îți pierzi îndemânarea.

— Nu mai ies niciodată, a insistat ea. Nu-i treaba ta. Nu sunt obligată să vin!

N-am putut s-o conving. Îi era frică și asta o făcea să bată în retragere. Tata mi-a spus că ar fi trebuit să aștept până se diminua amintirea cadavrului, abia apoi să încerc s-o conving. Cred că are dreptate. Atitudinea familiei Moss mă irită de fapt. Richard Moss le îngăduie nevestelor și fiicelor lui să se comporte așa. Le muncește ca pe niște sclave în grădini, la creșterea iepurilor și în jurul casei, dar le îngăduie să pretindă că sunt „doamne" când este vorba despre eforturi în folosul comunității. Dacă ele nu vor să-și facă partea, el le susține de fiecare dată. Este periculos și stupid. Este un teren pe care încolțesc resentimente. Nicio femeie din familia

Moss n-a fost vreodată în patrulare. Nu sunt singura care a observat asta.

Cei doi copii mai mari din familia Payne au venit cu noi pentru prima oară. Ghinionul lor. Nu s-au speriat totuși. Doyle și Margaret. Puștii sunt duri. N-au pățit nimic. Unchiul lor, Wardell Parrish, n-a vrut ca ei să meargă. A emis niște comentarii răutăcioase despre egoul lui tata, despre armate particulare și miliții cetățenești, ca și despre taxe – că plătise destul la viața lui ca să aibă dreptul să depindă de poliție pentru protecție. Bla, bla, bla. Este un bărbat ciudat, solitar și plângăreț. Am auzit că a fost bogat. Tata este de acord cu mine că nu poți avea încredere în el. Dar nu-i tatăl lui Doyle și Margaret, iar mamei lor, Rosalee Payne, nu-i place să i se spună cum să-și crească cei cinci copii. Unica ei putere în lume este autoritatea pe care o are în privința copiilor și banilor ei. Are, într-adevăr, ceva bani, pe care i-a moștenit de la părinți; fratele ei și-a pierdut cumva partea moștenită. Așa că încercarea lui de a-i spune ce să facă ea sau copiii ei a fost o mișcare greșită. El ar fi trebuit să știe mai bine... Deși, pentru binele copiilor, mă bucur că n-a știut.

Keith ne-a implorat, ca de obicei, să-l luăm. Va împlini treisprezece ani peste câteva zile – pe 14 august – și gândul de a mai aștepta încă doi ani, până va împlini cincisprezece, i se pare insuportabil. Îl înțeleg. Așteptarea este cumplită. Așteptarea să crești mare este mai rea decât alte tipuri de așteptări, fiindcă nu poți face nimic s-o iuțești. Sărmanul Keith. Sărmana de mine.

Tata îl lasă totuși să tragă în păsări și veverițe cu arma cu aer comprimat a familiei, însă Keith tot se lamentează.

— Nu-i corect, a spus el azi pentru a douăzecea sau treizecea oară. Lauren este fată și pe ea o lași să meargă. Pe ea o lași mereu să facă diverse chestii. Aș putea învăța să v-ajut să patrulați și să-i speriați pe hoți...

Odată a făcut greșeala de a se oferi să ajute „să-i împuște pe hoți", în loc să-i sperie, și tata mai că nu i-a ținut o predică întreagă.

Tata nu ne-a lovit aproape niciodată, dar te poate speria fără să ridice un deget.

Keith n-a fost cu noi azi, bineînțeles. Iar antrenamentul nostru a decurs foarte bine, până am găsit cadavrul. De data asta n-am mai văzut niciun câine. Însă pentru mine mai tulburătoare au fost alte câteva cocioabe din zdrențe, bețe, cartoane și frunze de palmier, înșirate în lungul străzii River, care suia pe dealuri. De fiecare dată par să fie mai multe. Ocupanții lor nu ne-au deranjat niciodată, altfel decât pentru a cerși sau înjura, dar întotdeauna ne fixează cu privirile. Devine tot mai greu să trecem de ei. Unii sunt schelete vii. Piele, oase și câțiva dinți. Se hrănesc cu orice pot găsi pe acolo, pe sus.

Uneori visez cum se holbează la noi.

Cât timp eram la antrenamente, Keith a fugit din cartier – a ieșit pe poarta din față și a dispărut. A furat cheia lui Cory și a plecat de unul singur. Tata și cu mine am aflat abia când am ajuns acasă. Keith nu se întorsese și Cory înțelesese deja că trebuia să se afle în afara zidurilor. Îi întrebase pe alții din cartier, iar doi dintre copiii familiei Dunn, gemenele Allison și Marie, în vârstă de șase ani, au spus că-l văzuseră ieșind pe poartă. Atunci Cory s-a dus acasă și a constat că-i dispăruse cheia.

Obosit, furios și speriat, tata se pregătea să iasă din nou ca să-l caute, dar Keith s-a întors tocmai când ieșea din casă. Cory, Marcus și cu mine veniserăm cu tata pe veranda din față, discutând despre direcția în care putuse pleca Keith, iar Marcus și cu mine ne oferiserăm voluntari să-l însoțim pe tata în căutare. Era aproape întuneric.

— Întoarceți-vă în casă și stați acolo, a spus tata. Și așa-i destul de rău că unul dintre voi este afară.

Și-a verificat pistolul-mitralieră, asigurându-se că este încărcat.

— Tată, privește, am spus eu.

Zărisem ceva la trei case depărtare – o mișcare rapidă în umbrele din lungul verandei de la casa familiei Garfield. N-am știut

că era Keith. Îmi atrăsese atenția felul cum se furișa. Ceva se strecura în preajmă, încercând să se pitească.

Tata a fost îndeajuns de iute și a văzut mișcarea înainte să fie ascunsă de casa Garfield. A luat imediat arma și s-a dus să verifice. Noi am rămas privind și așteptând.

După câteva momente, Cory a spus că aude un zgomot ciudat în casă. Eu eram prea concentrată asupra lui tata și celor ce se întâmplau pentru a-i auzi cuvintele sau a o băga în seamă. Ea a revenit în casă. Marcus și cu mine eram tot pe verandă când Cory a țipat.

Marcus și cu mine ne-am uitat unul la celălalt, apoi am privit spre ușa din față. Marcus s-a năpustit către ușă. Eu am țipat după tata. El nu se zărea, însă l-am auzit răspunzându-mi.

— Vino repede! am strigat și am alergat în casă.

Cory, Marcus, Bennett și Gregory erau în bucătărie, strânși în jurul lui Keith. Fratele meu zăcea pe podea, gâfâind, purtând doar chiloți. Era zgâriat și învinețit, sângera și era murdar. Cory îngenunchease lângă el, examinându-l, întrebându-l, plângând.

— Ce-ai pățit? Cine ți-a făcut asta? De ce-ai ieșit? Unde-ți sunt hainele? Ce...?

— Unde-i cheia pe care a-i furat-o? a intervenit tata. Ți-au luat-o?

Toți au tresărit și l-au privit pe tata, după care s-au întors spre Keith.

— N-am putut, a răspuns Keith gâfâind. N-am putut, tată. Ei erau cinci.

— Deci au luat cheia.

Keith a încuviințat fără un cuvânt, evitând cu grijă privirea lui tata.

Tata s-a întors și a ieșit din casă, aproape în fugă. Era prea târziu să-i aducă pe George sau Brian Hsu să schimbe broasca porții. Asta urma să se facă mâine, când aveau să fie distribuite și noile chei. Am crezut că tata ieșea ca să-i avertizeze pe vecini și să pună mai mulți gardieni. Am vrut să-mi ofer ajutorul la alertarea vecinilor, dar n-am făcut-o. Tata arăta prea furios în clipa aceea

ca să accepte ajutor de la unul dintre copiii lui. Iar când urma să se întoarcă, Keith avea s-o încurce. Rău de tot. O pereche de pantaloni pierdută, o cămașă *și o pereche de pantofi*. Cory nu dorise niciodată să ne lase să umblăm desculți, așa cum făceau mulți copii, decât prin casă. Definițiile ei privind oamenii civilizați nu implicau tălpi murdare și cu bătături groase, tot așa cum nu implicau piele murdară și bolnavă. Pantofii erau scumpi și nouă ne creșteau picioarele de la an la an, totuși Cory insista. Fiecare trebuia să avem cel puțin o pereche de pantofi buni, în ciuda costului lor. Și costau foarte mult. Acum trebuiau găsiți bani pentru a-i cumpăra o pereche suplimentară lui Keith.

Keith stătea ghemuit pe podea, mânjind gresia cu sânge din nas și gură, își strângea umerii cu brațele și plângea acum, când tata plecase. Cory a avut nevoie de două-trei minute ca să-l ridice și aproape să-l ducă pe sus în baie. Am încercat s-o ajut, dar m-a privit de parcă eu l-aș fi bătut, așa că i-am lăsat în pace. Nu dorisem cu adevărat s-o ajut. Mă gândisem însă că ar trebui s-o fac. Keith suferea realmente și-mi era greu să îndur împărtășirea acelei dureri.

Am șters sângele, pentru ca nimeni să nu alunece ori să-l poarte prin casă pe tălpi. După aceea am pregătit cina, am mâncat, le-am dat să mănânce celor trei băieți mai mici și am lăsat restul deoparte pentru tata, Cory și Keith.

DUMINICĂ, 3 AUGUST 2025

În dimineața asta, Keith a trebuit să mărturisească în biserică ce făcuse. A trebuit să stea în picioare în fața întregii congregații și să spună totul, inclusiv ce-i făcuseră cei cinci atacatori. După aceea a trebuit să-și ceară iertare – lui Dumnezeu, părinților săi și congregației pe care o pusese în pericol și căreia îi crease probleme. Tata l-a silit să facă toate astea, în ciuda obiecțiilor lui Cory.

Tata nu l-a bătut niciodată, deși probabil că aseară fusese ispitit.

— De ce-ai făcut așa ceva? a repetat el întruna. Cum se poate ca un fiu al meu să fie atât de prost? Unde-ți sunt creierii, băiete? Ce credeai că faci? Cu tine vorbesc! Răspunde-mi!

Keith a răspuns și a răspuns și a răspuns, însă răspunsurile lui n-aveau niciun sens pentru tata.

— Nu mai sunt un copil! a scâncit Keith.

Sau:

— Am vrut să-ți demonstrez. Doar am vrut să-ți demonstrez! Pe Lauren o lași mereu să facă tot felul de chestii!

Sau:

— Sunt bărbat! N-ar trebui să m-ascund în casă, să m-ascund înapoia zidurilor. Sunt bărbat!

Și a continuat tot așa, refuzând să admită că ar fi făcut ceva greșit. Dorea să demonstreze că este bărbat, nu o fetiță speriată. Nu era vina lui că o bandă de ticăloși a sărit pe el, l-a bătut și l-a jefuit. El nu făcuse nimic rău. Nu era vina lui.

Tata l-a privit cu dezgust total.

— Nu ai ascultat, a zis el. Ai furat. Ai pus în pericol viața și bunurile tuturor celor de aici, inclusiv ale mamei tale, surorii și fraților tăi mai mici. Dacă ai fi fost bărbatul care te crezi, te-aș fi bătut de-ai fi făcut pe tine!

Keith privea drept înainte.

— Oamenii răi intră aici și fără cheie, a mormăit el. Intră și fură chestii. Nu-i vina mea!

Tata a avut nevoie de două ore ca să-l facă pe Keith să admită că era vina lui și că nu avea nicio scuză. Făcuse un lucru rău. N-avea să mai facă asta niciodată.

Fratele meu nu-i foarte inteligent, însă compensează prin încăpățânare pură. Tata este și inteligent, și încăpățânat. Keith n-a avut nicio șansă, dar l-a silit pe tata să muncească pentru victoria lui. În dimineața următoare, tata s-a răzbunat. Nu cred că a conceput chiar ca răzbunare confesiunea silită a lui Keith, totuși expresia fratelui meu mi-a spus că cel puțin el așa o percepea.

— Cum să plec din familia asta? a murmurat Marcus în timp ce priveam mărturisirea publică.

L-am înţeles. Dormea în aceeaşi cameră cu Keith, iar ei doi, între care exista o diferenţă de numai un an, se ciondăneau tot timpul. Acum lucrurile aveau să se înrăutăţească.

Keith este favoritul lui Cory. Dacă ai întreba-o, ar spune că ea nu are un favorit, însă nu-i adevărat. Îl răsfaţă şi închide ochii când el chiulește de la treburile casei, când minte, când fură... Poate că tocmai din caua asta Keith crede că nu-i vina lui când face prostii.

Predica de azi dimineaţă a fost despre cele zece porunci, cu accent special pe „Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta" şi „Să nu furi". Cred că tata s-a eliberat de multă furie şi frustrare ţinând predica asta. Keith, înalt, cu chip împietrit, părând mai vârstnic decât cei treisprezece ani ai săi, şi-a înfrânat mânia. Îl vedeam cum şi-o zăgăzuieşte, şi-o struneşte, şi-o înăbuşă.

9

Toate strădaniile
sunt în esență
lupte pentru putere.
Cine va domni,
Cine va conduce,
Cine va defini,
rafina,
limita,
concepe.
Cine va domina.
Toate strădaniile
sunt în esență
lupte pentru putere,
Și majoritatea
nu sunt mai intelectuale
decât doi berbeci
care se ciocnesc cap în cap.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

DUMINICĂ, 17 AUGUST 2025

Judecata de obicei sănătoasă a părinților mei a eșuat în săptămâna asta, la aniversarea lui Keith. I-au dăruit un pistol cu aer comprimat. Nu era nou, dar funcționa și arăta mult mai periculos decât era în realitate. Și era numai al lui. Nu trebuia să-l împartă cu nimeni. Presupun că scopul cadoului fusese de a-l face să uite de cei doi ani pe care-i mai avea de așteptat până să pună mâna pe Smith & Wesson sau, încă și mai bine, pe Heckler & Koch. Și, desigur, ar fi trebuit să-l ajute să-și depășească dorința stupidă de a se furișa afară, precum și umilința confesiunii publice.

Keith a împușcat câțiva porumbei și ciori, a amenințat că-l împușcă pe Marcus – Marcus mi-a spus asta abia aseară –, după care ieri a pornit spre locuri necunoscute. A luat pistolul cu el, bineînțeles. Nimeni nu l-a văzut vreo optsprezece ore și este aproape sigur că a ieșit din nou în afara zidurilor.

LUNI, 18 AUGUST 2025

Tata a ieșit azi afară să-l caute pe Keith. Ba chiar a chemat și poliția. A spus că nu știe cum ne vom permite onorariul, însă este speriat. Cu cât Keith lipsește mai mult, cu atât este mai probabil că va fi rănit sau omorât. Marcus crede că Keith s-a dus să-i caute pe cei care l-au bătut. Eu nu cred asta. Nici măcar Keith nu s-ar duce să caute cinci inși – sau chiar un singur ins – având doar un pistol cu aer comprimat.

Cory este și mai îngrijorată decât tata. Este speriată, agitată, o doare stomacul și plânge întruna. Am convins-o să stea în pat și i-am ținut eu cursurile la școală. Am mai făcut asta de patru-cinci ori, când a fost bolnavă, așa că n-a fost neobișnuit pentru copii. Am folosit pur și simplu planurile ei pentru lecții, iar în prima parte a zilei i-am asociat pe copiii mari cu țâncii mei din grădiniță și i-am lăsat pe toți să vadă ce înseamnă să predai sau să înveți de la altcineva. Unii dintre elevi sunt de vârsta mea și chiar mai mari, iar doi dintre ei – Aura Moss și Michael Talcott – s-au ridicat și au plecat. Ei știau că înțelegeam motivul. Mi-am terminat ultimele teme și teste de liceu acum aproape doi ani, înainte de vârsta obișnuită. De atunci am făcut cursuri de colegiu necreditate (gratuite) cu tata. Michael și Aura știu toate astea, dar sunt în același timp prea mari ca să învețe ceva de la una ca mine. Mai dă-i naibii! Păcat, totuși, că dragul meu Curtis are un frate ca Michael – deși, desigur, niciunul dintre noi nu-și poate alege frații pe care-i are.

MARȚI, 19 AUGUST 2025

Niciun semn de la Keith. Cory îl consideră, cred, deja mort. Azi i-am ținut din nou locul, iar tata a ieșit iar să-l caute. S-a întors seara, părând epuizat, și Cory a plâns și a țipat la el.

— Nu te-ai străduit suficient! a urlat ea de față cu mine și cu cei trei frați ai mei.

Toți veniserăm să vedem dacă tata îl adusese pe Keith.

— L-ai fi găsit dacă te-ai fi străduit!

Tata a încercat să se apropie de ea, însă Cory s-a retras, continuând să zbiere:

— Dac-ar fi fost vorba de scumpa ta Lauren, ai fi găsit-o pân-acum! De Keith nu-ți pasă.

Până acum n-a mai zis niciodată așa ceva.

Eu și ea ne-am spus mereu pe numele mic. Nu mi-a cerut niciodată s-o numesc „mamă”, iar eu nu m-am gândit niciodată s-o fac. Am știut mereu că este mama mea vitregă. Totuși... Am iubit-o mereu. Mă stupefia că tocmai Keith era favoritul ei, însă asta nu mă făcea s-o iubesc mai puțin. Eram copilul ei, dar nu copilul ei. Nu tocmai. Nu realmente. Totuși, întotdeauna am crezut că mă iubește.

Tata ne-a trimis pe toți la culcare. A liniștit-o pe Cory și a dus-o în dormitorul lor. Acum câteva minute, a venit la mine.

— N-a vrut să spună cuvintele acelea, mi-a zis el. Te iubește ca și cum ai fi propria ei fiică.

M-am mulțumit să-l privesc.

— Vrea să știi că-i pare rău.

Am încuviințat din cap și, după alte câteva cuvinte liniștitoare, a plecat.

Îi pare rău? Eu nu cred asta.

A vorbit serios când a spus cuvintele alea? Da. Oh, da, cât se poate de serios.

Rahat!

JOI, 30 AUGUST 2025

Keith s-a întors aseară.

A intrat pur și simplu în casă în timpul cinei, de parcă fusese afară să joace fotbal, deși lipsea de sâmbătă. Iar de data asta arăta bine. Nu avea nicio vânătaie. Și purta un rând nou și curat de haine, ba chiar și pantofi noi. Toate erau de calitate mult mai bună decât acelea pe care le avusese la plecare și erau mult mai scumpe decât ne-am fi putut permite noi.

Avea și pistolul cu aer comprimat, dar tata i l-a luat și l-a făcut bucăți.

Keith n-a vrut să spună unde fusese sau cum făcuse rost de lucrurile noi, așa că tata l-a bătut până l-a umplut de sânge.

Îl mai văzusem pe tata așa doar o singură dată, când eu aveam doisprezece ani. Cory a încercat să-l oprească, a încercat să-l ia de pe Keith, a țipat la el în engleză, apoi în spaniolă, apoi fără cuvinte.

Gregory a vomitat pe podea și Bennett a început să plângă. Marcus s-a retras din fața scenei și s-a strecurat afară din casă.

După care s-a terminat.

Keith plângea ca un țânc de doi ani, iar Cory îl ținea în brațe. Tata stătea în picioare lângă amândoi și părea buimăcit.

L-am urmat pe Marcus prin ușa din spate și m-am împleticit, apoi aproape am căzut pe trepte. Nu știam ce să fac. Marcus nu era în jur. M-am așezat pe o treaptă în întunericul cald și i-am îngăduit corpului meu să tremure, să sufere și să vomite în empatia incontrolabilă cu Keith. Iar după aceea cred că am leșinat.

Când mi-am recăpătat cunoștința, Marcus mă scutura și-mi șoptea numele.

M-am ridicat, cu el ținându-mă de braț și străduindu-se să mă ajute să-mi păstrez echilibrul, și m-am dus în camera mea.

— Lasă-mă să dorm aici, mi-a șoptit el după ce m-am așezat pe pat, amețită și încă străbătută de dureri. O să mă culc pe podea, nu-mi pasă.

— Bine, am încuviințat, fără să-mi pese unde doarme.

M-am întins pe pat fără să-mi scot nici măcar pantofii și m-am ghemuit în poziție fetală peste cuvertură. Fie am adormit așa, fie mi-am pierdut iarăși cunoștința.

SÂMBĂTĂ, 25 OCTOMBRIE 2025

Keith a ieșit din nou în afara zidurilor. A plecat ieri după-amiază. Abia aseară Cory a recunoscut că de data asta i-a luat nu numai cheia, ci și arma. A luat pistolul Smith & Wesson.

Tata a refuzat să iasă și să-l caute. Azi-noapte a dormit în cabinetul lui. Diseară va dormi tot acolo.

Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de acest frate al meu. Acum îl urăsc pentru ce-i face familiei... Pentru ce-i face lui tata. Îl urăsc. La naiba, îl urăsc.

LUNI, 3 NOIEMBRIE 2025

Keith s-a întors aseară acasă pe când tata era la familia Talcott. Bănuiesc că a stat afară și a supravegheat casa, așteptând să plece tata. Venise s-o vadă pe Cory. I-a adus o mulțime de bani, strânși într-un sul gros.

Ea s-a uitat la bani, după aceea i-a luat, parcă amețită.

— Ce mulți sunt, Keith! a șoptit. De unde-i ai?

— Sunt pentru tine, a zis el. Toți numai pentru tine, nu pentru el.

I-a prins apoi mâna și a închis-o în jurul banilor... Iar ea l-a lăsat, deși trebuie să fi știut că erau bani furați, sau proveniți din droguri, sau mai rău.

Keith le-a dat lui Bennett și Gregory batoane mari și scumpe de ciocolată cu lapte și alune. S-a mulțumit să zâmbească spre

Marcus și mine – un zâmbet evident din categoria „la naiba cu voi doi". După aceea a plecat, înainte ca tata să ajungă acasă și să-l găsească acolo. Cory nu-și dăduse seama că va pleca din nou și a început să țipe și să se agațe de el.

— Nu! Te vor omorî afară! Ce-i cu tine? Rămâi acasă!

— Mamă, a zis el, n-o să-l mai las să mă bată. N-am nevoie ca el să mă bată și să-mi spună ce să fac. În scurt timp o să câștig într-o singură zi mai mult decât câștigă el într-o săptămână... poate chiar într-o lună.

— O să fii omorât!

— Nu, n-o să fiu. Știu ce fac.

A sărutat-o, după care, cu o ușurință surprinzătoare, i-a îndepărtat brațele din jurul său.

— O să mă-ntorc să te văd, i-a zis. O să-ți aduc cadouri.

A ieșit pe ușa din spate și a dispărut.

2026

Civilizația este pentru grupuri ceea ce inteligența este pentru indivizi. Combinarea inteligenței multora este o cale pentru a obține adaptarea permanentă a grupului.
Ca și inteligența, civilizația poate sluji bine, poate sluji adecvat sau poate eșua în a-și sluji funcția de adaptare. Când eșuează, civilizația se dezintegrează dacă nu se acționează asupra ei prin unificarea forțelor interne sau externe.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

10

Când stabilitatea aparentă se dezintegrează,
Așa cum trebuie –
Dumnezeu este Schimbare –,
Oamenii tind să cedeze
Înaintea fricii și deprimării,
Nevoii și lăcomiei.
Când nicio influență nu-i îndeajuns de puternică
Pentru a-i unifica pe oameni,
Ei se dezbină.
Se luptă,
Unul împotriva altuia,
Grup împotriva grupului,
Pentru supraviețuire, poziție, putere.
Țin minte uri vechi și generează altele noi,
Creează haos și-l întrețin.
Şi ucid, și ucid, și ucid,
Până sunt epuizați și distruși,
Până sunt cuceriți de forțele exterioare
Sau până ce unul dintre ei devine
Un conducător
Pe care majoritatea îl va urma
Sau un tiran
De care majoritatea se va teme.

Sămânța Pământului: Cărțile viilor

JOI, 25 IUNIE, 2026

Keith a venit ieri acasă, mai voinic ca oricând, tot atât de înalt și de zvelt pe cât este tata de înalt și de masiv. Încă nu are paisprezece ani, însă arată deja ca bărbatul care vrea atât de mult să devină. Așa suntem noi, cei din neamul Olamina – înalți, robuști și cu dezvoltare rapidă. Cu excepția lui Gregory, care n-are decât nouă ani, toți suntem mai înalți decât Cory. Eu continui să fiu cea mai înaltă și înălțimea mea pare s-o irite în ultima vreme. Pe

de altă parte, este încântată de înălțimea lui Keith, fiul ei cel voinic. Urăște totuși faptul că el nu mai locuiește cu noi.

— Am găsit o cameră, mi-a spus el ieri.

Am stat de vorbă, noi doi. Cory era cu Dorotea Cruz, una dintre prietenele ei cele mai bune, care tocmai a născut din nou. Ceilalți băieți se jucau pe stradă și pe insula pietonală. Tata plecase la universitate și avea să lipsească peste noapte. Acum, mai mult ca oricând, este cel mai sigur să ieși dintre ziduri în zori și să nu încerci să revii acasă până în zorii dimineții următoare. Asta dacă-i neapărată nevoie să ieși, ceea ce tata face cam o dată pe săptămână. Paraziții cei mai răi continuă să bântuie noaptea și să doarmă dimineața până târziu. Cu toate astea, Keith locuiește în afara zidurilor.

— Am o cameră într-o clădire cu alții, mi-a spus el.

Asta însemna că el și prietenii ocupaseră ilegal o clădire abandonată. Cine erau prietenii lui? O gașcă? Un grup de prostituați? Un grup de „astronauți", plutind pe aripile drogurilor? O bandă de hoți? Sau toate astea la un loc? De câte ori venea să ne vadă, îi aducea bani lui Cory și le dădea cadouri lui Bennett și Gregory.

Cum făcea rost de bani? Nu există căi cinstite.

— Prietenii tăi știu câți ani ai? l-am întrebat.

A rânjit.

— Ce dracu', bineînțeles că nu. De ce le-aș spune așa ceva?

Am clătinat aprobator din cap.

— Uneori este util să arăți mai în vârstă.

— Vrei să mănânci ceva?

— O să gătești pentru mine?

— Am gătit pentru tine de sute de ori. De mii de ori.

— Știu. Dar înainte ai fost obligată s-o faci.

— Nu fi idiot. Crezi că n-aș fi putut acționa așa cum ai făcut tu? Că n-aș fi putut să mă eschivez de la responsabilități, dacă aș fi avut chef? Nu am chef. Vrei să mănânci sau nu?

— Sigur că vreau.

Am gătit tocană de iepure și pâine din făină de ghindă – îndeajuns pentru Cory și toți băieții când aveau să vină. El a tăcut o vreme, privindu-mă cum lucram, după care a început să-mi vorbească. Nu mai făcuse asta vreodată. Noi doi nu ne plăcuserăm niciodată, dar absolut niciodată. El deținea însă informații pe care le doream și părea dispus să vorbească. Probabil că eram persoana cea mai sigură cu care putea vorbi. Nu se temea că mă va șoca. Nu-i păsa prea mult de părerea mea. Și nu-i era teamă că le voi spune lui tata sau lui Cory ceva din ce-mi povestea. Bineînțeles că n-aveam s-o fac. De ce le-aș fi cauzat durere? Oricum nu-mi plăcuse niciodată să bârfesc.

— Pe dinafară este o clădire veche și urâtă, a povestit el despre noul lui cămin. Nu ți-ar veni să crezi ce grozavă este după ce intri.

— Bordel sau navă spațială? am întrebat eu.

— Are chestii pe care nu le-ai văzut în viața ta, a evitat el răspunsul. Ferestre-televizor prin care poți să treci, nu doar stai locului și le privești. Căști integrale, centuri și inele tactile... Vezi și simți totul, faci totul. Totul! Există locuri și chestii în care poți intra cu echipamentele alea și-s nebunii curate! Nici nu mai trebuie să ieși vreodată pe stradă, decât să iei de mâncare.

— Și cei care au toate astea te-au acceptat și pe tine? am întrebat.

— Da.

— De ce?

Keith m-a privit lung, apoi a început să râdă.

— Pentru că știu să scriu și să citesc, a răspuns în cele din urmă. Și niciunul dintre ei nu știe. Toți sunt mai mari decât mine, dar niciunul nu știe deloc să scrie sau să citească. Au furat toate chestiile astea nemaipomenite și nici măcar nu știau cum să le folosească. Înainte să fi ajuns eu acolo, au stricat multe, fiindcă nu puteau citi instrucțiunile.

Cory și cu mine ne-am chinuit enorm până l-am învățat să scrie și să citească. Se plictisea, nu avea răbdare și nu era deloc încântat să-nvețe.

— Așadar, tu citești pentru a-ți câștiga existența – îți ajuți noii prieteni să-nvețe cum să folosească echipamentele pe care le-au furat, am concluzionat eu.

— Da.

— Și ce altceva?

— Nimic altceva.

Ce mincinos de doi bani! Dintotdeauna a fost așa. Nu are nicio fărâmă de inteligență. Pur și simplu, nu-i îndeajuns de isteț ca să spună minciuni convingătoare.

— Droguri, Keith? l-am întrebat. Prostituție? Jafuri?

— Am zis „nimic altceva"! Tu mereu crezi că le știi pe toate.

Am oftat.

— Înseamnă că n-ai de gând să pui capăt durerii cu care îi chinui pe tata și pe Cory, așa-i? Nici pe departe.

Arăta ca și cum ar fi vrut să răcnească la mine ori să mă lovească. Este posibil să fi făcut una dintre ele dacă n-aș fi menționat-o pe Cory.

— Puțin îmi pasă de el, a replicat cu glas scăzut și amenințător.

Avea deja glas de bărbat. Avea totul, mai puțin creierul de bărbat.

— Eu fac pentru ea mai multe decât face el. Îi aduc bani și lucruri frumoase. Și prietenii mei… prietenii mei știu că ea locuiește aici și lasă-n pace locul ăsta. El e-un nimic!

M-am răsucit și l-am privit intens. Și am văzut chipul lui tata, cu pielea mai deschisă la culoare, mai tânăr, mai zvelt, însă chipul lui tata mai presus de orice îndoială.

— Tu ești ca el, am șoptit. De fiecare dată când mă uit la tine, îl văd pe el. De fiecare dată când te uiți la el, te vezi pe tine însuți.

— Rahat!

Am ridicat din umeri și am tăcut.

A trecut mult până ce a vorbit din nou.

— Pe tine te-a lovit vreodată?

— Nu în ultimii cinci ani.

— Și de ce te-a lovit… atunci când a făcut-o?

M-am gândit și am decis să-i spun. Era destul de mare ca să audă asta.

— M-a prins cu Rubin Quintanilla în tufișuri.

Keith a izbucnit brusc într-un râs ascuțit.

— Tu și Rubin? Serios? Ce făceai cu el? Cred că glumești.

— Aveam doisprezece ani pe atunci, ce dracu'!

— Ai avut noroc că n-ai rămas gravidă.

— Știu. La doisprezece ani poți să fii tare idiot.

El și-a ferit privirea.

— Fac prinsoare că nu te-a bătut atât de rău cât m-a bătut pe mine!

— Pe voi, băieții, v-a trimis la familia Talcott, să vă jucați acolo.

I-am umplut un pahar cu suc rece de portocale și mi-am turnat și mie unul.

— Nu-mi amintesc, a zis Keith.

— Aveai nouă ani. Nimeni n-avea să-ți spună ce se-ntâmplase. Din câte îmi aduc aminte, ți-am zis că am căzut pe scara din spate.

El s-a încruntat, poate amintindu-și. Fața mea fusese memorabilă. Tata nu mă bătuse la fel de rău ca pe Keith, însă eu arătasem mai jalnic. Ar fi trebuit să-și amintească asta.

— Pe mama a bătut-o vreodată?

Am clătinat din cap.

— Nu. N-am văzut niciodată vreun semn în privința asta. O iubește, știi doar. O iubește cu adevărat.

— Ticălosul!

— Este tatăl nostru și bărbatul cel mai bun pe care-l cunosc.

— Te-ai gândit la asta când te-a bătut?

— Nu. Dar ulterior, când am înțeles cât de idioată fusesem, am fost realmente mulțumită că este atât de strict. Iar atunci, când m-a bătut, am fost realmente mulțumită că nu m-a omorât.

Keith a râs din nou – de două ori în numai câteva minute și în ambele rânduri la cuvintele mele. Poate că acum era dispus să se deschidă nițel.

— Povestește-mi despre cum este în afara zidurilor, i-am spus. Cum trăiești acolo?

A golit al doilea pahar de suc.

— Ți-am zis. Trăiesc foarte bine.

— Dar cum a fost prima dată când ai ieșit – când ai decis să rămâi afară.

S-a uitat la mine și a zâmbit. Așa zâmbise și cu ani în urmă, când folosise cerneală roșie ca să mă păcălească să sângerez de empatie față de o rană pe care de fapt n-o avea. Țin minte surâsul acela aparte de afurisit.

— Vrei să ieși și tu, așa-i? a întrebat el.

— Cândva.

— Cum, în loc să te măriți cu dragul de Curtis și să aveți o droaie de copii?

— Da, exact.

— Chiar mă-ntrebam de ce ești așa drăguță cu mine.

Mirosul mâncării anunța că era aproape gata, așa că m-am sculat și am luat pâinea din cuptor și farfurii din dulap. Eram tentată să-i spun să-și pună singur tocănița, dar știam că va scoate toată carnea din cratiță, lăsându-ne doar cartofii și legumele. Așa că am umplut eu farfuriile pentru amândoi, am acoperit cratița, am lăsat-o la foc mic și am pus un ștergar peste pâine.

L-am lăsat să mănânce în tihnă pentru o vreme, deși mă gândeam că băieții vor apărea dintr-o clipă într-alta, înfometați.

Apoi mi-a fost teamă să mai aștept.

— Povestește-mi, Keith. Chiar vreau să știu. Cum ai supraviețuit când ai ieșit prima dată?

De data asta zâmbetul lui a fost mai puțin răutăcios. Poate că-l îmbunase mâncarea.

— Timp de trei zile, mi-a spus, am dormit într-o cutie de carton și am furat mâncare. Nu știu de ce m-am întors întruna la cutia aia. Aș fi putut dormi în orice colțișor. Unii puști poartă cu ei o bucată de carton pe care să doarmă – ca să nu stea direct pe

pământ, înțelegi? După aceea am luat un sac de dormit de la un bătrân. Era nou, de parcă nu-l folosise niciodată. După aceea...

— L-ai furat?

Mi-a aruncat o privire disprețuitoare.

— Ce credeai c-o să fac? N-aveam bani. Aveam doar pistolul ăla... al mamei.

Așa era. Cu trei vizite în urmă, îl adusese înapoi, plus două cutii cu muniție. Bineînțeles că nu ne-a spus niciodată cum a făcut rost de muniție. Sau de pistolul lui actual, un Heckler & Koch de 8 milimetri, exact ca al lui tata. A sosit cu toate și a spus că afară puteai cumpăra absolut orice dacă aveai bani. Dar n-a mărturisit niciodată în ce fel făcuse rost de bani.

— Bun, am rostit. Așadar ai furat un sac de dormit. Și ai continuat să furi mâncare? De mirare că n-ai fost prins.

— Bătrânul avusese niște bani. Cu ei am cumpărat mâncare. După care am pornit spre L.A.

Vechiul lui vis. Din motive rezonabile doar pentru el, Keith își dorise mereu să meargă în L.A. Orice om cu capul pe umeri ar fi recunoscător pentru cei treizeci de kilometri care ne separă de furunculul ăla purulent.

— Pe toată autostrada, a continuat Keith, erau oameni care plecau din L.A. Ba erau chiar unii care veniseră pe jos tocmai din San Diego. Nu știau încotro se duc. Am stat de vorbă cu un tip și mi-a zis că merge în Alaska. La dracu', Alaska!

— Îi doresc multă baftă, am zis eu. Până va ajunge acolo, va avea de înfruntat multe arme.

— N-o s-ajungă acolo. Alaska e la o mie de kilometri de noi!

I-am confirmat, clătinând din cap.

— Ba chiar mai mult, iar în drum sunt atât granițe cu state ostile, cât și frontiere naționale. Oricum, eu îi doresc multă baftă. Este un obiectiv de înțeles.

— Avea în raniță douăzeci și trei de mii de dolari.

N-am spus nimic. Am încremenit și l-am privit cu dezgust și cu aceeași neplăcere. Dar... Desigur. Desigur!

— Ai vrut să știi, a zis Keith. Așa stau lucrurile în afara zidurilor. Dacă ai o armă, atunci ești cineva. Dacă nu ai, ești un rahat. Și mulți de-acolo n-au arme.

— Credeam că majoritatea au… Exceptându-i pe cei prea săraci ca să merite să fie jefuiți.

— Așa am crezut și eu. Însă armele costă foarte mult. Și este mai ușor să faci rost de una dacă ai deja una, înțelegi?

— Și dacă bărbatul ăla care mergea către Alaska ar fi avut o armă? Ai fi fost mort acum.

— M-am furișat lângă el în timp ce dormea. L-am urmărit până a ieșit de pe șosea ca să se culce, apoi l-am ajuns. M-a îndepărtat totuși de L.A.

— L-ai împușcat?

Din nou surâsul răutăcios.

— A vorbit cu tine. A fost prietenos cu tine. Și tu l-ai împușcat.

— Ce-ar fi trebuit să fac? Să-l aștept pe Dumnezeu să apară și să-mi dea bani? Ce-ar fi trebuit să fac?

— Să vii acasă.

— Rahat!

— Nici măcar nu te tulbură ideea că ai luat viața cuiva – că ai ucis un om?

Keith a părut că se gândește la întrebare, după care a scuturat din cap.

— Nu mă tulbură, a spus el. La început am fost speriat, dar apoi… după ce-am făcut-o, n-am simțit absolut nimic. Nimeni nu m-a văzut făcând-o. I-am luat pur și simplu lucrurile și l-am lăsat acolo. Și-n plus, poate că n-a murit. Nu toți oamenii mor dacă-i împuști.

— N-ai verificat?

— Mă interesau numai lucrurile lui. Ca să nu mai spun că era nebun. Alaska, auzi!

N-am mai zis nimic, nu i-am mai pus nicio întrebare. Keith a mai povestit cum se întâlnise cu niște tipi și li se alăturase, după care descoperise că, deși toți erau mai mari decât el, niciunul nu știa să scrie ori să citească. Le-a fost de ajutor. Le-a făcut viața mai plăcută. Poate că de aceea ei n-au așteptat ca el să adoarmă, apoi să-l omoare și să-l jefuiască.

După un timp, Keith și-a dat seama că tăceam și a izbucnit în râs.

— Mai bine ia-l de soț pe Curtis și fă copii, mi-a spus el. Acolo, în afara zidurilor, n-ai rezista nici măcar o zi. Hiperempatia ta de rahat te-ar doborî chiar dacă nu te-ar atinge nimeni.

— Crezi?

— Auzi, am văzut un bărbat căruia i-au scos ambii ochi. Și dup-aia i-au dat foc și s-au uitat la el cum alerga și-ardea și urla. Tu crezi că ai rezista să vezi așa ceva?

— Noii tăi prieteni au făcut asta? l-am întrebat.

— Nu, ce dracu'! Demenții au făcut-o. Vopsiții. Ăștia-și rad tot părul – inclusiv sprâncenele – și-și vopsesc pielea-n verde sau albastru sau roșu sau galben. Ei înghit foc și omoară bogați.

— Ce fac?

— Iau drogul ăla care-i face să le placă să se uite la focuri. Un foc de tabără, un foc dintr-o ladă de gunoi sau o casă incendiată – orice. Alteori pun mâna pe câte-un bogătaș și-i dau foc.

— *De ce?*

— Nu știu. Sunt nebuni. Am auzit că unii dintre ei au fost copii de bogătași, așa că nu știu de ce-i urăsc atât de mult pe bogați. Însă drogul ăla-i rău de tot. Câteodată, unora dintre vopsiți le place așa mult focul, că se apropie prea mult de el. Prietenii lor nici măcar nu-i ajută. Se uită la ei cum ard. Este ca... Nu știu, e ca și cum s-ar fute cu focul și-ar fi futaiul cel mai bun din viața lor.

— Tu n-ai încercat niciodată drogul ăla?

— Nu, ce dracu'! Ți-am zis. Ăia-s demenți. Până și tipele se rad în cap. Să dea dracii, arată urât!

— Deci sunt în majoritate tineri?

— Da. Începând de la vârsta ta și până pe la vreo douăzeci de ani. Câțiva sunt mai mari, douăzeci și cinci, poate chiar treizeci de ani. Dar am auzit că cei mai mulți nu trăiesc atâta.

Cory și băieții au intrat tocmai în clipa aceea; Gregory și Bennett erau entuziasmați fiindcă echipa lor de fotbal învinsese. Cory era fericită și nostalgică, vorbea cu Marcus despre fetița născută de Dorotea Cruz. Lucrurile s-au schimbat însă, bineînțeles, când l-au văzut toți pe Keith, dar seara nu s-a desfășurat chiar rău. Keith avea cadouri pentru cei mici, desigur, și bani pentru Cory, dar nimic pentru Marcus și mine. De data asta, însă, s-a simțit ușor stingherit față de mine.

— Poate c-o să-ți aduc ceva data viitoare, a spus.

— Nu, nu-mi aduce, i-am zis, gândindu-mă la bărbatul care plecase spre Alaska. E-n regulă, nu vreau nimic.

A ridicat nepăsător din umeri și s-a întors să discute cu mama lui.

LUNI, 20 IULIE 2026

Azi, cu puțin înainte de lăsarea întunericului, Keith a venit să stea de vorbă cu mine. M-a găsit revenind de la familia Talcott, unde Curtis îmi urase o aniversare foarte fericită. Curtis și cu mine eram oricum foarte precauți, dar, nu știu cum, el făcuse rost de niște prezervative. Sunt de modă veche, totuși funcționale. Iar într-un colț al garajului familiei Talcott există o cameră obscură a unui vechi laborator foto de amatori.

Keith m-a speriat, scoțându-mă din starea de fericire și satisfacție. A apărut dintre două case, fără cel mai mic zgomot. Aproape că ajunsese lângă mine când mi-am dat seama că cineva era acolo și m-am întors către el.

A ridicat brațele, zâmbind.

— Ți-am adus un cadou de ziua ta, a rostit.

Mi-a pus ceva în mâna stângă. Bani.

— Nu, am clătinat din cap, dă-i lui Cory.

— N-ai decât să-i dai tu. Dacă vrei să-i aibă ea, dă-i tu. Eu ți i-am dat ție.

Am mers cu el până la poartă, îngrijorată să nu-l împuște vreun gardian. Era mult mai înalt decât fusese atunci când încetase să mai stea cu noi. Tata era acasă, așa că n-a vrut să intre. I-am mulțumit pentru bani și i-am spus că-i voi da lui Cory. Voiam ca el să știe asta fiindcă nu doream să-mi mai aducă nimic, niciodată.

N-a părut să se sinchisească. M-a sărutat pe obraz, a spus „La mulți ani" și a plecat. Continua să aibă cheia lui Cory, iar tata, deși știa că o are, nu mai schimbase broasca porții.

MIERCURI, 26 AUGUST 2026

Astăzi, părinții mei au trebuit să meargă în centru ca să identifice corpul fratelui meu Keith.

SÂMBĂTĂ, 29 AUGUST 2026

De miercuri n-am mai fost în stare să scriu niciun cuvânt. Nu știu ce să scriu. Cadavrul era al lui Keith. Eu nu l-am văzut, bineînțeles. Tata a spus că a încercat s-o împiedice pe Cory să-l privească. Cineva îi făcuse chestii lui Keith înainte de a muri... Nu vreau să scriu despre asta, dar trebuie s-o fac. Uneori, când scrii despre ceva, accepți mai ușor lucrul respectiv.

Cineva tăiase și arsese aproape toată pielea fratelui meu. De pe tot corpul, mai puțin de pe față. Îi arseseră ochii, însă lăsaseră restul chipului intact – ca și cum ar fi dorit să poată fi identificat. Tăiaseră și cauterizaseră, tăiaseră și cauterizaseră... Unele răni erau vechi de câteva zile. Cineva îl urâse mult de tot pe fratele meu.

Tata ne-a strâns și ne-a descris ce-i făcuseră. A povestit totul cu ton sec, monoton, inexpresiv. Dorea să ne sperie, mai cu seamă pe Marcus, Bennett și Gregory. Dorea ca noi să înțelegem cât de periculos este în afara zidurilor.

Poliția a spus că dealerii de droguri obișnuiesc să tortureze așa cum fusese torturat Keith. Îi torturează pe cei care fură de la ei și pe cei care le fac concurență. Nu știm ce făcuse Keith. Știm doar că el este mort. Corpul i-a fost aruncat în capătul opus al orașului, în fața unei clădiri vechi, incendiate, un fost cămin pentru bătrâni. A fost aruncat pe pavajul crăpat și abandonat la câteva ore după ce murise. Ar fi putut să-l arunce într-un canion și atunci numai câinii l-ar fi găsit. Însă cineva a vrut să fie găsit, cineva a vrut să fie identificat. Oare una dintre rudele sau prietenii victimelor lui izbutise să se răzbune în cele din urmă?

Poliția părea să creadă că noi ar trebui să știm cine-l omorâse. Din întrebările puse, am avut impresia că polițiștii ar fi fost încântați să-l aresteze pe tata sau pe Cory sau pe amândoi. Dar amândoi sunt persoane foarte publice și niciunul nu avea absențe neexplicate sau alte întreruperi ale rutinelor. Zeci de oameni le-ar fi putut oferi alibiuri. Bineînțeles că eu n-am declarat nimic din ceea ce-mi zisese Keith despre ocupația lui. La ce-ar fi folosit? El era mort și murise într-un chip oribil. Accidental sau premeditat, toate victimele lui fuseseră răzbunate.

Wardell Parrish a simțit nevoia să le spună polițiștilor despre conflictul de anul trecut dintre tata și Keith. El auzise totul, bineînțeles. Jumătate din cartier auzise. Scandalurile de familie sunt teatrul cartierului, iar tata era totuși pastorul!

Știu că Wardell Parrish le-a spus asta polițiștilor. Nepoata lui cea mai mică, Tanya, a lăsat să-i scape.

— Unchiul Ward a zis că nu-i face plăcere să amintească, dar...

Oho, pun prinsoare că nu i-a făcut plăcere să amintească. Ticălosul naibii! Însă nimeni nu i-a confirmat relatarea. Polițiștii au investigat prin cartier, dar nimeni n-a recunoscut să fi știut ceva

despre un conflict. La urma urmei, vecinii știau că nu tata îl omorâse pe Keith. Și mai știau că polițiștilor le place să rezolve cazuri prin „descoperirea" de dovezi împotriva celor despre care ei decid că sunt vinovați. Cel mai bine era să nu le oferi nimic. Nu ajutau niciodată când îi chemai să ajute. Soseau cu întârziere și, în majoritatea cazurilor, agravau situația.

Azi am ținut slujba de înmormântare. Tata l-a rugat pe prietenul lui, reverendul Robinson, să se ocupe de tot. El a stat lângă Cory și noi ceilalți, părând gârbovit și bătrân. Foarte bătrân.

Cory a plâns toată ziua, în majoritatea timpului înfundat. De miercuri plânsese întruna, în reprize. Marcus și tata au încercat s-o liniștească. Până și eu am încercat, deși m-a privit într-un fel... de parcă avusesem vreo legătură cu moartea lui Keith, de parcă mă ura. Încerc în continuare să mă apropii de ea. Nu știu ce altceva să fac. Poate că va izbuti cu timpul să mă ierte pentru că nu sunt fiica ei, pentru că eu trăiesc, pe când fiul ei este mort, pentru că eu sunt fiica lui tata de la altă femeie... Nu știu.

Tata n-a vărsat nicio lacrimă. De fapt, nu l-am văzut niciodată plângând. Azi aș fi vrut ca el să fi plâns. Aș fi vrut să poată plânge.

Curtis Talcott a fost mereu cu mine azi și am vorbit, am vorbit multe. Cred că aveam nevoie să vorbesc, iar Curtis era dispus să mă suporte.

Mi-a spus că ar trebui să plâng. A spus, că indiferent cât de prost se derulase relația între Keith și mine sau între Keith și restul familiei, ar trebui să-mi îngădui să plâng. Ciudat... Până n-a pomenit-o el, nu mă gândisem la absența lacrimilor mele. Nu plânsesem absolut deloc. Poate că și Cory observase asta. Poate că obrajii mei uscați îi stârneau o altă ranchiună împotriva mea.

Asta nu înseamnă că eram stoică și-mi impuneam să nu plâng. Atâta doar că-l uram pe Keith cel puțin tot atât cât îl iubeam. Era fratele meu – fratele meu vitreg –, dar și individul cel mai sociopat de care fusesem apropiată vreodată. Ar fi ajuns un monstru dacă i s-ar fi îngăduit să crească. Poate că era deja un monstru. Nu-i

păsa niciodată de urmările faptelor lui. Dacă dorea să facă ceva care nu-i cauza durere fizică imediată, atunci o făcea și-și băga picioarele în restul lumii.

Ne-a stricat familia, a sfărâmat-o în ceva mai puțin de o familie. Totuși, n-aș fi dorit niciodată să moară. N-aș fi dorit niciodată ca un om să moară în felul acela oribil. Cred că a fost omorât de monștri mult mai răi decât el însuși. Nu pot să înțeleg cum un om îi poate face altui om așa ceva. Dacă sindromul hiperempatiei ar fi o afecțiune mai răspândită, oamenii n-ar putea face așa ceva. Ar ucide dacă ar fi nevoiți, apoi ar îndura suferința morții ori s-ar lăsa distruși de ea. Însă dacă toți ar simți durerea tuturor, cine ar mai fi torționar? Cine ar mai cauza altcuiva durere inutilă? Până atunci nu mă gândisem niciodată că boala mea ar putea avea vreun beneficiu, dar, după cum se desfășoară lucrurile, cred că ar putea fi de ajutor. Mi-aș dori s-o pot dărui oamenilor. Iar dacă nu pot asta, mi-aș dori să pot găsi alți oameni care au hiperempatie și să trăiesc printre ei. O conștiință biologică este mai bună decât absența oricărei conștiințe.

Însă în privința plânsului, dacă ar fi fost să plâng, cred că aș fi făcut-o mai demult, când tata îl bătuse pe Keith... După ce bătaia se terminase și tata a văzut ce făcuse, iar noi toți am observat cum îl priviseră Cory și Keith. Atunci ne-am dat seama că niciunul dintre ei nu-l va ierta niciodată. Niciodată. Acela însemnase sfârșitul a ceva prețios din familie.

Aș dori ca tata să poată plânge pentru fiul lui, dar eu nu simt absolut nicio nevoie să plâng pentru fratele meu. Să se odihnească în pace – în urna lui, în ceruri, indiferent unde.

11

Orice Schimbare poate purta semințele câștigului.
Căutați-le.
Orice Schimbare poate purta semințele răului.
Aveți grijă.
Dumnezeu este infinit de maleabil.
Dumnezeu este Schimbare.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

SÂMBĂTĂ, 17 OCTOMBRIE 2026

Ne destrămăm.

Comunitatea, familiile, membrii individuali ai familiei... Suntem o frânghie care se desface, câte un fir pe rând.

Azi-noapte a avut loc încă un jaf – sau tentativă de jaf. Din păcate, n-a fost doar atât. De data asta, n-a fost un furt din grădină. Trei bărbați au trecut zidul și au forțat intrarea în casa Cruz. Familia Cruz are, bineînțeles, alarme antiefracție gălăgioase, zăbrele la ferestre și zăvoare de securitate la toate ușile, ca noi toți ceilalți, dar asta nu pare să conteze. Când oamenii vor să intre, intră. Hoții au utilizat unelte simple: răngi, cricuri hidraulice, obiecte ușor de obținut. Nu știu cum au decuplat alarma. Știu că au tăiat liniile electrice și telefonice ale casei. Asta n-ar fi trebuit să conteze, fiindcă alarma avea acumulatori tocmai pentru asemenea situații. Nu știu ce au mai făcut, însă alarmele nu s-au declanșat. Iar după ce au folosit ranga asupra ușii, hoții au intrat în bucătărie și au utilizat-o asupra bunicii în vârstă de șaptezeci și cinci de ani a Doroteei Cruz. Bătrâna avea somnul ușor și căpătase

obiceiul de a se scula peste noapte pentru a-și face un ceai de citronelă. Familia ei spune că pentru asta se dusese la bucătărie când au pătruns hoții în casă.

Apoi au sosit în fugă frații Doroteei, Hector și Rubin Quintanilla, cu armele în mâini. Dormitorul lor era cel mai apropiat de bucătărie și auziseră zgomote: forțarea ușii în sine, după aceea izbirea doamnei Quintanilla de masa și scaunele din bucătărie. Au ucis doi hoți. Al treilea a fugit, poate rănit. A curs mult sânge. Însă bătrâna doamnă Quintanilla a murit.

Acesta este al șaptelea incident după omorârea lui Keith. Tot mai mulți ne sar zidurile pentru a fura ce avem sau ce se crede că avem. Șapte jafuri în case sau grădini în mai puțin de două luni, într-o comunitate cu unsprezece gospodării. Dacă asta ni se întâmplă nouă, cum poate fi pentru cei cu adevărat bogați – deși poate că ei, cu armamentul greu, cu armatele private de agenți de pază și echipamentele de securitate de ultimă generație, sunt mai pregătiți să riposteze pe măsură. Poate că de aceea căpătăm noi atâta atenție. Avem câteva lucruri ce pot atrage hoți și nu suntem chiar atât de bine protejați. Din cele șapte jafuri, trei au avut succes. Hoții au intrat și au ieșit cu ceva: două aparate de radio, un sac de nuci, făină de grâu, făină de porumb, bijuterii, un televizor vechi, un computer... Au luat ce puteau duce. Dacă spusele lui Keith erau adevărate, aveam de-a face cu cea mai sărmană clasă de hoți. Fără îndoială că hoții mai duri, mai isteți, mai curajoși atacă magazine și firme. Însă bandiții noștri din clasa inferioară ne omoară lent pe noi.

La anul voi împlini optsprezece ani și, potrivit regulilor lui tata, voi fi destul de mare pentru a face parte din patrulele de gardieni. Aș vrea s-o pot face acum. O voi face, imediat ce pot. Dar asta nu va fi suficient.

Interesant, Cory și tata au folosit o parte din banii aduși de Keith pentru a-i ajuta pe cei care fuseseră jefuiți. Bani furați pentru a ajuta victimele furturilor. Jumătate din bani sunt ascunși

în curtea noastră din spate, în eventualitatea unui dezastru. Întotdeauna am ascuns acolo niște bani. Acum este o sumă destul de mare. Cealaltă jumătate a intrat în fondul bisericii pentru a ne ajuta vecinii în situații de urgență. Nu vor fi îndeajuns.

MARȚI, 20 OCTOMBRIE 2026

Începe ceva nou – sau poate că renaște ceva vechi și rău. O companie intitulată Kagimoto, Stamm, Frampton and Company, KSF, a preluat conducerea orășelului Olivar, de pe coastă. Înființat în anii 1980, Olivar este o altă suburbie din categoria dormitor-şi-plajă a Los Angelesului, micuță și prosperă. Nu are cine știe ce industrie, există mult teren deluros pustiu și o coastă maritimă scurtă și friabilă. Locuitorii săi, ca și unii dintre locuitorii cartierului nostru din Robledo, câștigă salarii cu care, cândva, ar fi fost prosperi și ar fi dus o viață confortabilă. De fapt, Olivar este mult mai bogat decât noi, dar, fiind situat pe coastă, taxele de acolo sunt mai mari și, deoarece o parte din teren este instabil, are probleme suplimentare. Câteodată, porțiuni din coastă se năruie în ocean, erodate sau profund saturate de apa sărată. Nivelul oceanelor continuă să crească din cauza încălzirii climei și nu trebuie uitate seismele. Plaja netedă și nisipoasă din Olivar ține deja de domeniul amintirilor. La fel și casele și magazinele construite odinioară pe faleza de acolo. Ca toate orașele de coastă din toată lumea, Olivar necesită ajutor special. Este o comunitate formată din albi alfabetizați, care aparțin păturii superioare a clasei de mijloc și care aveau cândva destulă influență. Acum nu se mai uită la ei nici măcar politicienii la alegerea cărora au dat o mână de ajutor. Li se spune că tot statul, toată țara, toată lumea are nevoie de ajutor. Ce dracu' schelălăie atâta micul Olivar?

Unele cartiere mai bogate și mai puțin active din punct de vedere geologic capătă ajutor: diguri, stabilopozi, asistență pentru evacuare,

orice este adecvat. Aflat între ocean și Los Angeles, Olivar primește dintr-o direcție un aflux de apă sărată, iar din cealaltă direcție un aflux de oameni săraci și disperați. Are o uzină pentru desalinizarea apei care funcționează cu energie solară pe o zonă mai plată, mai stabilă, și care le asigură oamenilor o sursă de apă sigură.

Însă orășelul nu se poate apăra de oceanul care-l asediază, de pământul care se surpă, de economia care se destramă sau de refugiații disperați. Până și naveta la locul de muncă, pentru aceia puțini care nu pot lucra de la distanță, a devenit la fel de periculoasă acolo pe cât este la noi – un risc teribil, pe care și-l asumă de fiecare dată.

Apoi au apărut cei din KSF. După multe promisiuni, multe negocieri, suspiciuni, temeri, speranțe și argumentări legale, electoratul și oficialitățile din Olivar au acceptat ca orașul să le fie preluat, cumpărat, privatizat. KSF va extinde la proporții colosale uzina pentru desalinizare, doar prima dintre multe instalații similare. Compania intenționează să domine producerea și vinderea de hidroenergie, energie solară și eoliană în mare parte din sud-vest, unde a cumpărat deja aproape pe nimic terenuri uriașe, fertile, dar lipsite de apă. Deocamdată, Olivar este una dintre proprietățile ei mai mici de pe coastă, totuși orășelul asigură o forță de muncă educată și energică, oameni cu numai câțiva ani mai vârstnici decât mine, ale căror opțiuni sunt foarte limitate. Iar acum compania controlează foste terenuri publice și vrea să dețină exploatări importante în domeniile apei, energiei și agriculturii într-o zonă la care majoritatea oamenilor au renunțat. Are planuri pe termen lung, iar cei din Olivar au decis să i se alăture – să accepte salarii mai mici decât cele obișnuite pentru grupul lor socio-economic în schimbul securității, garantării aprovizionării cu alimente, slujbelor și ajutorului în lupta cu Pacificul.

În Olivar mai există oameni care nu sunt încântați de schimbare. Ei își aduc bine aminte de primele orașe-companii americane, în care companiile i-au înșelat și exploatat pe oameni.

Însă acum va fi altceva. Locuitorii din Olivar nu sunt victime speriate și paupere, ci sunt capabili să-și vadă singuri de grijă, să se ocupe de proprietățile și de drepturile lor. Ei sunt oameni educați care nu vor să trăiască în haosul ce se extinde în restul districtului Los Angeles. Unii dintre ei au spus asta în documentarul radiofonic pe care l-am ascultat toți aseară, când au făcut un spectacol public din vânzarea lor către KSF.

— Mult noroc, le-a urat tata, deși nu cred că vor avea așa ceva pe termen lung.

— Ce vrei să spui? a întrebat Cory. Eu cred că ideea în sine este minunată. Este exact ceea ce ne trebuia. Ar fi grozav dacă o companie mare ar dori să facă la fel pentru Robledo.

— Nu, a zis tata. Slavă cerului, nu va dori.

— N-ai de unde să știi! Și de ce n-ar face-o?

— Robledo este prea mare, prea sărac, prea negru și prea hispanic ca să intereseze pe cineva... Și nici n-are ieșire la ocean. Are, în schimb, săraci, cadavre și amintirea fostei prosperități – amintirea arborilor umbroși, a caselor mari, a colinelor și canioanelor. Majoritatea continuă să existe, dar pe noi nu ne va dori nicio companie.

La sfârșitul documentarului s-a anunțat că KSF era în căutare de asistente medicale autorizate, profesori cu recomandări și alte câteva categorii de specialiști care ar fi de acord să se mute în Olivar și să lucreze pentru masă și casă. Desigur, oferta n-a fost formulată în felul acela, dar intenția era clară. Cory a înregistrat însă numărul de telefon și a sunat imediat. Ea și tata sunt amândoi profesori, cu doctorat. Ea era disperată să o ia înaintea gloatei. Tata a ridicat din umeri și a lăsat-o în pace.

Casă și masă. Salariile oferite erau atât de mici, încât, dacă tata și Cory ar fi lucrat amândoi, n-ar fi câștigat împreună nici cât câștigă acum tata la universitate. Iar din banii aceia trebuiau să plătească și chiria, și cheltuielile uzuale. De fapt, când tragi linie și socotești, este limpede că n-ar fi putut câștiga suficient ca să

facă față cheltuielilor pentru noi șase. Poate c-ar fi mers dacă mi-aș fi găsit și eu o slujbă, însă Olivar nu are nevoie de mine. Are cel puțin câteva sute ca mine, dacă nu mii. Toate comunitățile care au supraviețuit sunt pline de tineri șomeri cu sau fără studii.

Toți aceia pe care i-ar fi angajat KSF ar fi întâmpinat greutăți în a trăi exclusiv din salariul oferit. Cred că în foarte scurt timp noii angajați ar fi îndatorați companiei. Acesta este un vechi șiretlic al orașelor-companii: să-i îndatoreze pe locuitori astfel încât să-i exploateze și mai mult. Sclavia datoriei. Așa ceva ar putea avea succes în America lui Christopher Donner. Legile muncii, statale și federale deopotrivă, nu mai sunt ce erau cândva.

— Am putea încerca măcar, a insistat Cory pe lângă tata. În Olivar am fi în siguranță. Copiii ar putea merge la o școală adevărată, apoi ar obține slujbe în cadrul companiei. La urma urmei, unde ar mai putea pleca ei de aici, decât în afara zidurilor?

Tata a clătinat din cap.

— Nu spera la asta, Cory. Sclavia nu oferă nicio siguranță.

Marcus și cu mine eram încă treji și ascultam. Cei doi băieți mai mici fuseseră trimiși la culcare, dar noi patru rămăseserăm în jurul radioului. Apoi Marcus a luat cuvântul:

— Olivar nu sună a sclavie. Oamenii ăia bogați de acolo nu ar îngădui niciodată să fie sclavi.

Tata i-a aruncat un zâmbet trist.

— Nu acum, a rostit el, clătinând din cap. Nu la început. Kagimoto, Stamm, Frampton: japonez, german, canadian. Când eram tânăr, oamenii spuneau că se va ajunge la asta. Și, la urma urmei, de ce alte țări n-ar cumpăra ce a mai rămas din noi, dacă tot am scos marfa la vânzare? Mă întreb câți locuitori din Olivar au habar ce fac.

— Nu cred că mulți, am intervenit eu. Nu cred că îndrăznesc să recunoască asta.

Tata m-a privit și i-am susținut privirea. Învăț și acum cât de înverșunați pot fi oamenii în negarea realității, chiar dacă e-n joc

libertatea sau viața lor. El a trăit cu asta mai mult timp. Mă întreb cum a reușit.

— Lauren, a zis Marcus, tu ar trebui mai mult ca oricine să-ți dorești să mergi într-un loc ca Olivar. Tu resimți durerea de fiecare dată când vezi pe cineva suferind. În Olivar ar fi mult mai puțină suferință.

— Însă ar fi o mulțime de gardieni, am rostit eu. Am observat că aceia care dețin oricât de puțină putere obișnuiesc s-o folosească. Gardienilor pe care îi va aduce KSF nu li se va îngădui să-i deranjeze pe bogați, cel puțin la început. Dar noii angajați, cei care vin să lucreze pentru masă și casă? Pun prinsoare că ei vor fi mult mai expuși.

— Nu există niciun motiv pentru a crede că KSF va îngădui așa ceva, a zis Cory. Nu-nțeleg de ce te aștepți întotdeauna la tot ce poate fi mai rău din partea tuturor?

— Când e vorba de străini înarmați, i-am răspuns, cred că suspiciunea are mai multe șanse decât încrederea să te mențină în viață.

Ea a scos un sunet ascuțit, fără cuvinte, de dezgust.

— Tu nu știi absolut nimic despre lume. Crezi că știi toate răspunsurile, totuși n-ai habar de nimic!

N-am contrazis-o. Ar fi fost inutil să mă cert cu ea.

— Oricum, a spus tata, nu cred că în Olivar sunt binevenite familiile de negri și hispanici. Familiile Balter sau Garfield, poate chiar și unii dintre Dunn ar putea să intre acolo, dar nu cred că noi am izbuti. Chiar dacă eu aș fi îndeajuns de încrezător pentru a-mi pune familia în mâinile KSF-ului, compania tot nu ne-ar accepta.

— Am putea încerca, a insistat Cory. Ar trebui! Dacă ne refuză, n-am pierde nimic și n-am fi cu nimic mai rău decât suntem acum. Iar dacă ne-ar accepta și nu ne-ar plăcea după aceea, am putea reveni aici. Am putea închiria casa unei familii numeroase de aici – să nu-i cerem o chirie mare, pentru ca apoi…

— Apoi să ne întoarcem și fără slujbă, și fără niciun ban, a zis tata. Nu, vorbesc foarte serios. Chestia asta sună pe jumătate a

renaștere antebelică și pe jumătate a science-fiction. N-am încredere în ea. Libertatea este periculoasă, Cory, însă în același timp este valoroasă. N-o poți arunca pur și simplu, nici n-o poți lăsa să-ți scape. N-o poți vinde pentru pâine și supă.

Cory s-a uitat la el fără un cuvânt. Tata a refuzat să-și ferească privirea. Cory s-a ridicat și a plecat în dormitorul lor. Am văzut-o acolo după câteva minute, stând pe pat, ținând în poală urna cu cenușa lui Keith și plângând.

SÂMBĂTĂ, 24 OCTOMBRIE 2026

Marcus mi-a spus că familia Garfield încearcă să intre în Olivar. A aflat asta de la Robin Balter, cu care petrece mult timp. Robin detestă ideea, pentru că ține la verișoara ei Joanne mai mult decât la propriile surori. Se teme că, dacă Joanne va pleca în Olivar, n-o va mai revedea niciodată. Bănuiesc că are dreptate.

Nu-mi pot imagina locul ăsta fără familia Garfield. Joanne, Jay, Phillida... Sigur că da, noi am mai pierdut oameni și înainte, dar niciodată o familie întreagă. Vreau să zic... Vor fi în viață, însă... nu vor mai fi aici.

Sper că vor fi refuzați. Știu că sunt egoistă, totuși nu-mi pasă. Nu că ar conta prea mult ceea ce sper eu. La dracu'! Sper ca ei să obțină tot ceea ce poate fi mai bun pentru supraviețuirea lor. Sper să le fie bine pe viitor.

La vârsta de treisprezece ani, fratele meu Marcus a devenit singurul om din familie despre care putem spune că este frumos. Fetele de vârsta lui se zgâiesc la el când cred că nu le vede. Chicotesc mult în preajma lui și-l urmăresc ca nebunele, însă el a rămas cu Robin. Ea nu-i deloc drăguță – numai piele, oase și creier –, dar este amuzantă și sensibilă. Peste un an-doi va începe să se împlinească la trup, iar fratele meu va căpăta și frumusețe alături de

inteligența aceea. După care, dacă ei doi vor mai fi împreună, viața le va deveni mult mai interesantă.

M-am răzgândit. Obișnuiam să aștept explozia, marea nimicire, haosul brusc ce va distruge cartierul. Nu se-ntâmplă așa, ci lucrurile se destramă, se dezintegrează treptat. Susan Talcott Bruce și soțul ei au trimis cereri pentru Olivar. Și alții vorbesc despre înscriere, se gândesc la ea. În Olivar există un mic colegiu. Există dispozitive de securitate letale care să-i țină la depărtare pe săracii străzii și pe infractori. Apar tot mai multe slujbe...

Poate că Olivar reprezintă viitorul – o fațetă a viitorului. Orașele controlate de companii uriașe sunt o idee veche în science-fiction. De pe urma bunicii mele a rămas un geamantan plin cu romane SF. Subgenul orașului-companie pare să aibă întotdeauna un erou care să fie mai inteligent decât „compania", care ajunge s-o răstoarne ori să scape de ea. N-am găsit niciun roman în care eroul să lupte cu disperare pentru a fi acceptat și plătit mizerabil de companie. În viața reală, așa vor sta lucrurile. Așa stau lucrurile.

Și ce-ar trebui să fac eu? Ce-aș putea face? În mai puțin de un an voi avea optsprezece ani și voi fi o persoană adultă – fără speranțe de viitor, cu excepția vieții în cartierul nostru, care se dezintegrează. Sau Sămânța Pământului.

Pentru a începe Sămânța Pământului, va trebui să ies în afara zidurilor. Am știut asta de mult, însă ideea mă sperie la fel de tare pe cât m-a speriat dintotdeauna.

Anul viitor, după ce voi împlini optsprezece ani, voi ieși. Asta înseamnă că va trebui să-ncep de pe-acum planurile de acțiune.

SÂMBĂTĂ, 31 OCTOMBRIE 2026

Voi merge spre nord. Cândva, bunicii mei au călătorit mult cu automobilul și ne-au lăsat hărți rutiere vechi cu aproape toate

comitatele din stat, plus din alte părți ale țării. Cele mai recente au vechimea de patruzeci de ani, dar asta nu contează. Drumurile n-au dispărut. Vor fi mai deteriorate decât pe vremea când bunicii mei le străbăteau cu o mașină alimentată cu benzină. Am pus în raniță hărți ale comitatelor californiene aflate la nord de noi și puținele hărți pe care le-am putut găsi ale comitatelor din statele Washington și Oregon.

Mă-ntreb dacă acolo mai există oameni care m-ar plăti să-i învăț să citească și să scrie – chestii elementare – sau să scriu și să citesc pentru ei. Am început să mă gândesc la asta după ce l-am auzit pe Keith. Poate că i-aș învăța chiar câteva versuri din Sămânța Pământului, alături de scriere și citire. Dacă aș putea alege, aș opta imediat să fiu învățătoare. Chiar dacă va trebui să prestez și alte munci pentru a-mi câștiga hrana de zi cu zi, eu îi pot învăța pe alții. Și, dacă o voi face bine, voi atrage oamenii la mine – la Sămânța Pământului.

Viața prosperă este
Adaptabilă,
Oportunistă,
Tenace,
Interconectată și
Fecundă.
Înțelegeți asta.
Folosiți asta.
Dați-i formă lui Dumnezeu.

Am scris versurile astea cu câteva luni în urmă. Sunt adevărate, ca toate versurile. Par mai adevărate ca oricând acum, mai utile pentru mine când mi-e teamă.

Am găsit finalmente un titlu pentru cartea mea de versuri Sămânța Pământului; se va intitula *Sămânța Pământului: Cărțile viilor*. Există *Cartea tibetană a morților* și *Cartea egipteană a morților*.

Tata le are pe amândouă. N-am auzit să existe o carte a viilor, dar nu m-ar surprinde s-o descopăr cândva. Nu-mi pasă. Eu încerc să spun – să scriu – adevărul. Nu mă interesează să fiu extravagantă, nici măcar originală. Vor abunda limpezimea și adevărul, pe care sper să le pot atinge. Dacă voi afla că în afara zidurilor, undeva, există oameni care predică adevărul meu, mă voi alătura lor. În caz contrar, voi adapta unde trebuie, voi profita de oportunitățile pe care le pot găsi sau crea, nu mă voi lăsa, voi strânge elevi și-i voi învăța.

12

Noi suntem Sământa Pământului
Viața care se percepe pe sine
Schimbându-se.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

SÂMBĂTĂ, 14 NOIEMBRIE 2026

Familia Garfield a fost acceptată în Olivar.

Se vor muta luna viitoare. Foarte curând. I-am cunoscut toată viața și acum vor dispărea. Joanne și cu mine am avut unele dispute, însă am crescut împreună. M-am gândit mereu că, atunci când voi pleca eu, ea va fi tot aici. Că toți vor rămâne aici, încremeniți în timp, așa cum i-am lăsat. Dar nu. Asta nu-i decât o fantezie. Dumnezeu este Schimbare.

— Tu vrei să mergi? am întrebat-o azi dimineață.

Ieșiserăm împreună să culegem lămâi, portocale și curmale timpurii, aproape coapte și portocaliu-strălucitoare. Am cules de la noi, apoi de la ei, bucurându-ne de munca aceea. Vremea era răcoroasă. Era bine să fii în aer liber.

— Trebuie să merg, a răspuns ea. Ce altceva există aici pentru mine – pentru oricine? Totul se va duce naibii aici. O știi și tu.

Am privit-o fix. Bănuiesc că puteam discuta asemenea lucruri acum, când ea dispunea de o cale de evadare.

— Așadar te muți în altă fortăreață, am spus.

— Este o fortăreață mai bună. Acolo oamenii nu vor sări peste ziduri ca să omoare bătrâne.

— Mama ta spunea că nu veți avea decât un apartament. Fără curte și fără grădină. Veți avea mai puțini bani și, în același timp, va trebui să folosiți o parte mai mare din ei ca să cumpărați mâncare.

— O să ne descurcăm!

Glasul ei căpătase o notă ascuțită.

Am lăsat din mână grebla veche de care mă foloseam la culesul fructelor. Era excelentă pentru lămâi și portocale.

— Ți-e frică? am întrebat-o.

Joanne și-a lăsat propriul ei culegător de fructe, o unealtă adevărată, cu mâner extensibil cam incomod și coșuleț în care cădeau fructele. Era foarte bun pentru curmale. Și-a cuprins umerii cu brațele.

— Am trăit aici, am trăit cu copaci și cu grădini toată viața. Nu știu... Nu știu cum va fi să stau închisă într-un apartament. Mi-e frică, e-adevărat, dar ne vom descurca. Trebuie să ne descurcăm.

— Vă puteți întoarce dacă nu va fi așa cum sperați. Familia bunicilor tăi și a mătușii tale vor fi tot aici.

— Harry va fi tot aici, a șoptit Joanne privind spre casa ei.

Trebuia să-ncetez să mă mai gândesc la casa aceea ca fiind „casa Garfield". Harry și Joanne erau cel puțin tot atât de apropiați între ei pe cât eram eu și Curtis. Nu mă gândisem că ea îl va părăsi – ce va însemna asta pentru amândoi. Mie îmi place Harry Balter. Țin minte că am fost surprinsă când el și Joanne au început să se întâlnească. Locuiseră toată viața în aceeași casă și-l considerasem pe Harry aproape ca pe fratele ei. Însă erau doar verișori primari și, în ciuda tuturor probabilităților, izbutiseră să se îndrăgostească unul de celălalt. Sau așa credeam eu. De ani buni, niciunul dintre ei nu se mai întâlnise cu altcineva. Toți presupuneau că se vor căsători după câțiva ani.

— Mărită-te cu el și ia-l cu tine, i-am spus.

— N-ar veni, a răspuns ea tot în șoaptă. Noi doi am discutat mult despre asta. Vrea să stau aici, cu el, să ne căsătorim cât mai

repede și să plecăm către nord. Pur și simplu... să plecăm, fără niciun plan. Fără nimic. E o nebunie.

— De ce nu vrea să meargă în Olivar?

— Are aceleași idei ca taică-tău. Crede că Olivar este o capcană. A citit despre orașele-companii din secolul al XIX-lea și de la începutul secolului XX și spune că, indiferent cât de grozav ar arăta Olivar, în cele din urmă nu ne vom alege decât cu datorii și pierderea libertății.

Știam că Harry era un tip rațional,

— Jo, am spus, la anul vei împlini optsprezece ani. Ai putea sta aici până atunci, cu familia Balter, apoi te măriți. Sau l-ai putea convinge pe taică-tău să te lase să te măriți acum.

— Și dup-aia ce-o să fac? Mă alătur săracilor străzii? Rămân ca să torn și mai mulți copii în casa aia ticsită? Harry n-are slujbă și nu există nicio șansă reală să găsească una care să-l plătească bine. O să trăim din ce câștigă părinții lui? Ce fel de viitor e ăsta? Niciunul! Absolut niciunul!

Logic. Conservator, logic, matur și *greșit*. Exact caracterul Joannei.

Sau poate că eu greșeam. Poate că siguranța pe care o va găsi Joanne în Olivar este unicul fel de siguranță de care se poate bucura cineva care nu-i bogat. Pentru mine, însă, siguranța din Olivar nu-i cu mult mai atrăgătoare decât siguranța pe care Keith a găsit-o finalmente în urna lui.

Am mai cules câteva lămâi și portocale și m-am întrebat ce ar fi făcut Joanne dacă ar fi știut că și eu plănuiam să plec la anul? Oare ar fi dat din nou fuga la maică-sa, speriată pentru mine și dorind să existe cineva care să mă protejeze de propria-mi persoană? Era posibil. Ea își dorea un viitor pe care să-l poată înțelege și pe care să se poată bizui – un viitor care semăna foarte mult cu prezentul părinților ei. Eu nu cred că așa ceva este posibil. Lucrurile se schimbă prea mult, prea rapid. Cine se poate lupta cu Dumnezeu?

Am pus coșurile de fructe pe veranda din spatele casei noastre și am pornit spre casa Joannei.

— Tu ce vei face? m-a întrebat ea pe drum. O să rămâi aici? Vreau să zic... o să rămâi și-o să te măriți cu Curtis?

Am ridicat din umeri și am mințit:

— Nu știu. Dacă mă voi mărita, atunci o voi face cu Curtis. Dar nu sunt sigură în privința măritișului. Nu vreau să am copii aici, exact cum spuneai tu. Știu totuși că noi vom mai rămâne un timp aici. Tata n-o va lăsa pe Cory nici măcar să trimită cererea la Olivar. Mă bucur de asta, fiindcă nu vreau să merg acolo. Vor apărea însă și alte ocazii de tipul Olivar. Cine știe ce voi face în cele din urmă?

Ultimele cuvinte nu păreau chiar o minciună.

— Crezi că vor mai apărea și alte orașe privatizate? a întrebat ea.

— În mod clar, dacă Olivar va avea succes. Țara asta va fi parcelată ca sursă de mână de lucru ieftină și cu terenuri ieftine. Când oameni precum cei din Olivar își cerșesc propria vânzare, orașele supraviețuitoare vor sfârși inevitabil sub formă de colonii economice ale celor ce-și pot permite să le cumpere.

— Dumnezeule, iar începi? Mereu scoți câte un dezastru din mânecă.

— Eu înțeleg ce-i acolo. Și tu înțelegi, atât doar că tu negi evidența.

— Mai ții minte când credeai că hoarde de înfometați ne vor sări zidurile și va trebui să fugim în munți și să ne hrănim cu iarbă?

Dacă mai *țineam minte*? M-am răsucit către ea, întâi furioasă – furibundă –, apoi, spre propria-mi surprindere, tristă.

— O să-mi lipsești, i-am zis.

Probabil că-mi citise sentimentele.

— Îmi pare rău, a șoptit.

Ne-am îmbrățișat. N-am întrebat-o pentru ce-i părea rău și ea n-a mai zis nimic.

MARȚI, 17 NOIEMBRIE 2026

Tata n-a venit azi acasă. Ar fi trebuit să sosească dimineață.

Nu știu ce-nseamnă asta. Nu știu ce să cred. Mi-e frică de nu mai pot.

Cory a telefonat la universitate, la prieteni, la alți pastori, colegi de muncă, poliție, spitale...

Nimic. Nu-i arestat, bolnav, rănit sau mort... Cel puțin nimeni nu știe să fie așa. Niciunul dintre prietenii sau colegii lui nu l-a văzut după ce a plecat de la muncă, azi-dimineață, devreme. Bicicleta îi funcționa perfect. Se simțea bine.

Plecase spre casă împreună cu trei colegi de serviciu, care locuiau în alte cartiere din zona noastră. Toți au declarat același lucru: se despărțise de ei, ca de obicei, la intersecția dintre strada River și bulevardul Durant. Asta înseamnă la numai cinci cvartale de aici. Noi stăm la capătul bulevardului Durant.

Atunci unde-i?

Un grup de vecini din cartierul nostru, bine înarmați, a plecat azi pe biciclete către strada River, apoi de-a lungul ei, până la universitate. Cu totul, opt kilometri. Am verificat străzile laterale, străduțele secundare, clădirile pustii, toate locurile la care ne-am putut gândi. Am fost și eu. L-am luat și pe Marcus cu mine; dacă n-aș fi făcut-o, s-ar fi dus singur. Eu aveam pistolul Smith & Wesson. Marcus avea doar cuțitul lui. Este iute și agil cu cuțitul, în plus e puternic pentru vârsta lui, totuși nu l-a folosit niciodată împotriva unei ființe vii. Dacă i s-ar întâmpla ceva, nu cred că aș mai avea curaj să revin acasă. Cory este deja înnebunită de griji. Totul se adaugă pierderii lui Keith... nu știu. Toți au dat o mână de ajutor. Jay Garfield va pleca în curând, însă asta nu l-a oprit să preia conducerea căutării. Este un om bun. A făcut tot ce-a putut ca să-l găsească pe tata.

Mâine vom sui pe dealuri și vom coborî în canioane. Trebuie s-o facem. Nimeni n-o dorește, dar ce altceva putem face?

MIERCURI, 18 NOIEMBRIE 2026

N-am văzut niciodată mai multă mizerie, mai multe rămășițe omenești, mai mulți câini sălbăticiți ca astăzi. Trebuie să scriu. Trebuie să vărs totul pe hârtie. Nu pot ține în mine. Vederea unor cadavre nu m-a deranjat niciodată până acum, dar asta...

Noi căutam trupul lui tata, bineînțeles, deși nimeni n-o spunea cu voce tare. Nu puteam nega realitatea aceea și nici nu puteam evita să mă gândesc la ea. Cory s-a interesat din nou la poliție, la spitale, la toți aceia la care ne-am putut gândi că-l cunoșteau pe tata.

Nimic.

De aceea a trebuit să suim pe dealuri. Când ne duceam pentru antrenamentele de tragere, nu ne uitam în jur decât pentru asigurarea securității. Nu ne uitam după ceva ce am prefera să nu găsim. Azi, în grupuri de câte trei-patru, am trecut prin sită zona cea mai apropiată de capătul de sus al străzii River. L-am ținut pe Marcus lângă mine – și n-a fost ușor. Oare ce există în băieți de-i împinge să vrea să plece de unii singuri și să fie uciși? Le răsar două tuleie pe bărbie și deja vor să demonstreze că sunt bărbați.

— Tu-mi asiguri spatele și eu îți asigur spatele, i-am spus. O să am grijă să nu pățești nimic. Să nu mă dezamăgești.

Mi-a aruncat genul acela de surâs care anunța că știe exact ce are de gând să facă și că va face așa cum dorește. M-am enervat și l-am prins de umeri.

— La dracu', Marcus, câte surori ai? Câți tați ai?

Nu înjuram niciodată în prezența lui, nici măcar cu eufemisme, decât dacă lucrurile deveneau foarte serioase. Acum i-am captat atenția.

— Nu-ți face griji, a murmurat. O să fiu de ajutor.

Apoi am găsit brațul. Marcus l-a zărit – ceva întunecat, în imediata apropiere a potecii pe care mergeam. Atârna peste ramurile de jos ale unui stejar pitic.

Brațul era întreg: mână, antebraț și braț. Aparținuse unui negru; pielea avea exact culoarea lui tata, acolo unde culoarea putea fi zărită.

Fusese crestat și spintecat peste tot, însă continua să arate puternic – cu oase lungi, degete lungi, totuși muscular și masiv… Familiar?

În capătul dinspre umăr ieșea un os alb și neted. Brațul fusese retezat cu un cuțit ascuțit. Osul nu era rupt. Și, da. Putea fi brațul lui.

Marcus a vomitat când l-a văzut. Eu m-am silit să-l examinez, să caut ceva familiar, o certitudine. Jay Garfield a încercat să mă oprească, însă l-am îmbrâncit și i-am zis să se ducă dracului. Mi-a părut rău pentru asta și i-am spus-o ulterior. Dar trebuia să știu. Și tot nu știu. Brațul era prea crestat și acoperit cu sânge uscat. Nu puteam fi sigură. Jay Garfield i-a luat amprentele pe carnețelul lui, totuși am lăsat brațul acolo. Cum i l-am fi putut duce lui Cory?

Și am continuat să căutăm. Ce altceva puteam face? George Hsu a găsit un șarpe cu clopoței. N-a mușcat pe nimeni și nu l-am omorât. Nu cred că cineva avea chef să omoare ceva.

Am văzut câini, dar s-au ținut departe de noi. Am zărit chiar și o pisică, ne privea de sub un tufiș. Pisicile fie aleargă ca nebunele, fie se ghemuiesc și încremenesc. Sunt niște animale interesant de studiat. Sau ar fi fost interesant de studiat, în alte circumstanțe.

După care cineva a început să zbiere. Nu mai auzisem niciodată asemenea zbierete – nu mai conteneau. Un bărbat era cel care zbiera, implora, se ruga:

— Nu! Opriți! O, Doamne, nu mai, vă rog! Iisuse, Iisuse, Iisuse, *vă rog!*

Apoi s-au auzit țipete scrâșnite, fără cuvinte, și scâncete ascuțite, oribile.

Era un glas de bărbat, nu ca al lui tata, însă nici foarte diferit de al lui. N-am putut localiza sursa. Ecourile ricoșau prin canion, derutându-ne, trimițându-ne într-o direcție, apoi în alta. Canionul era plin de pietre instabile și de plante cu spini, rele, care ne sileau să rămânem pe poteci, acolo unde existau poteci.

Țipetele au încetat, după aceea au reînceput ca un soi de sunete bolborosite, oribile.

Deja încetinisem pasul, astfel încât eram ultima din șirul nostru indian. Nu aveam probleme. Sunetele nu-mi declanșează empatia. Înainte de a împărtăși durerea altcuiva, trebuie să văd persoana respectivă. Iar în cazul acesta aș fi făcut *orice* ca să evit s-o văd.

Marcus a rămas în urmă, până a ajuns lângă mine și a șoptit:

— Ești bine?

— Da. Atât doar că nu vreau să știu nimic din ce i se întâmplă omului de acolo.

— Keith, a rostit el.

— Știu.

Am mers după ceilalți, ducându-ne bicicletele de ghidon, privind poteca din spate. Kayla Talcott s-a oprit să vadă dacă pățiserăm ceva. Nu dorise ca noi să venim, dar, fiindcă am insistat, venise și ea, mereu cu ochii după noi. Ăsta-i felul ei.

— Nu pare a fi tatăl tău, mi-a spus. Nu sună deloc a fi el.

Kayla este din Texas, ca mama mea biologică. Uneori, accentul ei îți dă impresia că n-ar fi plecat niciodată de acolo, alteori pare ca și cum n-ar fi călcat în viața ei prin statele din sud. Îți dă senzația că-i în stare să-și pornească și să-și oprească accentul după voie. Are tendința de a recurge la el pentru a-i liniști pe oameni și pentru a-i amenința că-i va ucide. Uneori, când sunt cu fiul ei, o recunosc pe ea în chipul lui și mă întreb ce fel de rudă – ce fel de soacră – ar fi? Azi cred că atât Marcus, cât și eu eram fericiți de prezența ei. Aveam nevoie de apropierea cuiva cu genul ei de putere maternă.

Zgomotele oribile s-au oprit. Poate că sărmanul murise și scăpase de suferințe. O speram din toată inima.

Nu l-am găsit niciodată. Am găsit oase de om și oase de animale. Am găsit leșurile putrezite a cinci oameni împrăștiate printre bolovani. Am găsit resturile reci ale unui foc, printre ai cărui tăciuni se aflau un femur omenesc și două cranii umane.

În cele din urmă ne-am întors acasă, am ridicat în jurul nostru zidurile comunității și ne-am ghemuit în iluziile noastre de securitate.

DUMINICĂ, 22 NOIEMBRIE 2026

Nimeni nu l-a găsit pe tata. Aproape toți adulții din cartier l-au căutat, mai mult sau mai puțin timp. Richard Moss nu l-a căutat, dar au făcut-o fiul și fiica lui mai mari. Wardell Parrish nu l-a căutat, însă au făcut-o sora lui și nepotul lui cel mare. Nu știu ce altceva mai puteau face vecinii. Dacă aș fi știut, m-aș fi dus eu însămi s-o fac.

Și totuși nimic, nimic, nimic! Poliția n-a găsit nici urmă de tata. N-a apărut nicăieri. A dispărut, a pierit ca prin farmec. Nici chiar amprentele brațului retezat nu-i aparțineau.

Am visat zbieretele acelea îngrozitoare în fiecare noapte după ziua de miercuri. Am mai ieșit de două ori cu echipe care au scotocit prin canioane. N-am găsit nimic, decât alți morți și pe cei mai săraci dintre vii, din care n-au mai rămas decât ochii larg căscați și oase ieșind prin piele. Propriile mele oase m-au durut de empatie. Dacă dorm pentru o vreme fără să aud țipetele, îi văd pe ei, pe morții vii. I-am văzut întotdeauna. Nu i-am văzut niciodată.

Una dintre echipele din care n-am făcut eu parte a găsit un copil pe care-l mâncau de viu câinii. Echipa a ucis câinii, după care a privit neputincioasă cum moare băiețelul.

Azi-dimineață am ținut o cuvântare după slujbă. Poate că era datoria mea. Nu știu. Vecinii vin la biserică, nesiguri și tulburați, neștiind ce ar trebui să facă. Cred că doresc să se strângă laolaltă și s-au obișnuit de mulți ani s-o facă în casa noastră, în diminețile de duminică. Erau nehotărâți și ezitanți, dar au venit.

Wyatt Talcott și Jay Garfield s-au oferit să vorbească. Amândoi au spus numai câteva cuvinte, rostind practic elogii funebre oficiale pentru tata, deși niciunul n-a admis asta în sine. M-am temut că toți vor proceda la fel și că slujba va deveni o imposibilă înmormântare ad-hoc. Când m-am ridicat, n-am făcut-o pentru a zice numai două cuvinte. Doream să le ofer ceva ce să poată lua cu ei acasă, ceva care să-i facă să simtă că, pentru azi, se spuseseră destule.

Le-am mulțumit tuturor pentru eforturile ce se desfășurau – am subliniat „se desfășurau" – pentru găsirea lui tata. Iar apoi... Ei bine, apoi am vorbit despre perseverență. Am ținut o predică despre perseverență, dacă o puștoaică nehirotonisită poate să țină o predică. Nimeni n-avea să mă oprească. Cory ar fi fost singura care putea să-ncerce, însă Cory se găsea într-un fel de comă umblătoare. Nu făcea nimic din ceea ce nu era absolut nevoie să facă.

Așa că am predicat din Sfânta Evanghelie după Luca, capitolul optsprezece, versetele unu-opt: pilda văduvei stăruitoare. Mi-a plăcut dintotdeauna. O văduvă este atât de stăruitoare în solicitarea dreptății, încât înfrânge rezistența unui judecător, care nu se teme nici de Dumnezeu, nici de om. Îl aduce în pragul unei crize de nervi.

Morala: cei slabi îi pot înfrânge pe cei puternici, cu condiția să insiste. Insistența nu-i întotdeauna ferită de riscuri, dar adesea este necesară.

Tatăl meu și adulții prezenți acum creaseră și menținuseră comunitatea noastră în ciuda lipsurilor și violenței din exterior. Cu sau fără tata, comunitatea trebuia să continue acum, să-și strângă rândurile, să supraviețuiască. Am vorbit despre coșmarurile mele și despre sursa lor. Poate că unii n-ar fi dorit ca urechile copiilor lor să audă asemenea lucruri, însă nu-mi păsa. Dacă Keith ar fi știut mai multe, poate că acum trăia. Nu l-am amintit totuși pe Keith. Oamenii ar fi putut spune că și-a căutat-o cu lumânarea. Nimeni n-ar fi putut spune același lucru despre tata. Doream ca nimeni să n-o poată spune despre comunitatea asta, într-o bună zi.

— Coșmarurile acelea ale mele sunt viitorul nostru dacă nu ne vom ajuta unii pe alții, am spus în încheiere. Inaniție, agonie în mâinile unor ființe care nu mai sunt oameni. Dezmembrare. Moarte. Îl avem pe Dumnezeu, însă ne avem și unii pe alții. Avem comunitatea noastră insulară, fragilă, dar în același timp o fortăreață. Uneori ea pare mică și prea slabă pentru a supraviețui. Și, precum în pilda văduvei, inamicii ei nu se tem nici de Dumnezeu,

nici de om. Însă, tot ca văduva, ea insistă. *Noi insistăm.* Acesta este locul nostru, indiferent ce se va întâmpla.

Acela a fost mesajul meu. L-am lăsat acolo, atârnând înaintea lor, cu un sentiment de nedesăvârșire. I-am simțit că așteaptă mai mult, apoi au înțeles că nu voi spune mai mult, după aceea mi-au rumegat cuvintele.

Și, exact la momentul potrivit, Kayla Talcott a început un cântec vechi. Alții au urmat-o, cântând încet, dar cu patos:

— Noi nu, noi nu vom fi mutați...

Cred că ar fi sunat slab și chiar jalnic dacă tonul l-ar fi dat un glas mai puțin puternic. Eu, de pildă, cred că l-aș fi cântat slab. Sunt o interpretă relativ modestă. Însă Kayla are o voce puternică, frumoasă, clară și capabilă să facă orice i-ar cere. De asemenea, se știe despre Kayla că nu poate fi mutată dacă nu vrea.

Mai târziu, când se pregătea de plecare, i-am mulțumit.

M-a privit. O depășisem în înălțime cu ani în urmă și trebuia să se uite în sus.

— Bună treabă, a zis ea, încuviințând din cap, apoi a pornit spre casă.

O iubesc.

Am primit și alte complimente azi și cred că au fost sincere. Într-un fel sau altul, majoritatea au spus „Ai dreptate", „N-am știut că poți să predici așa" și „Tatăl tău ar fi fost mândru de tine".

Așa sper. Am făcut-o pentru el. El a transformat acest grup de case într-o comunitate. Iar acum este probabil mort. Nu i-am lăsat să-l îngroape, dar o știu. Nu sunt pricepută la negare și autoamăgire. Predica mea a fost ținută la înmormântarea lui tata – a lui și a comunității. Pentru că, oricât de mult aș dori ca tot ce-am spus să fie adevărat, nu este. Vom fi mutați – asta se va-ntâmpla. Rămâne doar să vedem când, de către cine și în câte bucăți.

13

Nu există limită
Pentru ceea ce-ți va cere
O lume vie.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

SÂMBĂTĂ, 19 DECEMBRIE 2026

Astăzi, reverendul Matthew Robinson, în a cărui biserică am fost botezată, a venit să predice la înmormântarea lui tata. Cory a comandat funeraliile. N-a existat niciun trup, nicio urnă. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu tata. Nici noi, nici poliția n-am putut afla. Suntem siguri că el a murit. Dacă ar fi fost în viață, ar fi găsit o cale să revină acasă, de aceea suntem convinși că a murit.

Nu, nu suntem convinși. Nu suntem deloc convinși. Este bolnav undeva? Rănit? Reținut în pofida voinței lui, pentru cine știe ce motiv, de cine știe ce monștri?

Este mai rău decât atunci când a murit Keith. Mult mai rău. Oricât de oribil ar fi fost atunci, știam că el era mort. Oricât ar fi suferit, știam că acum nu mai suferea. Oricum, nu în lumea asta. *Știam*. Acum nu știm nimic. Tata este mort. Dar noi *nu știm!*

Probabil că așa au simțit cei din familia Dunn când a dispărut Tracy. Oricât de nebuni sunt ei, oricât de nebună a fost ea, familia Dunn trebuie să fi simțit asta. Oare ce simt ei acum? Tracy n-a mai apărut. Dacă nu-i moartă, ce se-ntâmplă cu ea în afara zidurilor? Nu există decât un singur viitor pentru o fată singură în afara zidurilor. Atunci când voi pleca, intenționez să plec deghizată în bărbat.

Ce vor simți ei când voi pleca și eu? Voi fi moartă pentru ei – pentru Cory, pentru băieți, pentru cartier. Ținând seama de presupusa alternativă, vor spera că am murit. Îi mulțumesc lui tata pentru înălțimea și forța moștenite de la el.

Acum nu va mai trebui să-l părăsesc și pe tata. M-a părăsit el deja. Avea cincizeci și șapte de ani. Ce motiv ar fi putut avea niște străini pentru a ține în viață un bătrân de cincizeci și șapte de ani? După ce l-au jefuit, fie l-au lăsat să plece, fie l-au ucis. Dacă l-ar fi lăsat să plece, el ar fi venit acasă, mergând, șchiopătând, târându-se.

Prin urmare, este mort.

Asta este.

Asta trebuie să fie.

MARȚI, 22 DECEMBRIE 2026

Azi, familia Garfield – Phillida, Jay și Joanne – a plecat spre Olivar. Un camion blindat KSF a venit din Olivar să-i ia, pe ei și bunurile lor. Adulții din comunitate au făcut tot ce-au putut ca să-i oprească pe țânci să se suie pe camion și să-i irite pe șoferi. Majoritatea celor de vârsta fraților mei nu văzuseră niciodată un camion care să meargă. Unii dintre puștii mai mici ai familiei Moss nu văzuseră niciodată niciun fel de camion. Nu li se îngăduise nici măcar să viziteze casa Yannis pe vremea când le funcționa televizorul.

După ce și-au dat seama că puștii nu erau hoți sau vandali, cei doi bărbați de la KSF au fost foarte răbdători. Dotați cu uniforme, pistoale, cravașe și bastoane, arătau mai degrabă a polițiști decât a hamali. În mod cert, în camion aveau arme mai substanțiale. Fratele meu Bennett a spus că a văzut armament greu în cabină atunci când s-a cocoțat pe capotă. Când te gândești cât valorează un camion de mărimea aceea și câți ar fi dorit să-i

ușureze de el și de conținutul lui, cred că nu-i de mirare că erau atât de bine înarmați.

Cei doi erau un alb și un negru și mi-am dat seama că mama mea vitregă a considerat asta un semn dătător de speranțe. Poate că Olivar n-avea să fie enclava albă la care se așteptase tata.

Cory l-a abordat pe negru și l-a bombardat cu întrebări atât timp cât a lăsat-o el. Oare acum va încerca să ne ducă în Olivar? Cred că da. La urma urmei, fără salariul lui tata, va trebui să facă ceva. Nu cred că există rugăciuni pentru acceptare. Compania de asigurări nu va plăti... sau o va face după mult timp. Cei de-acolo preferă să creadă că tata n-a murit. Fără nicio dovadă, el nu poate fi declarat mort din punct de vedere legal timp de șapte ani. Oare ne pot priva de banii noștri pe toată durata respectivă? Nu știu, dar nu m-ar surprinde. În șapte ani am putea muri de foame de mai multe ori. Iar Cory știe cu siguranță că ea singură nu poate câștiga în Olivar suficient pentru a ne hrăni și asigura un acoperiș. Oare speră să-mi găsească și mie o slujbă? Nu știu ce vom face.

Joanne și cu mine am plâns una în brațele celeilalte când ne-am luat rămas bun. Am promis să ne telefonăm, să păstrăm legătura. Nu cred că vom fi în stare s-o facem. Apelurile spre Olivar sunt taxate suplimentar. Noi nu ne vom putea permite un asemenea cost. Cred că nici ea. Există o probabilitate însemnată să n-o mai revăd niciodată. Oamenii alături de care am crescut ies din viața mea, unul câte unul.

După ce camionul a plecat, l-am căutat pe Curtis și l-am dus în vechea cameră obscură, ca să facem dragoste. N-o mai făcusem de mult timp și simțeam nevoia. Îmi doresc să-mi pot imagina că mă voi mărita cu Curtis, că voi rămâne aici și voi duce o viață decentă alături de el.

Nu este posibil. Chiar dacă n-ar exista Sămânța Pământului, tot n-ar fi posibil. Dacă aș pleca acum, aproape că i-aș face o favoare familiei – o gură mai puțin de hrănit. Cu excepția cazului în care aș găsi, cumva, o slujbă...

— Trebuie să plecăm de-aici, a zis Curtis pe când stăteam după aceea întinși unul lângă altul, savurând, sfidând norocul, nedorind să pierdem atât de repede senzația prezenței și atingerii celuilalt.

El însă nu se referise la asta. Am întors capul și l-am privit.

— Tu nu vrei să pleci? m-a întrebat. Nu vrei să scapi din fundătura asta, să scapi din Robledo?

Am clătinat din cap că da.

— Mă gândeam exact la asta. Dar…

— Vreau să te măriți cu mine și vreau să plecăm de aici, a spus el aproape în șoaptă. Locul ăsta-i pe moarte.

M-am ridicat în coate și l-am studiat. Unica lumină provenea de la o ferestruică aflată sus, chiar sub tavan. Nimic n-o mai acoperea acum, geamul îi fusese spart, totuși lumina care pătrundea pe acolo era foarte slabă. Chipul lui Curtis era aproape complet acoperit de umbre.

— Unde vrei să te duci? l-am întrebat.

— Nu în Olivar. Orașul ăla poate fi o fundătură mai mare decât viața de aici.

— Și unde atunci?

— Nu știu. În Oregon sau în Washington? În Canada? În Alaska?

Nu cred că m-am trădat prin vreun semn de surescitare bruscă. Oamenii îmi spun că fața mea nu le arată ce simt. Empatia mi-a fost un dascăl aspru. Însă Curtis a zărit ceva.

— Te-ai gândit deja să pleci, așa-i? m-a întrebat. De asta nu vrei să vorbești despre căsătorie.

Mi-am așezat palma pe pieptul lui neted.

— Te gândeai să pleci singură!

Curtis mi-a prins încheietura, părând gata s-o împingă într-o parte. Nu i-a dat însă drumul, ci a continuat s-o strângă.

— Aveai de gând să pleci de aici și să mă abandonezi.

M-am răsucit, ca să nu-mi poată zări chipul, fiindcă simțeam că acum emoțiile îmi erau prea evidente. Confuzie, teamă,

speranță... Bineînțeles că intenționasem să plec singură și bineînțeles că nu spusesem nimănui. Și nici nu decisesem deocamdată în ce fel îmi va afecta plecarea dispariția lui tata. Asta ridica întrebări îngrijorătoare. Care sunt responsabilitățile mele? Ce se va-ntâmpla cu frații mei dac-o las pe Cory singură? Sunt fiii ei și se va da peste cap pentru a-i îngriji, pentru a-i hrăni, îmbrăca și adăposti. Dar o poate face singură? Cum?

— Vreau să plec, am recunoscut și am început să mă foiesc, încercând să stau comod pe culcușul din saci vechi de dormit pe care-l înjghebasem pe podeaua din beton. Am plănuit să plec. Să nu spui nimănui.

— Cum aș putea să spun, din moment ce voi pleca împreună cu tine?

Am zâmbit, iubindu-l pentru asta. Dar...

— Cory și frații mei vor avea nevoie de ajutor, am zis. Când tata era aici, aveam de gând să plec la anul, după ce voi împlini optsprezece ani. Acum... nu mai știu.

— Unde voiai să pleci?

— Spre nord. Poate chiar până în Canada. Poate nu.

— Singură?

— Da.

— *De ce?*

Adică: de ce singură.

Am ridicat din umeri.

— Aș putea fi omorâtă imediat ce plec de aici. Aș putea muri de foame. M-ar putea aresta poliția. M-ar putea ataca haitele de câini. M-aș putea îmbolnăvi. Mi se poate întâmpla orice, știu. N-am enumerat nici jumătate dintre posibilitățile rele.

— Tocmai de aceea ai nevoie de ajutor!

— Tocmai de aceea n-am putut cere nimănui să părăsească hrana, adăpostul și siguranța care există cât de cât în lumea noastră. Ca să-nceapă să meargă spre nord, sperând că va ajunge într-un loc bun. Cum ți-aș fi putut cere așa ceva?

— Nu-i chiar așa rău, să știi. Mai spre nord am putea găsi de muncă.

— Poate că da, totuși oamenii se revarsă de ani întregi către nord. Slujbele sunt rare și acolo. Iar granițele interstatale și dintre țări sunt închise.

— Dar în sud nu există chiar nimic!

— Știu.

— Atunci cum îi poți ajuta pe Cory și pe frații tăi?

— Nu știu. Nu ne-am gândit ce vom face mai departe. Până acum, niciuna dintre ideile mele nu va avea succes.

— Dacă tu vei pleca, ei vor avea mai mult din toate.

— Poate că da, însă cum i-aș putea părăsi? Tu ai putea pleca pur și simplu, abandonându-ți familia, fără să știi cum va izbuti să supraviețuiască?

— Uneori mă gândesc că da, că aș putea, a răspuns Curtis.

Am făcut abstracție de aceste cuvinte ale lui. Nu se înțelegea foarte bine cu fratele lui, Michael, dar familia lor era probabil cea mai unită din cartier. Dacă te luai de unul dintre ei, trebuia să le faci față tuturor după aceea. Curtis n-ar fi plecat niciodată dacă ei ar fi avut necazuri.

— Căsătorește-te cu mine acum, mi-a spus. Vom rămâne aici și-ți vom ajuta familia să se pună pe picioare. Apoi vom pleca.

— Nu acum, am rostit. În clipa de față mi se pare că nimic n-ar merge. Totu-i prea nebunesc.

— Și ce? Crezi că va deveni mai rațional? N-a fost niciodată rațional. Trebuie să mergi înainte și să-ți trăiești viața, indiferent ce s-ar întâmpla.

N-am știut ce să-i răspund, așa că l-am sărutat. Nu l-am putut totuși distrage.

— Urăsc camera asta, a zis el. Urăsc să m-ascund pentru ca să fiu cu tine și urăsc minciunile.

A făcut o pauză.

— Dar te iubesc pe tine. La naiba! Uneori aproape că-mi doresc să nu te fi iubit.

— Nu-ți dori așa ceva, i-am spus.

Știa tare puține despre mine și credea că știe totul. De pildă, nu-i povestisem niciodată despre empatie. Va trebui să-i spun înainte de a mă căsători cu el. Dacă n-o voi face, când va afla, va ști că n-am suficientă încredere în el ca să fiu sinceră. Iar despre empatie nu se cunosc prea multe. Dacă o voi transmite copiilor mei?

Apoi Sămânța Pământului. Va trebui să-i spun despre asta. Ce va crede? Că am înnebunit? Nu-i pot spune. Nu încă.

— Am putea trăi în casa voastră, a zis Curtis. Părinții mei ne-ar ajuta cu mâncare. Poate c-o să găsesc vreo slujbă...

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, am spus.

Am șovăit, după care a urmat tăcere absolută. Nu-mi venea să cred că mă auzisem spunând asta, dar era adevărat. Poate că doar mă simțeam deprimată. Keith, tata, familia Garfield, doamna Quintanilla... Oamenii puteau să dispară foarte ușor. Eu doream să am alături pe cineva care să țină la mine și care să nu dispară. Însă judecata nu-mi pierise complet.

— Ne vom căsători când familia mea se va repune pe picioare, am continuat. Atunci vom putea pleca de aici. Însă trebuie să știu că frații mei vor fi bine.

— Dacă ne vom căsători oricum, de ce să n-o facem acum?

Pentru că mai întâi trebuie să-ți spun niște lucruri, m-am gândit. Pentru că, dacă mă vei respinge sau mă vei face să te resping eu din cauza reacțiilor tale, nu vreau să fiu nevoită să mă-nvârt pe aici și să te văd cu altcineva.

— Nu acum, i-am zis. Așteaptă-mă.

El a clătinat din cap cu dezgust evident.

— Ce dracu' crezi că fac?

JOI, 24 DECEMBRIE 2026

Este Ajunul Crăciunului.

Azi-noapte, cineva a pus foc casei Payne-Parrish. În timp ce comunitatea încerca să stingă incendiul și apoi să-i oprească extinderea, au fost jefuite alte trei case. Una dintre ele a fost a noastră.

Hoții ne-au luat toată mâncarea cumpărată din magazin: făină de grâu, zahăr, conserve, alimente ambalate… Ne-au luat aparatul de radio – ultimul. Ironia sorții este că, înainte de-a merge la culcare, ascultasem un reportaj de o jumătate de oră despre creșterea numărului de incendii. Infractorii se folosesc într-o măsură tot mai mare de ele pentru a-și camufla delictele, deși nu știu de ce se mai sinchisesc să facă asta în ziua de azi. Poliția nu reprezintă o amenințare pentru ei. Răufăcătorii dau foc, la fel ca incendiatorul nostru azi-noapte, pentru a-i determina pe vecinii victimei să-și lase nepăzite propriile locuințe. Oamenii dau foc pentru a scăpa de cei care nu le plac, începând cu inamicii personali și terminând cu oricine arată sau vorbește diferit. Oamenii dau foc pentru că sunt frustrați, furioși, lipsiți de speranță. N-au puterea să-și îmbunătățească viața, dar au puterea de a le face altora viața încă și mai nefericită. Iar unicul mod de a-ți dovedi că ai putere este s-o folosești.

Și mai este și drogul acela al focului, cu zecile lui de nume: vâlvătaia, fuego, flash, focul-soarelui… Numele cel mai popular este „piro”, prescurtarea de la „piromanie”, iar drogul există de ceva vreme. Potrivit spuselor lui Keith, devine tot mai popular. Vederea vâlvătăilor mișcătoare și a configurațiilor în permanentă schimbare ale focului este mai satisfăcătoare, mai intensă și mai de durată decât plăcerea sexuală. La fel ca Paracetco, drogul de care a fost dependentă mama mea, piro afectează hormonii din sistemul nervos, neurotransmițătorii. Însă Paracetco a început ca medicament legal, menit să ajute victimele maladiei Alzheimer, pe când piro a fost un accident. A fost un produs artizanal, un drog creat de un amator care încerca să reproducă un drog ilegal scump. Inventatorul accidental

a comis o eroare chimică infimă și a sfârșit cu piro. Asta s-a petrecut pe Coasta de Est și a cauzat o creștere imediată a numărului de incendii deliberate și lipsite de sens, mari și mici.

Piro a înaintat spre vestul Americii fără să facă atâtea necazuri cât ar fi putut. Acum popularitatea lui este în creștere, iar în California de Sud, uscată ca iasca, poate să cauzeze o adevărată orgie de pârjoluri.

— Dumnezeule, rostise Cory după ce se terminase reportajul radiofonic, apoi, cu glas slab, șoptit, citase din Apocalipsă: „A căzut! A căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș demonilor..."

Și demonii au dat pradă focului casa Payne-Parrish.

Pe la ora două noaptea m-am trezit în dangătul clopotului. Alarmă! Seism? Incendiu? Intruși?

Nu simțeam însă nicio tremurătură, nu auzeam niciun zgomot nefamiliar, niciun iz de fum. Orice s-ar fi întâmplat, nu era în casa noastră. M-am sculat, am tras niște haine pe mine, am reflectat o secundă dacă să-mi iau ranița de supraviețuire, apoi am lăsat-o. Casa noastră nu părea să fie în pericol imediat. Ranița mea se găsea în siguranță în dulap, printre pături și boccele de haine vechi. Dacă aș fi avut nevoie de ea, m-aș fi putut întoarce ca s-o înșfac într-o clipă.

Am alergat afară să văd ce trebuia făcut și am văzut imediat. Casa Payne-Parrish era complet înconjurată de foc. Un gardian continua să sune alarma. Vecini se revărsau din toate casele și probabil că văzuseră, la fel ca mine, că locuința Parrish era lipsită de orice șansă de salvare. Oamenii udau deja casele învecinate. Un stejar – unul dintre cei bătrâni și uriași – luase foc. Sufla o briză ușoară, ridicând în aer și împrăștiind bucățele de frunze și crenguțe ce ardeau. M-am alăturat celor care udau și băteau solul.

Unde erau cei din familia Payne? Unde era Wardell Parrish? Anunțase cineva pompierii? La urma urmei, o casă plină cu oameni nu era ca un garaj care luase foc.

Am întrebat pe câțiva din jur. Kayla Talcott a spus că-i chemase ea pe pompieri. Am fost recunoscătoare și rușinată. N-aș fi întrebat

dacă tată ar mai fi fost prezent. Unul dintre noi ar fi telefonat pur și simplu, dar acum nu ne mai puteam permite să telefonăm.

Nimeni nu văzuse vreun membru al familiei Payne. Pe Wardell Parrish l-am găsit în curtea familiei Yannis, unde Cory și cu fratele meu Bennett îl înfășurau într-o pătură. Tușea în asemenea hal, încât nu putea vorbi și purta doar pantalonii de pijama.

— E teafăr? am întrebat.

— A înghițit mult fum, a zis Cory. A chemat cineva...

— Kayla Talcott a telefonat la pompieri.

— E bine, dar nu-i nimeni la poartă să-i lase să intre.

— Mă duc eu.

M-am întors gata să plec, însă ea m-a prins de braț.

— Și ceilalți?

Se referea la familia Payne, bineînțeles.

— Nu știu.

Cory a clătinat din cap și mi-a dat drumul.

Am plecat spre poartă, împrumutând pe drum cheia de la Alex Montoya, care părea s-o aibă întotdeauna în buzunar. Mulțumită lui, n-am mai intrat în casa noastră, unde poate că aș fi dat peste hoți și aș fi fost ucisă.

Pompierii au sosit fără să se grăbească. I-am lăsat să intre, am încuiat poarta după ei și i-am privit cum au stins focul.

Nimeni nu-i văzuse pe cei din familia Payne. Puteam doar să presupunem că nu izbutiseră să iasă din locuință. Cory a vrut să-l ia pe Wardell Parrish la noi acasă, dar el a refuzat până nu afla, într-un fel sau altul, ce se întâmplase cu sora lui geamănă, cu nepoții și nepoatele sale.

Când focul a fost aproape complet stins, clopotul a început să sune iarăși. Toți am privit în jur. Caroline Balter, mama lui Harry, smucea de sfoara lui și țipa:

— Intrușii! Hoții! Ne-au spart casele!

Aproape fără să gândim, ne-am repezit toți înapoi la casele noastre. Wardell Parrish mi-a însoțit familia, continuând să tușească și

să șuiere din plămâni, la fel de inutil – și de neînarmat – ca noi. Puteam să fim omorâți, cum am intrat în trombă în felul acela. Am avut însă noroc. I-am speriat pe hoții noștri.

Pe lângă alimentele cumpărate din magazin și aparatul de radio, hoții au furat și unelte de-ale lui tata – cuie, sârmă, șuruburi, bolțuri, genul ăsta de lucruri. N-au ajuns la telefon, la computer sau la altceva din cabinetul lui. De fapt, nici n-au intrat acolo. Cred că i-am speriat înainte să fi putut scotoci prin toată casa.

Au furat haine și încălțăminte din camera lui Cory, dar nu s-au atins de dormitorul meu sau de al băieților. Au luat ceva din banii noștri – banii de bucătărie, cum îi numește Cory. Îi ascunsese într-o cutie de detergent din bucătărie, gândindu-se că nimeni n-ar fura așa ceva. Era însă perfect posibil ca hoții să fi furat detergentul pentru a-l revinde, fără să-și dea seama că în cutie se afla altceva. Putea să fi fost și mai rău. Banii de bucătărie erau numai o mie de dolari, pentru urgențe minore.

Hoții n-au găsit restul banilor noștri, dintre care o parte erau ascunși afară lângă lămâi; cealaltă parte și cele două arme care ne rămăseseră se găseau sub podeaua dulapului în perete al lui Cory. Tata se căznise considerabil pentru a construi un fel de seif în podea, neîncuiat, dar complet ascuns sub un covoraș și un scrin mic și ponosit ale cărui sertare erau pline cu lucrușoare pentru croitorie: diverse bucăți de materiale textile, nasturi, fermoare, ace și altele de felul acesta. Scrinul putea fi deplasat cu o singură mână. Luneca dintr-o parte în cealaltă în interiorul dulapului dacă-l împingeai într-un fel anume și, în câteva secunde, puteai scoate banii și armele. Ascunzătoarea aceea nu i-ar fi putut păcăli pe unii care ar fi avut timp să scotocească pe îndelete, totuși îi păcălise pe hoți. Ei răsturnaseră pe podea conținutul câtorva sertare, dar nu se gândiseră să se uite sub scrin.

Hoții luaseră însă mașina de cusut a lui Cory, care era veche, compactă și robustă, cu propria ei valijoară. Atât valijoara, cât și mașina dispăruseră. Asta a fost o lovitură cu adevărat grea. Cory

și cu mine foloseam mașina de cusut ca să confecționăm, să modificăm și să reparăm haine pentru familie. Eu chiar mă gândisem că aș putea câștiga ceva bani cosând pentru alții din cartier. Acum mașina nu mai exista. Cusutul pentru familie va trebui făcut manual. Va dura mai mult și este posibil ca hainele să nu mai arate așa cum ne obișnuiserăm. Prost. O lovitură grea. Dar nu fatală. Cory a plâns pierderea mașinii, totuși ne putem descurca și fără ea. Atât doar că loviturile succesive o erodează pe Cory.

Ne vom adapta. Va trebui s-o facem. Dumnezeu este Schimbare. Interesant cât de mult mă ajută când îmi amintesc asta.

Curtis Talcott tocmai a venit la fereastra mea ca să-mi spună că pompierii au găsit corpuri și oase carbonizate în tăciunii casei Payne-Parrish. Au sosit polițiștii și iau declarații despre jafuri și incendiu. I-am spus totul lui Cory. Ea îl poate anunța pe Wardell Parrish sau îi poate lăsa pe polițiști s-o facă. El zace pe o sofa din livingul nostru. Mă îndoiesc că doarme. Deși nu l-am plăcut niciodată, mi-e milă de el. Și-a pierdut casa și familia. Este unicul supraviețuitor. Oare ce simte?

JOI, 29 DECEMBRIE 2026

Nu știu cât poate dura, dar, într-un fel despre care suspectez că nu-i tocmai legal, Cory a preluat o parte din postul pe care tata l-a ocupat atâta vreme. Va susține cursurile lui. Prin intermediul computerului nostru, va repartiza teme pentru acasă, va primi temele respective și va fi disponibilă pentru teleconferințe prin telefon și computer. Partea administrativă a activităților lui tata va fi preluată de altcineva, care poate folosi banii suplimentari și care este dispus să vină la colegiu nu numai o dată sau de două ori pe lună. Va fi ca și cum tata ar continua să predea, însă ar fi decis să renunțe la celelalte responsabilități.

Cory a aranjat asta, rugând și implorând, plângând, lingușind și apelând la toate favorurile și toți prietenii pe care și-i amintea. Cei de la universitate o cunoșteau. Mai predase acolo, înainte de nașterea lui Bennett, înainte să observe nevoile de aici și să înceapă școala din camera din față, care este pentru toți copiii din cartier. Tata dorea oricum ca ea să plece de la universitate ca să nu mai facă naveta și să fie expusă la toate pericolele pe care le implica asta. Vecinii plătesc o taxă pentru fiecare copil, dar nu-i o sumă mare. Nu ai putea întreține o gospodărie întreagă din așa ceva.

Acum, Cory va trebui să iasă iarăși în afara zidurilor. A început deja să recruteze bărbați și băieți mai mari din cartier care s-o escorteze când va trebui să iasă. Aici sunt mulți șomeri și Cory le va plăti o sumă măruntă.

Peste câteva zile, va începe noul semestru, iar Cory va face munca lui tata... Și eu voi face munca ei. Mă voi ocupa de școală, ajutată de ea și de Russel Dory, bunicul Joannei și al lui Harry, fost profesor de matematică la liceu. A ieșit de mult la pensie, dar a rămas ager la minte. Nu cred că voi avea nevoie de ajutorul lui, dar Cory este de altă părere, și el este de acord, așa că s-a stabilit.

Alex Montoya și Kayla Talcott vor prelua slujbele religioase ale lui tata și celelalte activități din biserică. Niciunul dintre ei nu-i hirotonisit, însă amândoi l-au mai înlocuit pe tata în trecut. Ambii au autoritate în cartier și biserică. Și, desigur, ambii cunosc bine Biblia.

Așa vom supraviețui și vom fi împreună. Va funcționa. Nu știu cât va rezista, dar deocamdată va funcționa.

MIERCURI, 30 DECEMBRIE 2026

Wardell Parrish a plecat în cele din urmă înapoi la ai lui – la cei din familie cu care locuia înainte ca el și sora lui să fi moștenit casa Sims. A stat la noi după ce sora lui și toți copiii ei au fost

uciși. Cory i-a dat unele haine ale lui tata. Erau prea mari pentru el. Mult prea mari.

Rătăcea de colo-colo, fără să vorbească, părând să nu vadă nimic, fără să se hrănească suficient... Apoi, ieri, a rostit ca un băiețel:

— Vreau să merg acasă. Nu mai pot sta aici. Urăsc locul ăsta; toți sunt morți! Trebuie să merg acasă.

Așa că azi Wyatt Talcott, Michael și Curtis l-au escortat acasă. Sărmanul. A îmbătrânit enorm într-o săptămână. Cred că n-o mai duce mult.

2027

Suntem Sămânța Pământului. Suntem carne – carne conștientă de sine, curioasă, descurcăreață. Suntem acel aspect al Vieții Pământului cel mai capabil să-i dea formă cu bună știință lui Dumnezeu. Suntem Viața Pământului care se maturizează, Viața Pământului care se pregătește să se îndepărteze de lumea-mamă. Suntem Viața Pământului care se pregătește să prindă rădăcini într-un sol nou, Viața Pământului care-și împlinește scopul, promisiunea, Destinul.

14

Pentru a se ridica
Din propria-i cenușă,
Fenixul
Trebuie
Mai întâi
Să ardă.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

SÂMBĂTĂ, 31 IULIE 2027 – DIMINEAȚĂ

Astă-noapte, când am fugit din cartier, totul ardea. Casele, copacii, oamenii: ardeau.

M-a trezit fumul și am țipat pe hol spre Cory și băieți. Mi-am înșfăcat hainele și ranița de urgență și am urmat-o pe Cory, care-i conducea pe băieți afară din casă.

Clopotul n-a sunat. Probabil că gardienii noștri fuseseră uciși înainte să fi putut ajunge la el.

Peste tot era haos. Oameni alergând, țipând, trăgând cu arma. Poarta fusese distrusă. Atacatorii trecuseră prin ea cu un camion vechi. Probabil că-l furaseră special pentru a ne demola poarta.

Cred că trebuie să fi fost dependenți de piro – indivizi cu țestele rase și cu capetele, fețele și mâinile vopsite. Chipuri roșii, chipuri albastre, chipuri verzi, guri urlătoare, ochi avizi, demenți, scânteind în lumina incendiilor.

Ne-au împușcat și ne-au împușcat și ne-au împușcat. Am văzut-o pe Natalie Moss alergând, țipând, apoi înclinându-se către înapoi, cu jumătate din față dispărută, dar cu picioarele continuând să înainteze. A căzut ca o scândură pe spate și nu s-a mai clintit.

Am căzut odată cu ea, prinsă în moartea ei. Am zăcut acolo, ameţită, străduindu-mă să mă mişc, să mă ridic. Cory şi băieţii, care fugeau înaintea mea, nici nu şi-au dat seama. Au continuat să fugă.

M-am ridicat, am pipăit în jur după raniţă, am găsit-o şi am fugit. Am încercat să nu văd ce se întâmpla în jur. Auzirea focurilor de armă şi a ţipetelor nu m-a oprit. Un corp mort – Edwin Dunn – nu m-a oprit. M-am aplecat, i-am înhăţat arma şi am fugit mai departe.

Cineva a zbierat în apropierea mea, după care m-a placat, m-a trântit la pământ. Am tras cu arma instinctiv, terorizată, şi am simţit impactul teribil în propriul meu stomac. O faţă verde atârna deasupra mea, cu gura larg deschisă, cu ochii căscaţi, fără să-şi simtă deocamdată toată durerea. L-am împuşcat din nou, îngrozită că durerea lui mă va imobiliza atunci când avea s-o simtă realmente. Mi s-a părut că a durat foarte mult timp până a murit.

Când am putut să mă mişc, i-am împins trupul de pe mine. M-am sculat, cu pistolul tot în mână, şi am alergat spre poarta demolată.

Mai bine să fiu în beznă, afară. Mai bine să mă ascund.

Am alergat pe strada Meredith, îndepărtându-mă de bulevardul Durant, îndepărtându-mă de incendii şi de împuşcături. Pierdusem urma lui Cory şi a băieţilor. M-am gândit că ei se vor îndrepta spre dealuri, nu spre centrul oraşului. Toate direcţiile erau periculoase, însă pericolul era mai mare acolo unde se aflau mai mulţi oameni. În toiul nopţii, o femeie şi trei copii puteau reprezenta un cadou gratuit de hrană, bani şi sex.

Spre nord, pe dealuri. Spre nord prin străzile întunecoase, către locul unde dealurile şi munţii din apropiere ocultau stelele.

Şi apoi ce-aveam să fac?

Nu ştiam. Nu puteam să gândesc. Nu ieşisem niciodată în afara zidurilor când era atât de întuneric. Unica mea speranţă de a rămâne în viaţă era să ascult cu atenţie, să aud orice mişcare înainte

de a se apropia prea mult de mine, să văd orice era de văzut la lumina stelelor, să fiu pe cât de silențioasă puteam.

Am pornit pe mijlocul străzii, privind, ascultând și încercând să evit gropile și bucățile desprinse din pavaj. Alte gunoaie nu prea existau. Orice putea fi ars era folosit drept combustibil. Orice putea fi refolosit sau vândut fusese strâns deja. În privința asta, Cory obișnuia să spună că sărăcia făcuse străzile mai curate.

Unde era ea? Unde-i dusese pe frații mei? Erau teferi? Izbutiseră măcar să iasă din cartier?

M-am oprit. Oare frații mei rămăseseră acolo? Dar Curtis? Nu-l zărisem deloc, deși cei din familia Talcott erau cel mai bine pregătiți pentru a-i supraviețui nebuniei de acolo. Nu aveam însă cum să ne găsim unul pe altul.

Zgomot. Pași. Două perechi de picioare care alergau. Am rămas locului, încremenită. Nu trebuia să fac nicio mișcare bruscă, ar fi atras atenția asupra mea. Fusesem oare deja văzută? Puteam oare să fiu văzută – o siluetă de întuneric și mai întunecat pe o stradă altminteri pustie?

Zgomotul se auzea dinapoia mea. Am ascultat și am înțeles că era în lateral; s-a apropiat și a trecut mai departe. Doi indivizi care alergau pe o străduță lăturalnică, nepăsători față de zgomotul pe care-l făceau, nepăsători față de umbrele cu forme de femei.

Am expirat, apoi am inspirat pe gură pentru că așa puteam inhala mai mult aer cu mai puțin zgomot. Nu puteam să mă întorc la incendii și la durere. Dacă băieții și Cory se mai aflau acolo, atunci erau morți sau, mai rău, captivi. Totuși, fuseseră în fața mea. Probabil că ieșiseră. Cory nu le-ar fi îngăduit să se întoarcă pentru a mă căuta. Pe cerul de deasupra fostului nostru cartier se zărea o strălucire puternică. Dacă ea reușise să-i scoată pe băieți dinăuntru, era suficient să arunce o privire îndărăt pentru a ști că nu dorește să se întoarcă.

Avea oare pistolul Smith & Wesson? Mi-ar fi prins bine acum, alături de cele două cutii de muniție care-l însoțeau. Eu nu aveam

decât cuțitul din raniță și vechiul pistol automat al lui Edwin Dunn. Iar ca muniție, doar gloanțele din el. Dacă nu cumva era gol. Cunoșteam arma. În încărcător intrau șapte gloanțe. Eu trăsesem de două ori. De câte ori trăsese Edwin Dunn înainte să fi fost ucis? Nu mă așteptam să aflu înainte de sosirea dimineții. În raniță aveam o lanternă, însă nu intenționam s-o folosesc, decât dacă puteam fi sigură că nu mă transformam eu însămi într-o țintă.

În timpul zilei, proeminența evidentă din buzunarul meu ar fi fost îndeajuns pentru ca oricine să se gândească de două ori înainte de a încerca să mă jefuiască sau violeze. Dar în timpul nopții arma albăstruie era aproape invizibilă, chiar dacă aș fi ținut-o în mână. Dacă nu mai avea gloanțe, o puteam utiliza doar ca pe un soi de măciucă. Iar în clipa când loveam pe cineva, puteam la fel de bine să fiu și eu lovită. Dacă, dintr-un motiv sau altul, mi-aș fi pierdut cunoștința în timpul unei lupte, mi-aș fi pierdut toate bunurile, poate chiar și viața. În noaptea asta trebuia să mă ascund.

Mâine va trebui să-ncerc să mint cât mai convingător. Cei mai mulți inși nu vor insista să trag în ei doar pentru a testa dacă pistolul îmi este sau nu încărcat. Pentru săracii străzii, care nu-și pot permite îngrijire medicală, până și o rană minoră poate fi fatală.

Acum *eu însămi* fac parte din săracii străzii. Nu sunt la fel de săracă precum unii dintre ei, dar sunt fără casă, singură, expertă în informații desprinse din cărți și ignorantă în privința realității. Cu excepția celor din cartierul meu, nu-mi pot permite să mă-ncred în nimeni. Nu există nimeni care să-mi păzească spatele.

Până la dealuri mai erau cinci kilometri. Am continuat pe străzile secundare luminate de stele, ascultând și privind cu atenție în jur. Țineam pistolul în mână. Nu intenționam să-i dau drumul. De undeva, nu foarte departe, au auzit câini lătrând și mârâind, luptându-se.

Eram scăldată într-o sudoare rece. În viața mea nu fusesem mai speriată. Totuși, nu m-a atacat nimic. Nu m-a găsit nimeni și nimic.

Nu m-am dus chiar până la dealuri. Cu câteva cvartale înainte de capătul străzii Meredith, am găsit o casă arsă, fără ziduri. Groaza de câini mă împinsese să țin ochii deschiși pentru orice îmi putea oferi adăpost.

Casa era o ruină, mai exact o ruină prădată. Nu era prudent să intri în ea, cu sau fără lanternă. Părea un mănunchi de oase înnegrite, verticale, fără acoperiș. Fusese însă construită deasupra pământului. Cinci trepte din beton suiau până la fosta verandă din față. Trebuia să existe o cale de acces în subsol.

Și dacă în subsol se aflau deja alți oameni?

I-am dat ocol, ascultând, străduindu-mă să văd ceva. După care, necutezând să mă târăsc în subsol, m-am așezat în resturile garajului anexat. Un colț al lui rămăsese în picioare, iar în fața lui erau destule sfărâmături pentru a mă camufla, dacă nu aprindeam vreo lumină. Iar dacă eram atacată, puteam ieși din garaj mai repede decât m-aș fi târât afară din subsol. Podeaua din beton nu se putea prăbuși peste mine, așa cum se putea întâmpla cu podeaua din lemn a casei. Un loc mai bun de-atât nu aveam să găsesc și eram epuizată. Nu știam dacă pot dormi, însă trebuia să mă odihnesc.

A sosit dimineața. Ce să fac? Am dormit puțin, dar m-am trezit întruna, speriată. Orice sunet mă deștepta: vântul, șobolanii, insectele, apoi veverițele și păsările... Nu mă simt odihnită, totuși sunt mai puțin epuizată. Așadar, ce trebuie să fac?

Cum este posibil să nu fi stabilit un loc de întâlnire în afara zidurilor, un loc în care familia să se reunească după un posibil dezastru? Țin minte că i-am sugerat lui tata asta, însă el n-a întreprins niciodată ceva concret și nici eu n-am insistat pe cât ar fi trebuit. (Nu i-am dat o formă potrivită lui Dumnezeu. N-am anticipat.)

Și-acum ce mă fac?

Ar trebui să revin acasă. Nu vreau asta. Ideea mă sperie de moarte. Mi-a luat mult timp doar pentru a scrie cuvântul: *acasă*. Totuși, trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu frații mei, cu Cory și

Curtis. Nu știu cum i-aș putea ajuta dacă sunt răniți sau ținuți ostatici de cineva. Nu știu ce m-ar putea aștepta pe mine la întoarcerea în cartier. Alte fețe vopsite? Poliția? În ambele cazuri, aș da de necaz. Dacă polițiștii sunt acolo, va trebui să-mi ascund pistolul înainte de a intra – pistolul și puținii bani. Deținerea unei arme îți poate atrage multă atenție nedorită din partea polițiștilor dacă-i găsești în dispoziție proastă. Însă toți aceia care au arme le poartă asupra lor. Bineînțeles, șmecheria este să nu fii prins cu arma la tine.

Pe de altă parte, dacă fețele vopsite sunt tot acolo, n-aș putea intra deloc. Oare cât ține efectul drogului piro și al focului? Oare ei rămân pe loc după ce s-au distrat, pentru a fura ce-a mai rămas și poate pentru a mai ucide câțiva oameni?

Nu contează. Trebuie să merg și să văd.

Trebuie să merg acasă.

SÂMBĂTĂ, 31 IULIE 2027 - SEARA

Trebuie să scriu. Nu știu ce altceva să fac. Ceilalți dorm acum, dar nu-i întuneric. Eu stau de veghe pentru că n-am putut dormi, deși am încercat. Sunt agitată și speriată. Nu pot să plâng. Îmi vine să mă scol și să fug, pur și simplu să fug… Aș fugi departe de toate. Nu există însă niciun „departe".

Trebuie să scriu. Nu mi-a mai rămas nimic familiar, doar scrisul. Dumnezeu este Schimbare. Îl urăsc pe Dumnezeu. Trebuie să scriu.

Când am revenit în cartier, nu mai exista nicio casă care să nu fi fost incendiată, deși unele arseseră într-o proporție mai mare. Nu știu dacă au mai venit polițiștii sau pompierii. Dacă da, atunci plecaseră înainte să ajung acolo. Cartierul era larg deschis și mișuna de scormonitori prin gunoaie.

Am rămas la poartă și am privit cum străini culegeau lucruri dintre oasele negre ale locuințelor noastre. Ruinele încă fumegau, însă bărbați, femei și copii mișunau peste tot, scotocind prin ele, culegând fructe din pomi, dezbrăcându-ne morții, certându-se sau bătându-se pentru obiecte, strângând lucrușoare în boccele sau haine... Cine erau oamenii aceștia?

Am dus mâna la pistolul din buzunar – mai avea patru gloanțe – și am intrat. Eram murdară după ce stătusem toată noaptea pe țărână și în cenușă. Era posibil să nu fiu băgată în seamă.

Am zărit trei femei dintr-o parte lipsită de ziduri a bulevardului Durant răscolind prin rămășițele casei Yannis. Râdeau și aruncau în jur bucăți de lemn și zidărie.

Unde erau Shani Yannis și fiicele ei? Unde erau surorile ei?

Am mers prin cartier, privind pe lângă viermii umani, încercând să-i găsesc pe unii dintre oamenii alături de care crescusem. I-am găsit pe morți. Edwin Dunn zăcea acolo unde fusese când îi luasem pistolul, dar acum nu mai avea nici cămașa, nici pantofii. Buzunarele îi fuseseră întoarse pe dos.

Solul era presărat cu cadavre acoperite de cenușă, unele arse sau spulberate de rafalele armelor automate. Sânge uscat sau aproape uscat băltea pe stradă. Doi bărbați ne demontau clopotul pentru alarmă. Razele de soare strălucitoare de la începutul dimineții făceau ca scena să pară cumva mai puțin reală și mai degrabă desprinsă dintr-un coșmar. M-am oprit în fața casei noastre și i-am privit pe cei cinci adulți și copilul care scotoceau prin ruinele ei. Cine erau corbii ăștia? Fuseseră atrași de foc? Asta făceau săracii străzii? Alergau spre incendii, sperând să găsească un leș pe care să-l despoaie?

Pe veranda noastră din față zăcea un chip verde, mort. Am suit treptele și am rămas privindu-l... privind-o. Fața verde îi aparținea unei femei – înaltă, slabă, chealã, dar femeie. Pentru ce murise ea? Care fusese scopul întregii acțiuni?

— Las-o-n pace.

De mine se apropiase o femeie care ținea în mână o pereche de pantofi ai lui Cory.

— A murit pentru noi toți. Las-o-n pace.

În viața mea nu-mi dorisem mai mult să omor pe cineva.

— Dispari dracului de-aici, am scrâșnit.

N-am ridicat glasul. Nu știu cum arătam, totuși hoața s-a retras.

Am pășit peste chipul verde și am intrat în scheletul casei noastre. Ceilalți hoți m-au privit, însă n-au spus nimic. Am zărit o pereche formată dintr-un bărbat și un băiețel. Bărbatul îl îmbrăca pe băiețel cu blugi de-ai fratelui meu Gregory. Îi erau prea mari, dar bărbatul i-a strâns bine cu o curea și i-a suflecat.

Și unde era Gregory, frățiorul meu isteț căruia îi plăcea să facă pe clovnul? Unde era el? Unde erau toți?

Acoperișul casei se prăbușise. Majoritatea lucrurilor arseseră – bucătăria, livingul, sufrageria, camera mea... Podeaua nu mai părea de încredere. Am văzut un scormonitor căzând prin ea, scoțând un țipăt de surprindere, apoi cățărându-se, teafăr, pe o grindă a dușumelei.

Nimic din ce rămăsese în camera mea nu mai putea fi recuperat. Tăciuni. Cadrul metalic al patului, deformat de temperatura focului, resturile metalice și ceramice ale veiozei mele, grămăjoare de cenușă care fuseseră haine sau cărți. Totuși, multe cărți nu arseseră complet. Fiind strânse laolaltă, flăcările pătrunseseră doar dinspre cotor și de pe marginile paginilor. Rămăseseră cercuri aproximative de hârtie neatinsă, înconjurate de cenușă. N-am găsit nici măcar o singură pagină întreagă.

Cele două dormitoare din spate rezistaseră ceva mai bine. Acolo se aflau scormonitorii și într-acolo m-am îndreptat și eu.

Am găsit perechi de ciorapi de-ai lui tata rulați, tricouri și șorturi împăturite și un toc de umăr pentru pistol, folositor pentru arma mea. Toate astea le-am găsit prin rămășițele cu aspect nepromițător ale scrinului lui tata. Majoritatea lucrurilor arseseră și deveniseră inutile, dar am înghesuit în raniță din ce-am găsit mai

întreg. Bărbatul cu copil s-a apropiat să caute în preajma mea și cumva, poate din cauza băiețelului, poate din cauză că străinul în zdrențe murdare era de asemenea tatăl cuiva, nu m-a deranjat. Băiețelul ne privea pe amândoi și fetișoara lui cafenie era inexpresivă. Aducea nițel cu Gregory.

Am scos o caisă uscată din raniță și i-am întins-o. Nu putea să aibă mai mult de șase ani, dar n-a atins caisa până când bărbatul nu i-a spus s-o facă. Disciplina îi fusese bine inoculată. Însă, la încuviințarea tatălui, a înhățat fructul, a mușcat puțin, ca să-i încerce gustul, după care l-a îndesat pe tot în gură.

În felul acesta, în tovărășia a cinci necunoscuți, mi-am jefuit propria casă. Muniția de sub podeaua dulapului din dormitorul părinților mei arsese și, neîndoios, explodase. Dulapul era carbonizat. Puteam să-mi iau adio de la banii ascunși acolo.

Din camera de baie a părinților am luat ață dentară, săpun și un borcan cu parafină. Toate celelalte obiecte dispăruseră deja.

Am izbutit să strâng câte un rând de haine pentru Cory și frații mei. Am căutat mai ales încălțăminte pentru ei. O femeie răscolea prin pantofii lui Marcus și m-a privit cu ură, însă a tăcut. Frații mei fugiseră din casă îmbrăcați doar în pijamale. Cory apucase să arunce o haină pe ea. Eu ieșisem ultima fiindcă riscasem să mă opresc pentru a lua blugi, o bluză de trening, pantofi și ranița pentru urgențe. Puteam să fiu omorâtă. Dacă m-aș fi gândit la ceea ce făceam, dacă aș fi fost nevoită să gândesc, aș fi fost probabil ucisă. Am reacționat așa cum mă antrenasem să reacționez – deși antrenamentele mele nu erau nici pe departe la zi –, mai mult pe baza memoriei. De foarte mult timp nu mai exersasem seara târziu, totuși antrenamentele mele solitare funcționaseră.

Dacă aș fi reușit acum să duc hainele acestea la Cory și la frații mei, aș fi putut compensa lipsa lor de antrenament. Mai ales dacă puteam să iau banii de sub pietrele de lângă lămâi.

Am îndesat hainele și încălțămintea într-o față de pernă rămasă întreagă, am privit în jur după o pătură, însă n-am găsit niciuna.

Probabil că fuseseră furate printre primele. Cu atât mai multe motive să iau banii de sub lămâi.

M-am dus la piersic și, fiind înaltă, am izbutit să ajung la vreo două fructe aproape coapte ce scăpaseră atenției altor hoți. După aceea am privit în jur, de parcă aș fi căutat alte lucruri, și m-am surprins aproape izbucnind în plâns când am văzut cum fusese călcată în picioare grădina mare și bine îngrijită a lui Cory. Ardei, roșii, dovlecei, morcovi, castraveți, salată, pepeni, floarea-soarelui, fasole, porumb... Cele mai multe încă nu se copseseră, dar ce nu fusese jefuit era distrus.

Am luat câțiva morcovi, doi pumni de semințe de floarea-soarelui din corolele ce zăceau la pământ și câteva păstăi de fasole din răsadurile pe care Cory le plantase astfel încât să suie pe tulpinile de floarea-soarelui și porumb. Am luat ce mai rămăsese, așa cum mă gândeam că ar fi procedat un scormonitor sosit mai târziu. Și am înaintat încetișor spre lămâi. Când am ajuns la el, era încărcat cu lămâi micuțe și verzi; l-am privit cu atenție, căutând măcar o urmă gălbuie. Am cules câteva fructe și am ridicat altele de pe sol. Cory plantase sub copac flori cărora le plăcea umbra și care prosperaseră acolo. Ea și tata împrăștiaseră printre ele bolovani rotunzi, într-un fel care părea exclusiv decorativ. Câțiva fuseseră răsturnați și striviseră florile din preajmă. Fusese răsturnat chiar și acela sub care se găseau banii, însă cei șase-șapte centimetri de sol de deasupra pachetului care fusese învelit și termosigilat în trei straturi de plastic rămăseseră neatinși.

Am înhățat pachetul în tot atât timp cât îmi trebuise să culeg două lămâi cu câteva clipe înainte. Mai întâi am reperat ascunzătoarea, apoi am înșfăcat pachetul, împreună cu un pumn de țărână. După aceea, dorind să plec imediat, dar în același timp îngrozită să nu atrag atenția asupra mea, am mai ridicat niște lămâi și am căutat alte fructe.

Smochinele erau tari și verzi, nu purpurii, iar curmalele se vedeau verzi-gălbui, nu portocalii. Am găsit un singur știulete de

porumb pe o tulpină doborâtă la pământ și l-am folosit pentru a îndesa și mai mult pachetul cu bani în ranița-pătură. Apoi am plecat.

Cu ranița în spate și fața de pernă în mâna stângă, sprijinită de șold ca și cum aș fi purtat un prunc, am pornit pe aleea de acces, către stradă. Am păstrat mâna dreaptă liberă, pentru pistolul rămas în buzunar. N-am mai pierdut timp pentru a-mi pune tocul de umăr.

Între ziduri se aflau acum mai mulți oameni decât fuseseră atunci când sosisem. Ca să ies din cartier, a trebuit să trec pe lângă cei mai mulți. Și alții plecau cu prăzile lor și am încercat să-i urmez, fără să mă atașez totuși de vreun grup anume. Asta a însemnat că am mers mai încet decât aș fi preferat. Am avut timp să mă uit la cadavre și să văd ce nu doream.

Richard Moss, gol-pușcă, zăcând în balta propriului sânge. Casa lui, care se găsea mai aproape de poartă decât locuința noastră, arsese complet. Doar hornul se mai ridica, înnegrit și despuiat, dintre sfărâmături. Unde erau cele două soții ce-i rămăseseră, Karen și Zahra? Supraviețuiseră? Unde erau numeroșii lui copii?

Micuța Robin Balter, dezbrăcată, murdară, însângerată între picioare, rece, slăbuță, abia intrată în pubertate. S-ar fi putut mărita într-o bună zi cu fratele meu Marcus. Mi-ar fi putut deveni soră. Fusese întotdeauna o fetiță inteligentă, ageră, minunată, serioasă și matură. Doisprezece ani mergând pe treizeci și cinci, obișnuia Cory să spună. Zâmbea de fiecare dată când zicea asta.

Russell Dory, bunicul lui Robin. Doar pantofii îi fuseseră furați. Corpul îi fusese aproape zdrențuit de rafale de arme automate. Un bătrân și un copil. Cu ce se aleseseră fețele-vopsite de pe urma uciderii lor?

„A murit pentru noi toți", așa spusese scormonitoarea despre fața-verde. Keith zicea că este un fel de mișcare dementă pusă pe incendierea bogaților. Noi nu fuseserăm niciodată bogați, dar așa păream în ochii celor disperați. Noi supraviețuiam și aveam zidurile.

Oare comunitatea noastră murise pentru ca drogații să poată transmite un mesaj politic pentru ajutorarea săracilor?

Erau și alte cadavre. La majoritatea nu m-am uitat îndeaproape. Erau împrăștiate prin curțile din față ale caselor, pe stradă și pe insula pietonală. Clopotul nostru pentru alarmă dispăruse. Doritorii îl luaseră deja, poate ca să-l vândă pentru metal.

Am văzut-o pe Layla Yannis, fiica mai mare a lui Shani. Ca și Robin, fusese violată. L-am văzut pe Michael Talcott, cu o parte a capului înfundată spre interior. Nu m-am uitat după Curtis. Eram îngrozită că l-aș putea zări întins în preajmă. Și-așa aproape că-mi pierdusem stăpânirea de sine și nu doream să atrag atenția asupra mea. Nu puteam fi altceva decât o simplă scormonitoare, care pleca acum cu prada.

Trupuri după trupuri mi-au trecut pe sub ochi: Jeremy Balter, unul dintre frații lui Robin, Philip Moss, George Hsu, soția lui și fiul cel mare, Juana Montoya, Rubin Quintanilla, Lidia Cruz... Lidia avea doar opt ani. Și ea fusese violată.

Am reușit să ies pe poartă. Nu m-am prăbușit. Nu-i văzusem pe Cory sau pe frații mei printre cei măcelăriți. Asta nu-nsemna că nu erau acolo, însă nu-i văzusem. Era posibil să fie în viață. Era posibil ca și Curtis să fie în viață. Unde să-i caut?

Familia Talcott avea rude în Robledo, dar nu știam unde anume. Undeva de cealaltă parte a străzii River. Nu le puteam căuta, deși Curtis s-ar fi putut duce la ele. De ce nu mai rămăseseră și alții ca să salveze ce puteau?

Am dat ocol cartierului, păstrându-i mereu zidurile în raza vizuală, apoi am parcurs un cerc și mai mare. N-am zărit pe nimeni... sau cel puțin pe nimeni cunoscut. Am văzut alți săraci ai străzii care mă priveau.

Apoi, pentru că nu știam ce să mai fac, m-am îndreptat spre garajul meu ars de pe strada Meredith. Nu puteam suna la poliție. Toate telefoanele pe care le știam se transformaseră în plastic topit. Niciun străin nu m-ar fi lăsat să-i folosesc telefonul, dacă

avea telefon, și nu cunoșteam pe nimeni pe care l-aș fi plătit ca să telefoneze și în care să am încredere că va telefona. Majoritatea oamenilor aveau să mă evite ori ar fi încercat să-mi ia banii, însă fără să telefoneze niciodată. Și, oricum, dacă polițiștii ignoraseră până acum ce s-a-ntâmplat cu cartierul meu, dacă un asemenea incendiu și atâtea cadavre puteau fi ignorate, de ce m-aș fi dus la ei? Ce ar fi făcut ei? M-ar fi arestat? Mi-ar fi luat banii ca onorariu? Nu m-ar fi surprins. Mai bine să mă țin departe de ei.

Dar *unde* era familia mea?

Cineva mi-a strigat numele.

M-am întors, cu mâna strecurată în buzunar, și i-am văzut pe Zahra Moss și Harry Balter – soția cea mai tânără a lui Richard Moss și fratele cel mare al lui Robin Balter. Formau o pereche stranie, însă erau în mod clar împreună. Reușeau, fără să se atingă unul pe altul, să lase impresia că practic se agățau unul de celălalt. Amândoi erau plini de sânge și murdari. Am privit chipul învinețit și tumefiat al lui Harry și mi-am amintit că Joanne îl iubise – sau crezuse că-l iubește –, totuși el n-a dorit să se-nsoare cu ea și s-o urmeze în Olivar, crezând despre Olivar exact ceea ce credea și tatăl meu.

— Ești bine? m-a întrebat el.

Am încuviințat din cap și mi-am amintit de Robin. Oare el știa? Russell Dory, Robin și Jeremy...

— Te-au bătut? am întrebat, simțindu-mă idioată și stângace. Nu voiam să-i spun că bunicul, sora și fratele lui erau morți.

— A trebuit să mă lupt ca să pot ieși azi-noapte. Am avut noroc că nu m-au împușcat.

S-a clătinat și a privit în jur.

— Haide să ne așezăm pe trotuar.

Eu și Zahra ne-am uitat în jur, asigurându-ne că nu era nimeni în apropiere. Ne-am așezat, cu Harry între noi. Eu am stat pe fața de pernă burdușită cu îmbrăcăminte. În ciuda stropilor de sânge și a murdăriei, Zahra și Harry erau complet îmbrăcați, dar nu

purtau nimic în mâini. Oare chiar nu aveau nimic sau își lăsaseră lucrurile undeva – poate cu restul familiilor lor? Și unde era Bibi, fetița Zahrei? Ea știa că Richard Moss murise?

— Toți au murit, a șoptit Zahra parcă citindu-mi gândurile. Toți. Ticăloșii ăia vopsiți i-au omorât pe toți!

— Nu! a scuturat Harry din cap. Noi am ieșit. Trebuie să mai fi ieșit și alții.

Stătea cu fața în palme și m-am întrebat dacă nu cumva era rănit mai grav decât crezusem. Nu împărtășeam cu el nicio durere serioasă.

— I-ați văzut cumva pe frații mei sau pe Cory? am întrebat.

— Morți, a șoptit Zahra. Ca Bibi a mea. Toți au murit.

Am sărit în picioare.

— Nu! N-au murit toți! Nu! I-ați văzut voi?

— Am văzut aproape toată familia Montoya, a zis Harry; nu vorbea realmente cu mine, ci mai degrabă gândea cu glas tare. I-am văzut azi-noapte. Mi-au spus că Juana murise. Au plecat spre Glendale, unde locuiesc rudele lor.

— Dar..., am început eu.

— Și am văzut-o pe Laticia Hsu. A fost înjunghiată de patruzeci-cincizeci de ori.

— Dar pe frații mei i-ați văzut? am fost nevoită să repet.

— Ți-am spus că au murit toți, a zis Zahra. Au ieșit, însă vopsiții i-au prins, i-au târât înapoi și i-au omorât. Am văzut. Unul dintre ei mă doborâse și mă... Am văzut.

Fusese violată în timp ce vedea cum familia îmi era târâtă înapoi în cartier și ucisă? Asta voia să spună? Era adevărat?

— M-am întors azi-dimineață, le-am spus. Nu le-am văzut corpurile. N-am văzut pe niciunul dintre ei.

Oh, nu. Oh, nu. Oh, nu...

— Eu am văzut. Pe mama ta. Pe toți. Am văzut.

Zahra și-a cuprins umerii cu palmele.

— N-am vrut să văd, dar am văzut.

Am rămas toți locului, fără să vorbim. Nu știu cât timp am stat așa. La răstimpuri, câte cineva trecea pe lângă noi și ne privea, niște oameni murdari, cu haine zdrențuite, cu boccele. Grupuri mici de oameni mai curați au trecut pe biciclete pe lângă noi. Un grup de trei a trecut pe motociclete și zumzetul vehiculelor electrice a răsunat straniu pe strada liniștită.

Când m-am sculat, ceilalți doi m-au privit. Fără niciun motiv, cu un gest reflex, am ridicat fața de pernă. Nu știu ce voiam să fac cu lucrurile dinăuntru. Mă gândisem totuși că ar trebui să mă întorc la garajul meu înainte ca altcineva să se instaleze acolo. Nu gândeam foarte logic. Era ca și cum garajul acela reprezenta acum căminul meu și nu-mi doream nimic altceva decât să fiu acolo.

Harry s-a sculat și aproape că a căzut înapoi. S-a îndoit din mijloc și a vomitat în rigolă. Imaginea aceea m-a izbit și am reușit să-mi feresc privirea în ultima clipă pentru a evita să mă alătur lui. El a terminat, a scuipat, s-a întors către Zahra și mine și a tușit.

— Mă simt ca dracu', a rostit după aceea.

— L-au lovit în cap azi-noapte, mi-a explicat Zahra. El m-a scăpat de cel care mă... În sfârșit, înțelegi tu. El m-a scăpat, dar l-au rănit.

— Azi-noapte, le-am spus, am dormit într-un garaj ars. Este cam departe, însă acolo ne putem odihni. Acolo ne putem odihni toți.

Zahra mi-a luat fața de pernă și a cărat-o. Poate că vreo haină dinăuntru avea să i se potrivească. L-am flancat pe Harry, împiedicându-l să se aplece în față, să se bălăbănească prea mult sau să se abată de la drum. Cumva, l-am dus până la garaj.

15

Bunătatea ușurează Schimbarea

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

DUMINICĂ, 1 AUGUST 2027

Harry a dormit aproape toată ziua. Zahra și cu mine l-am vegheat pe rând. Are cel puțin o contuzie la nivelul capului, așa că îi trebuie timp pentru a se înzdrăveni. N-am discutat despre ce vom face dacă nu se va înzdrăveni, ci i se va agrava starea. Zahra nu vrea să-l abandonăm, fiindcă s-a luptat s-o salveze. Nici eu nu vreau să-l abandonăm, îl cunosc dintotdeauna. Este un om bun. Mă întreb dacă există vreo posibilitate prin care să luăm legătura cu familia Garfield. I-ar oferi un acoperiș deasupra capului sau cel puțin asistență medicală.

Starea lui nu pare totuși să se înrăutățească. Merge împleticit în curtea din spate, înconjurată de un gard, ca să urineze. Mănâncă hrana și bea apa pe care i-o dăm. N-a fost necesar să discutăm în privința asta, ci mâncăm și bem cumpătat din proviziile mele. Ele sunt tot ce avem. În curând va trebui să riscăm și să ieșim pentru a cumpăra altele. Însă azi, duminică, este o zi de odihnă și refacere pentru noi.

Aproape că salut migrena lui Harry și durerile din corpul lui bătut și învinețit. Ele sunt distrageri pentru mine. Alături de sporovăiala și plânsetele Zahrei după fetița ei moartă, îmi umplu mintea cu altceva.

Nefericirea lor o ușurează cumva pe a mea. Îmi oferă momente când nu mă gândesc la ai mei. Toți sunt morți. Dar cum se poate asta? Toți?

Zahra are un glas dulce, de fetiță, pe care până acum îl crezusem artificial, afectat. Este cât se poate de real, însă capătă o asprime de glaspapir când este tulburată. Sună chinuitor, ca și cum i-ar zgâria gâtlejul când vorbește.

Și-a văzut fiica ucisă, a văzut chipul vopsit în albastru care a împușcat-o pe Bibi în timp ce Zahra fugea, purtând-o în brațe. Crede că fața albastră se distra și trăgea în toate țintele mișcătoare. A spus că expresia aceea i-a reamintit de fața unui bărbat care face sex.

— Am căzut, a murmurat Zahra. Am crezut că murisem. Am crezut că mă ucisese. Eram plină de sânge. După aceea, capul lui Bibi s-a lăsat moale într-o parte. Un chip roșu mi-a smuls-o din brațe. N-am văzut de unde apăruse. A luat-o și a azvârlit-o în casa Hsu. Casa ardea toată. A azvârlit-o în flăcări. Atunci mi-am ieșit din minți. Nu știu ce am făcut. Cineva m-a prins, apoi m-am eliberat, apoi cineva m-a îmbrâncit pe jos și a căzut peste mine. Simțeam că nu mai pot să respir, iar el mi-a rupt hainele. S-a suit după aceea pe mine și n-am putut face nimic. Atunci am văzut-o pe mama ta, pe frații tăi... După care a apărut Harry, care l-a smuls pe ticălos de pe mine. Mai târziu mi-a spus că urlam. Nu știu ce făceam. Harry îl bătea pe cel pe care-l smulsese de pe mine, când altul a sărit la el. L-am lovit pe noul venit cu o piatră, iar Harry l-a pus la pământ pe celălalt. După aceea am fugit. Pur și simplu am fugit de acolo. N-am dormit. Ne-am ascuns între două case dărâmate de pe stradă, unde să fim feriți de foc, până când a apărut un bărbat cu un topor, care ne-a alungat. Apoi am rătăcit fără noimă, până te-am găsit pe tine. Înainte practic nici nu ne-am cunoscut. Știi că Richard n-a vrut ca noi să avem multe relații cu vecinii – mai ales cu cei albi.

Am clătinat din cap, amintindu-mi-l pe Richard Moss.

— Este mort, i-am spus. L-am văzut.

Am dorit să-mi iau vorbele înapoi imediat ce le rostisem. Nu știam cum altfel să-i spun unei femei că soțul ei murise, totuși trebuia să existe o modalitate mai bună, mai blândă.

Zahra s-a holbat la mine, șocată. Am vrut să-mi cer iertare pentru felul lipsit de menajamente în care o anunțasem, dar nu credeam că i-ar fi fost de vreun ajutor.

— Îmi pare rău, am spus într-un fel de scuză generică.

Ea a început să plângă, iar eu am repetat:

— Îmi pare rău.

Am ținut-o în brațe și am lăsat-o să plângă. Harry s-a trezit, a băut nițică apă și a ascultat, iar Zahra a povestit cum Richard Moss o cumpărase pe când avea doar cincisprezece ani – mai tânără decât crezusem – de la mama ei, rămasă pe drumuri, și o adusese să locuiască în prima casă pe care o cunoscuse ea vreodată. Îi dădea mâncare și n-o bătea și, chiar dacă celelalte neveste ale lui o tratau cu ură, era de o mie de ori mai bine decât să locuiască în afara zidurilor cu mama ei și să moară de foame. Acum revenise afară. În șase ani, ajunsese de la nimic la nimic.

— Voi aveți unde să vă duceți? ne-a întrebat în cele din urmă. Cunoașteți pe cineva care să mai aibă casă?

M-am uitat la Harry.

— Tu ai putea să intri în Olivar, dacă poți merge pe jos până acolo. Familia Garfield te-ar primi.

El a căzut pe gânduri pentru o vreme.

— Nu vreau, a spus după aceea. Nu cred că Olivar va avea un viitor mai bun decât cartierul nostru. Cel puțin în cartierul nostru aveam arme.

— Care nu ne-au folosit la nimic, a murmurat Zahra.

— Știu. Însă erau armele noastre, nu ale unor paznici plătiți pentru asta. Nimeni nu le-ar fi putut întoarce împotriva noastră. Joanne a spus că în Olivar numai agenții de pază au voie să dețină arme. Și cine dracu' sunt ei?

— Oamenii companiei, am spus. Oameni din afara Olivarului.

M-a aprobat clătinând din cap.

— Așa am auzit și eu. Poate că totul va fi în regulă, dar nu sună deloc în regulă.

— Oricum sună mai bine decât să flămânzești, a zis Zahra. Vouă nu vi s-a întâmplat niciodată să n-aveți ce pune pe masă, așa-i?

— Eu merg spre nord, am anunțat. Plănuisem oricum să plec într-acolo odată ce ai mei se puneau pe picioare. Acum nu mai am familie, așa că-i dau drumul.

— Spre nord... unde? a întrebat Zahra.

— În sus, spre Canada. După cum stau lucrurile în prezent, s-ar putea să nu fiu în stare s-ajung așa departe. Voi merge totuși într-un loc unde apa să nu coste mai mult decât mâncarea și unde munca să-ți aducă un salariu. Un salariu oricât de mic. N-o să-mi petrec viața ca o sclavă de secolul XXI.

— Și eu merg tot către nord, a zis Harry. Aici nu există nimic. Am încercat mai bine de un an să găsesc o slujbă – orice slujbă care să-mi aducă un salariu. Nu există nimic. Vreau să muncesc pe bani și să merg la facultate. Singurele slujbe care aduc bani serioși sunt acelea cum aveau și părinții noștri, genul care necesită diplome universitare.

L-am privit, am vrut să-l întreb ceva, am șovăit, apoi am întrebat direct:

— Tu știi ceva despre părinții tăi?

— Nu, a clătinat el din cap. Nu i-am văzut omorâți. Zahra spune că nici ea nu i-a văzut. Nu știu unde pot fi. Ne-am separat.

Am înghițit un nod și am continuat:

— Nu i-am văzut pe părinții tăi, dar am văzut alte rude de-ale tale... moarte.

— Cine? a vrut el să știe.

Cred că nu există un mod prin care să le spui oamenilor că rudele lor apropiate au murit... Le spui pur și simplu, indiferent cât de mult n-ai vrea s-o faci.

— Bunicul tău, am rostit. Jeremy și Robin.

— Robin și Jeremy? Niște copii? Niște copii mici?

Zahra l-a prins de mână.

— Ei ucid copii mici, a zis ea. Aici, afară, în lume, ei ucid copii mici în fiecare zi.

Harry n-a plâns. Sau poate că a plâns când dormeam noi. Mai întâi s-a închis în sine, n-a mai vorbit, n-a mai răspuns, n-a mai făcut absolut nimic până a fost aproape întuneric. Între timp, Zahra plecase și revenise cu cămașa fratelui meu Bennett plină cu piersici coapte.

— Să nu mă-ntrebi de unde le-am luat, m-a prevenit ea.

— Bănuiesc că le-ai furat. Sper totuși că nu din preajmă. N-are rost să ne irităm vecinii.

Ea și-a ridicat o sprânceană.

— N-am nevoie să-mi spui cum se trăiește în afara zidurilor. Eu m-am născut aici. Mănâncă-ți piersicile.

Am mâncat patru. Erau delicioase și oricum prea coapte pentru a le lua pe drum.

— Încearcă niște haine din astea, i-am spus. Ia ce ți se potrivește.

I s-au potrivit nu numai cămașa și blugii lui Marcus – deși a trebuit să suflece pantalonii –, ci și pantofii lui. Pantofii sunt scumpi. Acum ea avea două perechi.

— Dacă mă lași, mi-a zis, o să fac troc cu pantofiorii ăștia pentru niște mâncare.

Am fost de acord.

— Mâine. Orice obții, o să-mpărțim în două. După aceea vreau să plec.

— Spre nord?

— Da.

— Pur și simplu spre nord... Știi ceva despre drumuri și orașe, de unde să cumperi sau să furi chestii? Ai bani?

— Am hărți, i-am răspuns. Cam vechi, dar cred că sunt încă bune. În ultima vreme nimeni n-a mai construit șosele.

— Bineînțeles că nu, ce dracu'! Bani?

— Puțini. Bănuiesc că insuficienți.

— Niciodată nu poți spune că ai bani destui. Și el?

A arătat spinarea nemișcată a lui Harry, care stătea întins. Nu-mi puteam da seama dacă doarme sau nu.

— El trebuie să decidă singur, am răspuns. Poate că vrea să mai stea aici și să-și caute familia înainte de-a pleca.

Harry s-a întors încet. Părea suferind, însă era complet treaz. Zahra a pus lângă el piersicile pe care i le păstrase.

— Nu vreau s-aștept absolut nimic, a zis el. Aș vrea să pot pleca imediat. Urăsc locul ăsta.

— Te duci cu ea? m-a arătat Zahra cu degetul mare.

Harry m-a privit o clipă, apoi a zis:

— Ne-am putea ajuta unul pe altul. Cel puțin ne cunoaștem și... am izbutit să înhaț câteva sute de dolari când am fugit din casă.

Îmi oferea încredere. Anunța că ne puteam încrede unul în celălalt. Asta nu era deloc puțin lucru.

— Mă gândisem să călătoresc deghizată în bărbat, l-am anunțat.

A părut că-și stăpânește un chicot.

— Ar fi într-adevăr mai sigur pentru tine. Ești destul de înaltă ca să-i păcălești pe oameni, totuși va trebui să-ți tai părul.

— Cuplurile mixte, a mormăit Zahra, au necazuri indiferent dacă oamenii cred că-s homo sau hetero. Harry o să-i șucărească pe toți negrii, iar tu o să-i șucărești pe toți albii. Baftă!

Am urmărit-o cu atenție când a rostit cuvintele acelea și am înțeles ce nu rostise.

— Vrei să vii? am întrebat-o.

Ea a pufnit.

— De ce-aș veni? Eu n-o să-mi tai părul!

— Nici nu trebuie, am zis. Noi putem fi un cuplu de negri, cu prietenul nostru alb. Dacă Harry se alege cu un bronz rezonabil, l-am putea revendica drept verișor.

Zahra a șovăit, după care a murmurat:

— Da, vreau să merg.

Și a început să plângă. Harry o privea surprins.

— Credeai c-o să te abandonăm? i-am spus. Nu trebuia decât să ne spui că te interesează.

— N-am nicio lețcaie, a spus ea. Nici măcar un dolar.

Am oftat.

— De unde ai luat piersicile alea?

— Ai avut dreptate. Le-am furat.

— În cazul ăsta, deții un talent util, plus informațiile despre viața din afara zidurilor. M-am întors către Harry: Tu ce părere ai?

— Nu te deranjează c-a furat? a întrebat el.

— Am de gând să supraviețuiesc, i-am replicat.

— „Să nu furi", a citat el. Ani și ani – o viață întreagă de „Să nu furi".

A trebuit să-mi înăbuș un fulger de mânie înainte de a-i putea răspunde. Nu era taică-meu. Nu trebuia să-mi citeze din Biblie. El era un nimeni. Mi-am întors privirea de la el. N-am vorbit decât după ce am știut că vocea îmi va suna normal. Apoi am rostit:

— Am spus că am de gând să supraviețuiesc. Tu nu?

Harry a clătinat din cap.

— Nu te-am criticat, ci mi-am exprimat doar surprinderea.

— Sper că asta nu va-nsemna niciodată că vom fi prinși sau că vom lăsa pe altcineva să moară de foame, am zis eu și, spre propria-mi surprindere, am zâmbit. M-am gândit la asta. Așa simt, dar n-am furat niciodată nimic.

— Cred că glumești! a exclamat Zahra.

Am ridicat din umeri.

— Este purul adevăr. Am crescut încercând să fiu un exemplu pentru frații mei și străduindu-mă să trăiesc potrivit așteptărilor lui tata. Asta părea să fie ceea ce trebuia să fac.

— Copilul cel mai mare, a zis Harry. Știu ce-nseamnă asta.

Și el era primul născut din familie.

— Mare pe naiba! a izbucnit Zahra în râs. Amândoi sunteți niște prunci în afara zidurilor.

Și, cumva, spusele ei n-au sunat agresiv. Poate fiindcă sunt adevărate.

— Nu am experiență, am aprobat-o, însă pot să-nvăț. Tu vei fi unul dintre profesorii mei.

— Unul? a spus Zahra. Ce alți profesori mai ai?

— Pe toți ceilalți.

M-a privit disprețuitor.

— Pe nimeni.

— Toți cei care supraviețuiesc aici cunosc lucruri pe care trebuie să le știu, i-am explicat. O să-i privesc, o să-i ascult, o să-nvăț de la ei. Dacă nu, o să fiu ucisă. Și, cum am mai spus, am de gând să supraviețuiesc.

— O să ți se vândă toate rahaturile, s-a strâmbat Zahra.

— Știu. Dar voi cumpăra cât mai puține rahaturi cu putință.

Ea m-a privit îndelung, după care a oftat.

— Păcat că nu te-am cunoscut mai bine înainte să se fi-ntâmplat toate astea, a zis. Ești o fiică ciudată de predicator. Dacă mai vrei să te deghizezi în bărbat, o să-ți tai eu părul.

LUNI, 2 AUGUST 2027
(din însemnări extinse, duminică, 8 august)

Am pornit la drum.

Azi-dimineață, Zahra ne-a dus la Hanning Joss, cel mai mare complex comercial păzit din Robledo. De acolo puteam cumpăra tot ceea ce ne trebuia. În Hanning se vând de toate, de la delicatese pentru gurmanzi până la cremă anti-păduchi, de la proteze până la truse pentru naștere la domiciliu, de la arme până la cele mai recente modele de inele tactile, căști integrale și înregistrări. Aș fi putut petrece câteva zile doar plimbându-mă printre rafturi

și holbându-mă la chestii pe care nu mi le puteam permite. Până atunci nu mai fusesem niciodată în Hanning, nu mai văzusem niciodată așa ceva cu propriii mei ochi.

Însă a trebuit să intrăm în complex unul câte unul, pe rând, ca ceilalți doi să rămână afară pentru a păzi boccelele – inclusiv arma mea. Așa cum auzisem de multe ori la radio, Hanning era unul dintre locurile cele mai sigure din oraș. Dacă nu-ți plăceau detectoarele lor, olfactive și de metale, restricțiile în privința pachetelor, agenții de pază înarmați și predilecția spre percheziționarea până la piele a oricărei persoane pe care o considerau suspicioasă, la intrare sau la ieșire, n-aveai decât să te duci în alt magazin. Acesta era plin de persoane dispuse să accepte inconvenientele și încălcarea intimității în schimbul posibilității de a-și cumpăra în tihnă lucrurile de care aveau nevoie.

Nimeni nu m-a percheziționat până la piele, deși mi s-a cerut să dovedesc că nu venisem doar pentru a căsca gura.

— Arată-ți discul Hanning sau banii, mi-a cerut un paznic înarmat când am ajuns la porțile masive.

Eram îngrozită c-o să-mi fure banii, dar i-am arătat bancnotele pe care intenționam să le cheltuiesc și el a aprobat din cap. Nu le-a atins. Eram, fără îndoială, urmăriți și înregistrați. Un magazin atât de obsedat de securitate n-ar fi dorit ca agenții săi de pază să le fure banii clienților.

— Cumpără-n pace, a rostit paznicul fără urmă de zâmbet.

Am cumpărat sare, un tub mic de miere și cele mai ieftine alimente deshidratate – ovăz, fructe, nuci, făină de fasole, linte și puțină carne uscată de vită – tot ce credeam că putem căra eu și Zahra. Am cumpărat mai multă apă și câteva articole mai speciale: pastile pentru dezinfectarea apei – pentru orice eventualitate – și loțiune antisolară, de care urma să avem nevoie până și eu și Zahra, ceva împotriva mușcăturilor de insecte și un unguent pe care tata îl folosea pentru durerile musculare. O să avem astfel de dureri din plin. Am mai cumpărat hârtie igienică, tampoane și balsam

de buze. Mi-am cumpărat un carnețel nou pentru însemnări, alte două pixuri și o rezervă costisitoare de muniție pentru pistol. M-am simțit mai bine după ce am intrat în posesia gloanțelor.

Am cumpărat trei saci de dormit ieftini și multifuncționali; erau deopotrivă mari și rezistenți, așternutul preferat al tuturor vagabonzilor mai înstăriți. Țara este plină de oameni care pot câștiga sau fura mâncare și apă, dar care nu-și permit să închirieze nici măcar un pat. Pot dormi pe stradă sau în barăci improvizate, însă preferă, dacă este posibil, să pună un sac de dormit între corpul lor și pământ. Sacii se pliau și slujeau ca ranițe în timpul zilei. Erau ușori și solizi și rezistau la uzură. Erau călduroși chiar dacă trebuia să dormi pe beton, dar în același timp subțiri – mai degrabă utili decât confortabili. Curtis și cu mine obișnuiam să facem dragoste pe un balot format din asemenea saci.

Am mai cumpărat trei jachete cu câteva măsuri mai mari, din același material sintetic subțire și poros ca sacii de dormit. Ele aveau să ne mențină căldura noaptea, pe măsură ce înaintam spre nord. Arătau ieftine și urâte, iar asta era bine. Puteau să nu fie furate.

Acela a însemnat sfârșitul banilor mei – cei pe care-i ținusem în ranița de urgență. Nu mă atinsesem de cei dezgropați de lângă lămâi. Îi împărțisem în două și-i pusesem în doi ciorapi ai lui tata, prinși cu ace de siguranță pe interiorul blugilor, invizibili și intangibili pentru hoții de buzunare.

Nu sunt mulți, totuși mai mulți decât am avut vreodată – mai mulți decât s-ar putea aștepta cineva să am. Îi fixasem acolo unde sunt acum, reînveliți în plastic și asigurați în ciorapi, sâmbătă noaptea, după ce terminasem de scris și tot nu izbutisem să mă opresc din a mă gândi, a-mi reaminti și a ști că nu exista nimic ce să pot face în privința trecutului.

Apoi am retrăit un fel de amintire tactilă a momentului când luasem pachetul cu bani și un pumn de țărână și îndesasem totul în raniță. Aveam un volum incredibil de energie nervoasă, care se cheltuia prin agitație. Mâinile îmi tremuraseră atât de rău, încât

abia putusem dibui banii – după pipăit, în beznă. Recursesem la un exercițiu de concentrare pentru a găsi banii, ciorapii și acele, pentru a împărți banii în două părți pe cât de egale reușeam fără să văd, pentru a-i vârî în ciorapi și a fixa ciorapii cu ace de siguranță. Îi verificasem a doua zi dimineață, când mă dusesem să urinez. Făcusem o treabă bună. Acele nu se vedeau deloc din exterior. Le prinsesem prin tighelurile de jos de la glezne. Nimic nu atârna, nu aveam nicio problemă.

Mi-am dus cumpărăturile afară, în fostul parter al unei parcări, transformată acum într-un soi de talcioc semiînchis. Multe dintre obiectele dezgropate din mormane de cenușă și gropi de gunoaie sfârșesc prin a fi vândute aici. Regula este că, dacă ai cumpărat ceva din magazin, poți să vinzi ceva de valoare similară la talcioc. Factura ta, codificată și datată, slujește drept autorizație de vânzător ambulant.

Talciocul era patrulat de agenți de pază, deși mai degrabă pentru a verifica autorizațiile decât pentru asigurarea ordinii și securității. Era totuși un loc mult mai sigur decât strada.

I-am găsit pe Harry și Zahra stând pe boccelele noastre. Harry aștepta să intre în magazin, iar Zahra își aștepta autorizația. Amândoi erau rezemați cu spatele de un perete al magazinului, mai departe de stradă și de aglomerația de cumpărători și vânzători. I-am întins Zahrei factura și am început să separ și să distribui cumpărăturile. Urma să plecăm imediat ce Harry și Zahra aveau să termine de cumpărat și de vândut.

Am mers până la Autostrada 118 și acolo am pornit spre vest. Urma să mergem pe ea până la Autostrada 23, iar pe 23 până la Autostrada interstatală 101. Aceasta avea să ne ducă în sus pe coastă, către statul Oregon. Am devenit parte dintr-un torent larg de oameni care mergea spre vest pe autostradă. Doar câțiva se împotriveau curentului și se îndreptau către est – acolo unde se aflau

munții și deșertul. Care era destinația celor care aleseseră vestul? Aveau de fapt o destinație anume sau fugeau pur și simplu de aici?

Am văzut puține camioane – majoritatea circulă în timpul nopții –, roiuri de biciclete și motociclete electrice și două automobile. Toate aveau loc destul ca să gonească pe lângă noi pe benzile exterioare. Suntem mai în siguranță dacă ne păstrăm pe benzile din stânga, departe de intrările și ieșirile de pe autostradă. În California este ilegal să umbli pe jos pe autostrăzi, însă legea este depășită de vremuri. Toți cei care merg pe jos vor ajunge în cele din urmă pe autostrăzi. Ele oferă legăturile cele mai directe între orașe și părți ale orașelor. Tata le folosea frecvent, mergând pe jos sau cu bicicleta. Unele prostituate și vânzători ambulanți de apă, hrană și alte necesități locuiesc în lungul autostrăzilor în barăci sau șoproane, ori sub cerul liber. Tot pe aici trăiesc cerșetori, hoți și ucigași.

Însă până azi eu n-am mai mers pe o autostradă. Experiența mi s-a părut fascinantă și, în același timp, înspăimântătoare. Din unele puncte de vedere, scena mi-a reamintit de un film vechi pe care l-am văzut demult, cu o stradă din China de la mijlocul secolului XX: pietoni, bicicliști, oameni care cărau, împingeau și trăgeau poveri de toate felurile. Totuși, mulțimea de pe autostrăzi era o masă eterogenă: albi și negri, asiatici și hispanici, familii întregi care se deplasau cu prunci în spinare sau cocoțați în vârful încărcăturilor din cărucioare, căruțe sau coșuri de biciclete, uneori alături de bătrâni sau handicapați. Alți bătrâni, bolnavi sau handicapați se târau fiecare cum putea, ajutându-se de toiege sau de tovarăși de drum mai întregi. Mulți erau înarmați cu diverse tipuri de cuțite, pe care le țineau în teci, cu puști și pistoale păstrate în tocuri, la vedere, bineînțeles. Polițiștii care treceau ocazional îi ignorau.

Copiii țipau, se jucau, se ghemuiau sau alergau; făceau practic de toate, mai puțin să mănânce. Aproape nimeni nu mânca în timpul mersului. Am zărit doi oameni bând din bidoane. Au luat

câte o gură de apă repede, pe furiș, ca și cum ar fi făcut ceva rușinos – sau chiar periculos.

O femeie din dreptul nostru s-a prăbușit. N-am receptat nicio senzație de durere din partea ei decât în clipa în care genunchii i s-au lovit de asfalt. Asta m-a făcut să mă împleticesc, dar fără să cad. Femeia a rămas câteva secunde locului, apoi s-a ridicat cu greu și a pornit mai departe, gârbovită sub povara unei boccele uriașe.

Aproape toți erau murdari. Sacii, boccelele și ranițele lor erau murdare. Duhneau. Iar noi, care dormiserăm pe beton, în cenușă și țărână nu ne spălaserăm de trei zile, eram ca ei. Doar sacii de dormit ne trădau fie ca nou-veniți pe autostradă, fie ca, cel puțin, posesori ai unor obiecte noi ce puteau fi furate. Trebuia să fi mânjit sacii înainte de plecare. O să-i murdărim diseară. O să am eu grijă.

Am văzut și câțiva tineri, subțiri și rapizi, unii jegoși, alții deloc murdari. Cum fusese Keith. Actualii Keith. Cei care mă nelinișteau cel mai mult nu prea aveau bagaje. Unii nu aveau chiar deloc bagaje, doar arme.

Erau prădători. Se uitau mult în jur, îi fixau cu privirea pe oameni, iar oamenii își fereau ochii. Și eu mi i-am ferit. Am fost mulțumită să văd că Harry și Zahra au procedat la fel. Nu aveam nevoie de necazuri. Dacă aveau să apară necazuri, speram că le vom putea elimina, ca apoi să ne continuăm drumul.

Pistolul era încărcat acum și-l purtam în toc, dar pe jumătate acoperit de cămașă. Harry își cumpărase un cuțit. Banii pe care-i înhățase când ieșise în goană din casa în flăcări nu fuseseră suficienți pentru a-și cumpăra o armă de foc. Eu aș fi putut cumpăra un al doilea pistol, însă ar fi înghițit o sumă prea mare din banii mei și ne aștepta un drum foarte lung.

Cu banii obținuți din vânzarea pantofilor, Zahra și-a cumpărat un cuțit și câteva obiecte personale. Am refuzat partea care mi se cuvenea din banii aceia. Avea și ea nevoie de câțiva dolari de cheltuială.

Speram ca ea și Harry să fie în stare să ucidă în ziua când va fi nevoie să-și folosească armele. În caz contrar, puteam fi nevoită s-o fac eu, pentru a scăpa de durere. Și ce aveau ei să creadă despre asta?

Merită să afle că sunt empatică. Ar trebui să știe, pentru propria lor siguranță. Dar n-am spus-o niciodată nimănui. Empatia este un secret rușinos, o slăbiciune. Cineva care știe ce sunt îmi poate face rău, mă poate trăda, mă poate scoate din luptă cu efort minim.

Nu le pot spune. Nu încă. Va trebui să le-o spun în curând, știu asta, dar nu încă. Noi trei suntem împreună, însă deocamdată nu suntem o echipă. Harry și cu mine n-o cunoaștem foarte bine pe Zahra, nici ea pe noi. Și niciunul dintre noi nu știe ce se va întâmpla când vom fi provocați. Este posibil ca o provocare rasistă să ne dezbine. Eu vreau să am încredere în ei. Îmi plac și... sunt tot ce mi-a rămas. Totuși, am nevoie de mai mult timp pentru a decide. Nu-i ușor să te pui în mâinile altora.

— Ești bine? m-a întrebat Zahra.

Am clătinat din cap că da.

— Acum arăți ca dracu'. Și-n majoritatea timpului ai un chip perfect inexpresiv.

— Mă gândeam, i-am răspuns. Trebuie să mă gândesc la foarte multe lucruri.

Oftatul ei a fost sonor, aproape ca un fluierat.

— Da, știu. Totuși, fii atentă împrejur. Dacă te pierzi prea mult în gânduri, o să scapi chestii din vedere. Pe autostrăzi sunt uciși tot timpul oameni.

16

Sămânța Pământului
Azvârlită pe un sol nou
Trebuie mai întâi să înțeleagă
Că nu știe nimic.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

LUNI, 2 AUGUST 2027
(continuare din însemnări extinse, 8 august)

Câteva dintre lucrurile pe care le-am învățat azi:

Mersul pe jos este dureros. Nu mersesem niciodată atât de mult încât să învăț asta, dar acum o știu. Nu-i vorba doar de bășici și de picioare obosite, deși toți suferim de pe urma lor. După un timp te dor toate. Cred că spinarea și umerii ar dori să mă părăsească în favoarea altui corp. Nimic nu alungă durerea, doar odihna. Deși am pornit târziu la drum, azi ne-am oprit de două ori ca să ne odihnim. Am ieșit de pe autostradă, în tufișurile de pe dealuri, ca să stăm jos, să bem apă și să mâncăm fructe deshidratate și alune. După aceea am pornit mai departe. Zilele sunt lungi în perioada asta a anului.

Dacă sugi toată ziua un sâmbure de prună sau de caisă, ți se reduce senzația de sete. Zahra ne-a învățat asta.

— Când eram mică, ne-a zis ea, uneori luam o pietricică în gură. Făceam orice pentru a mă simți mai bine. Este însă o amăgire. Dacă nu bei destulă apă, vei muri, indiferent cum te simți.

După prima oprire, toți trei am plecat sugând sâmburi de fructe și ne-am simțit mai bine. Am băut doar la popasurile făcute pe dealuri. Așa-i mai sigur.

De asemenea, popasurile reci sunt mai sigure decât focurile voioase de tabără. Totuși, în seara asta am curățat un petic de sol, am săpat puțin în coasta dealului și am aprins un foc mic în groapa aceea. Am gătit o parte din făina mea de ghindă, cu nuci și fructe. A fost minunat. În scurt timp o vom termina și va trebui să rezistăm cu fasole, crupe de porumb, fulgi de ovăz – alimente scumpe din magazine. Ghindele erau crescute acasă, dar „acasă" a dispărut.

Focurile sunt ilegale. Le poți zări licărind pe dealuri, dar sunt ilegale. Totul este atât de uscat, încât există mereu pericolul ca un foc să scape de sub control și să incendieze o comunitate. Și chiar se întâmplă asta. Însă oamenii care n-au case vor aprinde focuri. Le vor aprinde până și unii ca noi, care știu ce riscuri implică. Focurile oferă confort, mâncare caldă și o falsă impresie de securitate.

În timp ce mâncam și chiar după ce terminaserăm, au încercat să ni se alăture diverși indivizi. Majoritatea erau inofensivi și am scăpat ușor de ei. Trei au susținut că nu doresc decât să se încălzească. Soarele era încă roșu la orizont și nu era nici pe departe frig.

Trei femei au vrut să știe dacă doi armăsari ca Harry și mine ne mulțumeam cu singura femeie ce ne-nsoțea. Este posibil ca lor să le fi fost într-adevăr frig, judecând după cât de sumar erau îmbrăcate. Va fi destul de bizar pentru mine să pretind că sunt bărbat.

— Pot să-mi pun și eu un cartof la copt în jarul vostru? a întrebat un bătrân arătându-ne un cartof zbârcit.

I-am dat un vreasc aprins și l-am trimis la plimbare, dar ne-am uitat după el, fiindcă o ramură în flăcări poate reprezenta fie o armă, fie o distragere majoră dacă avea prieteni pitiți în preajmă. Este nebunește să trăiești așa, suspectându-i pe bătrânii neajutorați. Este demență. Aveam nevoie totuși de paranoia asta pentru a rămâne în viață. La naiba, Harry dorise să-l lase pe bătrân să stea cu noi! Zahra și cu mine a trebuit să ne unim eforturile pentru a-l anunța că așa ceva nu se va întâmpla. Harry și cu mine fuseserăm bine hrăniți și protejați pe toată durata vieții. Suntem puternici, sănătoși și mai bine educați decât majoritatea celor de vârsta

noastră. Însă aici, în afara zidurilor, suntem naivi. Noi vrem să avem încredere în oameni. Eu mă lupt împotriva acestui impuls, pe când Harry n-a învățat deocamdată cum s-o facă. Am discutat apoi despre asta, cu glasuri scăzute, aproape în șoaptă.

— Nimeni nu-i în siguranță, i-a spus Zahra. Nu contează cât de jalnic arată – îți pot fura tot ce ai. Țânci numai piele și os, cu ochi mari și rugători, îți vor șterpeli toți banii, apa și mâncarea! O știu, pentru că am făcut-o și eu. Poate că cei de la care am furat au murit, habar n-am. Eu însă n-am murit.

Harry și cu mine o priveam înmărmuriți, cu ochii căscați. Știam foarte puține despre viața pe care o dusese ea. Totuși, pentru mine, Harry era în momentul acela semnul nostru de întrebare cel mai periculos.

— Ești puternic și sigur pe tine, i-am zis. Crezi că te poți descurca singur și poate că așa-i. În același timp, ar fi bine să te gândești ce ar însemna aici o rană de cuțit sau un os rupt: invaliditate, moarte lentă cauzată de infecție sau foame, niciun fel de asistență medicală, nimic.

S-a uitat la mine de parcă nu era sigur că dorea să mă mai cunoască.

— Și atunci? a întrebat el. Cum procedăm? Toți sunt vinovați până la proba contrară? Vinovați pentru ce? Și cum își dovedesc ei nevinovăția?

— Mă doare-n cot dacă sunt sau nu nevinovați, a intervenit Zahra. Să-și vadă de treaba lor și să nu se bage peste mine.

— Harry, am spus eu, tu continui să gândești ca în cartier. Continui să gândești că o greșeală este atunci când taică-tău strigă la tine, sau când îți rupi un deget, sau îți ciobești un dinte. Aici comiți o greșeală – o singură greșeală – și poți să mori. Îl mai ții minte pe tipul de azi? Dacă pățim și noi la fel?

Văzuserăm cum fusese jefuit un bărbat – un tip durduliu de treizeci și cinci-patruzeci de ani care mergea singur și mânca alune dintr-o pungă de hârtie. Deloc inteligent. Un puști de

doisprezece-treisprezece ani i-a înșfăcat punga și a fugit. În timp ce victima era astfel distrasă, doi băieți mai mari i-au pus piedică, i-au tăiat curelele raniței, i-au smuls-o și au dispărut. Totul s-a petrecut atât de iute, încât nimeni n-ar fi putut interveni, chiar dacă ar fi vrut. Nimeni n-a încercat însă. Victima n-a fost rănită, cu excepția câtorva vânătăi și julituri – genul de chestii de care aveam parte zilnic în cartier. Dar proviziile i-au dispărut. Dacă bărbatul avea în apropiere o casă și alte provizii, avea să scape. În caz contrar, unicul lui mod de supraviețuire ar fi fost jefuirea altora – dacă o putea face.

— Mai ții minte? l-am întrebat pe Harry. Nu trebuie să facem rău nimănui decât dacă suntem provocați, dar nici nu trebuie să coborâm garda. Nu ne putem încrede în oameni.

Harry a clătinat din cap.

— Ce s-ar fi întâmplat dacă eu aș fi gândit așa atunci când l-am smuls pe violator de pe Zahra?

Mi-am stăpânit iritarea.

— Știi prea bine că nu vreau să spun că n-ar trebui să ne încredem ori să ne ajutăm unul pe celălalt. Noi ne cunoaștem și ne-am angajat să călătorim împreună.

— Nu sunt chiar atât de sigur că ne cunoaștem.

— Eu sunt sigură. Și nu ne putem permite refuzul tău. Tu însuți nu ți-l poți permite.

A tăcut, privindu-mă fix.

— Aici, în afara zidurilor, am continuat eu, ori te adaptezi la mediu, ori ești ucis. Este evident!

Acum se uita într-adevăr la mine ca la o străină. I-am susținut privirea, sperând că-l cunoșteam atât de bine cât credeam. Avea minte și era curajos, atât doar că nu dorea să se schimbe.

— Vrei să te desparți de noi? a întrebat Zahra. Vrei să-ți continui drumul fără noi?

Ochii lui s-au înmuiat când a privit-o.

— Nu, a răspuns. Bineînțeles că nu. Totuși, nu trebuie să ne transformăm în animale, pentru Dumnezeu!

— Într-un fel, trebuie s-o facem, am spus eu. Noi trei suntem o haită, iar cei din jur nu fac parte din haita noastră. Dacă suntem o haită bună și conlucrăm, avem o șansă. Poți să fii sigur că nu suntem singura haită de aici.

Harry s-a rezemat cu spatele de un bolovan și a rostit pe un ton uimit:

— Să știi că vorbești destul de macho ca să fii bărbat.

Am fost cât pe-aci să-l pocnesc. Poate că Zahra și cu mine ne-am descurca mai bine fără el. Dar nu, nu era adevărat. Numărul era important. Prietenia era importantă. O prezență masculină reală era importantă.

— Să nu mai spui asta vreodată, am șoptit apropiindu-mă de el. Să nu mai spui asta niciodată. Dealurile sunt pline de oameni și nu știi cine ascultă. Dacă mă deconspiri, te vei slăbi pe tine!

Asta l-a convins.

— Scuze, a zis el.

— Este rău aici, a spus Zahra, însă majoritatea oamenilor supraviețuiesc dacă au grijă. Oameni mai slabi ca noi supraviețuiesc – dacă au grijă.

Harry a surâs stins.

— Deja urăsc lumea asta, a comentat el.

— Nu-i chiar așa rea dacă rămânem uniți.

El s-a uitat de la Zahra la mine, după care înapoi la ea. I-a zâmbit și a aprobat din cap. Mi-am dat seama atunci că o plăcea, că-l atrăgea. Asta putea fi o problemă pentru Zahra mai târziu. Ea era o femeie frumoasă, pe când eu n-aveam să fiu niciodată frumoasă – ceea ce nu mă deranja. Băieții păruseră mereu să mă placă. Pe de altă parte, frumusețea Zahrei atrăgea atenția bărbaților. Dacă ea și Harry începeau o relație, Zahra putea sfârși prin a căra două sarcini grele spre nord.

Eram pierdută în gânduri despre ei doi când Zahra m-a împuns ușor cu vârful piciorului.

Se apropiaseră doi bărbați voinici, cu aspect dubios, și ne priveau; o priveau în mod special pe Zahra. M-am sculat și i-am simțit pe ceilalți sculându-se de asemenea, flancându-mă. Indivizii erau prea aproape de noi. În mod intenționat veniseră atât de aproape. În timp ce mă ridicam, am pus mâna pe pistol.

— Da? am întrebat. Vreți ceva?

— Nimic, a răspuns unul dintre ei zâmbindu-i Zahrei.

Amândoi aveau cuțite mari, în teci, pe care le atingeau cu vârfurile degetelor.

Eu am scos pistolul.

— Atunci e bine, am rostit.

Surâsurile le-au dispărut.

— Ce vrei să faci, să ne-mpuști fiindcă stăm aici? a întrebat vorbărețul.

Am ridicat piedica armei cu degetul mare. Aveam să-l împușc pe vorbăreț, liderul. Celălalt avea să fugă. Dorea deja să fugă. Se holba la pistol, cu gura deschisă. Până când urma să mă prăbușesc de durere, el avea să fie departe.

— Stai așa, nu vreau necazuri! a ridicat vorbărețul brațele, retrăgându-se. Ușurel, omule!

I-am lăsat să plece. Cred că ar fi fost mai bine dacă aș fi tras în ei. Mă tem de astfel de inși – caută scandal, caută victime. Se pare însă că nu pot împușca pe cineva doar pentru că mi-e teamă de el. În noaptea incendiului ucisesem un om și, după aceea, nu mă gândisem prea mult la întâmplare. Acum era totuși altceva. Era așa cum spusese Harry despre hoție. Auzisem „Să nu ucizi" toată viața, dar, când trebuie să ucizi, atunci ucizi. M-am întrebat ce-ar fi spus tata în privința asta. Pe de altă parte, el m-a învățat să trag cu arma.

— Ar fi bine să facem de planton la noapte, am propus.

M-am uitat la Harry și m-am bucurat să văd că arăta așa cum părusem eu probabil cu o clipă în urmă: furios și îngrijorat.

— Vom trece pistolul meu și ceasul tău din mână în mână, fiecare va sta de veghe câte trei ore.

— Ai fi făcut-o, nu-i așa? a întrebat el pe un ton cât se poate de serios.

Am încuviințat din cap.

— Tu n-ai fi făcut-o?

— Ba da. N-aș fi vrut s-o fac, însă tipii ăia erau puși pe distracție. Ideea lor de distracție, oricum.

A privit spre Zahra. Harry smulsese un violator de pe ea și fusese bătut pentru asta. Poate că amenințarea evidentă la adresa ei avea să-l țină alert. Ne era de folos orice îl putea ține alert.

M-am uitat la Zahra și am rostit pe același ton scăzut:

— Tu n-ai venit niciodată cu noi la antrenamentele de tragere la țintă, așa că trebuie să te-ntreb. Știi să folosești un pistol?

— Da, a zis ea. Richard i-a lăsat pe copiii lui mai mari să se ducă, însă nu și pe mine. Dar înainte să mă cumpere eram o țintașă bună.

Din nou trecutul ei, străin nouă. Pentru o clipă, m-a distras de la grija curentă. Doream s-o întreb care era prețul unui om în prezent. Iar Zahra fusese vândută de propria ei mamă unui bărbat care era pur și simplu un străin. Putea să fi fost un maniac, un monstru. Iar tata își făcuse griji despre sclavia viitoare sau despre sclavia datoriilor. Oare el știa? Nu cred că știa.

— Ai mai folosit un pistol ca ăsta? am întrebat.

Am coborât piedica și i l-am întins.

— Da, ce dracu'! a spus ea examinându-l. Îmi place. E greu, dar dacă împuști pe cineva cu el, l-ai doborât.

A scos încărcătorul, l-a verificat, l-a introdus înapoi, l-a pocnit cu podul palmei și mi l-a restituit.

— Îmi pare rău că nu m-am antrenat cu voi, a comentat ea. Mi-am dorit-o mereu.

Pe neașteptate, am simțit un fior de melancolie după cartierul incendiat. A fost o durere aproape fizică. Îmi dorisem cu disperare să plec, însă mă așteptasem ca el să fie tot acolo – schimbat, dar intact. Acum, când nu mai exista, uneori nu-mi puteam imagina cum voi supraviețui fără el.

— Culcați-vă, le-am spus. Eu sunt prea surescitată ca să pot adormi. Fac primul schimb de planton.

— Mai întâi ar trebui să adunăm niște lemne pentru foc, a zis Harry. Arde tot mai slab.

— Lasă-l să se stingă, am răspuns. Este ca un reflector asupra noastră și din cauza lui nu mai vedem în beznă. Alții ne pot vedea cu mult înainte să-i fi zărit noi.

— Și să stăm în întuneric, a mai zis el.

Nu era un protest, ci, în cel mai rău caz, un acord exprimat cu jumătate de gură.

— Fac eu al doilea schimb, a anunțat după aceea.

Apoi s-a întins pe spate, și-a tras în sus sacul de dormit și și-a aranjat restul obiectelor pentru a-i sluji ca pernă. După care și-a amintit de ceas, și l-a scos de pe mână și mi l-a întins zicând:

— Este cadou de la mama.

— Știi c-o să am grijă de el, l-am asigurat.

A clătinat din cap.

— Așa să faci.

După aceea a închis ochii.

Mi-am pus ceasul la mână și am tras elasticul mânecii peste el pentru ca strălucirea cadranului să nu fie vizibilă accidental. Și m-am așezat cu spatele la deal ca să fac câteva însemnări scurte. Atâta vreme cât mai beneficiam de ceva lumină naturală, puteam să scriu și, simultan, să veghez.

Zahra m-a privit o vreme, apoi și-a pus mâna pe brațul meu.

— Învață-mă și pe mine, mi-a șoptit.

M-am uitat la ea fără să înțeleg.

— Învață-mă să scriu și să citesc.

Am fost surprinsă, deși n-ar fi trebuit. Într-o viață precum cea dusă de ea nu existaseră nici bani, nici timp pentru școală. Iar după ce o cumpărase Richard Moss, celelalte neveste geloase n-ar fi învățat-o.

— Trebuia să fi venit la noi, în cartier, i-am spus. Ți-am fi oferit niște lecții speciale.

— Richard n-a vrut să mă lase. Zicea că știu suficiente cât să fiu pe măsura lui.

Am oftat.

— O să te-nvăț. Dacă vrei, putem începe mâine dimineață.

— Bine.

Mi-a aruncat un surâs ciudat și a început să-și ordoneze sacul și puținele lucrușoare pe care și le strânsese în fața de pernă recuperată din rămășițele casei mele. S-a întins în sac, s-a întors pe o parte și s-a uitat la mine.

— Nu credeam c-o să-mi placă de tine, mi-a mărturisit. Fata predicatorului, prezentă peste tot, predând la școală, spunându-le tuturor ce să facă, băgându-și peste tot nasul afurisit. Dar nu ești deloc rea.

Am trecut de la surprindere la amuzament.

— Nici tu nu ești deloc rea, am recunoscut.

— Deci nu-ți plăcea de mine?

Venise rândul ei să fie surprinsă.

— Erai cea mai frumoasă femeie din cartier. Nu, nu eram înnebunită după tine. Și mai ții minte acum vreo doi ani, când te-ai străduit din răsputeri să mă faci să vomit în timp ce învățam să jupoi și să curăț iepuri?

— De ce ai fi vrut să-nveți așa ceva? a zis ea. Sânge, mațe, viermi... Mi-am spus: uite-o din nou, iar își bagă nasu' unde nu-i fierbe oala. Ei bine, ia s-o învăț minte!

— Voiam să știu dacă pot să mă ocup de un animal mort, să-l jupoi, să-l măcelăresc, să-i tratez pielea pentru tăbăcire. Voiam să

știu cum se procedează și dacă pot s-o fac fără să mi se-ntoarcă stomacul pe dos.

— De ce?

— Pentru că m-am gândit că într-o bună zi aş putea fi nevoită să fac toate operațiunile alea. Din același motiv pentru care mi-am pregătit o raniță pentru urgență și am ținut-o la îndemână, s-o pot înhăța din fugă.

— Să știi că m-am întrebat în privința asta... Cum de aveai toate lucrurile alea de acasă, vreau să zic. La început m-am gândit că poate le-ai strâns când te-ai întors în cartier. Dar n-a fost așa, ci erai pregătită pentru toată nenorocirea. I-ai prevăzut sosirea.

— Nu, am clătinat din cap, reamintindu-mi. Nimeni nu putea fi pregătit pentru așa ceva. Totuși... M-am gândit că ceva se va-ntâmpla într-o bună zi. N-am știut cât de rău va fi sau când se va-ntâmpla. Însă totul mergea din rău în mai rău: clima, economia, crimele, drogurile... Știi și tu. Știam că n-o să fim lăsați în pace, să trăim liniștiți înapoia zidurilor noastre, părând curați, grași și bogați pentru cei din exterior, care erau flămânzi, însetați, șomeri, vagabonzi și murdari.

Zahra și-a schimbat din nou poziția, întorcându-se pe spate şi privind stelele.

— Trebuia să fi observat și eu unele dintre lucrurile alea, a rostit după un timp. Dar nu le-am observat. Zidurile alea mari... Și toți aveau arme. În fiecare noapte patrulau gardieni. Am crezut... Am crezut că eram mult mai puternici.

Am lăsat din mână carnetul și pixul, m-am așezat pe sacul meu de dormit și mi-am sprijinit în spate propria boccea încropită din fața de pernă. Era neregulată și inconfortabilă, însă doream să fie inconfortabilă. Eram obosită. Mă durea tot corpul. Dacă aș fi beneficiat de cel mai mic confort, aș fi adormit.

Soarele apusese, iar focul nostru se stinsese, cu excepția câtorva tăciuni. Am scos pistolul și l-am ținut în poală. Dacă urma să am

nevoie de el, trebuia să-l pot folosi rapid. Nu eram îndeajuns de puternici pentru a supraviețui încetinelii sau unor greșeli stupide.

Am rămas locului vreme de trei ore obositoare și terifiante. Nu mi s-a întâmplat nimic, dar am văzut și auzit de toate. Oameni se mișcau pe dealuri, conturându-se uneori pe cer, când mergeau sau alergau pe culmi. Am văzut și grupuri, și indivizi solitari. În două rânduri am văzut câini; în depărtare, totuși îngrijorători. Am auzit multe focuri de armă – împușcături individuale și rafale scurte de foc automat. Acestea din urmă și câinii m-au neliniștit, m-au speriat. Un pistol n-ar fi reprezentat niciun fel de protecție înaintea unei arme automate. Iar câinii puteau să nu știe destule ca să se teamă de arme. Oare o haită ar mai fi atacat dacă aș fi împușcat doi sau trei dintre membrii ei? Am stat nemișcată, scăldată în transpirație rece, tânjind după ziduri – sau măcar după alte două încărcătoare pentru pistol.

Era aproape miezul nopții când l-am trezit pe Harry. I-am înmânat ceasul și pistolul, după care i-am creat o stare cât mai accentuată de disconfort avertizându-l în privința câinilor, focurilor de armă și numeroșilor indivizi care rătăceau în jurul nostru prin noapte. Când m-am întins, părea destul de treaz și de alert.

Am adormit instantaneu. Vlăguită și străbătută de dureri, am găsit solul dur la fel de primitor ca patul meu de acasă.

M-a deșteptat un strigăt. Apoi am auzit împușcături – câteva focuri izolate, bubuitoare și foarte aproape. Harry?

Ceva a căzut peste mine înainte să fi putut ieși din sacul de dormit – ceva mare și greu. Mi s-a tăiat răsuflarea. M-a zbătut să-l împing într-o parte, știind că era un trup omenesc, mort sau fără cunoștință. Când l-am împins, i-am atins părul lung și tuleiele dese ale bărbii și am înțeles că nu era Harry, ci un alt bărbat. Un străin.

Am auzit forfotă și zgomote în imediata apropiere. Icnete și sunete înfundate de lovituri. O bătaie. Îi puteam zări pe întuneric – două corpuri care se încleștaseră pe sol. Cel prins dedesubt era Harry.

Se lupta cu cineva pentru pistol. Și pierdea. Țeava se îndrepta tot mai mult spre el.

Asta nu se putea întâmpla! Nu puteam pierde nici pistolul, nici pe Harry. Am luat un pietroi de granit din vatra focului nostru, am strâns din dinți și am izbit cu toată puterea în ceafa intrusului. Și în clipa următoare m-am năruit.

N-a fost durerea cea mai groaznică pe care o împărtășisem vreodată, dar pe-aproape. Devenisem inutilă după ce aplicasem acea unică lovitură. Cred că mi-am pierdut cunoștința pentru o vreme.

Apoi Zahra a apărut de undeva, pipăindu-mă, încercând să mă caute de răni. N-avea să găsească niciuna, desigur.

M-am ridicat în capul oaselor, i-am îndepărtat mâinile și atunci l-am văzut și pe Harry lângă ea.

— Sunt morți? am întrebat.

— Nu contează, a răspuns el. Tu ești bine?

M-am sculat, clătinându-mă după șocul rezidual al loviturii. Mă simțeam amețită, mă durea capul și-mi venea să vomit. Cu câteva zile în urmă, Harry mă făcuse să mă simt în același fel și amândoi ne reveniserăm. Asta însemna că bărbatul pe care-l lovisem își va reveni?

M-am apropiat de el. Era în viață, își pierduse cunoștința și, în starea aceea, nu simțea nicio durere. Îmi simțeam acum propria reacție față de lovitura pe care o aplicasem.

— Celălalt este mort, a zis Harry. Ăsta... Păi, i-ai zdrobit complet ceafa. Nu știu de ce mai trăiește.

— Oh, nu! Fir-ar al dracului, am murmurat, apoi i-am spus lui Harry: Dă-mi pistolul.

— De ce? a întrebat el.

Degetele mele găsiseră țeasta spartă și însângerată a străinului, țesut moale și spongios la o palmă deasupra gâtului. Harry avea dreptate. Trebuia să fi murit deja.

— Dă-mi pistolul, am repetat și am întins palma mânjită de sânge. Sau vrei s-o faci chiar tu.

— Nu-l poți împușca. Nu poți să...

— Sper să-ți găsești curajul să mă-mpuști dacă o s-ajung vreodată în halul ăsta, sub cerul liber, fără nicio posibilitate de asistență medicală. Ori îl împușcăm, ori îl lăsăm baltă aici. În cât timp crezi că va muri?

— Poate că nu va muri.

M-am dus la ranița mea, străduindu-mă să nu vomit. Am tras-o de lângă bărbatul mort, am bâjbâit prin ea și mi-am găsit briceagul. Era un cuțit bun, ascuțit și puternic. L-am deschis și am retezat beregata bărbatului inconștient.

Nu m-am simțit în siguranță decât după ce s-a oprit jetul de sânge. Inima îi pompase viața, scurgând-o pe pământ. Nu-și putea recăpăta cunoștința ca să mă implice în agonia lui.

Dar, bineînțeles, eram departe de a fi în siguranță. Poate că acum ultimii doi oameni din fosta mea viață aveau să mă părăsească. Îi șocasem și-i oripilasem. Nu i-aș fi învinovățit dacă m-ar fi părăsit.

— Percheziționați corpurile, le-am spus. Luați tot ce au, după care o să-i ducem în stejărișul de mai jos, unde am strâns lemnele.

Eu l-am percheziționat pe acela pe care-l omorâsem, am găsit ceva bani, puțini, în buzunarul de la pantaloni și mai mulți în ciorapul drept. Chibrituri, o pungă cu migdale, un pachet cu carne uscată de vită și o pungă cu pastile purpurii mici și rotunde. N-am găsit nici cuțit, nici altă armă. Așadar, nu erau cei doi care ne abordaseră mai devreme în decursul serii. De altfel, nici nu crezusem asta. Niciunul dintre aceia nu avea părul lung, ca ambii morți.

Am pus pastilele înapoi în buzunarul unde le găsisem. Restul lucrurilor le-am păstrat. Banii aveau să ne ajute. Mâncarea putea sau nu să fie comestibilă. Aveam să decid asta când o puteam vedea la lumină.

M-am uitat să văd ce făceau ceilalți și am fost ușurată să-i văd percheziționând celălalt cadavru. Harry îl întorcea de pe o parte pe alta, în timp ce Zahra îi scotocea hainele, încălțămintea, ciorapii și

părul. Era încă și mai meticuloasă decât mine. A scos fără mofturi hainele bărbatului și le-a cercetat buzunarele unsuroase, tivurile și cusăturile. Am avut impresia că mai făcuse asta și înainte.

— Bani, mâncare și-un cuțit, a șoptit ea în cele din urmă.

— Celălalt nu avea cuțit, am zis și m-am ghemuit lângă ei. Harry, ce...?

— Ba avea, a șoptit Harry. L-a scos când le-am strigat să se oprească. Probabil că a căzut pe jos, pe undeva. Haide să-i ducem în stejăriș.

— O vom face noi doi, am zis. Dă-i Zahrei pistolul, să ne păzească.

Am fost mulțumită să-l văd înmânându-i pistolul fără să protesteze. Nu avusese nicio intenție de a mi-l da atunci când îl cerusem, dar atunci fusese altceva.

Am dus leșurile în stejăriș și le-am rostogolit, ascunzându-le. După aceea am răscolit pământ peste tot sângele pe care-l puteam vedea și peste urina slobozită de unul dintre bărbați.

Însă nu era suficient. De comun acord, am mutat tabăra. Asta n-a însemnat altceva decât să ne luăm boccelele și sacii de dormit și să le ducem peste următoarea coamă și în afara razei vizuale a locului unde fuseserăm.

Dacă făceai popas pe un deal între oricare două coame scunde ca niște nervuri, atât de numeroase aici, aproape că te puteai bucura de intimitatea unei încăperi cu trei pereți, uriașă și fără tavan. Erai vulnerabil la un atac de pe vârful dealului sau al coamelor, însă, dacă poposeai chiar pe coamă, ai fi fost observat de mai mulți. Am ales un loc între două coame, ne-am instalat și am rămas tăcuți o vreme. M-am simțit ostracizată. Știam că trebuie să vorbesc și mă temeam că nimic din ceea ce puteam spune nu va fi de ajutor. Mă puteau părăsi. Dezgustați, neîncrezători, temători, puteau să decidă că nu mai vor să călătorească alături de mine. Mai bine să încerc să le-o iau înainte.

— O să vă povestesc ceva despre mine, le-am spus. Nu știu dacă o să vă ajute să mă înțelegeți, totuși trebuie să vă spun. Aveți dreptul să știți.

Și, în șoaptă, le-am povestit despre mama mea – mama biologică – și despre empatia mea.

Când am terminat, a urmat o nouă tăcere prelungă. Apoi Zahra a rupt liniștea și am fost atât de surprinsă de sunetul glasului ei slab, încât am tresărit.

— Deci când l-ai lovit pe omul ăla, a zis ea, a fost ca și cum te-ai fi lovit chiar pe tine.

— Nu. Eu nu capăt nicio rană, simt numai durerea.

— Dar ai simțit ca și cum te-ai fi lovit?

Am încuviințat din cap.

— Cam așa ceva. Când eram mică, sângeram în același timp cu aceia pe care-i răneam sau numai dacă îi vedeam răniți. De câțiva ani am scăpat de asta.

— Dar dacă ei sunt fără cunoștință sau morți, nu simți nimic.

— Exact.

— Atunci de ce l-ai omorât pe bărbatul ăla?

— L-am omorât fiindcă era o amenințare pentru noi. În special pentru mine, dar și pentru voi. Ce puteam face cu el? Să-l abandonăm muștelor, furnicilor și câinilor? Poate că tu ai fi fost de acord cu asta, dar Harry? Am fi putut rămâne alături de el? Pentru cât timp? În ce scop? Sau am fi îndrăznit să căutăm un polițist și să-ncercăm să raportăm că am văzut un bărbat rănit, dar scoțându-ne pe noi din poveste? Polițiștii nu sunt oameni de încredere. Cred că ar fi dorit să ne verifice, ne-ar fi reținut pentru o vreme, poate chiar ne-ar fi acuzat că l-am atacat pe individ și că i-am ucis prietenul.

M-am întors către Harry, care nu scotea niciun cuvânt.

— Ia spune, tu ce ai fi făcut?

— Nu știu, a răspuns el cu glas aspru, în care se simțea dezaprobarea. Știu doar că n-aș fi făcut ce ai făcut tu.

— Nici nu ți-aș fi cerut-o, am replicat. Nu ți-am cerut-o. Dar trebuie să știi c-o voi face din nou. Pot fi nevoită s-o fac din nou. De aceea vă spun toate astea.

M-am uitat la Zahra și am continuat:

— Îmi pare rău că nu v-am spus mai devreme. Știu că ar fi trebuit s-o fi făcut, dar îmi este... greu să vorbesc despre asta. Foarte greu. Până acum n-am mai spus nimănui. Acum..., am tras aer adânc în piept. Acum decizia vă aparține.

— Ce vrei să zici? a întrebat Harry.

L-am studiat, dorind să-i pot vedea expresia îndeajuns de bine pentru ca să știu dacă aceea fusese o întrebare serioasă. N-am crezut că fusese. Am decis să-l ignor.

— Așadar, ce credeți? am întrebat, uitându-mă la Zahra.

Niciunul dintre ei n-a spus nimic o vreme. Apoi a început Zahra, povestind lucruri teribile cu vocea ei dulce. După un moment, n-am mai fost sigură că vorbea cu noi.

— Și mama lua droguri, a zis ea. Ce dracu', acolo unde m-am născut eu toate mamele luau droguri – și se prostituau ca să poată cumpăra drogurile. Și nășteau copii întruna, pe care-i aruncau ca pe-un gunoi când mureau. Iar majoritatea pruncilor mureau într-adevăr din cauza drogurilor sau accidentelor sau pentru că fuseseră lăsați singuri atâta timp... Sau din cauza bolilor. Întotdeauna se îmbolnăveau. Unii se nășteau bolnavi. Aveau bube pe tot corpul sau chestii mari peste ochi – tumori, ceva de felul ăsta. Ori nu aveau picioare, sau nu puteau respira bine, ori aveau crize de epilepsie... Tot felul de chestii. Iar unii dintre aceia care supraviețuiau erau complet idioți. Nu puteau gândi, nu puteau învăța, ci doar trăiau ca niște legume vreo nouă-zece ani și urinau pe ei, se legănau înainte și înapoi și le curgeau balele. Sunt mulți dintr-ăștia.

M-a prins de mână și mi-a ținut-o strâns.

— Nu-i nimic în neregulă în tine, Lauren – nimic de care să-ți faci griji. Mizeria aia de Paracetco era lapte pentru bebeluși.

Oare de ce nu apucasem s-o cunosc mai bine pe femeia asta când eram în cartier? Am strâns-o în brațe. Ea a părut surprinsă, apoi m-a îmbrățișat și ea.

Amândouă ne-am uitat la Harry.

El stătea nemișcat, lângă noi, totuși departe de noi – de mine.

— Ce ai fi făcut, m-a întrebat el, dacă individul ăla ar fi avut doar un braț sau un picior rupt?

Am oftat, gândindu-mă la durere. Știam deja mai multe decât aș fi dorit despre cum se simt fracturile.

— Cred că l-aș fi lăsat să se ducă, am răspuns, și sunt sigură că după aceea aș fi regretat. Ar fi trecut mult timp înainte să-ncetez să privesc mereu peste umăr.

— Nu l-ai fi omorât ca să scapi de durere?

— Cât timp am trăit în cartier, n-am omorât pe nimeni ca să scap de durere.

— Dar un străin…

— Am spus ce aș fi făcut.

— Dar dacă mi-aș fi rupt eu brațul?

— Atunci probabil că nu ți-aș fi fost de mare ajutor. La urma urmei, aș fi avut probleme cu propriul meu braț. Însă laolaltă am fi avut două brațe întregi.

Am oftat.

— Noi doi am crescut împreună, Harry. Mă cunoști. Știi ce fel de persoană sunt. Este posibil să te dezamăgesc, dar, atât cât o să-mi stea în putere, n-o să te trădez.

— Credeam că te cunosc.

I-am prins mâinile și m-am uitat la degetele lor mari, boante și albe. Știam că au multă forță în ele, totuși nu-l văzusem niciodată pe Harry utilizându-și forța pentru a intimida pe cineva. Era un tip de ispravă.

— Nimeni nu este așa cum credem că este, i-am spus. Dacă am fi telepați, lucrurile ar sta altfel. Însă tu ai avut încredere în

mine până acum – și eu am avut încredere în tine. Tocmai mi-am pus viața în mâinile tale. Ce vei face?

Avea să mă abandoneze acum „infirmității" mele – pentru ca nu cumva să-l abandonez eu pe viitor din cauza unui posibil braț fracturat? Și m-am gândit: Harry, îți spun ca de la un prim-născut la altul, oare ăsta ar fi un comportament responsabil?

El și-a retras mâinile.

— Am știut dintotdeauna că ești o jigodie manipulatoare.

Zahra și-a înăbușit un chicotit. Am fost surprinsă. Nu-l mai auzisem niciodată vorbind vulgar. Acum mi se părea o exprimare a frustrării. Harry nu avea să plece. Era o ultimă bucățică din ce-a fost „acasă" la care încă nu trebuia să renunț. Ce simțea Harry în privința asta? Era furios pe mine, fiindcă aproape că destrămasem grupul? Bănuiesc că avea motive să se simtă furios.

— Nu-nțeleg cum ai putut să fii tot timpul în felul ăsta, a rostit el. Cum ți-ai putut ascunde empatia de toți?

— Tata m-a învățat cum s-o ascund, i-am răspuns. Și-a avut dreptate. În lumea asta nu mai e loc pentru oameni izolați, speriați, sensibili. Așa aș ajuns dacă toți aflau cum eram – toți ceilalți copii, de pildă. Copiii mici sunt răutăcioși, n-ai observat?

— Însă frații tăi trebuie să fi știut.

— Tata le-a băgat frica în oase în privința asta. O putea face. Din câte știu, ei n-au spus niciodată, nimănui. Keith se mai „distra" uneori pe seama mea.

— Așadar... te-ai prefăcut față de toți. Ești o actriță al naibii de bună.

— *A trebuit* să-nvăț să mă prefac că sunt normală. Tata a încercat întruna să mă convingă că sunt normală. Greșea în privința asta, totuși mă bucur că m-a învățat în felul cum a făcut-o.

— Poate că ești normală. Vreau să zic, dacă durerea nu-i reală, atunci poate că...

— Poate că împărtășirea nu există decât în mintea mea? Bineînțeles că așa-i! Dar nu pot să scap de ea. Crede-mă, mi-ar plăcea.

A urmat o tăcere prelungă. Apoi el a întrebat:

— Ce scrii în caietul tău în fiecare seară?

Interesantă schimbare de subiect.

— Ce gândesc, am răspuns. Evenimentele de peste zi. Ce simt.

— Chestii pe care nu le poți spune? a mai vrut el să știe. Chestii care sunt importante pentru tine?

— Da.

— Atunci lasă-mă să citesc și eu din caiet. Lasă-mă să aflu ceva din ceea ce ascunzi. Simt ca și cum... ca și cum ai fi o minciună. Nu te cunosc. Arată-mi ceva din tine care-i real.

Ce mai rugăminte! Sau era o somație? Eram în stare să-l plătesc ca să citească și să asimileze anumite porții de Sămânța Pământului din jurnalul meu. Dar trebuia expus treptat la ele. Dacă citea ceea ce nu trebuia, era posibil ca distanța dintre noi să crească.

— Îmi ceri să-mi asum niște riscuri, Harry... Totuși sunt de acord, o să-ți arăt câte ceva din ce am scris. Vreau să fac asta. Va fi alt lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată. Dar te rog să citești cu glas tare ce-ți voi arăta, ca să poată auzi și Zahra. De îndată ce se va lumina, o să-ți arăt.

Când s-a luminat, i-am arătat asta:

> Tot ce atingi
> Schimbi.
>
> Tot ce Schimbi
> Te Schimbă.
>
> Unicul adevăr etern
> Este Schimbarea.
>
> Dumnezeu
> Este Schimbare.

Anul trecut am ales aceste rânduri pentru prima pagină din prima carte a *Seminței Pământului: Cărțile viilor.* Rândurile astea spun totul. Totul!

Și când mă gândesc că el cerut-o...

Trebuie să fiu atentă.

17

Îmbrățișați diversitatea.
Uniți-vă –
Altfel veți fi dezbinați,
jefuiți,
stăpâniți,
uciși
De aceia care vă consideră pradă.
Îmbrățișați diversitatea
Sau veți fi distruși.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

MARȚI, 3 AUGUST 2027
(din însemnări extinse, 8 august)

Pe dealurile de la est de noi este un incendiu mare. L-am văzut începând sub forma unei coloane subțiri și întunecate de fum, ridicându-se pe cerul altfel senin. Acum coloana aceea este masivă – a cuprins o coastă sau două de deal? Câteva clădiri? Mai multe case? Din nou cartierul nostru?

Ne-am tot uitat la incendiu, apoi ne-am ferit ochii. Alți oameni care mor, care-și pierd familiile, casele... Chiar și după ce l-am depășit, tot am privit în urmă.

Oare tot cei cu fețele vopsite fuseseră incendiatorii? Zahra a plâns în timp ce mergea, blestemând cu glas atât de scăzut, încât puteam auzi doar câteva dintre cuvintele-i aspre.

Ceva mai devreme în cursul zilei de azi am ieșit de pe Autostrada 118 ca să căutăm Autostrada 23 și să pornim pe ea. Acum suntem pe 23, cu vegetație sălbatică și carbonizată pe o parte și cartiere pe partea cealaltă. Nu mai putem vedea incendiul. Am

trecut de el, ne-am îndepărtat mult, am pus multe dealuri între noi, pe măsură ce ne îndreptăm spre sud, spre coastă. Dar vedem încă fumul. Nu ne-am oprit să înnoptăm decât după ce s-a făcut aproape întuneric și eram obosiți și flămânzi.

Am poposit departe de autostradă, pe partea cu vegetație, ascunși vederii, dar suficient de aproape de ea pentru a auzi pașii oamenilor. Cred că-i un zgomot pe care-l vom auzi pe toată durata călătoriei noastre, indiferent dacă ne vom opri în California de Nord sau vom trece mai departe, către Canada. Foarte mulți oameni merg plini de speranțe spre nord, unde încă plouă în fiecare an și unde cei fără educație pot încă să-și găsească o slujbă plătită cu bani, nu cu fasole, apă, cartofi și, poate, o podea pe care să doarmă.

Însă incendiul ne atrage toată atenția. Poate că a fost declanșat accidental. Poate că nu. Indiferent cum s-a întâmplat, niște oameni pierd ceva ce poate că nu vor reuși niciodată să înlocuiască. Chiar dacă au supraviețuit, asigurările nu au mare valoare în ziua de azi.

Oamenii de pe autostradă, umbre în beznă, au început să inverseze direcția fluxului, să se îndrepte către nord, căutând drumuri spre incendiu. Este preferabil să te numeri printre primii scormonitori.

— N-ar trebui să mergem și noi? a întrebat Zahra în timp ce molfăia carne uscată de vită.

În seara asta n-am mai aprins focul. Mai bine să dispărem în întuneric și să evităm musafirii. Ne-am instalat cu spatele la un hățiș de tufe și copaci și speram să nu avem necazuri.

— Adică să ne-ntoarcem și să-i jefuim pe oamenii aceia? a întrebat Harry.

— Nu, ci doar să căutăm prin ruine. Să luăm ceea ce nu le mai trebuie. Dacă ești mort, nu-ți mai trebuie mare lucru.

— Ar trebui să stăm aici și să ne odihnim, am zis eu. Suntem obosiți și va trece mult până când locul incendiului se va răci suficient încât să îngăduie scormonirea. Și, oricum, este prea departe.

Zahra a oftat.

— Așa-i.

— Și nici n-avem timp să facem așa ceva, a completat Harry.

Zahra a ridicat din umeri.

— Orice flecușteț poate fi de folos.

— Mai devreme plângeai pentru incendiul ăla.

— Nu, a protestat Zahra strângându-și genunchii la piept. Nu plângeam pentru incendiul ăla. Plângeam pentru incendiul nostru și pentru Bibi a mea și mă gândeam cât de mult îi urăsc pe cei care pun focurile astea. Aș vrea să ardă toți. Aș vrea să-i pot arde eu însămi. Aș vrea să-i pot lua și arunca-n foc... așa cum au făcut ei cu Bibi.

A început să plângă din nou, iar Harry a luat-o în brațe, cerându-și iertare și, cred, vărsând el însuși câteva lacrimi.

Așa explodează durerea. Ceva ne reamintește de trecut, de casă, de o persoană, și atunci ne amintim că toate au dispărut. Persoana respectivă este moartă sau probabil moartă. Tot ceea ce am cunoscut și am prețuit a dispărut. Totul, mai puțin noi trei. Și cât de bine ne descurcam noi?

— Cred că ar trebui să ne mutăm, a spus Harry ceva mai târziu.

Continua să stea lângă Zahra, cuprinzându-i umerii cu brațul, iar ea părea să aprecieze acel contact.

— De ce? a întrebat Zahra.

— Vreau să fiu mai sus, mai aproape de nivelul autostrăzii sau deasupra ei. Vreau să pot vedea incendiul dacă va trece peste autostradă și se va-ntinde spre noi. Vreau să-l văd înainte s-ajungă prea aproape. Focul înaintează iute.

Am oftat.

— Ai dreptate, am încuviințat, dar este riscant să ne mișcăm acum, prin beznă. Am putea să pierdem locul ăsta și să nu găsim nimic mai bun.

— Așteptați aici, a zis el, apoi s-a ridicat și s-a îndepărtat în întuneric.

Pistolul era la mine, așa încât am sperat că-și ține cuțitul la îndemână – și că nu va avea nevoie de el. Continua să fie afectat de cele întâmplate în noaptea trecută. Ucisese un om. Asta îl tulbura. Eu ucisesem un om cu mai mult sânge rece, în opinia lui, și nu mă tulburase. Însă „sângele meu rece" îl îngrijora pe Harry. El nu era un empatic. Nu înțelegea că pentru mine durerea înseamnă răul, pe când moartea era sfârșitul durerii. Niciun verset biblic nu avea să schimbe asta în ceea ce mă privește. El nu înțelege empatia. Și cum s-o înțeleagă? Majoritatea oamenilor știu prea puține sau nimic despre ea.

Pe de altă parte, versurile mele din Sămânța Pământului îl surprinseseră și, cred, îl încântaseră într-o oarecare măsură. Nu eram sigură dacă savurase stilul sau ideea, dar îi plăcea să aibă ceva ce să citească și despre care să discute.

— Poezie? a zis el azi-dimineață când a răsfoit paginile pe care i le arătasem din carnetul meu cu Sămânța Pământului. N-am știut că-ți place poezia.

— Mare parte din ce scrie aici nu-i foarte poetic, i-am răspuns. Însă reprezintă ceea ce cred eu și m-am exprimat cât am putut mai bine.

I-am arătat cu totul patru versuri – moderate și scurte, care l-ar fi putut prinde fără să-și fi dat seama și care i-ar fi putut rămâne inconștient în memorie. Așa se întâmplase și în cazul meu cu fragmente din Biblie, pe care nu le-am uitat nici după ce am încetat să mai cred.

I-am dat lui Harry – și, prin intermediul lui, și Zahrei – idei pe care doream să le păstreze. Totuși, nu-l puteam împiedica să păstreze și alte idei. De exemplu, noua lui neîncredere, aproape neplăcere, față de mine. Pentru el nu mai eram întru totul Lauren Olamina. Văzusem asta în expresia lui, la răstimpuri, pe tot parcursul zilei. Ciudat... Nici Joannei nu-i plăcuse când îmi întrezărise adevăratul eu. Pe de altă parte, Zahrei nu părea să-i pese, însă ea nu mă cunoscuse prea bine în cartier. Putea să accepte ceea

ce afla acum fără să considere că fusese mințită. Harry se simțea mințit și poate că se întreba ce alte minciuni am mai spus sau continui să spun. Numai timpul putea să vindece asta – dacă și Harry era de acord.

Când a revenit, ne-am mutat locul de popas. Găsise altul, în apropierea autostrăzii, totuși ferit. Unul dintre uriașele panouri de afișaj rutier ale autostrăzii se prăbușise sau fusese doborât și căzuse peste doi sicomori uscați, împreună cu care forma un gigantic acoperiș înclinat. Resturi de cenușă și pietre înnegrite de funingine ne-au spus că mai fusese folosit și de alții. Poate chiar în seara asta, de oameni care plecaseră apoi pentru a vedea ce puteau găsi prin resturile incendiului. Ne-am instalat, încântați să avem puțină intimitate, dar și vedere asupra dealurilor unde bântuia incendiul, precum și securitate, dacă se putea vorbi despre așa ceva, oferită de un singur perete.

— Bună treabă! a spus Zahra, după care și-a derulat sacul de dormit și s-a așezat pe el. În noaptea asta stau eu prima de planton, de acord?

N-am avut nimic împotrivă. I-am dat pistolul și m-am întins, abia așteptând să dorm. Am fost din nou uimită să descopăr cât de mult confort putea exista în a dormi pe pământ, complet îmbrăcată. Nu există narcotic mai bun decât epuizarea.

În timpul nopții m-am trezit și am auzit sunete slabe de voci și gâfâieli. Zahra și Harry făceau dragoste. Am întors capul și i-am urmărit, dar erau prea absorbiți ca să mă observe.

Și, desigur, nimeni nu stătea de planton.

M-am lăsat prinsă în actul lor de iubire și m-am străduit să rămân nemișcată și tăcută. Nu puteam scăpa de senzațiile lor. Nu puteam asigura o pază eficientă. Puteam fie să mă contorsionez odată cu ei, fie să stau rigidă. M-am păstrat rigidă până au terminat – până când Harry a sărutat-o pe Zahra, apoi s-a ridicat ca să-și tragă pantalonii și să înceapă veghea.

Iar eu am rămas trează, furioasă și neliniștită. Cum naiba să vorbesc cu oricare dintre ei despre asta? N-ar fi fost deloc treaba mea, doar că nu și-au ales bine momentul. Puteam să fim omorâți toți.

Stând în capul oaselor, Harry a început să sforăie.

L-am ascultat câteva minute, după care m-am ridicat, m-am întins peste Zahra și l-am zgâlțâit.

El a tresărit, a privit în jur, apoi s-a întors către mine. Nu puteam să-l văd decât ca o siluetă mișcătoare.

— Dă-mi pistolul și culcă-te, i-am spus.

A rămas nemișcat.

— Harry, o să murim din cauza ta. Dă-mi pistolul și ceasul și culcă-te. O să fac eu de planton acum și o să te trezesc mai târziu.

El s-a uitat la ceas.

— Scuze, a spus, cu o voce din ce în ce mai alertă. Cred că eram mai obosit decât mi-am dat seama. E-n regulă. Sunt treaz acum. Culcă-te.

Mândria îi fusese atinsă. Era aproape imposibil să-i iau acum plantonul și arma.

M-am întins la loc.

— Nu uita ce-a fost ieri noapte, i-am spus. Dacă ții oricât de puțin la ea, dacă vrei ca ea să trăiască, nu uita ce-a fost ieri noapte.

Nu mi-a răspuns. Speram că l-am luat prin surprindere. Speram, în același timp, că l-am făcut să se simtă rușinat. Și poate că-l făcusem să se simtă furios și precaut. Indiferent ce reușisem sau nu să fac, cert e că nu l-am mai auzit sforăind.

MIERCURI, 4 AUGUST 2027

Azi ne-am oprit la o stație comercială de apă, am băut pe săturate și ne-am umplut containerele cu apă curată și sigură. Stațiile comerciale sunt cele mai bune pentru asta. Orice cumperi de la vânzătorii ambulanți de apă de pe autostradă trebuie fiert și tot

s-ar putea să nu fie sigur. Fierberea distruge microbii, dar poate să nu înlăture reziduurile chimice – combustibil, pesticide, ierbicide sau ce altceva poate să fi fost în sticlele folosite de vânzători. Faptul că majoritatea vânzătorilor nu știu să citească înrăutățește și mai mult situația. Uneori se otrăvesc singuri.

Stațiile comerciale te lasă să iei atât cât plătești – și nicio picătură în plus – direct de la robinetele lor. Bei exact ceea ce se bea în gospodăriile locale. Poate că miroase, arată ciudat și are gust neplăcut, totuși poți să fii sigur că nu te va omorî.

Nu există destule stații de apă. De aceea au apărut vânzătorii ambulanți. De asemenea, stațiile de apă sunt locuri periculoase. Cei care intră acolo au bani. Cei care ies de acolo au apă, care este la fel de bună ca banii. Cerșetori și hoți se învârt în preajma lor, ținând tovărășie târfelor și traficanților de droguri. Tata ne-a prevenit în legătură cu stațiile de apă, încercând să ne pregătească pentru eventualitatea în care am fi ieșit vreodată în afara zidurilor și am fi ajuns destul de departe de casă încât să fim ispitiți să ne oprim pentru apă. Sfatul lui: „N-o faceți. Mai bine îndurați. Mișcați-vă fundul acasă."

Mda.

Când oprești la o stație de apă, este bine să faci parte dintr-un grup de minimum trei persoane. Două păzesc și una umple. Este bine ca toți să fie cu ochii-n patru atât pe drumul spre stație, cât și după ce au ieșit. Trei oameni nu-i vor opri pe bandiții hotărâți, însă îi vor opri pe oportuniști, iar majoritatea prădătorilor sunt oportuniști. Ei îi atacă pe bătrâni, pe femeile singure sau femeile cu copii mici, pe handicapați... Ei nu vor să fie răniți. Tata îi numea „coioți". Când era politicos, le spunea „coioți".

Ieșeam cu apa noastră când am văzut o pereche de coioți cu două picioare furând o sticlă cu apă de la o femeie care purta o boccea considerabilă și un bebeluș. Însoțitorul femeii l-a prins pe coiotul hoț, dar acesta i-a trecut sticla partenerului său, care a luat-o la fugă și a intrat drept în noi.

Eu i-am pus piedică. Cred că bebelușul îmi atrăsese atenția. Și simpatia. Bidonul din plastic dur, în care se afla apa, nu s-a spart. Nici coiotul nu și-a rupt nimic. Am strâns din dinți, resimțindu-i șocul căzăturii și durerea antebrațelor julite. În cartier, copiii mai mici mă afectau zilnic cu așa ceva.

M-am retras de lângă el și am pus mâna pe pistol. Harry a venit lângă mine. Am fost încântată de prezența lui. Împreună arătam și mai amenințător.

Soțul femeii își îmbrâncise atacatorul, iar cei doi coioți au tulit-o repede, văzându-se depășiți numeric. Niște nemernici slăbănogi și speriați, ieșiți la hoțiile lor zilnice.

Am ridicat bidonul cu apă și i l-am întins soțului.

El l-a luat și mi-a spus:

— Mulțumesc, omule. Mulțumesc mult.

Am clătinat din cap și ne-am văzut de drum. Continuam să mă simt ciudat când mi se spunea „omule", când eram percepută ca bărbat. Nu-mi plăcea, dar asta era lipsit de importanță.

— Și dintr-odată ai devenit bunul samaritean, a comentat Harry.

Însă gestul meu nu-l deranjase. În glas nu i se mai simțea disprețul.

— Din cauza bebelușului, nu-i așa? a întrebat Zahra.

— Da, am recunoscut. De fapt, din cauza familiei. Ei trei, împreună.

Ei trei, împreună. Un bărbat negru, o femeie cu aspect hispanic și un bebeluș care izbutea să aibă câte ceva din ambii. În câțiva ani, așa ar fi arătat multe familii din fostul nostru cartier. La naiba, chiar Harry și Zahra erau pe cale de a forma o familie ca aceea! Și, așa cum observase Zahra cândva, cuplurile mixte nu erau privite cu bunăvoință pe-aici.

Cu toate astea, Harry și Zahra mergeau acum atât de aproape unul de celălalt, încât era imposibil să nu se atingă din când în când. Continuau totuși să fie atenți și să privească în jur. Ne aflam

pe Autostrada interstatală 101, iar numărul drumeților crescuse. Nici chiar hoții nepricepuți n-ar fi avut greutăți în a se pierde prin mulțimea de aici.

Însă eu și Zahra am avut o discuție în dimineața asta, în timpul lecției de citire. Începusem cu sunetele literelor și scrierea de cuvinte simple, dar când Harry a pornit către tufișurile pe care le desemnaserăm ca zonă pentru toaletă, eu am întrerupt lecția.

— Mai ții minte ce mi-ai spus acum două zile? am întrebat-o. Eram cu gândurile în altă parte, iar tu m-ai avertizat. Mi-ai spus că pe autostrăzi sunt uciși tot timpul oameni.

Spre surprinderea mea, a înțeles imediat la ce mă refeream.

— Afurisito, mi-a zis, ridicându-și ochii de pe hârtia pe care i-o dădusem. N-ai somnul destul de greu, aia e!

Zâmbea când a spus asta.

— Dacă vă doriți intimitate, o să v-o asigur, i-am mai zis. Doar să mă anunțați din timp și o să veghez tabăra de undeva din apropiere. Puteți să faceți apoi orice doriți. Dar s-a terminat cu aiureala asta când sunteți de planton!

Părea surprinsă.

— Nu credeam c-o să spui așa ceva.

— Nici eu nu credeam c-o să faceți ce-ați făcut azi-noapte. Niște inconștienți!

— Știu. Dar a fost plăcut. Este puternic și bine dotat.

A făcut o pauză.

— Ești geloasă?

— Zahra!

— Nu-ți face griji. Lucrurile m-au luat prin surprindere azi-noapte. Aveam... aveam nevoie de ceva, de cineva. N-o să se mai repete așa.

— Bine.

— Ești geloasă? a repetat ea.

M-am forțat să zâmbesc.

— Și eu sunt om, dar nu cred că aș fi cedat tentației aici, fără niciun viitor, fără să am idee ce se va-ntâmpla. Numai gândul de-a rămâne gravidă m-ar fi oprit instantaneu.

— Oamenii nasc și aici, tot timpul, a zis ea zâmbind. Tu ce făceai cu iubitul tău?

— Eram atenți. Foloseam prezervative.

Zahra a ridicat din umeri.

— Ei bine, Harry și cu mine n-am folosit. Dacă e să se-ntâmple, se-ntâmplă.

Așa cum se-ntâmplase și cu cei doi a căror apă o salvasem. Acum aveau un bebeluș de cărat spre nord.

Cuplul acela a stat azi în preajma noastră. I-am văzut la răstimpuri. Un negru înalt, voinic, cu piele catifelată și foarte închisă la culoare, cu o raniță uriașă; o femeie micuță, drăguță, îndesată, cu ten maro-deschis; un bebeluș de câteva luni, cu piele cafenie, ochi uriași și păr negru, creț.

S-au odihnit de câte ori ne-am odihnit și noi. Acum au campat nu departe în urma noastră. Par mai degrabă potențiali aliați decât potențiale pericole, dar voi fi cu ochii pe ei.

JOI, 5 AUGUST 2027

Ieri, târziu, am ajuns la ocean. Niciunul dintre noi nu l-a mai văzut până atunci și am vrut să ne apropiem, să-l privim, să poposim într-un loc de unde să-l putem vedea, auzi și mirosi. Imediat ce ne-am decis în privința asta, am mers prin valuri desculți, cu pantalonii suflecați. Sau am stat pur și simplu locului și l-am privit: Oceanul Pacific – cea mai mare și mai adâncă întindere de apă de pe Pământ, aproape o jumătate de planetă acoperită de apă. Cu toate astea, așa cum era, nu puteai să bei din el.

Harry s-a dezbrăcat în chiloți și a înaintat până când apa rece i-a ajuns la piept. Nu știe să înoate, bineînțeles. Niciunul dintre

noi nu știe să înoate. Niciunul dintre noi n-a mai văzut până acum suficientă apă cât să poată înota în ea. Zahra și cu mine l-am privit îngrijorate. Nu intenționam să-l urmăm. Se presupunea că eu sunt bărbat, iar Zahra atrăgea destulă atenție nedorită și când era complet îmbrăcată. Am decis să așteptăm până după apusul soarelui și să intrăm complet îmbrăcate, să mai îndepărtăm ceva din murdărie și miros. După aceea ne puteam schimba hainele. Amândouă aveam săpun și eram dornice să-l folosim.

Pe plajă erau și alți oameni. Mai exact, fâșia îngustă de nisip era plină, deși oamenii izbuteau să ferească unii din calea altora. Stăteau întinși, relaxați, părând mult mai toleranți decât fuseseră în timpul nopții pe care o petrecusem pe dealuri. N-am auzit împușcături sau bătăi. N-am văzut câini, nici furturi evidente, nici violuri. Poate că oceanul și briza răcoroasă îi toropeau. Harry n-a fost singurul care s-a dezbrăcat și a intrat în apă. Destule femei se bălăceau și ele, aproape complet dezbrăcate. Poate că acesta era un loc mai sigur decât toate pe care le văzusem până acum.

Unii oameni aveau corturi și câțiva au aprins focuri. Noi ne-am instalat lângă resturile unei clădiri mici. Se părea că eram mereu în căutarea unor ziduri care să ne apere. Era oare mai bine așa, riscând totuși să fim încolțiți lângă ele, ori să campăm în loc deschis și să fim vulnerabili din toate părțile? Nu știam. Ne simțeam pur și simplu mai bine dacă aveam măcar un zid.

Am recuperat o bucată de lemn din clădire, m-am apropiat la câțiva metri de ocean și am început să sap în nisip. Am săpat până am dat de umezeală. Apoi am așteptat.

— Ce ar trebui să se întâmple? a întrebat Zahra.

Până atunci mă privise în tăcere.

— Ar trebui să obțin apă potabilă, i-am răspuns. Potrivit unor cărți pe care le-am citit, apa ar trebui să treacă prin nisip, care ar filtra cea mai mare parte din sare.

Ea s-a uitat în gaura umedă.

— Când? a întrebat.

Am adâncit gaura.

— Dă-i timp, am răspuns. Ar trebui să aflăm dacă șmecheria funcționează. Ne-ar putea salva viața într-o bună zi.

— Sau ar putea să ne otrăvească ori să ne îmbolnăvească, a comentat Zahra.

A ridicat ochii și l-a văzut pe Harry venind spre noi, șiroind de apă. Până și părul îi era ud.

— N-arată rău dezbrăcat, a comentat ea.

Desigur, Harry era în chiloți, dar am înțeles la ce se referă Zahra. Avea un corp arătos, puternic, și nu cred că-l deranja că ne holbam la el. În plus, arăta curat și nu duhnea.

Abia așteptam să intru în apă.

— Dați-i drumul, a zis el. Apune soarele. O să am eu grijă de lucruri. Mergeți.

Ne-am scos săpunurile, i-am dat pistolul, ne-am scos pantofii și ciorapii și am intrat. A fost minunat. Apa era rece și cu greu îți păstrai echilibrul în valuri, iar nisipul ne era tras întruna de lângă tălpi, ba chiar și de sub tălpi. Însă ne-am stropit una pe cealaltă și am spălat totul – haine, corpuri și păr –, am lăsat valurile să ne împingă de colo-colo și am râs ca niște nebune. A fost momentul cel mai minunat de când plecasem de acasă.

Când ne-am întors la Harry, în groapa pe care o săpasem se adunase destulă apă. Am gustat-o – am luat puțină în palmă, în timp ce Harry mă critica.

— Uită-te câți oameni sunt pe-aici! a zis el. Vezi vreo toaletă? Unde crezi că-și fac nevoile? Ar trebui cel puțin să ai atâta minte cât să folosești o pastilă purificatoare!

Sugestia lui a fost suficientă pentru a mă face să scuip gura de apă pe care o luasem. Avea dreptate, bineînțeles, totuși înghițitura aceea mi-a spus ce dorisem să aflu. Apa era nițel sălcie, dar nu rea – se putea bea. Trebuia fiartă sau era nevoie să-i adaugi o pastilă pentru purificare, așa cum spusese Harry, iar înainte de

asta, potrivit cărții mele, putea fi trecută din nou prin nisip ca să scape de și mai multă sare. Asta însemna că, dacă rămâneam în apropierea coastei, puteam supraviețui și dacă ni se terminau proviziile de apă. Era bine de știut.

Umbrele noastre se țineau în continuare după noi. Perechea cu bebelușul campase în apropierea noastră, iar femeia stătea acum pe nisip, alăptându-și copilul, în timp ce bărbatul, îngenuncheat lângă raniță, scotocea prin ea.

— Crezi că vor să se spele? i-am întrebat pe Harry și Zahra.

— Ce vrei să faci? s-a încruntat Zahra. Să le propui să ai grijă de copil?

— Nu, am clătinat din cap, ar fi prea de tot. L-ar deranja pe vreunul dintre voi dacă i-aș invita aici?

— Nu ți-e teamă c-o să ne jefuiască? a spus Harry. De toți ceilalți ți-e frică.

— Echipamentele lor sunt mai bune, i-am atras atenția. Și n-au niciun aliat natural în jur, cu excepția noastră. Cuplurile sau grupurile mixte sunt rare pe aici. Probabil că ăsta-i motivul pentru care s-au ținut aproape de noi.

— Și pentru că i-ai ajutat, a admis Zahra. Oamenii nu-i ajută prea mult pe străini pe-aici. Și le-ai înapoiat apa. Asta-nseamnă că ai destulă ca să nu fii nevoită să-i jefuiești.

— Deci vă deranjează? am întrebat din nou.

S-au uitat unul la celălalt.

— Pe mine nu mă deranjează, a spus Zahra, atât timp cât rămânem cu ochii pe ei.

— De ce-i vrei? m-a privit Harry cu atenție.

— Ei au mai multă nevoie de noi decât avem noi nevoie de ei, am răspuns.

— Ăsta nu-i un motiv.

— Sunt aliați potențiali.

— Noi nu avem nevoie de aliați.

— Nu acum. Dar am fi cu adevărat proști să așteptăm și să-ncercăm să ni-i facem prieteni abia atunci când o să avem nevoie de ei. S-ar putea să nici nu mai fie prin jur când o fi nevoie.

El a ridicat din umeri și a oftat.

— Bine. Așa cum a spus Zahra, atâta timp cât rămânem cu ochii pe ei.

M-am ridicat și am pornit spre cuplu. În timp ce mă apropiam, i-am văzut ridicându-se și încordându-se. Am avut grijă să nu merg prea repede sau să mă apropii prea mult.

— Salut, am rostit. Dacă vreți să faceți baie pe rând, puteți veni să stați cu noi. Ar fi mai sigur pentru copil.

— Să ne alăturăm vouă? a zis bărbatul. Ne ceri să ne alăturăm vouă?

— Vă invit.

— De ce?

— De ce nu? Suntem aliați în mod natural – cuplul mixt și grupul mixt.

— Aliați? a repetat bărbatul și a izbucnit în râs.

L-am studiat, întrebându-mă de ce râde.

— Ce naiba vreți de fapt? a zis el.

Am oftat.

— Dacă doriți, puteți să vă alăturați nouă. Sunteți bineveniți și, pe scurt, cinci este mai bine decât doi.

M-am răsucit și m-am îndepărtat. I-am lăsat să discute între ei și să decidă.

— Vin? a întrebat Zahra când m-am întors.

— Așa cred, am zis. Deși poate că nu în seara asta.

VINERI, 6 AUGUST 2027

Aseară am aprins focul și am mâncat o cină caldă, însă familia mixtă nu ni s-a alăturat. Îi înțeleg perfect. Aici, oamenii rămân

în viață mulțumită faptului că sunt suspicioși. Dar ei n-au plecat din locul lor. Și nu au ales degeaba să stea în preajma noastră. Au avut noroc că se aflau în preajma noastră. Scena liniștită de pe plajă s-a schimbat târziu în noapte. Pe nisip au venit câini.

Au sosit în timpul plantonului meu. Am zărit mișcare departe pe plajă și am mijit ochii într-acolo. Apoi s-au auzit împușcături și strigăte. Am crezut că era o bătaie sau un jaf. N-am văzut câinii decât după ce s-au desprins de lângă un grup de oameni și au alergat spre interiorul uscatului. Unul dintre ei purta ceva în bot, însă n-am putut spune ce anume. I-am privit până i-am pierdut din vedere. Oameni i-au urmărit pe o distanță scurtă, dar câinii erau prea iuți. Cineva își pierduse niște bunuri – probabil mâncare.

După aceea am avut nervii întinși la maximum. M-am sculat, m-am dus până la capătul dinspre uscat al zidului nostru și m-am așezat acolo unde puteam să văd o porțiune mai mare din plajă. Stăteam nemișcată, cu arma în poală, când am sesizat mișcare pe plajă, cam la depărtare de un cvartal. Forme întunecate conturate pe nisipul mai deschis la culoare. Alți câini. Erau trei. Au rămas locului o vreme, adulmecând, după care au pornit către noi. Am rămas perfect nemișcată, urmărindu-i. Foarte mulți oameni dormeau fără să aibă plantoane. Cei trei câini au rătăcit printre ei, amușinând în voie, și nimeni n-a încercat să-i alunge. Pe de altă parte, portocalele, cartofii și grăunțele oamenilor nu puteau fi foarte ispititoare pentru câini. Mica noastră provizie de carne uscată de vită era cu totul altceva. Însă niciun câine n-avea să se atingă de ea.

Dar animalele s-au oprit lângă perechea mixtă. Mi-am amintit de bebeluș și am tresărit. În același moment, copilul a început să plângă. Am împins-o pe Zahra cu piciorul și ea s-a trezit instantaneu. Mereu se trezea așa.

— Câini, am rostit. Scoală-l pe Harry.

Am pornit apoi spre cuplul mixt. Femeia țipa și lovea cu mâinile goale într-un câine. Un al doilea animal se ferea de loviturile

de picior ale bărbatului și căuta să ajungă la bebeluș. Doar al treilea câine nu intrase deocamdată în acțiune.

M-am oprit, am ridicat piedica pistolului și, când al treilea câine s-a repezit către bebeluș, l-am împușcat.

Animalul a căzut fără niciun sunet. Și eu am căzut, icnind, simțindu-mă izbită în piept. M-a surprins cât de dur a fost nisipul la impact.

La pocnetul împușcăturii, ceilalți doi câini au pornit în fugă spre uscat. Din poziția mea chircită în genunchi, i-am țintit pe când alergau. Probabil că aș fi putut să mai dobor unul, dar n-am făcut-o. Sufeream deja destul. Mi se părea că nu mai pot să respir. În timp ce horcăiam, mi-am dat seama că poziția în care stăteam era foarte bună pentru tragere. Așadar, empatia nu mă scotea cu totul din luptă, pentru că, deși în genunchi, puteam să trag ținând arma cu două mâini. Am reținut această descoperire pentru a o folosi pe viitor. Era interesant și faptul că animalele se speriaseră de împușcătură. Oare îi speriase sunetul sau faptul că unul dintre ei fusese lovit? Aș fi vrut să știu mai multe despre ei. În cărțile citite scria că sunt animale de companie inteligente și loiale, dar toate acelea aparțineau trecutului. Câinii sunt acum animale sălbatice care vor mânca bebeluși dacă prind unul.

Am simțit că animalul pe care-l împușcasem era mort. Nu se mișca. Însă acum mulți oameni se treziseră și se mișcau de colo-colo. Un câine viu, chiar rănit, ar fi fost disperat să scape în astfel de condiții.

Durerea din piept a început să-mi dispară. Când am putut respira fără să icnesc, m-am sculat și am revenit în tabăra noastră. Confuzia generală era atât de mare, încât nu m-a observat nimeni, cu excepția lui Harry și Zahra.

Harry mi-a ieșit în întâmpinare. Mi-a luat pistolul din mână, apoi m-a prins de braț și m-a condus la sacul de dormit.

— Deci ai lovit ceva, a rostit el după ce m-am așezat, gâfâind iarăși din cauza efortului depus.

Am confirmat clătinând din cap.

— Am omorât un câine. O să-mi revin în curând.

— Ai nevoie de un supraveghetor, a zis el.

— Câinii veniseră pentru bebeluș!

— Văd că i-ai adoptat de-a binelea pe oamenii ăia.

Am zâmbit fără să vreau, plăcându-mi de el, gândindu-mă că, de altfel, așa îi adoptasem și pe el și pe Zahra.

— Și ce-i rău în asta? am vrut să știu.

Harry a oftat.

— Bagă-te în sac și culcă-te, da? O să stau eu de planton.

— Niște oameni au venit și au luat câinele pe care l-ai împușcat, ne-a anunțat Zahra. Trebuia să-l fi luat noi.

— Încă nu sunt pregătit să mănânc carne de câine, i-a zis Harry. Mergeți la culcare.

Numele celor din familia mixtă sunt Travis Charles Douglas, Gloria Natividad Douglas și Dominic Douglas, numit și Domingo, în vârstă de șase luni. Au cedat în sfârșit și ni s-au alăturat în seara asta, după ce ne-am stabilit tabăra. Am ieșit de pe autostradă ca să campăm pe altă plajă și ne-au urmat. După ce ne-am instalat, au venit la noi, nesiguri și suspicioși, oferindu-ne fărâme din comoara lor: ciocolată cu lapte și migdale. Ciocolată cu lapte adevărată, nu surogat din roșcove. A fost lucrul cel mai bun pe care-l gustasem cu mult înainte să fi plecat din Robledo.

— Tu ai fost azi-noapte? l-a întrebat Natividad pe Harry.

Ne ceruse din capul locului să-i zicem Natividad.

— A fost Lauren, m-a arătat Harry.

Ea m-a privit.

— Mulțumesc.

— Copilul a pățit ceva? am întrebat-o.

— Niște julituri. Și i-a intrat nisip în ochi și în gură când a fost târât.

A mângâiat părul negru al pruncului adormit.

— I-am dat cu alifie pe julituri și i-am spălat ochii. E bine acum. Este un copil foarte cuminte. A plâns doar puțin.

— Aproape că nu-i auzi gura, a completat Travis cu o mândrie reținută.

Travis are piele foarte neagră și neobișnuită – este atât de netedă, încât am impresia că în viața lui n-a avut niciun coș. Când privesc pielea aceea perfectă, simt nevoia s-o ating și să văd cum se simte. Este tânăr, frumos și impresionant – un bărbat bine legat, musculos, înalt, dar mai scund și mai masiv decât Harry. Și Natividad arată bine: o femeie cu piele maro-deschis, cu un chip rotund drăguț, cu părul negru și lung strâns în coc în creștetul capului. Este scundă, dar nu mi se pare nefiresc faptul că poate să care o raniță și un bebeluș și să mențină pasul constant întreaga zi. Îmi place de ea și sunt înclinată să am încredere în ea. Va trebui să fiu precaută în privința asta. Nu cred însă că ar fura de la noi. Spre deosebire de ea, Travis încă nu ne-a acceptat. Ei i-am salvat copilul. Deci suntem prietenii ei.

— Mergem la Seattle, ne-a spus Natividad. Travis are o mătușă acolo care a spus că putem sta cu ea până găsim de muncă. Vrem slujbe adevărate, pe bani.

— Ca noi toți, a încuviințat Zahra.

Stătea lângă Harry pe sacul lui de dormit, iar el o ținea cu brațul pe după umeri. Noaptea asta putea fi obositoare pentru mine.

Travis și Natividad s-au așezat pe cei trei saci ai lor, întinși pentru a-i oferi bebelușului spațiu ca să se târască după ce se trezea. Natividad îi făcuse un ham pe care-l prinsese cu o sfoară de încheietura mâinii ei.

Mă simțeam singură între cele două cupluri. I-am lăsat să vorbească despre speranțele lor și despre zvonuri legate de paradisuri nordice. Mi-am scos carnetul și am început să scriu evenimentele de peste zi, savurând ultima bucățică de ciocolată.

Pruncul s-a trezit flămând și a început să plângă. Natividad și-a descheiat cămașa largă, l-a pus la sân și s-a apropiat de mine ca să vadă ce fac.

— Știi să scrii și să citești, a rostit ea surprinsă. Credeam că desenezi. Ce scrii?

— Ea scrie întruna, a spus Harry. Cere-i să-ți citească din poezii. Unele nu-s rele.

M-am strâmbat. Numele meu este androgin, cel puțin ca pronunție; „Lauren" sună ca masculinul „Loren". Pronumele sunt însă mai specifice și continuă să fie o problemă pentru Harry.

— Ea? a întrebat imediat Travis.

— La dracu', Harry! am intervenit. Am uitat să cumpărăm banda aia cu care să-ți astupăm gura.

El a scuturat din cap, după care mi-a zâmbit stingherit.

— Te știu de-o viață. Nu-i ușor să ții minte să schimbi întruna pronumele. Totuși, cred că acum este în regulă.

— Ți-am zis eu! i-a spus Natividad soțului ei, după care a părut stânjenită. I-am zis că nu semeni a bărbat, a continuat către mine. Ești înaltă și voinică, dar… nu știu. N-ai față de bărbat.

Aproape că aveam piept și șolduri de bărbat, așa că poate ar trebui să fiu încântată să aud că nu am față de bărbat – deși asta n-avea să mă ajute pe drum.

— Am fost de părere că doi bărbați și o femeie ar avea mai multe șanse de supraviețuire decât două femei și un bărbat, i-am explicat. Șmecheria aici este să eviți confruntarea arătându-te puternic.

— Noi trei n-o să vă ajutăm să arătați puternici, a comentat Travis pe un ton încărcat de amărăciune.

Era oare nemulțumit de copil și de Natividad?

— Sunteți aliații noștri naturali, am repetat. Ai pufnit când ți-am zis asta ieri, dar este adevărat. Sper că bebelușul nu ne va slăbi mult și că va avea șanse mai mari de supraviețuire înconjurat de cinci adulți.

— Pot să am grijă și singur de soția și de fiul meu, a declarat Travis cu mai multă mândrie decât rațiune.

Am decis să fac abstracție de observația asta.

— Cred că tu și Natividad ne veți face mai puternici, am zis eu. Încă două perechi de ochi, încă două perechi de brațe. Aveți cuțite?

— Da, a răspuns Travis, bătându-se cu palma peste buzunarul pantalonilor. Aș fi vrut să avem și arme, ca voi.

Și eu aș fi vrut să avem arme – la plural. Dar n-am spus asta cu voce tare.

— Tu și Natividad arătați puternici și sănătoși, am continuat. Prădătorii vor vedea că suntem un grup format din cinci și vor trece mai departe, la prăzi mai ușoare.

Travis a mormăit ceva în barbă, tot rezervat. Îl ajutasem de două ori, iar acum aflase că sunt femeie. Poate că va fi necesar să mai treacă ceva timp ca să mă ierte pentru asta, indiferent cât de recunoscător mi-ar fi fost.

— Aș vrea să-ți aud poeziile, a intervenit Natividad. Soția celui la care am lucrat obișnuia să scrie poezii. Îmi citea din ele câteodată, când se simțea singură. Mi-au plăcut. Citește-mi din poeziile tale, până nu se-ntunecă prea tare.

Ce straniu că o femeie bogată îi citea servitoarei sale – căci Natividad avusese această ocupație. Poate că mă-nșelasem în privința femeilor bogate. Pe de altă parte, toți avem momente de singurătate. Am lăsat jurnalul și am luat caietul cu versurile despre Sămânța Pământului. Am ales versuri simple, nu dintre cele propovăduitoare, potrivite pentru mințile și trupurile obosite de drum.

18

O dată sau de două ori
în fiecare săptămână
O Adunare a Seminței Pământului
Este ceva bun și necesar.
Eliberează emoțiile, apoi
domolește mintea.
Focalizează atenția,
consolidează țelul și
îi unifică pe oameni.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

DUMINICĂ, 8 AUGUST 2027

— Tu chiar crezi în toate chestiile astea cu Sămânța Pământului, nu-i așa? m-a întrebat Travis.

Era ziua noastră liberă, ziua noastră de odihnă. Ieșiserăm de pe autostradă ca să găsim o plajă pe care să putem campa o zi și o noapte și să ne simțim confortabil. Plaja din Santa Barbara pe care am găsit-o includea un parc, parțial ars, unde fuseseră arbori și mese. Nu era aglomerată și ne puteam bucura de intimitate în timpul zilei. Apa se afla destul de aproape. Cele două cupluri s-au retras pe rând, în timp ce eu le-am supravegheat bagajele și pruncul. În mod interesant, cei doi Douglas aveau deja încredere să-mi lase pe mână toate bunurile lor prețioase. Noi nu ne încrezusem în ei pentru a-i lăsa singuri de planton în noaptea trecută sau cu o noapte înainte, deși i-am pus să vegheze. Ieri noapte nu am găsit un zid cu care să ne protejăm spatele, așa că a fost util să avem două plantoane simultan. Natividad a făcut pereche cu mine, iar Travis cu Harry. Ultima a fost Zahra, care a stat de veghe singură.

Eu am organizat schimburile acelea, simțind că erau cele mai potrivite pentru ambele cupluri. Nu se cerea din partea nimănui să aibă încredere prea mult în partenerul de planton.

Acum, printre mesele în aer liber, locurile amenajate pentru grătare printre pini, palmieri și sicomori, încrederea nu pare să mai fie o problemă. Dacă te întorci cu spatele la porțiunea arsă, care este stearpă și urâtă, zona arată chiar frumos și se află suficient de departe de autostradă pentru a nu fi descoperită de torentul mereu curgător de oameni care se îndreaptă către nord. Eu am găsit-o fiindcă am hărți – în mod special o hartă a străzilor pentru aproape tot districtul Santa Barbara. Hărțile bunicilor noștri ne-au ajutat să explorăm teritorii la distanțe mari de autostradă, deși multe indicatoare rutiere erau căzute sau dispărute. Rămăseseră totuși destule ca să găsim plaje când eram în apropierea lor.

Pe plaja aceasta se aflau localnici – oameni care-și părăsiseră casele reale pentru a petrece o zi de august la plajă. Am descoperit asta trăgând cu urechea la câteva fragmente de conversație.

Apoi am încercat să intru în vorbă cu câțiva dintre ei. Spre surprinderea mea, majoritatea erau dispuși să flecărească. Da, parcul era frumos, mai puțin în locurile unde le dăduseră foc niște nebuni vopsiți. Se zvonea că o făceau ca să lupte pentru săraci, ca să demaște ori să distrugă proprietățile tezaurizate de bogați. Totuși, un parc pe malul oceanului nu era proprietatea nimănui. Era deschis tuturor. De ce să-l incendiezi? Nimeni nu știa răspunsul.

Nimeni nu știa nici de unde apăruse moda să te vopsești pe față și să te amețești cu droguri și foc. Majoritatea bănuiau că începuse în Los Angeles, unde, potrivit lor, debutaseră cele mai multe lucruri stupide sau rele. Prejudecăți locale. N-am spus nimănui că eram din zona L.A. M-am mulțumit să zâmbesc și am întrebat despre situația slujbelor locale. Unii au spus că puteam lucra pentru o masă sau un acoperiș „sigur”, însă nimeni nu știa unde puteam câștiga bani. Asta nu însemna că nu existau asemenea slujbe, dar erau greu de găsit și încă și mai greu să le satisfaci

cerințele. Asta va fi o problemă oriunde vom merge. Cu toate astea, noi trei, noi cinci, știm multe. Știm cum să facem multe. Trebuie să existe o cale prin care să punem toate cunoștințele astea laolaltă pentru a deveni altceva decât servitori care muncesc pentru masă și casă. Noi formăm o unitate interesantă.

Apa este foarte scumpă aici – mai rău decât în districtele Los Angeles sau Ventura. Azi-dimineață am mers toți la o stație pentru apă. În continuare nu vrem să recurgem la serviciile vânzătorilor ambulanți de pe autostradă.

Ieri am văzut pe drum trei morți – un grup de tineri, fără semne exterioare de violență, dar acoperiți cu sângele pe care-l vomitaseră, cu corpurile umflate și începând să degaje miasme. Am trecut pe lângă ei, i-am privit, nu ne-am însușit nimic. Ranițele lor – dacă avuseseră așa ceva – dispăruseră deja. Nu le doream hainele. Tot așa cum nu le doream nici bidoanele – toți trei aveau încă bidoanele.

Ne-am reaprovizionat ieri la un complex local Hanning Joss. Am fost ușurați, dar și surprinși să-l vedem: un loc bun și demn de încredere, de unde puteam cumpăra tot ce ne trebuia, de la hrană solidă pentru bebeluș până la săpun și unguente pentru pielea roasă de apa sărată, de soare și de mersul pe jos. Natividad a cumpărat căptușeli noi pentru marsupiul ei și a spălat și uscat căptușeli vechi și murdare, cu care umpluse o pungă din plastic. Zahra a însoțit-o în partea de spălătorie a complexului, să spele și să usuce unele dintre hainele noastre. Purtam hainele spălate în ocean; erau pline de sare, într-adevăr, însă nu mai puțeau. Nu ne puteam permite prea des luxul de a plăti pentru a spăla haine, dar nici nu ne plăcea să fim murdari. Nu eram obișnuiți cu murdăria corporală. Toți speram să ajungem la apa mai ieftină din nord. Eu am cumpărat un al doilea încărcător pentru pistol, plus diluant, ulei și perii de curățat arme. Nu fusesem deloc încântată că nu l-am putut curăța până acum. Puteam fi omorâți dacă pistolul nu funcționa atunci când aveam nevoie de el. Noul încărcător

a fost o altă bucurie. Ne oferea șansa de a reîncărca rapid și de a continua să tragem.

Acum stăteam tolăniți la umbra pinilor și sicomorilor, bucurându-ne de briza oceanului, odihnindu-ne și pălăvrăgind. Eu am scris, completându-mi în jurnal însemnările pentru toată săptămâna. Tocmai terminam când Travis s-a așezat lângă mine și m-a întrebat:

— Tu chiar crezi în toate chestiile astea cu Sământa Pământului, nu-i așa?

— Fiecare cuvințel.

— Dar... tu ești cea care le-a născocit.

M-am aplecat, am ridicat o pietricică și am pus-o pe masa dintre noi.

— Dacă aș putea să analizez piatra asta și să-ți spun toate elementele din care este compusă, ar însemna că le-am născocit?

Abia dacă a întors ochii spre pietricică. A continuat să mă privească fix.

— Bun, și ce-ai analizat tu ca să găsești Sământa Pământului?

— I-am analizat pe ceilalți oameni, i-am răspuns. M-am analizat pe mine și tot ce-am putut citi, auzi sau vedea, toată istoria pe care am putut s-o aflu. Tatăl meu este – era – pastor și profesor. Mama mea vitregă conducea școala din cartier. Am avut ocazia să văd foarte multe.

— Și ce credea tatăl tău despre cum îl vezi tu pe Dumnezeu?

— N-a apucat să afle.

— N-ai avut curaj să-i spui.

Am ridicat din umeri.

— A fost singura persoană din lume pe care m-am străduit să n-o rănesc în niciun fel.

— A murit?

— Da.

— Mda. Și părinții mei au murit, a mărturisit Travis clătinând din cap. Oamenii nu trăiesc mult în ziua de azi.

A urmat o perioadă de tăcere. După un timp, a spus:

— De unde ți-au venit ideile despre Dumnezeu?

— Îl căutam pe Dumnezeu, i-am răspuns. Nu căutam mitologie, misticism sau magie. Nu știam dacă există o divinitate care putea fi găsită, însă doream să aflu. Dumnezeu trebuia să fie o putere care să nu poată fi sfidată de nimeni și nimic.

— Schimbarea.

— Schimbarea, da.

— Însă nu-i un Dumnezeu. Nu-i o persoană sau o inteligență, nici măcar un obiect. Nu-i decât... Nu știu. O idee.

Am zâmbit. Să fie asta o obiecție atât de gravă?

— Este un adevăr, i-am spus. Schimbarea este perpetuă. Totul se schimbă într-un fel sau altul – mărimea, poziția, compoziția, frecvența, viteza, gândirea, orice vrei. Toate formele de viață, toate frânturile de materie, toată energia din univers se schimbă cumva. Nu susțin că totul se schimbă în toate felurile, dar totul se schimbă într-un fel sau altul.

Harry, care se întorcea șiroind de apă din ocean, mi-a auzit ultimele cuvinte.

— Este ca și cum ai spune că Dumnezeu este a doua lege a termodinamicii, a zâmbit el larg.

Noi doi mai discutaserăm pe tema asta.

— Este una dintre manifestările lui Dumnezeu, i-am zis lui Travis. Știi ce este a doua lege a termodinamicii?

El a clătinat din cap că da.

— Legea entropiei, ideea potrivit căreia căldura trece în mod natural de la cald spre rece – nu și invers –, astfel că, în ansamblu, întregul univers se răcește și se va opri treptat din extindere pentru că-și disipează energia.

Nu mi-am ascuns surprinderea.

— Mama scria în trecut pentru ziare și reviste, mi-a explicat el. M-a școlit ea acasă. După aceea tata a murit, iar ea n-a putut câștiga suficient ca să păstreze casa. Și n-a putut găsi alte slujbe pe

bani. A trebuit să se angajeze ca bucătăreasă pentru masă și casă, dar a continuat să mă învețe lucruri.

— Și te-a învățat despre entropie? a vrut să știe Harry.

— M-a învățat să scriu și să citesc. După care m-a învățat cum să-nvăț singur. Stăpânul ei avea o bibliotecă, o cameră întreagă numai cu cărți.

— Și te-a lăsat să le citești? am întrebat eu.

— Nu mă lăsa nici să m-apropii de ele, a răspuns Travis zâmbind trist. Le-am citit însă oricum. Mama le șterpelea pentru mine.

Bineînțeles. Sclavii procedaseră așa și cu două sute de ani în urmă. Se educau pe furiș, atât cât s-a putut, iar uneori erau biciuiți, vânduți sau mutilați pentru eforturile lor.

— V-au prins vreodată? l-am întrebat.

— Nu.

Travis s-a întors și a privit oceanul.

— Am fost foarte prudenți. Era important. Mama împrumuta doar câte o carte, pe rând. Cred că soția lui a știut, dar era o femeie decentă. N-a spus niciodată nimic. Ea l-a convins pe soțul ei să mă lase să mă-nsor cu Natividad.

Fiul bucătăresei se însurase cu una dintre servitoare. Și asta părea ceva desprins din altă epocă.

— Apoi mama a murit, iar eu și Natividad nu ne aveam decât unul pe celălalt, după care a apărut copilul. Eu am continuat în gospodărie ca grădinar și om bun la toate, însă bătrânul ticălos pentru care munceam a decis că o vrea pe Natividad. Încerca s-o privească atunci când alăpta pruncul. N-o puteam lăsa singură. Din cauza asta am plecat. Și tot din cauza asta ne-a ajutat nevasta lui să plecăm. Ne-a dat bani. Știa că nu era vina lui Natividad. Iar eu știam că nu vreau să fiu nevoit să-l omor pe nemernic. Așa că am plecat.

În sclavie, când se întâmpla așa, sclavii nu puteau să facă absolut nimic – sau nimic care să nu ducă la uciderea, vinderea sau bruscarea lor.

Am privit-o pe Natividad, care stătea nu departe de noi, pe sacii de dormit întinși, jucându-se cu băiețelul și vorbind cu Zahra. Fusese norocoasă. Știa asta? Câți alții fuseseră mai puțin norocoși, neizbutind să scape de atenția stăpânului ori să câștige simpatia stăpânei? Cât de departe mergeau stăpânii și stăpânele din ziua de azi pentru a-i pune la locul lor pe servitorii rebeli?

— Eu tot nu pot să văd schimbarea sau entropia ca fiind Dumnezeu, a revenit Travis la subiectul Seminței Pământului.

— Arată-mi atunci o putere mai universală decât schimbarea, i-am replicat. Nu-i vorba doar despre entropie. Dumnezeu este mult mai complex. Comportamentul uman în sine ar trebui să te-nvețe asta. Iar complexitatea este încă și mai mare când ai de-a face cu mai multe lucruri simultan – așa cum se întâmplă de altfel tot timpul. În univers există tot felul de schimbări.

A clătinat din cap.

— Poate că da, totuși nimeni nu se apucă să le venereze.

— Asta sper și eu, am zis. Sămânța Pământului se ocupă de realitatea curentă, nu de figuri supranaturale ale autorității. Venerarea este inutilă fără acțiune. Alăturată acțiunii, este utilă doar dacă te echilibrează, dacă îți concentrează eforturile și-ți destinde mintea.

Mi-a aruncat un zâmbet amar.

— Rugăciunile îi fac pe oameni să se simtă mai bine, chiar dacă nu există niciun fel de acțiune pe care s-o poată întreprinde, mi-a replicat. Obișnuiam să cred că numai pentru asta era bun Dumnezeu: ca să-i ajute pe cei ca mama să suporte ceea ce aveau de suportat.

— Nu acesta este scopul lui Dumnezeu, dar există momente când acesta este scopul rugăciunilor. Și există momente când acesta este scopul versurilor pe care le-am scris. Dumnezeu este Schimbare, iar în cele din urmă Dumnezeu triumfă. Există însă speranță că putem înțelege natura lui Dumnezeu – nu ca fiind punitiv sau gelos, ci infinit de maleabil. Este confortabil să știi că toți și toate

se supun lui Dumnezeu. Te simți mai puternic știind că Dumnezeu poate fi focalizat, deviat, modelat de absolut oricine. Dar nu ești deloc puternic dacă ai forță și minte, dar te aștepți de la Dumnezeu să repare lucrurile pentru tine sau să se răzbune în numele tău. Știi bine asta. Ai știut-o când ți-ai luat familia și ai plecat din casa stăpânului tău. Dumnezeu ne va modela în fiecare zi a vieții noastre. Este mai bine să înțelegem asta și să-i răspundem efortului său în același fel: dându-i formă lui Dumnezeu.

— Amin! a zâmbit Harry.

L-am ținuit cu privirea, oscilând între iritare și amuzament, dar am lăsat amuzamentul să învingă.

— Harry, pune ceva pe tine, să nu-ți arzi pielea.

— După cum vorbeai, un „amin" părea util, a comentat el îmbrăcând o cămașă albastră largă. Vrei să continui cu predica sau să mănânci?

Gătisem fasole cu bucățele de carne uscată de vită, roșii, ardei și ceapă. Era duminică. În parc existau locuri special amenajate pentru grătare și noi aveam timp din belșug. Am copt chiar și puțină pâine din făină de grâu, iar copilașul a căpătat, alături de lapte, mâncare adevărată pentru sugari, nu bucăți terciuite sau mestecate de mamă din ceea ce mâncam noi.

Era o zi plăcută. Din când în când, Travis îmi punea o altă întrebare sau îmi arunca altă provocare despre Sămânța Pământului, iar eu încercam să răspund fără să-i țin o predică – ceea ce nu era ușor. Cred că am reușit în majoritatea cazurilor. Zahra și Natividad au intrat într-o dispută, dacă mă refer la o divinitate masculină sau feminină. Când am precizat că Schimbarea nu avea sex și nici nu era o persoană, au fost derutate, dar nu și-au pierdut interesul. Doar Harry a refuzat să privească discuția cu seriozitate. Pe de altă parte, îi plăcea ideea ținerii unui jurnal. Ieri cumpărase un carnețel, iar acum scria și el și o ajuta pe Zahra la lecțiile de scris și citit.

Aș dori să-l atrag în Sămânța Pământului. Aș dori să-i atrag pe toți. Ei ar putea fi începutul unei comunități Sămânța Pământului.

Mi-ar plăcea să-l învăț pe Dominic despre Sămânța Pământului, pe măsură ce va crește. Eu l-aș învăța, iar el m-ar învăța la rândul lui. Întrebările pe care le pun copiii mici te scot din minți fiindcă nu încetează niciodată. Dar te și pun pe gânduri. Deocamdată, trebuie să răspund la întrebările lui Travis.

Mi-am asumat un risc. I-am spus lui Travis despre Destin.

Mă tot întreba ce-i cu Sămânța Pământului. De ce să personifici schimbarea numind-o Dumnezeu? Întrucât schimbarea nu este decât un concept, de ce să nu-i spui ca atare? De ce să nu spui simplu că schimbarea este importantă?

— Pentru că, după o vreme, nu va mai fi importantă! i-am spus. Oamenii uită conceptele. Este mult mai probabil ca ei să-și amintească de Dumnezeu – mai ales dacă sunt speriați sau disperați.

— Și atunci ce-ar trebui să facă? a vrut el să știe. Să citească o poezie?

— Sau să-și reamintească un adevăr, o mângâiere ori un semnal pentru acțiune, i-am răspuns. Oamenii fac asta tot timpul. Ei revin la Biblie, la Talmud, la Coran sau la alte cărți religioase care-i ajută să facă față schimbărilor înfricoșătoare din viață.

— Adevărul este că schimbarea îi sperie pe cei mai mulți.

— Știu. Dumnezeu înspăimântă. Mai bine să înveți să te descurci.

— Teoria ta nu-i foarte confortabilă.

— Este, după un timp. Eu însămi abia o dezvolt. Dumnezeu nu este bun sau rău, nici nu favorizează, nici nu urăște, și totuși este mai bine să i te alături decât să i te împotrivești.

— Dumnezeului tău nu-i pasă deloc de tine, a spus Travis.

— Deci cu atât mai mult trebuie să am grijă de mine însămi și de alții. Cu atât mai mult trebuie să creez comunități Sămânța Pământului și, împreună, să-i dăm formă lui Dumnezeu. „Dumnezeu este Înșelător, Învățător, Haos, Lut." Noi decidem pe care dintre manifestările acestea să o îmbrățișăm – și cum să le abordăm pe celelalte.

— Asta vrei tu să faci? Să înființezi comunități Sămânța Pământului?

— Da.

— Și-apoi?

Asta era. Asta era deschiderea. Am înghițit un nod și m-am răsucit puțin, astfel încât să pot vedea zona arsă. Era îngrozitor de urâtă. Greu de crezut că cineva făcuse asta în mod deliberat.

— Și-apoi? a insistat Travis. Dacă Dumnezeul tău nu are un paradis la care să spere oamenii, atunci ce le oferă el?

— Paradisul, am spus, întorcându-mi iar privirea la el. Da, Paradisul.

Travis n-a spus nimic. Mi-a aruncat una dintre privirile lui bănuitoare și a așteptat.

— „Destinul Seminței Pământului este să-ncolțească printre stele", am rostit. Acesta este țelul final al Seminței Pământului și schimbarea finală a omului, exceptând moartea. Este un destin pe care ar fi mai bine să-l urmăm, dacă sperăm să fim altceva decât dinozauri cu piele netedă, azi aici, mâine dispăruți, osemintele noastre amestecate cu osemintele și cenușa orașelor noastre – mare scofală.

— Spațiul cosmic? a întrebat el. Marte?

— Dincolo de Marte. Alte sisteme solare. Lumi vii.

— Ești nebună de legat, a decretat el, dar mi-a plăcut tonul cald, catifelat cu care a vorbit – mai degrabă uimit decât batjocoritor.

Am surâs larg.

— Știu că nu va fi posibil decât peste mult timp. Acum suntem în perioada clădirii temeliilor – comunitățile Sămânța Pământului – concentrate asupra Destinului. La urma urmei, paradisul meu există cu adevărat și nu trebuie să mori ca să accezi la el. „Destinul Seminței Pământului este să-ncolțească printre stele" sau printre cenușă.

Am arătat cu bărbia către zona arsă.

Travis mă asculta cu atenție. Nu mi-a replicat că o femeie care mergea din L.A. spre nord, către nu-se-știe-unde, cărându-și toate bunurile în spinare, nu era nici pe departe cea mai credibilă persoană pentru a indica drumul spre Alfa Centauri. M-a ascultat. A râs puțin – ca și cum s-ar fi temut să nu fie surprins că-mi cântărește ideile cu prea multă seriozitate. Nu s-a retras însă. S-a concentrat. A contrazis. A ridicat glasul. A pus alte întrebări. Natividad i-a cerut să înceteze să mă mai bată la cap, dar el nu s-a oprit. Pe mine nu m-a deranjat. Îi înțeleg insistența. I-o admir.

DUMINICĂ, 15 AUGUST 2027

Cred că Travis Charles Douglas este primul meu convertit. Zahra este al doilea. Zahra a ascultat în toate zilele astea cum Travis și cu mine am discutat când și când, contrazicându-ne. Uneori a intervenit și ea, punând întrebări sau atrăgând atenția asupra unor aspecte ce i se păreau incompatibile. După o vreme, a spus:

— Pe mine nu mă interesează deloc spațiul cosmic. Partea aia poți s-o păstrezi. Dar dacă vrei să-nființezi un soi de comunitate în care oamenii să aibă grijă unii de ceilalți și să nu accepte să fie tratați ca niște nimicuri, atunci sunt alături de tine. Am stat de vorbă cu Natividad și nu vreau să trăiesc așa cum a fost silită ea. Nu vreau să trăiesc nici cum a fost silită maică-mea.

M-am întrebat cât de mare era deosebirea dintre patronul lui Natividad, care o tratase ca pe proprietatea lui, și Richard Moss, care cumpăra tinere pentru haremul său. Fără doar și poate, totul era o chestiune de sentimente personale. Natividad își urâse patronul. Zahra îl acceptase și poate chiar îl iubise pe Richard Moss.

Sămânța Pământului se naște chiar aici, pe Autostrada 101 – pe acea porțiune din 101 care a fost cândva El Camino Real, calea

regală din trecutul spaniol al Californiei. Acum este o simplă autostradă, un fluviu al săracilor. Un fluviu care curge spre nord.

Am ajuns la concluzia că ar trebui să pescuiesc în fluviul acesta chiar în timp ce-i urmez cursul. Ar trebui să mă uit la oamenii din jur nu doar pentru a-i depista pe cei potențial periculoși pentru noi, ci și pentru a-i găsi pe aceia puțini, ca Travis și Natividad, care ni s-ar alătura și ar fi bine primiți.

Și apoi ce vom face? Vom găsi un loc unde să ne stabilim ilegal și pe care să-l preluăm? Vom acționa ca un soi de bandă? Nu! Nu tocmai ca o bandă. Noi nu suntem gangsteri. Nu doresc gangsteri printre noi, cu nevoia lor de a domina, jefui și teroriza. În același timp, s-ar putea să fim nevoiți să dominăm. S-ar putea să fim nevoiți să jefuim, pentru a supraviețui, și chiar să terorizăm, pentru a alunga sau ucide inamici. Va trebui să fim foarte atenți cum le vom îngădui nevoilor noastre să ne modeleze. Însă trebuie să avem pământ arabil și o sursă stabilă de apă și să fim îndeajuns de feriți de atacuri pentru a ne permite să ne instalăm și să ne dezvoltăm.

E posibil să găsim un asemenea loc izolat în lungul coastei și să cădem la înțelegere cu cei care poate trăiesc deja acolo. Dacă am fi mai mulți și mai bine înarmați, am putea oferi securitate în schimbul spațiului pentru locuit. De asemenea, le-am putea oferi educație și, adulților analfabeți, cursuri pentru citit și scris. Ar putea să existe o piață pentru așa ceva. În ziua de azi există foarte mulți analfabeți, copii și adulți... S-ar putea să reușim s-o facem – să ne creștem singuri produsele necesare hranei, să ne dezvoltăm noi înșine și vecinii noștri în ceva complet nou. În Sământa Pământului.

19

Schimbări.
Galaxiile se mişcă prin spaţiu.
Stelele se aprind,
ard,
îmbătrânesc,
se răcesc,
Evoluând.
Dumnezeu este Schimbare.
Dumnezeu triumfă.

SĂMÂNŢA PĂMÂNTULUI: CĂRŢILE VIILOR

VINERI, 27 AUGUST 2027
(din însemnări extinse, duminică, 29 august)

Azi a fost cutremur.

S-a petrecut dimineață, tocmai când ne puseserăm în mișcare, și a fost puternic. Pământul a huruit gros și scrâșnit, ca un tunet îngropat. A zvâcnit și a tremurat, apoi ni s-a părut că ne fuge de sub tălpi. Sunt sigură că s-a deplasat pe bune, deși nu știu cât de mult. După ce vibrațiile au încetat, totul părea să fie la fel, cu excepția trâmbelor de praf ridicate ici-colo pe dealurile maronii din jur.

Câțiva oameni au țipat ori au zbierat în timpul seismului. Unii, împovărați cu boccele grele, s-au poticnit și au căzut pe pământ sau pe asfaltul crăpat. Travis, cu Dominic pe piept și o raniță grea în spate, era cât pe ce să se numere printre aceștia. A pășit nesigur, s-a clătinat, dar a reușit cumva să-și recapete echilibrul. Zguduit de tremurul neașteptat, copilașul a început să plângă, adăugându-se zgomotelor produse de doi copii mai mari care mergeau în apropierea noastră, dar și discuțiilor ce au început

imediat între aproape toți oamenii și gemetelor unui bătrân, trântit de seism.

Mi-am abandonat obișnuitele suspiciuni și am mers să văd dacă bătrânul pățise ceva; deși, evident, n-aș fi putut să-l ajut prea mult într-un asemenea caz. I-am recuperat toiagul, care zburase hăt-departe, și l-am ajutat să se ridice în picioare. Era ușor ca un copil, slab, știrb. Și speriat de mine.

L-am mângâiat ușor pe umăr și l-am trimis pe drumul lui, verificând, după ce s-a întors cu spatele la mine, dacă nu șterpelise ceva. Lumea era plină de pungași. De foarte multe ori, bătrânii și copiii erau hoți de buzunare.

Nu lipsea nimic.

Un bărbat din apropiere mi-a zâmbit – un negru mai vârstnic, dar nu bătrân, care avea încă toți dinții și care-și împingea bunurile în coburi de șa atârnând de o parte și de cealaltă a unui căruț metalic robust, cu cadru metalic. N-a rostit niciun cuvânt, însă mi-a plăcut zâmbetul lui. I-am surâs și eu. Apoi mi-am reamintit că jucam rolul unui bărbat și m-am întrebat dacă el își dăduse seama care era adevărul. Bineînțeles, asta nu conta câtuși de puțin.

Am revenit la grupul meu, unde Zahra și Natividad îl linișteau pe Dominic, iar Harry culegea ceva de pe marginea drumului. M-am dus la el și am văzut că găsise o cârpă murdară, care fusese înnodată strâns, puternic, practic transformată într-un ghem; părea că ar conține ceva. Harry a rupt țesătura putrezită, iar în mâini i-a căzut un sul de bani. Bancnote de o sută de dolari. Erau două sau trei duzini.

— Ascunde-i! am șoptit.

El a vârât imediat banii într-un buzunar adânc al pantalonilor.

— Pantofi noi, a șoptit după aceea. Din cei buni. Și altele. Tu ai nevoie de ceva?

Promisesem că-i voi cumpăra o pereche de pantofi noi de îndată ce ajungeam la un magazin de încredere. Ai lui erau tociți și uzați. Acum mi-a venit altă idee.

— Dacă sunt destui, am murmurat, cumpără-ţi un pistol. Pantofii ţi i-am promis eu. Tu ia-ţi o armă!

După care m-am adresat celorlalţi ca să-i evit surprinderea:

— Sunteţi teferi toţi?

Nimeni nu păţise nimic. Dominic redevenise vesel, acum cocoţat în spinarea mamei sale, de unde o trăgea de păr. Zahra îşi aranja raniţa, iar Travis o luase înainte şi privea comunitatea mică dinaintea noastră. Ne găseam într-o zonă cu ferme. Zile la rând, trecuserăm prin orăşele mici, aflate pe moarte, comunităţi vestejite pe marginea şoselei, precum şi ferme, unele funcţionale, altele abandonate şi acoperite de buruieni.

Am mers toţi spre Travis.

— Foc, a rostit el când ne-am apropiat.

O casă aflată mai jos pe coasta dealului fumega prin câteva ferestre. Oameni de pe autostradă începuseră deja să se îndrepte într-acolo. Necazuri… Poate că proprietarii casei reuşeau să stingă incendiul, însă ar fi fost copleşiţi de scormonitori.

— Să ne îndepărtăm, am zis eu. Cei din casă sunt încă puternici şi în scurt timp se vor simţi asediaţi. Vor răspunde prin luptă.

— Este posibil să găsim câte ceva util, a insistat Zahra.

— Acolo nu există nimic pentru care să merite să fim împuşcaţi, am scuturat eu din cap. Să mergem!

Am condus grupul pe lângă orăşel şi aproape că îl lăsaserăm cu totul în urmă când a început schimbul de focuri.

În jurul nostru mai erau destui drumeţi, însă mulţi porniseră în jos, către micul oraş, pentru a prăda. Gloata aceea n-avea să-şi limiteze atenţia la o singură casă aflată în flăcări şi toate gospodăriile trebuiau să reziste.

În urma noastră s-au auzit şi mai multe împuşcături, mai întâi focuri izolate de armă, apoi chiar trosnete neregulate de schimburi de focuri, după care rafala inconfundabilă a unei puşti automate. Am iuţit pasul, sperând să ieşim din bătaia oricărei arme care s-ar fi putut îndrepta spre noi.

— Rahat! a murmurat Zahra, ținând pasul cu mine. Ar fi trebuit să știu că așa se va-ntâmpla. Trebuie să fii dur ca să supraviețuiești în pustiul ăsta.

— Nu cred totuși că duritatea îi va ajuta să supraviețuiască azi, am rostit privind peste umăr.

Acum se ridica și mai mult fum, din câteva surse diferite. Strigăte și zbierete îndepărtate se amestecau cu pocnetele împușcăturilor. Ce loc nepotrivit pentru a înființa o comunitate mică și neprotejată! Trebuia să-și fi ascuns casele în munți, unde puțini străini le-ar fi zărit vreodată. Asta era o chestie pe care nu trebuia s-o uit. Tot ce mai puteau face acum membrii acelei comunități era să omoare câțiva atacatori înainte de a fi ei înșiși uciși. Mâine, supraviețuitorii de acolo aveau să pornească și ei pe autostradă, purtându-și în spinare rămășițele.

Curios, dar nu cred că cineva de pe șosea s-ar fi gândit să atace în masă comunitatea aceea dacă seismul – sau altceva – n-ar fi declanșat primul incendiu. Un foc mic a fost slăbiciunea care le-a oferit scormonitorilor permisiunea de a devasta comunitatea – așa cum făceau acum, neîndoios. Împușcăturile i-ar fi putut speria pe unii, alungându-i, i-ar fi ucis sau rănit pe alții și i-ar fi înfuriat teribil pe restul. Dacă tot au ales să trăiască într-un loc atât de periculos, cei din comunitate ar fi trebuit să prevadă un sistem de apărare solid – o barieră cu mine explozive și incendiare, ceva de felul ăsta. Numai o forță atât de puternică, atât de distructivă, atât de năprasnică i-ar fi putut speria pe atacatori, alungându-i într-o panică mai copleșitoare decât lăcomia și nevoia ce-i atrăseseră inițial. Dacă cei din comunitate nu aveau explozibili, ar fi trebuit să-și înhațe banii și copiii și să fugă cât îi țineau picioarele în clipa când văzuseră hoarda venind. Ei cunoșteau dealurile astea mai bine decât scormonitorii migratori. Ar fi trebuit să aibă ascunzători deja pregătite. Sau cel puțin ar fi fost în stare să se piardă iute pe dealuri, în vreme ce scormonitorii le prădau casele. Dar

n-au făcut nimic din toate astea. Așa că, acum, imenși nori de fum gros se ridicau în urma noastră, atrăgând încă și mai mulți jefuitori.

— Lumea întreagă a luat-o razna, a comentat un glas lângă mine și am știut înainte să fi privit că era bărbatul cu căruț și coburi.

Încetiniserăm puțin când am privit îndărăt, așa că ne ajunsese din urmă. Avusese și el inteligența de a nu încerca să prade micuța comunitate. Nu arăta a scormonitor. Hainele îi erau banale și murdare, totuși i se potriveau bine și arătau aproape noi. Blugii îi erau încă bleumarin și păreau să aibă dungă. Cămașa roșie cu mâneci scurte avea toți nasturii. Purta încălțăminte de drumeție scumpă și fusese tuns, destul de recent, de un frizer profesionist. Ce căuta aici pe autostradă, împingând un căruț? Un sărac bogat – sau un sărac ce a fost bogat cândva. Avea barbă scurtă, deasă și presărată cu fire sure și albe. Am decis că-mi plăcea aspectul lui la fel de mult pe cât îmi plăcuse și înainte. Un bătrân arătos.

Oare lumea o luase razna?

— Din câte am citit, i-am răspuns, lumea o ia razna la fiecare trei-patru decenii. Toată șmecheria este să supraviețuiești până redevine sănătoasă la minte.

Recunosc că-mi etalam educația și cultura. Însă bătrânul n-a părut impresionat.

— Anii 1990 au fost nebuni, a observat el, dar au fost bogați. N-a fost nimic atât de rău ca acum. Cred că niciodată n-a fost atât de rău. Oamenii ăia, animalele alea de-acolo…

— Nu-nțeleg cum se pot comporta așa, a spus Natividad. Păcat că nu putem chema poliția – câtă poliție o mai exista pe aici. Cei din casele alea ar fi trebuit să telefoneze la poliție.

— Nu i-ar fi ajutat cu nimic, am intervenit eu. Chiar dacă ar fi venit azi, nu mâine, polițiștii n-ar fi făcut decât să crească numărul victimelor.

Am mers mai departe, iar străinul ne-a însoțit. Părea să fie mulțumit să meargă în preajma noastră. Ar fi putut să rămână în

urmă ori să o ia înainte, doar el n-avea nicio povară în spinare. Atâta timp cât se menținea pe șosea, putea să meargă mult mai repede. A preferat totuși să rămână lângă noi. Am vorbit cu el, m-am prezentat și am aflat că se numea Bankole – Taylor Franklin Bankole. Numele noastre de familie ne-au apropiat instantaneu. Amândoi descindeam din bărbați care-și asumaseră nume de familie africane în anii 1960. Tatăl lui și bunicul meu își schimbaseră numele în mod legal, alegându-și altele noi din limba yoruba.

— În anii '60, majoritatea și-au ales nume swahili, mi-a zis Bankole; dorea să-i spunem Bankole. Tata a vrut să facă ceva diferit. Toată viața lui a vrut să fie diferit.

— Nu știu care au fost motivele bunicului meu, am spus eu. Numele lui de familie era Broome și poate c-a fost mai bine că l-a schimbat. Dar de ce a ales Olamina?... Nici tata nu știa. Bunicul și-a schimbat numele înainte să se fi născut tata, așa că tata a fost dintotdeauna Olamina, la fel ca noi.

Bankole se născuse cu un an înaintea lui tata, în 1970, și, potrivit propriilor spuse, era prea al naibii de bătrân ca să călătorească pe o autostradă cu tot ceea ce poseda îngrămădit în două genți. Avea cincizeci și șapte de ani. M-am surprins dorindu-mi să fi fost mai tânăr, ca să poată trăi mai mult.

Bătrân sau nu, el a fost primul care le-a auzit pe cele două fete strigând după ajutor.

Ceva mai jos de autostradă, în paralel cu ea, se afla un drum mai degrabă de pământ decât de asfalt, cotind la un moment dat și pătrunzând între dealuri. Pe drumul acela exista o casă pe jumătate surpată, cu praful năruirii încă atârnând deasupra ei. N-avea cum să fi fost o structură prea rezistentă înainte să se prăbușească. Acum era un morman de ruine. Iar după ce Bankole ne-a alertat, am putut auzi strigăte slabe dintr-acolo.

— Par a fi femei, a zis Harry.

Am oftat.

— Să mergem să vedem. Poate că nu trebuie decât să-mpingem niște lemne de pe ele, sau așa ceva.

Harry m-a prins de umăr.

— Ești sigură?

— Da.

Am scos pistolul și i l-am întins, pentru eventualitatea în care durerea vreunui rănit m-ar fi făcut inutilă.

— Veghează-ne spatele, i-am spus.

Am pornit pe drumeag cu grijă și fără grabă, știind că un apel de ajutor putea fi fals, putea să ne ademenească spre o ambuscadă. Ne-au urmat și alți drumeți de pe șosea, iar Harry a rămas mai în urmă, mergând între ei și noi. Bankole și-a împins energic cărucțul, menținându-se în dreptul meu.

Dinspre ruine strigau două voci. Ambele păreau femei. Una suna rugător, cealaltă înjura. Le-am localizat după sunete, apoi Zahra, Travis și cu mine am început să îndepărtăm molozul: lemn uscat și rupt, tencuială, plastic și cărămizi de la un horn vechi. Bankole a rămas alături de Harry, privindu-ne, arătând impresionant. Avea armă? Speram că da. Atrăseserăm un public mic de scormonitori cu ochi flămânzi. Majoritatea stăteau să vadă ce făceam, după care treceau mai departe. Câțiva se opreau și se uitau. Dacă femeile fuseseră prinse sub dărâmături după cutremur, era surprinzător că nimeni nu venise deja să le fure bunurile și să incendieze ruinele, lăsându-le prinse dedesubt. Speram să fim în stare să le scoatem și să revenim pe autostradă înainte ca alții să decidă să se repeadă către dărăpănătură. Fără doar și poate că ar fi făcut-o deja dacă s-ar fi zărit ceva cât de cât valoros.

Natividad a vorbit cu Bankole, după aceea l-a așezat pe Dominic într-un cobur și și-a pipăit buzunarul ca să-și caute cuțitul. Nu mi-a plăcut asta. Ar fi fost mai bine dacă și-ar fi ținut copilul în brațe, ca să putem pleca rapid dacă avea să fie cazul.

Am găsit un picior albicios prins sub o grindă, învinețit și însângerat, dar nu fracturat. O secțiune din perete și tavan, plus

o parte din horn căzuseră peste femeile acelea. Am îndepărtat rămășițele, apoi am conlucrat pentru a ridica bucățile mai grele. În cele din urmă, le-am târât afară trăgându-le de membrele expuse – un braț și un picior pentru una, ambele picioare pentru cealaltă. Nu mi-a făcut plăcere să le tragem așa, cu siguranță că nici lor.

Pe de altă parte, situația nu era gravă. Se juliseră zdravăn pe alocuri, iar una sângera din nas și gură. A scuipat sânge și doi dinți, a înjurat și a încercat să se ridice în capul oaselor. Am lăsat-o pe Zahra s-o ajute. Nu doream decât să plecăm imediat de aici.

Cealaltă femeie, cu chipul ud de lacrimi, a stat nemișcată și ne-a privit. Era tăcută acum, într-un fel inexpresiv și nefiresc. Prea tăcută. Când Travis a încercat s-o ajute să se ridice, s-a crispat și a țipat. Travis a lăsat-o în pace. Părea să nu fie rănită, cu excepția câtorva zgârieturi, totuși era posibil să se fi lovit la cap. Poate că era în stare de șoc.

— Unde vă sunt lucrurile? a întrebat-o Zahra pe cea însângerată. Trebuie să plecăm repede de-aici.

Mi-am frecat gura cu palma, încercând să scap de certitudinea irațională că-mi dispăruseră doi dintre propriii mei dinți. Mă simțeam oribil – zdrelită și învinețită, cu locuri ce pulsau dureros, dar eram întreagă și nu aveam nicio fractură, nu fusesem afectată în vreun mod major. Nu doream decât să mă ghemuiesc într-un colțișor până aveam să mă simt mai puțin jalnic. Am inspirat profund și m-am apropiat de femeia speriată și crispată.

— Poți să mă-nțelegi? am întrebat-o.

Ea s-a uitat la mine, apoi s-a uitat în jur, și-a văzut tovarășa ștergându-se de sânge cu palma murdară, după care a vrut să se scoale și să fugă spre ea. S-a împiedicat, cât pe ce să cadă, dar am prins-o, recunoscătoare că nu era deloc grea.

— N-ai pățit nimic la picioare, i-am zis, dar ia-o încetișor. În scurt timp va trebui să plecăm de-aici și trebuie să poți merge.

— Cine ești? m-a întrebat.

— O persoană străină pentru tine, am răspuns. Încearcă să mergi.

— A fost cutremur.

— Mda. Mergi!

A făcut un pas nesigur, îndepărtându-se de mine, apoi încă unul. S-a clătinat către prietena ei.

— Allie? i s-a adresat.

Cealaltă a văzut-o, s-a împleticit până la ea și a îmbrățișat-o, mânjind-o de sânge.

— Jill! Slavă Domnului!

— Astea-s lucrurile lor, a rostit Travis. Haide să le scoatem de aici cât mai putem.

Le-am silit să meargă mai departe, străduindu-ne să le facem să vadă și să înțeleagă pericolul de a rămâne aici. Nu le puteam târî după noi, dar ce rost ar fi avut să le salvăm de sub ruine pentru ca după aceea să le lăsăm la mila scormonitorilor? Trebuiau să meargă cu noi până își recăpătau puterile și până redeveneau capabile să-și vadă singure de grijă.

— Bine, a încuviințat cea însângerată.

Era cea mai scundă și mai robustă dintre ele, deși nu se poate spune că între cele două ar fi existat deosebiri fizice importante. Erau albe, de douăzeci și ceva de ani, de statură mijlocie, cu păr șaten. Puteau fi surori.

— Bine, a repetat cea însângerată. Hai să plecăm de-aici.

Acum mergea fără să șchiopăteze sau să se clatine, însă tovarășa ei era mai puțin sigură pe sine.

— Dați-mi bagajul, a continuat ea.

Travis i-a făcut semn spre două ranițe prăfuite din saci de dormit. Ea și-a pus una în spate, după care s-a uitat la cealaltă raniță și la tovarășa ei.

— O pot duce, a rostit a doua femeie. N-am pățit nimic.

Nu pățise, era adevărat, dar trebuia să-și transporte singură lucrurile. Nimeni nu putea căra mult timp două ranițe. Nimeni nu putea să se lupte în timp ce căra două ranițe.

În jur se strânseseră de-acum o duzină de inși care ne-au urmărit când le-am scos pe cele două femei. Harry a pornit înaintea noastră, cu pistolul în mână. Ceva din postura lui anunța foarte clar că era dispus să ucidă. La cel mai mărunt semn de agresiune, avea să ucidă. Nu-l mai văzusem așa până atunci. Era impresionant, înfricoșător și complet inadecvat. Era corect pentru situație și pentru moment, totuși complet indecvat pentru Harry. Nu era genul de om care ar fi trebuit să arate vreodată în felul ăsta.

Oare când începusem să mă gândesc la el ca la un bărbat, nu ca la un băiat? Ce dracu'! Toți suntem bărbați și femei acum, nu mai suntem copii. Rahat!

Bankole venea ultimul, arătând chiar și mai impresionant decât Harry, în ciuda părului și bărbii sure. Avea o armă în mână. Reușisem s-o văd atunci când am trecut pe lângă el. Tot un revolver automat, poate de calibrul 9. Speram că se pricepe să-l folosească.

Natividad îi împingea căruțul imediat în față, cu Dominic aflat încă în cobur. Travis mergea alături, păzindu-i pe amândoi.

Eu mergeam lângă femeile salvate, temându-mă ca nu cumva să cadă sau ca vreun nebun s-o înșface pe una dintre ele. Allie continua să sângereze, iar la răstimpuri scuipa sânge și-și ștergea nasul însângerat cu un braț la fel de însângerat. Jill părea tot amețită și șocată. O țineam între mine și Allie.

Am știut că vom fi atacați chiar înainte să se întâmple propriu-zis. Ajutarea celor două femei prinse în ruinele casei ne transformase în ținte. Poate că am fi fost agresați mai devreme, dar foarte mulți dintre inșii cei mai violenți și mai disperați fuseseră atrași de comunitatea incendiată pe care o lăsaserăm în urmă. Astăzi aveau să fie atacate persoanele slabe. Cutremurul determinase starea asta mentală. Iar un atac putea declanșa alte atacuri.

Nu puteam decât să ne pregătim cât mai bine.

Pe neașteptate, un bărbat a înșfăcat-o pe Zahra. Este micuță și trebuie să fi arătat nu numai frumoasă, ci și plăpândă.

După numai o clipă, altcineva m-a prins pe mine de braț. Am fost smucită, m-am împiedicat și am început să cad. Culmea stupidității. N-am apucat să fiu lovită de nimeni, ci m-am împiedicat și am căzut. Pentru că atacatorul mă trăsese către el, m-am prăvălit și l-am tras jos odată cu mine. Cumva, în timpul căderii, am izbutit să scot cuțitul. I-am deschis lama și am lovit puternic, în sus.

Lama lungă de 15 centimetri a intrat până la plăsele. După care, în agonia empatiei, am smuls-o afară.

Nu pot descrie durerea.

Ulterior, ceilalți mi-au spus că am răcnit așa cum nu mai auziseră pe nimeni răcnind, niciodată. Nu mă surprinde. Până atunci nimic nu mă duruse atât de tare.

După o vreme, agonia din piept s-a diminuat și s-a stins. Adică bărbatul pe care-l trăsesem peste mine a sângerat și s-a stins. Până la acel moment n-am putut să conștientizez nimic altceva în afară de durere.

Primul lucru pe care l-am auzit a fost plânsetul lui Dominic.

Mi-am amintit apoi că auzisem și împușcături... mai multe. Unde erau ceilalți? Erau răniți?

Morți? Făcuți prizonieri?

Am rămas complet nemișcată sub bărbatul mort. Mă apăsa dureros, o greutate inertă, și mirosul corpului lui mă îngrețoșa. Sângerase peste pieptul meu și, dacă mă puteam baza pe simțul olfactiv, urinase peste mine în clipa morții. N-am îndrăznit totuși să mă clintesc până nu înțelegeam situația.

Am întredeschis ochii foarte puțin.

Înainte de a putea pricepe ce vedeam, cineva a ridicat leșul puturos de pe mine. M-am trezit privind două fețe îngrijorate: Harry și Bankole.

Am tușit și am dat să mă ridic, dar Bankole nu m-a lăsat.

— Ai vreo rană pe undeva? m-a întrebat.

— N-am pățit nimic, am răspuns.

L-am văzut pe Harry holbându-se la sânge și am adăugat:

— Nu vă speriați. E sângele mortului.

M-au ajutat să mă scol și am descoperit că avusesem dreptate. Agresorul urinase pe mine. Am simțit nevoia aproape disperată de a-mi scoate hainele împuțite și a mă spăla. Însă asta trebuia să aștepte. Indiferent cât de dezgustătoare aș fi fost, nu m-aș fi dezbrăcat la lumina zilei într-un loc unde puteam fi văzută. Avusesem destule necazuri pentru o singură zi.

Am privit în jur, i-am văzut pe Travis și Natividad liniștindu-l pe Dominic, care continua să plângă. Zahra le păzea pe fetele noi, care se așezaseră pe pământ.

— Se simt bine? m-am interesat.

Harry a încuviințat din cap.

— Sunt speriate și șocate, dar sunt bine. Nimeni n-a pățit nimic – cu excepția lui și a prietenilor lui.

A arătat spre mort. În apropiere zăceau încă trei cadavre.

— Alți câțiva au fost răniți, a urmat Harry. I-am lăsat să plece.

Am clătinat aprobator din cap.

— Ar fi mai bine să percheziționăm cadavrele și să plecăm și noi. Suntem prea vizibili aici de pe autostradă.

Am efectuat o percheziție rapidă, însă amănunțită, căutând peste tot, mai puțin în cavitățile corpurilor. Nu eram încă atât de disperați ca să facem și asta. Apoi, la insistența Zahrei, m-am pitit îndărătul casei prăbușite și mi-am schimbat iute hainele. Ea a luat pistolul de la Harry și a stat de pază lângă mine.

— Ești plină de sânge, mi-a spus. Dacă alții cred că ești rănită, s-ar putea să te atace. Nu-i o zi potrivită ca să arăți de parcă ceva ar fi în neregulă cu tine.

Presupun că avea dreptate. Oricum, era o plăcere s-o aud convingându-mă de ceva ce-mi doream deja foarte mult.

Mi-am pus hainele ude și murdare într-o pungă de plastic, am sigilat-o și am îndesat-o în raniță. Dacă vreunul dintre morți ar fi avut haine care să mi se potrivească și care să fie încă bune de purtat, le-aș fi aruncat pe ale mele. Dar a trebuit să le păstrez și

să le spăl când ajungeam la o stație de apă sau la un magazin cu spălătorie. Strânseserăm bani de la cadavre, dar pe aceia ar fi fost mai bine să-i folosim pentru necesități.

De la cei patru morți ne-am ales cu vreo două mii cinci sute de dolari, două cuțite, pe care puteam fie să le vindem, fie să le dăm celor două fete, și un pistol pe care-l scosese cel împușcat de Harry. Pistolul era un Beretta de 9 milimetri murdar și fără gloanțe. Proprietarul lui nu avusese muniție, dar pe asta o puteam cumpăra – poate de la Bankole. Pentru asta trebuia să cheltuim bani. În buzunarul atacatorului meu am găsit câteva bijuterii: două inele de aur, un colier din pietre albastre lustruite, despre care credeam că erau lapislazuli, și un cercel, care s-a dovedit a fi un aparat de radio. Pe acela aveam să-l păstrăm. Ne putea oferi informații despre lumea de dincolo de autostradă. Ar fi fost bine să nu mai fim izolați de lumea aceea. Mă întreb de la cine îl furase agresorul meu.

Toate cadavrele aveau pitite pe undeva cutiuțe mici din plastic pentru tablete. Două dintre ele conțineau fiecare câte două pilule. Celelalte două erau goale. Așadar, oamenii aceștia nu purtau asupra lor nici hrană, nici apă, nici arme adecvate, însă aveau totuși pilule, deși le-ar fi putut fura sau ar fi putut fura bani pentru a le cumpăra. Erau dependenți de droguri. Mă întreb ce drog preferaseră. Piro? Pentru prima dată după multe zile, m-am trezit gândindu-mă la Keith. Oare și el traficase pilulele rotunde și purpurii pe care continuam să le găsim asupra celor care ne atacau? Oare din cauza lor murise?

După câțiva kilometri parcurși pe autostradă, am văzut mașini de poliție îndreptându-se spre sud, către ceea ce acum trebuia să fie scheletul ars al unei comunități cu multe cadavre. Poate că polițiștii aveau să aresteze câțiva scormonitori sosiți mai târziu. Poate că ei înșiși aveau să jefuiască ceva. Sau poate că urmau doar să arunce o privire și apoi să plece. Ce făcuseră polițiștii pentru comunitatea mea când arsese? Nimic.

Cele două femei dezgropate de sub ruine doresc să rămână cu noi. Se numesc Allison și Jillian Gilchrist. Sunt surori, în vârstă de douăzeci și patru, respectiv douăzeci și cinci de ani, sărace, fugind de o viață dominată de prostituție. Proxenet le fusese propriul tată. Casa năruită peste ele era pustie când se adăpostiseră acolo, în noaptea anterioară. Păruse abandonată de mult.

— Clădirile abandonate sunt periculoase, le-a spus Zahra în timp ce mergeau. Aici, prin pustietățile astea, sunt ținte pentru tot felul de indivizi.

— Pe noi nu ne-a deranjat nimeni, a zis Jill. Dar apoi casa s-a prăbușit peste noi și nu ne-a ajutat nimeni, până n-ați apărut voi.

— Ați avut mare noroc, le-a spus Bankole, rămas alături de noi și mergând lângă mine. Pe aici oamenii nu se ajută prea mult între ei.

— Știm, a confirmat Jill. Vă suntem recunoscătoare. De fapt cine sunteți voi?

Harry i-a aruncat un surâs straniu.

— Sămânța Pământului, a răspuns el privindu-mă.

Trebuie să fii cu ochii-n patru la Harry când zâmbește în felul ăsta.

— Ce-i Sămânța Pământului? a întrebat automat Jill.

Se luase după privirea lui Harry și acum mă țintuia și ea.

— Noi împărtășim unele idei, i-am zis. Intenționăm să ne stabilim în nord și să înființăm o comunitate.

— Unde în nord? a vrut să știe Allie.

Continua să aibă dureri la gură și le percepeam într-o măsură mai mare când eram atentă la ea. Însă cel puțin nu mai sângera aproape deloc.

— Căutăm locuri de muncă pe bani și urmărim prețurile apei, i-am răspuns. Am dori să ne stabilim într-o zonă unde apa să nu reprezinte o problemă atât de mare.

— Apa este o problemă peste tot, a proclamat ea. Ce sunteți? Un fel de sectă?

— Avem unele credințe comune, i-am zis.

S-a întors și m-a privit aparent ostil.

— Cred că religia este un rahat, a anunțat ea. Este fie o minciună, fie o nebunie.

Am ridicat din umeri.

— Puteți să călătoriți alături de noi sau puteți să vă vedeți de drumul vostru.

— Dar ce naiba vreți voi? a întrebat ea. Cui vă rugați?

— Nouă înșine, am răspuns. Ce altceva mai există?

Mi-a întors dezgustată spatele, însă după câteva clipe a revenit către mine.

— Dacă vom călători cu voi, trebuie să ne alăturăm sectei?

— Nu.

— Bine atunci!

Mi-a întors din nou spatele și a luat-o înainte, ca și cum câștigase ceva.

Am ridicat glasul atât cât s-o fac să tresară și m-am adresat spinării ei:

— Azi ne-am riscat viața pentru voi.

Am văzut-o cum s-a gârbovit puțin, însă a refuzat să privească înapoi.

Am continuat:

— Pentru asta nu ne datorați nimic. Nu reprezintă ceva ce ați fi putut cumpăra de la noi. Dar dacă veți călători cu noi și vor apărea necazuri, trebuie să ne stați alături și să luptați alături de noi. Veți face asta sau nu?

Allie s-a întors brusc, împietrită de furie. S-a postat în fața mea și a rămas locului.

Nu m-am oprit și nici n-am ocolit-o. Nu era un moment în care să cedez. Trebuia să știu la ce o puteau duce mândria și furia. Cât din aparenta ei ostilitate era reală și cât se putea datora durerilor resimțite? Oare avea să aducă mai multe necazuri decât ar fi meritat?

Când și-a dat seama că intenționam să trec peste ea dacă era nevoie – și că eram decisă s-o fac –, s-a tras într-o parte și a început să meargă alături de mine, de parcă asta dorise din capul locului.

— Dacă nu ne-ați fi dezgropat, nu ne-am fi sinchisit deloc de voi, a zis ea, inspirând apoi prelung, hârâit. Noi știm cum să punem umărul la treabă. Știm cum să ne ajutăm prietenii și să ne luptăm cu dușmanii. Facem asta din copilărie.

Am privit-o lung, gândindu-mă la puținele lucruri pe care ea și sora ei ni le povestiseră despre viața lor: prostituția, tatăl proxenet... O poveste cumplită, dacă era adevărată. Desigur, detaliile ar fi fost chiar și mai interesante. Și, de fapt, cum de reușiseră să scape de tatăl lor? Trebuia să rămânem cu ochii pe ele, bineînțeles, totuși era posibil să merite ceva.

— Bine ați venit, i-am spus.

M-a privit fix, a clătinat din cap supusă, apoi a luat-o înaintea mea cu pași lungi și repezi. Jill, care încetinise pentru a ajunge lângă noi când vorbeam, s-a grăbit să i se alăture. Iar Zahra, care încetinise și ea ca să n-o scape din ochi, mi-a zâmbit și mi-a făcut semn cu capul. După aceea s-a dus către Harry, care conducea grupul.

Bankole a apărut în dreptul meu și mi-am dat seama că se îndepărtase de îndată ce văzuse o urmă de conflict între Allie și mine.

— O luptă pe zi îmi ajunge, a rostit când m-a văzut privindu-l interogativ.

Am zâmbit.

— Mulțumesc pentru că ai fost alături de noi, acolo.

A ridicat nepăsător din umeri.

— M-a surprins să văd că mai există oameni cărora le pasă de ce se întâmplă cu două străine.

— Și ție ți-a păsat.

— Da. Chestia asta mă va ucide într-o bună zi. Dacă nu vă deranjează, mi-ar plăcea să călătoresc cu grupul vostru.

— Ai călătorit și până acum. Ești binevenit.

— Mulțumesc, a zis el, zâmbindu-mi la rândul său.

Avea ochi limpezi, cu pupile maro-închis – ochi atrăgători. Îmi place deja prea mult de el. Trebuie să fiu precaută.

În cursul zilei de azi am ajuns la Salinas, un orășel care nu părea afectat de cutremur și de replicile lui ulterioare. Pământul vibrase toată ziua, când și când. De asemenea, Salinas părea neatins de hoardele de scormonitori avizi pe care le văzusem încă de dimineață, de la prima comunitate incendiată. Asta a fost o surpriză. Aproape toate comunitățile mai mici prin care trecuserăm ardeau și mișunau de scormonitori. Părea că seismul le acordase săracilor tăcuți ce înaintau pe autostradă permisiunea de a se transforma în animale și a-i ataca pe toți locuitorii caselor.

Am suspectat că grosul scormonitorilor prădători continua să se afle în urma noastră, omorând, fiind omorâți și luptându-se pentru pradă. Niciodată nu mă chinuisem în asemenea măsură ca azi pentru a încerca să nu văd ce se petrecea în jur. Fumul și zgomotul mă ajutau, camuflând incidentele. Aveam și-așa destule pe cap din cauza pulsațiilor dureroase ale feței și gurii Alliei și a suferinței generale de pe autostradă.

Eram obosiți când am ajuns la Salinas, dar am hotărât să continuăm drumul după ce ne vom fi completat proviziile și ne vom fi spălat. Nu doream să fim în oraș când aveau să sosească scormonitorii cei mai agresivi. Poate că aveau să fie calmi, obosiți după o zi de incendieri și jafuri, însă eu mă îndoiam în privința asta. Mă gândeam că vor fi amețiți de putere și însetați de și mai multă putere. Așa cum spusese Bankole: „Odată ce oamenii capătă ideea că este perfect normal să iei ceea ce dorești și să distrugi restul, cine poate ști când vor înceta?"

Totuși, Salinas părea bine înarmat. Polițiștii își parcaseră mașinile pe acostamentul autostrăzii și ne priveau cu atenție; unii țineau în mâini puști de vânătoare sau arme automate cu aerul că abia așteaptă un pretext pentru a le utiliza. Poate că știau ce se apropie.

Trebuia să ne completăm proviziile, însă nu știam dacă ni se va îngădui. Salinas avea aspectul unui oraș de genul acelora care le urează călătorilor „Continuă-ți drumul" – care te doresc plecat înainte de apusul soarelui dacă nu locuiești acolo. Săptămâna aceasta și cea anterioară întâlniserăm câteva asemenea așezări.

Nu ne-a oprit totuși nimeni când am ieșit de pe șosea și ne-am îndreptat spre un magazin. Pe autostradă erau acum puțini drumeți, iar polițiștii ne puteau supraveghea pe toți. I-am văzut urmărindu-ne cu atenție, dar nu ne-au oprit. Am rămas tăcuți. Eram femei, bărbați și un bebeluș, iar trei dintre noi erau albi. Nu cred că vreunul dintre detaliile acelea ne făcea suspecți în ochii lor.

Agenții de pază din magazine erau la fel de bine înarmați ca polițiștii; aveau puști de vânătoare, arme automate și două mitraliere pe trepiede în nișe aflate deasupra noastră. Bankole a spus că-și reamintește de vremurile când agenții de pază aveau doar revolvere, poate chiar numai bastoane. Și tata avea amintiri similare.

Unii agenți fie nu erau foarte bine instruiți, fie erau aproape la fel de îmbătați de putere ca și scormonitorii. Ne ațînteau cu armele. Erau nebuni de legat. Doi sau trei dintre noi am intrat într-un magazin și, imediat, câteva arme au fost îndreptate asupra noastră. La început n-am înțeles ce se întâmplă. Am încremenit, privind fix, așteptând să vedem ce va urma.

Purtătorii armelor au izbucnit în râs. Unul dintre ei a spus:

— Cumpărați ceva sau ieșiți dracului!

Am ieșit. Toate erau magazine mici și existau destule dintre care să alegi. Unele aveau agenți de pază în toate mințile. Mi-a fost imposibil să nu mă întreb câte accidente cauzau paznicii aceia nebuni cu armele lor? Bănuiesc că toate incidentele erau raportate ca fiind declanșate de jefuitori înarmați și cu evidente înclinații de ucigași.

Agenții de pază de la stația de apă au părut însă calmi și profesioniști. Țineau armele cu țevile în jos și se limitau la a-i înjura pe oameni să se grăbească. Ne-am simțit destul de protejați nu

doar pentru a cumpăra apă și a ne spăla și usca hainele rapid, ci și pentru a închiria două cabine – una pentru bărbați și una pentru femei –, ca să ne frecăm cu buretele, beneficiind fiecare de un lighean de apă. Asta a lămurit problema sexului meu pentru acei nou-veniți care încă nu pricepuseră cum stau lucrurile.

În cele din urmă, ceva mai curați, reaprovizionați cu hrană, apă, muniție pentru toate trei armele și, apropo, prezervative pentru propriul meu viitor, am părăsit orașul. Pe drum, la marginea așezării, am trecut printr-un mic talcioc. Câțiva oameni ofereau la vânzare lucruri în majoritate vechi și nefolositoare – împrăștiate pe măsuțe sau pe cârpe murdare întinse direct pe asfalt. Bankole a fost acela care a zărit pușca pe o măsuță.

Era o armă veche, model Winchester cu acționare și încărcare manuală, fără muniție, desigur, cu încărcător pentru cinci cartușe. Așa cum a recunoscut Bankole, era o pușcă lentă, însă lui i-a plăcut. A cercetat-o cu ochii și cu degetele, apoi s-a târguit cu vânzătorii, un cuplu de bătrâni, bine înarmați. Aveau una dintre cele mai curate măsuțe, cu mărfurile așezate ordonat: o mașină de scris micuță, un teanc de cărți, câteva unelte mici, uzate, dar curate, două cuțite în teci de piele ponosită, două oale și pușca, împreună cu o curea și lunetă.

În timp ce Bankole se târguia, eu am cumpărat oalele de la femeie. Aveam să-l rog pe Bankole să le pună în căruciorul lui. Erau îndeajuns de mari pentru a găti pentru toți supă, tocană sau cereale calde. Acum eram nouă și era logic să avem oale mai mari. După aceea m-am alăturat lui Harry în examinarea teancului de cărți.

Nu exista niciun volum de nonficțiune. Eu am cumpărat o antologie groasă de poezie, iar Harry și-a luat un roman western. Ceilalți, fie din lipsă de bani, fie din lipsă de interes, au ignorat cărțile. Aș fi cumpărat mai multe dacă le-aș fi putut transporta. Ranița îmi era deja suficient de grea pe cât apreciam că pot suporta ca să merg toată ziua.

După ce am terminat, ne-am îndepărtat și l-am așteptat pe Bankole. Iar Bankole ne-a surprins.

A reușit să-l convingă pe bătrân să coboare prețul la unul pe care părea să-l considere corect, după care ne-a strigat:

— Știe careva cum să manevreze vechitura asta?

Harry și cu mine știam, într-adevăr, iar Bankole ne-a rugat să examinăm arma. În cele din urmă au examinat-o toți, unii cu stângăcie evidentă, alții cu familiaritate. În cartier, Harry și cu mine ne antrenaserăm și cu armele din alte gospodării: puști de vânătoare și carabine, nu doar pistoale. Orice armă legală de acolo fusese folosită de toți, cel puțin în ședințele de antrenament. Tata dorise să ne familiarizăm cu toate armele disponibile. Harry și eu eram țintași buni, competenți, dar n-am fi cumpărat niciodată o armă uzată. Mie îmi plăcea pușca, îmi plăcea cum arăta și cum o simțeam în mână, însă asta nu însemna mare lucru. Și lui Harry părea să-i placă. Aceeași problemă.

— Veniți încoace, ne-a spus Bankole și ne-a dus în afara razei auditive a cuplului de bătrâni. Ar trebui să cumpărați pușca, ne-a zis el. Ați luat destui bani de la cei patru drogați pentru a plăti prețul pe care l-am negociat. Aveți nevoie de cel puțin o armă precisă cu bătaie lungă, iar asta este foarte bună.

— Cu banii ăia putem cumpăra multă mâncare, a spus Travis.

Bankole a aprobat din cap.

— Așa-i, însă numai viii au nevoie de mâncare. Costul ei se va amortiza la prima utilizare. O să-i învăț eu pe necunoscători s-o folosească. Tata și cu mine vânam căprioare cu puști exact ca asta.

— Este o vechitură, a zis Harry. Dacă ar fi fost măcar automată...

— Dacă ar fi fost automată, nu v-ați fi putut permite s-o cumpărați, a comentat Bankole ridicând din umeri. Arma asta e ieftină pentru că-i veche și e legală.

— Și lentă, a intervenit Zahra. Iar dacă voi credeți că prețul bătrânului este mic, sunteți nebuni la cap.

— Știu că sunt nou venită în grup, a intervenit Allie, dar sunt de acord cu Bankole. Sunteți pricepuți cu pistoalele, însă, mai devreme sau mai târziu, veți întâlni pe cineva care se va afla în afara bătăii pistoalelor și care vă va lichida. Care ne va lichida.

— Și pușca asta ne va salva? a pufnit Zahra.

— Mă îndoiesc că ne va salva, am zis eu. Totuși, cu un țintaș cât de cât iscusit, s-ar putea să ne ofere o șansă. Ai nimerit vreuna dintre căprioarele alea? l-am întrebat pe Bankole.

El a zâmbit.

— Una sau două.

Nu i-am răspuns la surâs.

— De ce nu cumperi pușca pentru tine?

— Nu-mi pot permite. Am bani cât să merg și să-mi cumpăr pentru o vreme necesitățile stricte. Toate celelalte lucruri pe care le-am avut mi-au fost furate ori au ars.

Nu l-am crezut cu adevărat. Pe de altă parte, nimeni nu știa câți bani aveam eu. Bănuiam că Bankole se interesa, în mod indirect, de solvența noastră. Dispuneam de suficienți bani ca să cheltuim o sumă neprevăzută pentru a cumpăra o pușcă veche? Și ce intenționa el să facă dacă am fi cumpărat într-adevăr arma? Nu pentru prima dată, speram să nu fie doar un hoț arătos. În același timp, îmi plăcea pușca și aveam nevoie de ea.

— Harry și cu mine, m-am adresat grupului, suntem țintași destul de buni. Mie îmi place cum se simte pușca asta și este arma cea mai bună pe care ne-o putem permite deocamdată. A văzut cineva vreo problemă la ea?

Au schimbat priviri între ei. Nimeni n-a răspuns.

— Trebuie doar s-o curățăm și să cumpărăm muniție de 30-06, a spus Bankole. N-a mai fost utilizată de ceva vreme, însă pare să fi fost bine întreținută. Dacă o cumpărați, cred că aș putea să iau eu o trusă pentru curățat și ceva gloanțe.

Auzindu-l, am zis înaintea tuturor:

— Așa facem atunci. Cine mai poate trage cu pușca asta?

— Eu, a zis Natividad și a surâs când anunțul ei i-a atras câteva priviri surprinse. N-am avut frați, iar tata simțea nevoia să-nvețe pe cineva.

— Noi n-am avut niciodată ocazia să tragem cu arme, a mărturisit Allie, dar putem învăța.

Jill a încuviințat:

— Mi-am dorit întotdeauna să știu să trag cu pușca.

— Va trebui să-nvăț și eu, a recunoscut Travis. Acolo unde am crescut, armele erau fie încuiate în rastele, fie purtate de agenții de pază.

— Haideți s-o cumpărăm atunci, am concluzionat. Și să plecăm de aici. Soarele va apune în curând.

Bankole s-a ținut de cuvânt și a cumpărat ustensile pentru curățat pușca și muniție suficientă; a insistat să le cumpere înainte să ieșim din oraș pentru că, zicea, cine știe când vom avea nevoie de ea sau când vom găsi alți oameni dispuși să ne vândă gloanțe.

După aceea am părăsit așezarea.

Când am pornit la drum, Harry ducea pușca recent cumpărată, iar Zahra avea pistolul Beretta; ambele erau neîncărcate și ambele trebuiau curățate cu grijă înainte de folosire. Doar Bankole și cu mine aveam arme încărcate. Eu conduceam grupul, iar el îl încheia. Se întuneca. În urma noastră, în depărtare, am auzit focuri de armă și bubuiturile surde ale unor explozii mici.

20

Dumnezeu nu este nici bun
nici rău,
nici iubitor,
nici dușmănos.
Dumnezeu este Putere.
Dumnezeu este Schimbare.
Trebuie să găsim restul celor necesare
înlăuntrul nostru,
în fiecare dintre noi,
în Destinul nostru.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

SÂMBĂTĂ, 28 AUGUST 2027
(din însemnări extinse, marți, 31 august)

Azi sau mâine ar trebui să fie o zi de odihnă, dar am convenit să nu ne odihnim. Noaptea trecută a fost plină de împușcături îndepărtate, explozii și foc. Vedeam focuri în urma noastră, însă nu și în față. Continuarea marșului pare logică, în ciuda oboselii noastre.

Apoi, azi-dimineață, am curățat cu alcool din ranița mea micul aparat de radio negru ca un cercel, l-am pornit și l-am pus în ureche. Trebuia să povestesc ce auzeam, pentru că sunetele lui nu ajungeau la ceilalți.

Cele auzite ne-au demonstrat că ar trebui nu numai să dăm uitării odihna, ci și să ne schimbăm planurile.

Intenționasem să mergem pe Autostrada interstatală 101 prin San Francisco și peste podul Golden Gate. Radioul ne-a avertizat totuși să ne ținem departe de zona Golfului. De la San Jose în sus, prin San Francisco, Oakland și Berkeley, domnea haosul.

Cutremurul cauzase stricăciuni grave acolo, iar scormonitorii, prădătorii, polițiștii și armatele private de agenți de pază păreau hotărâți să distrugă ce mai rămăsese. Bineînțeles, și piro contribuia la nebunia generală. Aici, în nord, reporterii de la radio îi scurtaseră numele în „pro" sau „ro" și afirmau că există mulți dependenți.

Dependenții ăștia sunt de nestăpânit și incendiază și zonele neafectate de seism. Bande formate din săracii străzii îi precedă sau îi urmează, furând orice pot din magazine și din enclavele înconjurate de ziduri ale bogaților și ale celor rămași din clasa de mijloc. Mda.

În unele locuri, bogații fugiseră la bordul elicopterelor. Podurile rămase intacte – adică majoritatea – erau păzite fie de poliție, fie de bande, însă ambele grupări îi prădau pe disperații care fugeau, lipsindu-i de arme, bani, mâncare și apă – în cazul cel mai fericit. Pedeapsa pentru că erai prea sărac ca să meriți să fii jefuit era bătaia, violul și/sau moartea. Fusese reactivată Garda Națională, pentru restabilirea ordinii; presupun că poate să facă asta. Dar cred că pe termen scurt nu va face decât să sporească haosul. Ce altceva putea face încă un grup de oameni bine înarmați într-o situație atât de nebunească? Cei raționali ar fi putut să-și ia armele și echipamentele și să dispară, pentru a-și ajuta familiile. Alții s-ar fi trezit în război cu propriul popor și ar fi devenit derutați, speriați și periculoși. Bineînțeles, unii vor descoperi că le place puterea nou-dobândită – puterea de a-i face pe alții să cedeze, puterea de a lua tot ceea ce-și doresc: bunuri, sex, vieți...

Situația este proastă. Zona Golfului va trebui evitată mult timp.

Am întins hărți pe pământ și le-am studiat în timp ce ne-am luat micul dejun, apoi am decis să ieșim de pe Autostrada 101 chiar în dimineața asta. Vom urma o șosea mai mică, fără îndoială mai pustie, spre interiorul continentului, către orășelul San Juan Bautista, după aceea vom merge spre est pe Autostrada statală 156. De pe 156 vom trece pe 152, până la Autostrada interstatală 5. Vom folosi I-5 pentru a ocoli zona Golfului. Pentru o

vreme, vom merge către centrul statului în loc să urmăm coasta. Poate că va trebui să evităm I-5 și să mergem și mai mult spre est, către autostrăzile statale 33 sau 99. Mie îmi place pustietatea care înconjoară mare parte din I-5. Orașele sunt periculoase. Chiar și așezările mici pot fi letale. Însă va trebui să ne putem reaproviziona și, mai ales, să găsim apă. Dacă asta va însemna pătrunderea în zonele mai populate din jurul altei autostrăzi, o vom face. Până atunci, vom fi precauți, ne vom reaproviziona la fiecare oportunitate, nu vom rata nicio ocazie de a ne completa proviziile de apă și mâncare, nu vom irosi nimic. Dar, la dracu', hărțile sunt vechi! Poate că zona din jurul lui I-5 este mai populată acum.

Ca să ajungem la I-5, vom trece pe lângă un lac de acumulare mare, cu apă potabilă: Rezervorul San Luis. S-ar putea să fie secat acum. În ultimii ani, multe întinderi de apă au secat. Vor exista totuși copaci, umbră răcoroasă, un loc unde să ne odihnim și să ne simțim comod. Poate că va exista măcar o stație de apă. Dacă da, vom poposi acolo și ne vom odihni o zi, poate chiar două. După ce vom urca și coborî o mulțime de dealuri, vom avea nevoie de odihna suplimentară.

Deocamdată suspectez că în curând vor apărea scormonitori, alungați spre nord, spre noi, din Salinas, și refugiați care se îndreaptă către sud, către noi, din zona Golfului San Francisco. Lucrul cel mai bun pe care-l putem face este să ieșim din calea lor.

Am pornit devreme, fortificați de mâncarea bună pe care o cumpăraserăm din Salinas, niște chestii suplimentare pe care Bankole le transportase în căruciorul lui, deși toți contribuiserăm cu bani la cumpărarea lor. Am făcut sandvișuri: carne uscată de vită, brânză și felii de roșii pe pâine din făină de grâu. Și am mâncat struguri. Păcat că trebuia să ne grăbim. De mult timp nu mai mâncaserăm ceva cu gust atât de bun.

Autostrada spre nord a fost azi mai pustie decât o văzusem vreodată. Noi formam grupul cel mai mare – opt adulți și un copil – și eram ocoliți cu respect de alți drumeți. Unii erau singuri,

alții erau cupluri cu copii. Toți păreau grăbiți, ca și cum ar fi știut și ei ce putea veni în urma lor. Știau însă și ce putea fi în față – ce era în față dacă rămâneau pe 101? Înainte de a ieși de pe 101, am încercat să previn două femei care călătoreau cu copii să evite zona Golfului. Le-am spus că auziserăm că acolo erau multe probleme: incendii, revolte și daune majore produse de cutremur. Ele și-au tras copiii mai aproape și s-au îndepărtat de mine.

După ce am părăsit 101, am pornit pe drumul mic dintre dealuri, scurtătura noastră către San Juan Bautista. Șoseaua era pavată și nu foarte rău avariată. Era pustie. Pe porțiuni lungi n-am văzut țipenie de om. Nimeni nu ne urmase de pe 101. Am trecut pe lângă ferme, comunități mici și cocioabe, iar locuitorii lor au ieșit cu arme în mâini și ne-au fixat cu privirile. Ne-au lăsat însă în pace. Scurtătura a funcționat. Am reușit să ajungem la San Juan Bautista, pe care l-am traversat înainte de lăsarea întunericului, și am poposit imediat în estul localității. Eram epuizați, ne usturau tălpile și ne plângeam de dureri, junghiuri și bășici. Tânjesc după o zi de odihnă, dar nu încă. Nu încă.

Mi-am pus sacul de dormit lângă al lui Bankole și m-am întins, deja pe jumătate adormită. Trăseserăm la sorți programul plantoanelor și schimbul meu avea să fie abia în zori. Am mâncat nuci și stafide, pâine și brânză și am adormit ca moartă.

DUMINICĂ, 29 AUGUST 2027
(din însemnări extinse, marți, 31 august)

Înainte să se crape de ziuă, am fost trezită de zgomote de împușcături, apropiate și puternice. Rafale scurte de arme automate. În plus, de undeva se zărea lumină.

— Stați nemișcați, a spus cineva. Stați nemișcați și țineți-vă gura.

Era vocea Zahrei. Ea fusese de planton înaintea mea.

— Ce-i? a întrebat una dintre surorile Gilchrist. Trebuie să fugim de-aici!

— Taci! am șuierat. Stai nemișcată și va trece.

Acum puteam să văd mai clar că două grupuri fugeau de pe Autostrada 156, urmărindu-se; ambele grupuri trăgeau cu armele, de parcă ele și inamicii lor erau singuri pe lume. Nu puteam face altceva decât să stăm culcați la pământ și să sperăm că nu ne vor împușca accidental. Dacă nu se clintea nimeni, accidentele erau mai puțin probabile.

Lumina provenea de la un foc care ardea relativ departe de noi. Nu erau clădiri; noi nu poposeam lângă clădiri. Totuși, ceva ardea. Un camion mare, m-am gândit. Poate că acela era motivul împușcăturilor. Un grup încercase să deturneze un camion de pe autostradă și situația căpătase altă întorsătură. Acum, indiferent de conținutul camionului – eu bănuiam că transporta alimente –, focul avea să mistuie totul. Nici atacatorii și nici apărătorii nu aveau să câștige.

Puteam să avem noi de câștigat, asta dacă reușeam să nu ne implicăm în conflict.

M-am întins să-l ating pe Bankole, dorind să mă asigur că nu pățise nimic.

Nu era acolo.

Sacul lui de dormit și lucrurile erau la locul lor, dar el dispăruse.

Mișcându-mă cât mai puțin posibil, am privit către zona pe care o desemnasem pentru toalete. Probabil că era acolo. Nu-l puteam zări, însă unde altundeva putea să fie? Un moment nepotrivit. Mi-am încordat privirea, străduindu-mă să-l văd, neștiind dacă să fiu bucuroasă sau speriată fiindcă nu reușeam. La urma urmei, dacă îl vedeam eu, atunci îl puteau vedea și alții.

Împușcăturile au continuat multă vreme, dar noi am rămas nemișcați, tăcuți și speriați. Unul dintre arborii sub care am campat a fost lovit de două ori, însă mult deasupra capetelor noastre.

Apoi camionul a explodat. Nu știu ce anume a explodat în el. Nu părea să fi fost un camion vechi, dintre acelea care mergeau cu motorină, dar nu puteam fi siguri. Oare motorina explodează? Nu știam.

Explozia a părut să pună capăt schimbului de focuri. S-au mai auzit câteva împușcături, după aceea s-a lăsat liniștea. Am văzut oameni, vizibili în lumina flăcărilor, care se întorceau la camion. Ceva mai târziu, i-am văzut pe alții – un grup mai mare – îndreptându-se către oraș. Ambele grupuri se îndepărtau de noi și asta era bine.

Acum... Unde era Bankole? Cu glas scăzut, le-am zis celorlalți:

— Îl poate vedea cineva pe Bankole?

Niciun răspuns.

— Zahra, tu l-ai văzut plecând?

— Da, cu vreo două minute înainte să fi început împușcăturile, a răspuns ea.

Bun. Dacă nu se întorcea în scurt timp, trebuia să pornim în căutarea lui. Am înghițit un nod și am încercat să nu mă gândesc că l-aș putea găsi rănit sau mort.

— Toată lumea este bine? am întrebat. Zahra?

— Perfect.

— Harry?

— Da, sunt bine.

— Travis? Natividad?

— N-am pățit nimic, a răspuns Travis.

— Și Dominic?

— Nici măcar nu s-a trezit.

Asta era bine. Dacă s-ar fi trezit, plânsetele lui ne-ar fi putut ucide pe toți.

— Allie? Jill?

— Suntem bine, a spus Allie.

M-am ridicat în capul oaselor cu mișcări lente și precaute. N-am văzut pe nimeni și n-am auzit decât zgomotele insectelor

și trosnetele focului îndepărtat. Cum nimeni n-a tras în mine, s-au ridicat și ceilalți. Zgomotele și lumina nu-l treziseră pe Dominic, însă a făcut-o mișcarea mamei lui. Bebelușul s-a trezit și a început să scâncească, dar Natividad l-a legănat în brațe și l-a potolit.

Nu se vedea nici urmă de Bankole. Doream să mă ridic în picioare și să plec în căutarea lui. Aveam în cap două imagini foarte clare. Într-una dintre ele, Bankole zăcea rănit sau mort, iar în alta era ghemuit îndărătul unui copac, ținându-și în mâini Beretta. Dacă era adevărat al doilea scenariu, exista posibilitatea să se sperie de mine și să mă împuște. La fel de posibil era ca acolo să fie și alți inși cu arme în mâini și nervi încordați.

— Cât este ora? am întrebat-o pe Zahra, care avea ceasul lui Harry.

— Trei patruzeci, mi-a răspuns.

— Dă-mi pistolul, i-am zis. Oricum, schimbul tău aproape că s-a terminat.

— Și Bankole?

Zahra mi-a întins pistolul și ceasul.

— Dacă nu se-ntoarce în cinci minute, mă duc să-l caut.

— Stai așa, a zis Harry. N-o să faci asta de una singură. Vin cu tine.

Am fost pe punctul de a-l refuza. Nu cred că mi-ar fi băgat în seamă răspunsul, totuși n-am rostit cuvântul „nu". Dacă Bankole era rănit, dar nu-și pierduse cunoștința, aveam să fiu inutilă în clipa în care îl vedeam. Aș fi fost norocoasă dacă m-aș fi putut târî înapoi în tabără. Altcineva ar fi trebuit să-l târască pe el.

— Mulțumesc, i-am spus lui Harry.

După cinci minute, ne-am dus amândoi mai întâi în zona toaletelor, apoi în jurul ei, căutând. Nu era nimeni sau, mai exact, n-am putut vedea pe nimeni. Însă era posibil ca în preajmă să fie și alți oameni – care poposiseră peste noapte, care fuseseră implicați în schimbul de focuri, care bântuiau... Cu toate acestea, am strigat numele lui Bankole, o dată, puternic. L-am atins pe Harry

ca un fel de avertisment și el a tresărit, s-a liniștit, după care a tresărit iarăși când am strigat numele. Amândoi am ascultat în tăcere absolută.

În dreapta noastră s-au auzit foșnete, acolo unde câțiva copaci ocultau stelele, creând un spațiu de beznă impenetrabilă. Putea fi orice.

Foșnetele s-au auzit din nou, apoi un scâncet – un scâncet de copil. După aceea, glasul lui Bankole:

— Olamina!

— Da, am răspuns aproape vlăguită de ușurare. Aici!

A apărut din întuneric, o umbră înaltă, cu umeri lați, părând mai corpolentă decât ar fi trebuit. Purta ceva în brațe.

— Am un copil orfan, ne-a anunțat. Mama i-a fost lovită de un glonț rătăcit și a murit pe loc.

Am gemut.

— Copilul a pățit ceva?

— Nu. E doar speriat. O să-l duc eu în tabără. Poate cineva dintre voi să-i ia lucrurile?

— Arată-ne locul lor de popas, am zis.

Harry a luat lucrurile copilului, iar eu le-am luat pe ale mamei și i-am percheziționat corpul. Am strâns cam totul. Până am terminat, copilul, un băiat de trei ani, începuse să plângă. Asta m-a speriat. L-am lăsat pe Harry să împingă ranița moartei în căruciorul copilului, iar Bankole l-a purtat în brațe pe piciul care scâncea. Eu duceam doar pistolul, pregătit, cu piedica ridicată. Nu m-am putut destinde nici după ce am ajuns în tabăra noastră. Băiețelul nu putea fi calmat, iar Dominic i s-a alăturat cu plânsete încă și mai ascuțite. Zahra și Jill s-au străduit să-l liniștească pe noul copil, însă el era înconjurat de străini în toiul nopții și o dorea pe mama lui!

Am zărit mișcare în apropierea scheletului camionului. Flăcările continuau să ardă, dar scăzuseră în înălțime și se reduceau întruna. În preajma lui continuau să roiască oameni. Își pierduseră camionul.

Le-ar fi păsat oare de un copil care plângea? Și, dacă le-ar fi păsat, ar fi vrut să-l ajute pe copil sau doar să-i închidă gura?

O singură siluetă întunecată s-a îndepărtat de camion și a făcut câțiva pași în direcția noastră. În clipa aceea, Natividad l-a luat pe puștiul cel nou și, în ciuda vârstei lui, i-a îndesat un sân în gură, iar pe celălalt i l-a dat lui Dominic.

A avut succes. Ambii copii s-au liniștit aproape instantaneu. Au mai scos câteva scâncete înăbușite, după care au pornit să sugă.

Silueta întunecată a rămas nemișcată, poate derutată fiindcă nu se mai putea călăuzi după zgomote. După un timp s-a întors, a trecut pe lângă camion și a dispărut din vedere. Plecase. Era imposibil să ne fi văzut. Noi puteam să privim din bezna de sub copacii care ne protejau locul de popas și să vedem în lumina flăcărilor și a stelelor. Însă alții ne puteau descoperi numai urmărind scâncetele copiilor.

— Ar trebui să plecăm de-aici, a șoptit Allie. Chiar dacă nu ne pot vedea, știu că suntem aici.

— Stai de veghe cu mine, i-am zis.

— Poftim?

— Nu te culca, ci stai de veghe cu mine. Să-i lăsăm pe ceilalți să se mai odihnească nițel. Este mai periculos să încerci să te deplasezi prin beznă decât să stai locului.

— Bine. Dar eu n-am armă.

— N-ai un cuțit?

— Ba da.

— Va trebui să ne mulțumim cu asta, până curățăm și pregătim celelalte arme.

Până acum fuseserăm prea obosiți și prea grăbiți ca s-o facem. De asemenea, nu doream ca Allie sau Jill să aibă arme deocamdată. Nu încă.

— Ajunge să stai cu ochii larg deschiși.

Unica apărare reală împotriva armelor automate este ascunderea și tăcerea.

— Un cuțit e mai bun ca un pistol acum, a adăugat Zahra. Dacă ești nevoită să-l folosești, e mult mai silențios.

Am aprobat-o clătinând din cap.

— Voi încercați să vă mai odihniți puțin. O să vă trezesc în zori.

Majoritatea s-au întins ca să doarmă sau cel puțin să se odihnească. Natividad a ținut ambii copii lângă ea, însă mâine unul dintre noi va trebui să aibă grijă de băiețel. Nu aveam nevoie de povara unui copil atât mare, ajuns în etapa când aleargă de colo-colo și pune mâna pe toate. Dar acum era cu noi și nu aveam cui să-l încredințăm. Este clar că nicio femeie nu ar poposi pentru noapte lângă o autostradă doar cu copilul ei dacă ar mai fi avut și alte rude alături.

— Olamina, a rostit Bankole în urechea mea.

Glasul îi era încet și domol, așa că numai eu l-am auzit. M-am întors. Era atât de aproape, încât i-am simțit barba atingându-mi fața. O barbă deasă și moale. În dimineața asta o pieptănase cu mai multă grijă decât își pieptănase părul de pe cap. Era singurul dintre noi care avea oglindă. Un bătrân tare vanitos. M-am întins aproape instinctiv către el.

L-am sărutat, întrebându-mă cum va fi să ating atâta barbă. Într-adevăr, am sărutat mai întâi barba, ratându-i buzele în beznă. Apoi i le-am găsit, iar el s-a mișcat puțin, și-a trecut brațele în jurul meu și ne-am ocupat cu asta pentru o vreme.

Mi-a venit greu să mă adun ca să-l împing de lângă mine. N-o doream. Nici el nu dorea să-mi dea drumul.

— Voiam să-ți mulțumesc că ai venit după mine, mi-a spus. Femeia aceea a fost conștientă aproape până în clipa morții. Tot ce-am putut face pentru ea a fost să-i stau alături.

— Mi-a fost teamă că te-au împușcat.

— Am stat întins la pământ până am auzit-o gemând.

— Bine, am zis oftând, apoi am adăugat: Odihnește-te.

S-a întins lângă mine și mi-a masat brațul, care se înfiora peste tot unde era atins.

— Ar trebui să stăm de vorbă, cât mai curând, a zis el.

— Evident, am încuviințat.

Bankole a zâmbit – i-am zărit sclipirea dinților –, s-a întors pe o parte și a încercat să doarmă.

Băiatul se numea Justin Rohr. Pe mamă o chemase Sandra Rohr. Justin se născuse în Riverside, statul California, cu numai trei ani în urmă. Mama îl adusese din Riverside până aici, în nord. Luase cu ea și certificatul de naștere, niște poze cu el bebeluș, precum și fotografia unui bărbat îndesat, roșcovan și pistruiat, care, potrivit unei însemnări de pe dosul fotografiei, era Richard Walter Rohr, născut pe 9 ianuarie 2002, decedat pe 20 mai 2026. Tatăl băiatului, mort la numai douăzeci și patru de ani. Mă întreb cum a murit. Sandra Rohr își păstrase certificatul de căsătorie și alte documente importante pentru ea. Toate erau înfășurate în plastic, într-un pachețel pe care l-am luat de la ea. În buzunare mai avusese câteva mii de dolari și un inel de aur.

Nu găsisem nimic despre rude sau o destinație posibilă. Se părea că Sandra pornise pur și simplu spre nord cu fiul ei în căutarea unei vieți mai bune.

Băiețelul ne-a tolerat pe toți destul de bine azi, deși era frustrat că nu-l înțelegeam imediat. Când începea să plângă, ne cerea să-i aducem mama.

În mod neașteptat, a ales-o tocmai pe Allie ca substitut pentru mamă. La început, ea s-a opus. L-a ignorat sau l-a îndepărtat. Dar, când nu stătea în cărucior, el prefera să meargă alături de Allie sau cerea să fie dus de ea. Până la sfârșitul zilei, Allie a cedat. Cei doi se aleseseră reciproc.

— A avut și ea un băiețel, mi-a mărturisit sora ei, Jill, când mergeam pe 156, alături de puținii drumeți care aleseseră aceeași rută.

Autostrada era aproape pustie. Uneori nu mai vedeam absolut pe nimeni; sau, când noi mergeam spre est și nord, singurii oameni

pe care-i puteam zări mergeau spre vest și sud, veneau către noi, se îndreptau către coastă.

— Îl botezase Adam, a continuat Jill. Avea doar câteva luni când... a murit.

M-am uitat la ea. Avea în mijlocul frunții un cucui mare, o vânătaie purpurie și umflată, care părea un al treilea ochi grotesc. Nu cred totuși că o durea prea tare. Pe mine nu mă durea prea tare.

— Când a murit, am repetat eu. Cine l-a omorât?

Jill și-a ferit ochii, apoi și-a frecat cucuiul.

— Tatăl nostru. De aceea am plecat. El l-a omorât pe bebeluș. Plângea, iar el l-a lovit cu pumnii până n-a mai plâns deloc.

Am clătinat din cap și am oftat. Nu mă surprinde că părinții altora pot fi niște monștri. Toată viața auzisem despre asemenea cazuri, dar nu întâlnisem niciodată persoane care să fi fost atât de clar victimele taților lor.

— Noi i-am dat foc casei, mi-a șoptit Jill.

Am știut, fără s-o întreb, ce anume mai era de spus și nu spunea. Arăta însă ca un om care vorbește de unul singur, uitând că este ascultat de altcineva.

— El adormise beat pe podea. Copilul murise. Ne-am strâns lucrurile și banii – la urma urmei, noi îi câștigaserăm! – și am dat foc gunoaielor de pe podea și de pe canapea. N-am mai rămas să vedem finalul. Nu știu ce s-a întâmplat. Am fugit. Poate că focul s-a stins. Poate că el n-a murit. Poate că mai trăiește.

Și-a îndreptat privirea spre mine înainte de ultima frază. Părea mai degrabă speriată. Nu avea nici speranțe, nici regrete, ci era doar speriată. Era posibil ca diavolul acela să mai fie în viață.

— De unde ați fugit? am întrebat-o. Din ce oraș?

— Glendale.

— Tocmai din districtul L.A.?

— Da.

— Atunci el este la cinci sute de kilometri în urma voastră.

— Mda...

— Și bea mult, nu-i așa?

— Tot timpul.

— Atunci n-are condiția fizică necesară ca să vă urmărească, chiar dacă ar fi scăpat teafăr din incendiu. Ce crezi că s-ar întâmpla cu un bețiv pe autostradă? N-ar putea nici măcar să iasă din L.A.

A aprobat din cap.

— Vorbești la fel ca Allie. Amândouă aveți dreptate. Știu, totuși... Îl visez câteodată – că vine, că ne-a găsit... Știu că-i o prostie, dar mă trezesc scăldată în transpirație.

— Da, am încuviințat, amintindu-mi de propriile coșmaruri când îl căutasem pe tata. Da.

Jill și eu am mers în tăcere o vreme, fără să vorbim. Înaintam încet fiindcă Justin cerea uneori să meargă și el pe jos. Avea prea multă energie pentru a sta ore la rând nemișcat în cărucior sau în cârcă. Și, bineînțeles, când i se îngăduia să umble, dorea să alerge peste tot și să cerceteze totul. Am avut timp să mă opresc, să-mi aduc ranița pe piept și să scot o bucată de frânghie. I-am dat-o lui Jill.

— Spune-i surorii tale să încerce să-i facă un harnașament, i-am zis. Un capăt să i-l lege în jurul mijlocului, iar capătul celălalt să-l înfășoare pe brațul ei.

Ea a luat funia.

— Am îngrijit câțiva țânci de trei ani, i-am explicat. Și, crede-mă, o să aibă nevoie de mult ajutor cu puștiul ăsta. Dacă n-o știe acum, o să afle pe propria-i piele.

— Aveți de gând s-o lăsați pe ea să facă toată treaba? a întrebat Jill.

— Bineînțeles că nu.

M-am uitat la Allie și Justin, care mergeau unul lângă altul: o femeie slabă și ascuțită și un pici dolofan și plin de energie. Băiatul a fugit să cerceteze un tufiș de lângă drum, după care, speriat de apropierea unor străini, a venit în goană înapoi la Allie și s-a ținut de blugii ei, până când femeia l-a prins de mână.

— Par totuși să se fi adoptat reciproc, am comentat. Iar îngrijirea altora poate fi un tratament bun pentru coșmaruri ca ale tale și, poate, ale ei.

— După cum vorbești, pari să ai și tu coșmaruri.

Am confirmat clătinând din cap.

— Și eu trăiesc în aceeași lume.

Am trecut prin Hollister înainte de amiază. Ne-am completat proviziile acolo, neștiind când vom mai întâlni magazine bine aprovizionate. Descoperiserăm deja că unele dintre comunitățile mici de pe hartă nu mai existau – nu mai existau de ani buni. Seismul cauzase destule pagube în Hollister, însă oamenii nu se transformaseră în animale. Păreau să se ajute între ei cu reparații și aveau grijă de propriii lor săraci. Incredibil!

21

Sinele trebuie să-și creeze
Propriile motive pentru existență.
Ca să-i dați formă lui Dumnezeu,
Dați-i formă Sinelui.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

LUNI, 30 AUGUST 2027

În Rezervorul San Luis încă există ceva apă. Este mai multă apă potabilă decât am văzut vreodată într-un singur loc, dar, judecând după dimensiunile uriașe ale lacului de acumulare, îmi dau seama că-i puțină comparativ cu ce ar fi trebuit să fie – cu ce exista cândva aici.

Autostrada traversează zona de agrement pe o lungime de câțiva kilometri, ceea ce ne-a oferit posibilitatea să zărim un loc neocupat, care ar fi fost o tabără bună ca să ne odihnim pentru o zi.

În zona de agrement sunt mulți oameni, stabiliți permanent în tot felul de adăposturi, începând de la corturi din plastic și zdrențe până la barăci din lemn care arată aproape corespunzătoare pentru locuit. Unde merg însă atâția oameni la toaletă? Cât de curată este apa din lacul artificial? Fără îndoială, orașele care se alimentează de aici o purifică înainte. Indiferent dacă procedează sau nu așa, cred că-i momentul ca noi să folosim pastilele pentru purificarea apei.

În jurul câtorva corturi și barăci există grădinițe neregulate de legume, în care se văd culturi noi și rămășițele celor de vară. N-a mai rămas mare lucru de recoltat: dovleci, dovleci și tărtăcuțe,

alături de morcovi, ardei grași, zarzavaturi și ceva porumb. Alimente bune, ieftine, sățioase. Nu asigură destule proteine, dar poate că oamenii vânează. În împrejurimi trebuie să existe vânat și am văzut destule arme. Oamenii au pistoale în tocuri sau puști de vânătoare. Aproape toți bărbații sunt înarmați.

Și toți ne-au fixat cu privirile.

Pe măsură ce am trecut pe lângă ei, s-au oprit din grădinărit, din pregătirea mâncării sau ce altceva făceau sub cerul liber și ne-au fixat cu privirile. Noi ne forțaserăm propriile limite fizice, dorind să ajungem înaintea gloatei care cred că va sosi în curând din zona Golfului. Nu veniserăm cu obișnuitul torent uman, însă eram suficient de mulți pentru a-i neliniști pe vagabonzii locali. Ne-au lăsat totuși în pace. Cu excepția jafurilor frenetice determinate de dezastre, așa cum fusese acela de după cutremur, majoritatea oamenilor se lăsau în pace reciproc. Cred că Dominic și Justin ajută la acceptarea noastră. Justin, care este legat acum de încheietura Alliei, aleargă de colo-colo și se holbează la vagabonzi până când se sperie de ei. Atunci vine în fugă înapoi la Allie și cere să fie purtat în brațe. Este un puști drăgălaș. Inși uscățivi și cu chipuri aspre obișnuiesc să surâdă spre el.

Nimeni n-a tras în noi și nici nu ne-a provocat în timp ce am mers pe autostradă. Nimeni nu ne-a deranjat nici ulterior, când am părăsit autostrada și am trecut printre copaci, către un loc care ni se păruse bun. Am găsit campinguri vechi și toalete, dar le-am evitat. Nu doream să fim în raza vizuală a autostrăzii și nici a cortului sau barăcii altcuiva. Voiam intimitate, un sol nu prea pietros, ca să putem dormi pe el, și o cale mai puțin vizibilă de acces la apă. Am căutat mai bine de o oră până am găsit un camping vechi și izolat, abandonat de mult și situat pe o costișă, ceva mai sus decât celelalte pe care le văzuserăm. Ne-a convenit la toți. Apoi, întrucât mai rămăseseră câteva ore de lumină naturală, ne-am odihnit și am lenevit pe săturate, știind că ne puteam bucura de ziua de azi și de cea de mâine nefăcând aproape nimic.

Natividad l-a alăptat pe Dominic, după care s-au culcat amândoi. Allie i-a urmat exemplul cu Justin, deși pregătirea cinei pentru puști a fost mai complicată. Ambele femei aveau mai multe motive să fie obosite și să necesite somn decât noi ceilalți, așa că nu le-am mai pus la socoteală când am tras la sorți programul plantoanelor care aveau să vegheze zi și noapte. Nu trebuia să devenim *prea* relaxați. Am convenit și ca nimeni să nu plece de unul singur în explorare sau la apă. M-am gândit că, în curând, cuplurile vor începe să plece împreună... Și m-am gândit că sosise momentul ca eu și Bankole să purtăm discuția aceea.

M-am așezat alături de el și m-am apucat de curățat noul nostru pistol, în vreme ce el a curățat pușca. Harry era de planton și avea nevoie de arma mea. Când m-am dus să i-o dau, m-a lăsat să înțeleg că știa exact ce se petrece între mine și Bankole.

— Ai grijă, mi-a șoptit. Să nu moară de infarct sărmanul bătrân.

— O să-i spun că-i porți de grijă, am replicat.

Harry a chicotit, apoi a devenit serios.

— Ai grijă, Lauren. Probabil că Bankole este un tip în regulă. Așa pare să fie. Totuși... Strigă dacă se întâmplă ceva dubios.

Mi-am pus palma o clipă pe umărul lui și i-am spus:

— Mulțumesc.

Atunci când stai și lucrezi alături de cineva pe care nu-l cunoști foarte bine, dar pe care ți-ar plăcea să-l cunoști mult mai bine, este foarte plăcut că poți să vorbești cu el sau să taci alături de el. Poți să te obișnuiești cu el și cu conștientizarea faptului că în scurt timp veți face dragoste.

Bankole și cu mine am tăcut o vreme, ușor sfioși. Eu i-am aruncat priviri furișe și l-am surprins procedând la fel. După aceea, spre propria-mi surprindere, am început să-i vorbesc despre Sămânța Pământului – fără să predic, ci doar să vorbesc. Cred că am vrut să-l testez. Trebuia să-i văd reacția. Sămânța Pământului este lucrul cel mai important din viața mea. Dacă Bankole avea să râdă de ea, trebuia s-o știu acum. Nu mă așteptam ca el să fie de

acord, nici chiar să fie prea interesat de concept. Este un bărbat în vârstă. M-am gândit că era probabil mulțumit cu religia pe care o avea, indiferent care ar fi fost aceasta. În timp ce vorbeam, mi-am dat brusc seama că nu știu ce religie are. L-am întrebat.

— Niciuna, mi-a răspuns. Când trăia nevastă-mea, mergeam la o biserică metodistă. Religia era importantă pentru ea, așa că o însoțeam. Am văzut că-i oferă mângâiere și mi-am dorit să cred, dar n-am putut niciodată.

— Noi am fost baptiști, i-am povestit. Nici eu nu m-am putut convinge să cred și n-am putut spune asta nimănui. Tata era pastorul nostru. Eu mi-am ținut gura și am început să înțeleg Sămânța Pământului.

— Ai început să inventezi Sămânța Pământului, a zis el.

— Am început s-o descopăr și s-o înțeleg. A nimeri din întâmplare peste adevăr nu-i același lucru cu a inventa.

M-am întrebat de câte ori și în câte feluri va trebui să spun asta nou-veniților în rândurile noastre.

— Pare o combinație între budism, existențialism, sufism și nu mai știu ce altceva, a comentat el. Budismul nu divinizează conceptul schimbării, însă efemeritatea universală este un principiu budist fundamental.

— Știu, am încuviințat. Am citit mult. Alte religii și filosofii conțin într-adevăr idei care s-ar potrivi în Sămânța Pământului, dar niciuna dintre ele *nu este* Sămânța Pământului. Ele merg în propriile lor direcții.

Bankole m-a aprobat cu o mișcare a capului.

— Bine. Spune-mi acum, ce trebuie să facă oamenii pentru a fi buni membri ai unei Comunități Sămânța Pământului?

O întrebare elegantă, care deschidea larg ușa.

— Principalul, i-am răspuns, este să învețe să-i dea formă cu chibzuință lui Dumnezeu, să aibă grijă și să muncească, să se educe și să-și ajute comunitățile, familiile și pe ei înșiși. Și să contribuie la împlinirea Destinului.

— Și de ce ar trebui oamenii să se sinchisească de Destin, așa implauzibil cum este el? Ce au de câștigat?

— O viață armonioasă și cu finalitate aici, pe pământ, și speranța paradisului pentru ei și copiii lor. Un paradis adevărat, nu mitologic sau filosofic. Un paradis pe care-l vor modela chiar ei.

— Sau un infern, a completat el, iar colțul gurii i-a zvâcnit ușor. Oamenii se pricep să creeze infernuri pentru ei, chiar și din bogăție.

A căzut pe gânduri pentru o clipă.

— Știi ceva… sună prea simplu.

— Crezi că este simplu? l-am întrebat surprinsă.

— Am zis că *sună* prea simplu.

— Pentru unii a fost copleșitor.

— Vreau să zic că-i prea… direct. Dacă îi determini pe oameni să accepte ideea, ei o vor face mai complicată, mai deschisă la interpretări, mai mistică și mai încurajatoare.

— Asta nu se va-ntâmpla cât voi trăi eu! am rostit apăsat.

— O vor face, cu sau fără tine. Toate religiile se schimbă. Gândește-te la marile religii. Ce crezi că ar fi fost Hristos în ziua de azi? Baptist? Metodist? Catolic? Iar Buddha – crezi că ar fi fost budist în zilele noastre? Ce fel de budism ar fi practicat?

A continuat zâmbind:

— La urma urmei, dacă „Dumnezeu este Schimbare", cu siguranță că și Sămânța Pământului se poate schimba și, dacă va fi să dureze, chiar se va schimba.

Mi-am întors privirea de la el pentru că zâmbea. Toate astea nu însemnau nimic pentru el.

— Știu, am admis. Nimeni nu poate opri Schimbarea, dar noi toți putem modela Schimbarea, indiferent dacă vrem sau nu. Eu vreau să călăuzesc și să modelez Sămânța Pământului în ceea ce ar trebui să fie.

— Poate, a zis, continuând să zâmbească. Cu câtă seriozitate privești asta?

Întrebarea m-a făcut să mă afund mult în mine. Am răspuns aproape fără să știu ce voi spune.

— Când a... dispărut tata, Sămânța Pământului a fost aceea care m-a ajutat să continui. Când majoritatea comunității și restul familiei mele au fost distruse și am rămas singură, am continuat pentru că aveam Sămânța Pământului. Ceea ce sunt acum, tot ceea ce sunt acum este Sămânța Pământului.

După o tăcere îndelungată, a rostit:

— Ceea ce ești acum este o tânără foarte neobișnuită.

După aceea, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic o vreme. M-am întrebat ce gândea Bankole. Nu păruse să-și stăpânească *prea* mult amuzamentul. Nu mai mult decât mă așteptasem. Acceptase nevoile religioase ale soției sale. Acum avea cel puțin să le îngăduie pe ale mele.

Mă întreb cum era cu soția lui. N-o menționase până atunci. Cum fusese? Cum murise?

— Ai plecat de acasă fiindcă ți-a murit soția? l-am întrebat.

El a lăsat din mână vergeaua lungă și subțire pentru curățarea țevii și s-a rezemat de copacul din spate.

— Soția mea a murit acum cinci ani, a zis după o vreme. În casă au intrat trei bărbați – drogați, traficanți, nu știu ce erau. Au bătut-o ca să le spună unde erau medicamentele.

— Medicamentele?

— Ajunseseră la concluzia că noi aveam ceva ce puteau să folosească ori să vândă. Nu le-au plăcut lucrurile pe care le-a putut ea oferi, așa că au continuat s-o bată. Era bolnavă de inimă...

A inspirat adânc, apoi a oftat.

— Când am ajuns acasă, era încă în viață. Mi-a putut spune ce se întâmplase. Am încercat s-o ajut, dar ticăloșii îi luaseră medicamentele, luaseră totul. Am sunat după o ambulanță. Dar a sosit la o oră după moartea ei. Am încercat s-o salvez, am resuscitat-o. Am încercat al naibii de mult...

Am privit de pe dealul pe care ne ridicaserăm tabăra către sclipirea de apă ce abia se întrevedea printre copaci și tufișuri. Lumea este plină de povești dureroase. Uneori pare ca și cum nici n-ar mai exista vreun alt fel de povești, dar m-am trezit gândindu-mă cât de frumos se vede scânteierea apei prin verdeață.

— Ar fi trebuit să plec spre nord imediat după moartea lui Sharon, a continuat Bankole. M-am gândit mult la asta.

— Dar n-ai făcut-o.

Mi-am luat ochii de la apă și l-am privit întrebător:

— De ce?

A clătinat din cap.

— N-am știut ce să fac, așa că, pentru o vreme, n-am făcut nimic. Prieteni au avut grijă de mine, mi-au gătit mâncare, au dereticat în casă. M-a surprins că au făcut toate astea. În majoritate cei de la biserică. Vecini. Mai degrabă prietenii soției decât ai mei.

M-am gândit la Wardell Parrish, devastat după pierderea surorii sale și a copiilor ei... și a casei lui. Oare Bankole fusese un Wardell Parrish al comunității sale?

— Locuiați într-o comunitate cu ziduri? am întrebat.

— Da. Însă nu era bogată. Nu era nici pe departe bogată. Oamenii izbuteau să-și păstreze proprietățile și să-și hrănească familiile. În rest, nu mare lucru. Nu existau servitori. Nu existau agenți de pază angajați.

— Seamănă cu vechiul meu cartier.

— Bănuiesc că seamănă cu multe cartiere vechi care de acum nu mai există. Am rămas ca să-i ajut pe cei care mă ajutaseră. N-am putut să plec și să-i las baltă.

— Dar până la urmă tot ai plecat. De ce?

— Incendii – și scormonitori.

— Și tu? Toată comunitatea ta?

— Da. Casele au ars și majoritatea oamenilor au fost omorâți... Restul s-au împrăștiat, au mers la familii sau la prieteni, în

alte părți. În locul lor s-au mutat scormonitorii și vagabonzii. N-am plecat de bună voie. Am evadat.

O poveste mult prea familiară.

— Și unde ai locuit? În ce oraș?

— În San Diego.

— Așa departe în sud?

— Da. Cum ți-am zis, ar fi trebuit să plec cu ani în urmă. Dacă aș fi făcut-o atunci, aș fi avut bani pentru biletul de avion și pentru instalare.

Bani pentru biletul de avion *și* pentru instalare? Poate că pentru el asta nu însemna bogăție, dar noi așa-i spunem.

— Și acum unde mergi? l-am întrebat.

— Spre nord, mi-a răspuns, ridicând din umeri.

— Oriunde în nord sau într-un loc anume?

— Oriunde pot fi plătit pentru serviciile mele și unde mi se îngăduie să trăiesc printre oameni care nu vor să mă omoare pentru mâncarea sau pentru apa mea.

Sau pentru medicamente, m-am gândit. M-am uitat la chipul lui bărbos și am pus cap la cap indiciile pe care le observasem azi și în ultimele zile.

— Ești medic, așa-i?

A părut ușor surprins.

— Am fost, da. Medic de familie. Mi se pare c-a trecut o veșnicie de-atunci.

— Oamenii vor avea mereu nevoie de medici. Te vei descurca perfect.

— Așa obișnuia să spună mama, mi-a replicat el cu un surâs cinic. Și uite unde am ajuns.

I-am zâmbit și eu pentru că, privindu-l, nu m-am putut abține, dar mi-am dat seama că-mi spusese cel puțin o minciună. Poate că nu mai avea casă și era tulburat, așa cum părea, însă nu rătăcea la întâmplare spre nord. Nu căuta pur și simplu orice loc în care putea fi plătit pentru serviciile lui și unde n-ar fi fost jefuit

sau omorât. Nu era genul de om care să meargă la-ntâmplare. Știa încotro se îndreaptă. Avea un liman undeva – casa unei rude, o altă locuință de-a lui, a unui prieten, *ceva*. O destinație bine definită.

Sau poate că avea pur și simplu suficienți bani ca să-și cumpere o locuință în Washington, Canada sau Alaska. Fusese nevoit să aleagă între a călători pe calea aerului, rapid, sigur și scump, sau a-și păstra bani pentru a se stabili la destinație. Alesese a doua variantă. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci eram de acord cu el. Își asuma genul de risc care să-i permită un început cât mai repede posibil – dacă supraviețuia.

Pe de altă parte, dacă aveam dreptate în oricare dintre aceste privințe, era perfect posibil ca el să mă abandoneze, dispărând pur și simplu într-o noapte. Sau poate că avea să recunoască sincer, alegând într-o bună zi să pornească pe altă cale, cotind pe alt drum, fluturându-mi cu mâna un semn de salut. Eu nu doream asta. Iar după ce aveam să mă culc cu el, urma s-o doresc încă și mai puțin.

Chiar și acum doream să-l țin cu mine. Uram faptul că mă minte deja – sau credeam că mă minte. Și de ce mi-ar spune totul? Nu mă cunoaște deocamdată și, ca și mine, intenționează să supraviețuiască. Probabil că l-aș putea convinge că noi doi suntem în stare să supraviețuim rezonabil laolaltă. Până atunci, cel mai bine este să mă bucur de el, fără să am totuși încredere în el. Poate că mă înșelam în privința asta, însă nu cred. Păcat.

Am terminat de curățat armele, le-am încărcat și am coborât pe mal să ne spălăm. Puteai să mergi direct până la apă, să afunzi în ea o oală și s-o iei cu tine. Era gratuită. Îmi era imposibil să nu privesc întruna în jur, gândindu-mă că va apărea cineva care să ne oprească, să ne ceară să plătim sau altceva. Bănuiesc că puteam fi jefuiți, dar nimeni nu ne-a băgat în seamă. Am văzut și pe alții care luau apă în sticle, bidoane, oale și pungi, totuși locul părea pașnic. Nimeni nu deranja pe nimeni. Nimeni nu ne-a băgat în seamă.

— Un loc ca ăsta nu poate să reziste, i-am spus lui Bankole. Păcat. Viața putea fi bună aici.

— Bănuiesc că-i ilegal să locuiești aici, a zis el. Asta este o Zonă de Agrement Statală. Trebuie să existe niște limite privind durata pe care o poți petrece aici. Și sunt sigur că există – oricum, în trecut exista – o firmă pentru paza și protecția locului. Mă întreb dacă la răstimpuri apar oficialități care să încaseze mite?

— Sper să nu apară cât suntem noi aici.

Mi-am uscat mâinile și brațele și l-am așteptat și pe Bankole să și le usuce pe ale ale lui.

— Ți-e foame? l-am întrebat.

— Oh, da.

M-a privit un timp, după care s-a întins către mine. Mi-a prins ambele brațe, m-a tras spre el, m-a sărutat și mi-a șoptit la ureche:

— Ție nu?

Nu am spus nimic. După un timp, ținându-l de mână, ne-am întors în tabără pentru a lua una dintre păturile sale. Apoi am mers într-un locșor izolat pe care-l văzusem amândoi mai devreme.

Mi s-a părut firesc și simplu să mă întind alături de el și să-i explorez corpul tare și ferm, cu piele netedă. Își păstrase bine condiția fizică. Fără doar și poate, parcurgerea a sute de kilometri în ultimele săptămâni îi topise orice rezerve de grăsime ar fi avut. Continua să fie un bărbat solid – înalt și cu pieptul tare. Cel mai minunat era că simțea multă plăcere lipsită de complicații delectându-se cu corpul meu, iar eu i-am resimțit-o prin empatie. Rareori mă pot bucura de aspectele pozitive al hiperempatiei mele. Am lăsat senzația să mă cuprindă, intensă și sălbatică. Puteam fi în pericol mai mare decât el de a suferi un infarct. Cum de rezistasem fără așa ceva atâta timp?

A existat și un moment straniu și lipsit de romantism, când amândoi ne-am scotocit prin hainele boțite și am scos prezervative. A fost amuzant că am reacționat aproape simultan, am râs, după aceea am continuat cu treaba mai serioasă de a ne iubi și a

ne produce plăcere reciproc. Barba aceea pieptănată și îngrijită de care-i atât de mândru gâdilă ca naiba.

— Știam eu trebuia să te fi lăsat în pace, mi-a spus el după ce am făcut dragoste a doua oară și tot nu aveam chef să ne ridicăm și să ne întoarcem la ceilalți. O să mă omori cu zile. Sunt prea bătrân pentru așa ceva.

Am râs și mi-am sprijinit capul de umărul lui.

După o vreme, Bankole a zis:

— Fată dragă, trebuie să fiu serios pentru un minut.

— De acord.

A inspirat adânc, a oftat, a înghițit saliva, a ezitat.

— Nu vreau să renunț la tine, a declarat.

Am zâmbit.

— Ești o puștoaică și n-ar trebui să uit asta. Câți ani ai de fapt?

I-am spus.

A tresărit, apoi m-a împins de pe umărul lui.

— Optsprezece?

S-a tras brusc de lângă mine, de parcă l-ar fi ars pielea mea.

— Dumnezeule, o copilă! Sunt un pedofil!

N-am râs, deși aș fi dorit. M-am mulțumit să-l privesc în tăcere.

După o vreme, el s-a încruntat și a clătinat din cap. Apoi a venit înapoi lângă mine și mi-a atins chipul, umerii, sânii.

— N-ai doar optsprezece ani, mi-a spus.

Am ridicat din umeri.

— Când te-ai născut? În ce an?

— În 2009.

— Nu.

A prelungit cuvântul: Nuuu.

L-am sărutat și am replicat în același fel:

— Ba daaa. Acum termină cu prostiile. Tu vrei să fii cu mine și eu vreau să fiu cu tine. N-o să ne despărțim din cauza vârstei mele, nu?

După un timp, iar a clătinat din cap.

— Ar trebui să ai un tânăr drăguț, ca Travis, a decretat el. Ar trebui să am rațiunea și puterea de a te trimite să cauți unul.

Asta m-a făcut să mă gândesc la Curtis și am tresărit când mi-am amintit de el. Mă gândisem cât mai puțin posibil la Curtis Talcott. El nu-i ca frații mei. Poate că a murit, însă niciunul dintre noi nu i-a văzut vreodată trupul. Eu l-am văzut pe fratele lui, Michael. M-a îngrozit ideea de a-l zări pe Curtis însuși, dar nu l-am zărit niciodată. Poate că n-a murit. Este pierdut pentru mine, totuși sper că n-a murit. Ar fi trebuit să fie aici cu mine, pe drum. Sper că este viu și teafăr.

— De cine ți-am reamintit? m-a întrebat Bankole cu glas blând și baritonal.

Am scuturat din cap.

— De un băiat de acasă. Anul ăsta urma să ne căsătorim. Nu știu nici măcar dacă mai trăiește.

— Îl iubeai?

— Da! Urma să ne căsătorim și să plecăm de-acasă, să mergem spre nord. Hotărâserăm să plecăm în toamna asta.

— Asta-i o nebunie! Aveai de gând să mergi pe drumul ăsta deși nu erai obligată?

— Da. Iar dacă am fi plecat mai devreme, el mi-ar fi fost alături. Mi-ar plăcea să știu că n-a pățit nimic.

S-a întins pe spate și m-a tras după el, alături.

— Toți am pierdut pe câte cineva, mi-a spus. Tu și cu mine părem să-i fi pierdut pe toți. Bănuiesc că asta-i o legătură.

— O legătură teribilă, dar nu singura dintre noi.

Bankole a clătinat din cap.

— Chiar ai numai optsprezece ani?

— Da, i-am împlinit luna trecută.

— Arăți și te porți de parcă ai fi mai mare.

— Așa sunt eu.

— Ai fost primul născut al părinților, nu-i așa?

Am încuviințat ușor.

— Am avut patru frați. Au murit toți.

— Da, a oftat el. Da.

MARȚI, 31 AUGUST 2027

Am petrecut toată ziua de azi vorbind, scriind, citind și făcând dragoste cu Bankole. Mi se pare un lux extraordinar să nu fiu nevoită să mă scol, să împachetez și să merg toată ziua. Toți am zăcut împrăștiați prin camping, odihnindu-ne mușchii dureroși, mâncând și nefăcând nimic. Și alți oameni au sosit în zonă de pe autostradă și au ridicat tabere, însă nu ne-a deranjat nimeni.

Am început lecția de citire cu Zahra, iar Jill și Allie au părut interesate. Le-am inclus și pe ele, ca și cum aș fi intenționat asta de la bun început. S-a dovedit că puteau citi nițel, dar nu învățaseră să scrie. Spre sfârșitul lecției le-am citit câteva versuri din Sămânța Pământului, în ciuda suspinelor lui Harry. Totuși, când Allie a anunțat că nu se va închina niciodată unei divinități a schimbării, Harry a fost acela care a corectat-o. Atâta Zahra, cât și Travis au zâmbit auzindu-l, iar Bankole ne-a privit pe toți aparent interesat.

După aceea, Allie a renunțat la declarațiile ei disprețuitoare și a început să pună întrebări, la care i-au răspuns în general ceilalți: Travis și Natividad, Harry și Zahra. O dată a răspuns Bankole, dezvoltând ceva ce-i spusesem ieri. Apoi și-a dat seama ce făcea și a părut ușor stânjenit.

— Continui să cred că-i prea simplu, mi-a zis el. O mare parte din idee este logică, dar nu va funcționa niciodată fără un adaos de confuzie mistică.

— O să las asta în seama urmașilor mei, i-am replicat, iar el și-a făcut de lucru, scoțând o pungă de migdale din raniță, deșertând câteva în palmă, apoi trecând punga mai departe.

Imediat înainte de lăsarea nopții, dinspre autostradă a început un schimb de focuri prelungit. Din locul unde ne aflam nu puteam vedea nimic, însă am încetat să mai discutăm și ne-am întins pe pământ. Când zburau gloanțe, asta părea cea mai sigură poziție.

Împușcăturile începeau și se opreau, se îndepărtau, apoi reveneau. Eram de planton, așa că a trebuit să fiu alertă, dar, în vijelia aceea de zgomote, nimic nu s-a clintit în apropierea noastră, cu excepția frunzelor din copaci sub briza nopții. Părea foarte pașnic, totuși niște oameni încercau să se omoare în depărtare și, fără îndoială, reușeau. Interesant cât de firesc a devenit pentru noi să ne întindem pe sol și să ascultăm, în timp ce în apropiere alți oameni încearcă să se ucidă între ei.

22

Ca vânt,
Ca apă,
Ca foc,
Ca viață,
Dumnezeu
Este atât creativ, cât și distructiv,
Exigent și flexibil.
Sculptor și lut.
Dumnezeu este Potențial Infinit:
Dumnezeu este Schimbare.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

JOI, 9 SEPTEMBRIE 2027

Am avut mai bine de o săptămână de mers obositor, înfricoșător, măcinător de nervi. Am ajuns la orașul Sacramento și l-am traversat fără probleme reale. Am putut cumpăra destulă mâncare și apă, am găsit destule locuri pustii pe dealuri unde să poposim. Totuși, niciunul dintre noi n-a simțit confort sau siguranță pe porțiunea din I-5 pe care am mers.

În ciuda haosului cauzat de seism, I-5 este mult mai puțin aglomerată decât 101. Au existat momente când n-am putut zări absolut pe nimeni în afară de noi. Momentele acelea n-au durat niciodată mult, dar au existat.

Pe de altă parte, pe I-5 circulau mai multe camioane și trebuia să fim atenți, întrucât circulau atât ziua, cât și noaptea. De asemenea, pe I-5 existau mai multe oseminte umane. Zăream frecvent cranii, mandibule sau oase din pelvis și trunchi. Oasele de brațe și picioare erau mai rare, totuși la răstimpuri am văzut și din acelea.

— Cred că din cauza camioanelor, a zis Bankole. Dacă lovesc pe cineva pe aici, nu se opresc. N-ar îndrăzni să se oprească. Iar drogații și alcoolicii nu sunt chiar atenți pe unde umblă.

Presupun că are dreptate, deși pe toată întinderea aceea pustie de șosea am văzut doar patru inși care mi s-au părut fie amețiți de droguri sau alcool, fie cu mințile pierdute.

Am văzut însă și alte lucruri. Marți am poposit într-o mică depresiune dintre dealuri, în vestul șoselei, iar un câine mare, alb-negru, a coborât spre tabăra noastră ținând în bot brațul însângerat al unui copil.

Câinele ne-a zărit, a încremenit, s-a întors și a pornit în goană înapoi în direcția din care venise. Toți l-am văzut însă bine înainte de a dispărea și toți am observat aceleași detalii. În noaptea aceea am dublat paza. Două plantoane, două arme, fără conversații inutile, fără sex.

În ziua următoare am decis să nu ne mai acordăm nicio zi de popas până nu vom trece de Sacramento. Nu exista nicio garanție că vom găsi ceva mai bun de cealaltă parte a orașului, dar voiam să scăpăm din peisajul ăsta cumplit.

În seara aceea, căutând un loc pentru campare, am dat peste patru puști murdari și zdrențăroși, ghemuiți în jurul unui foc. Imaginea lor îmi este clară și acum în minte. Puști de vârsta fratelui meu – doisprezece, treisprezece, poate paisprezece ani, trei băieți și o fată. Fata era gravidă și avea un pântec atât de uriaș, încât era evident că va naște dintr-o zi în alta. Am ocolit un meandru al unei albii secate și i-am văzut pe puștii care frigeau un picior retezat de om, manevrându-l în focul lor, deasupra lemnelor ce ardeau, răsucindu-l de labă. Sub ochii noștri, fata a rupt o bucată de carne friptă din coapsă și a îndesat-o în gură.

Ei nu ne-au văzut. Eu eram în frunte și i-am oprit pe ceilalți înainte să ocolească meandrul. Harry și Zahra, aflați imediat înapoia mea, au văzut tot ceea ce văzusem și eu. I-am întors pe ceilalți

din drum și i-am îndepărtat, fără să le spunem motivul decât după ce am ajuns departe de adolescenți și de ospățul lor canibalic.

Nu ne-a atacat nimeni. Nu ne-a deranjat absolut nimeni. Regiunea prin care treceam era chiar frumoasă pe alocuri: copaci verzi și dealuri unduitoare, lanuri aurii uscate și comunități micuțe; ferme, multe abandonate și acoperite de buruieni, case părăsite. O regiune frumoasă și bogată, comparativ cu California de Sud. Mai multă apă, mai multă hrană, mai mult spațiu...

Și atunci de ce oamenii se mâncau între ei?

Am zărit și clădiri arse. Era evident că și aici existau probleme, dar într-o măsură mult mai mică decât pe coastă. Cu toate acestea, abia așteptam să revenim pe coastă.

Sacramento era un loc bun ca să ne facem provizii și să trecem repede mai departe. Bineînțeles, apa și mâncarea erau ieftine acolo prin comparație cu ce se putea cumpăra de pe drum. Orașele reprezentau întotdeauna o ușurare din punctul de vedere al prețurilor, însă erau și mai periculoase. Existau mai multe bande, mai mulți polițiști, mai mulți inși înarmați, bănuitori și cu trăgaciul sensibil. Prin orașe te strecori în vârful picioarelor. Păstrezi pasul egal, ești cu ochii în patru și încerci să pari simultan suficient de amenințător cât să nu fii deranjat, dar și invizibil. Nu-i simplu. Bankole spune că orașele sunt așa de mult timp.

Pentru că tot am amintit de Bankole, nu l-am lăsat să se odihnească prea mult în ziua aceasta de repaus. N-a părut să-l deranjeze, totuși a spus ceva care trebuie consemnat. Și anume că dorește să părăsesc grupul și să plec cu el. Așa cum bănuisem, are un loc sigur – sau pe cât de sigur poate fi orice loc care nu-i înconjurat de dispozitive de securitate de înaltă tehnologie și paznici înarmați. Se află în dealurile de pe coastă în apropiere de Cape Mendocino, la vreo două săptămâni de mers de aici.

— Acolo locuiesc sora mea și familia ei, mi-a zis el, dar proprietatea îmi aparține. Există spațiu și pentru tine.

Îmi puteam imagina cât de încântată ar fi fost sora lui să mă vadă. O să încerce să fie politicoasă ori avea să mă sfredelească cu privirea, după care să-l sfredelească și pe el cu privirea și să-l întrebe dacă-și pierduse mințile.

— Ai auzit ce-am spus? a întrebat Bankole.

M-am uitat la el, interesată de furia pe care i-o auzisem în glas. De ce furie?

— Care-i problema? a continuat el. Te plictisesc?

I-am luat mâna și am sărutat-o.

— Dacă mă vei prezenta surorii tale, o să-ți ia măsura pentru o cămașă de forță.

După câteva secunde, a izbucnit în râs.

— Da.

Apoi:

— Nu-mi pasă.

— Mai devreme sau mai târziu, s-ar putea să-ți pese.

— Atunci vii cu mine?

— Nu. Mi-ar plăcea să vin, dar nu.

El a zâmbit.

— Ba da. O să vii.

L-am privit. Am încercat să-i descifrez surâsul, însă este greu să citești pe o față bărboasă. Este mai ușor să spun ce n-am văzut – sau n-am recunoscut. N-am văzut condescendență sau genul acela aparte de dispreț pe care unii bărbați îl rezervă pentru femei. Nu decisese că „nu"-ul meu era un „da" secret. Se întâmpla altceva.

— Am o proprietate de o sută douăzeci de hectare, a urmat Bankole. Am cumpărat-o cu ani în urmă, ca investiție. Acolo urma să se construiască o zonă rezidențială, iar speculanții ca mine aveau să câștige bani frumoși din vânzarea terenurilor. Proiectul a fost însă abandonat dintr-un motiv necunoscut, iar eu am rămas cu un teren pe care puteam fie să-l vând în pierdere, fie să-l păstrez. L-am păstrat. În majoritate este bun pentru agricultură. Are

și copaci, dar și zone defrișate, cu cioturi mari de arbori. Sora mea și soțul ei au construit o casă și câteva dependințe.

— Probabil că pe terenul acela locuiesc acum zeci sau sute de vagabonzi, am spus eu.

— Nu cred. Accesul e dificil. Până acolo nu există un drum amenajat cum trebuie și se află departe de autostrăzi. Este un loc excelent pentru a te ascunde.

— Apa?

— Există câteva puțuri. Sora mea spune că regiunea devine mai aridă, se încălzește. Nu-i de mirare. Deocamdată, te poți baza pe pânza de apă freatică.

Începeam să înțeleg încotro bate, dar trebuia să-l las s-ajungă singur acolo. Era terenul lui, trebuia să fie alegerea lui.

— Pe acolo nu trăiesc prea mulți negri, așa-i? l-am întrebat.

— Nu, a recunoscut el, totuși sora mea n-a avut cine știe ce necazuri.

— Ea din ce-și câștigă existența? Cultivă pământul?

— Da, iar soțul ei prestează tot felul de munci ocazionale pentru bani. Dar asta-i periculos, pentru că îi lasă pe ea și pe copii singuri timp de zile, săptămâni, chiar luni. Dacă ne-am putea autoîntreține fără să le secătuim resursele limitate, le-am putea fi utili. Le-am putea asigura mai multă securitate.

— Câți copii are?

— Trei. De acum au... ia să vedem, unsprezece, treisprezece și cincisprezece ani. Ea însăși n-are decât patruzeci de ani.

Colțul gurii i-a zvâcnit ușor. „Decât." Mda. Până și surioara lui era îndeajuns de vârstnică pentru a-mi fi mamă.

— O cheamă Alex, de la Alexandra, iar pe cumnat îl cheamă Don Casey. Amândoi urăsc orașele. Au considerat terenul meu ca pe un dar ceresc. Pot să-i crească liniștiți pe copii, care au astfel șansa să ajungă adulți. Iar copiii lor au crescut frumos.

— Cum ați ținut legătura? l-am întrebat. Prin telefon?

— Asta a făcut parte din înțelegere, a răspuns Bankole. Ei n-au telefon, însă când Don ajungea în vreun oraș în căutare de muncă, îmi telefona și mă punea la curent cu situația lor. El n-are cum să știe ce mi s-a întâmplat. Nu mă va aștepta. Dacă a încercat deja să telefoneze, atât el, cât și Alex sunt deja îngrijorați.

— Trebuia să fi luat avionul, am zis. Dar mă bucur că n-ai făcut-o.

— Serios? Și eu mă bucur. Ascultă-mă, vino cu mine. Nu mă pot gândi la nimic altceva pe care să-l doresc atât de mult pe cât te doresc pe tine. De foarte mult timp nu mi-am mai dorit absolut nimic. De prea mult timp.

M-am sprijinit de un copac. Locul acesta de popas nu oferea la fel de multă intimitate precum cel din San Luis, totuși existau copaci și cuplurile se puteau izola. Fiecare cuplu avea o armă, iar surorile Gilchrist aveau grijă de Dominic și de Justin. Le puseserăm în mijlocul unui triunghi aproximativ format din noi și le dădusem pistolul meu. Pe I-5, ele și Travis avuseseră ocazia unor antrenamente de tragere. Aveam toți sarcina de a privi în jur la răstimpuri, ca să ne asigurăm că nu se apropie străini. Acum am privit în jur.

M-am ridicat în picioare și l-am văzut pe Justin, care alerga după porumbei. Jill îl urmărea cu ochii, fără să încerce să țină pasul cu el.

Bankole m-a prins de umăr și m-a răsucit.

— Nu te plictisesc, nu-i așa? a întrebat el pentru a doua oară.

Încercasem să nu-l privesc. Însă acum m-am uitat la el, deși nu spusese încă ceea ce trebuia să spună dacă voia să mă țină alături de el. Știa oare? M-am gândit că știe.

— Vreau să merg cu tine, i-am răspuns, dar am vorbit serios despre Sămânța Pământului. Foarte serios. Trebuie să-nțelegi asta.

De ce oare îmi suna straniu? Era adevărul absolut, însă mă simțeam ciudat când îl rosteam.

— Îmi cunosc rivalul, a admis el.

Poate de aceea mi se părea straniu. Îi spuneam că mai exista cineva... ceva. Poate că ar fi sunat mai puțin bizar dacă „ceva"-ul acela ar fi fost un alt bărbat.

— M-ai putea ajuta, am spus.

— Cum să te ajut? Ai vreo idee mai concretă despre ceea ce vrei să faci?

— Vreau să întemeiez prima Comunitate Sămânța Pământului.

A suspinat.

— M-ai putea ajuta, am repetat. Lumea asta se dezintegrează. M-ai putea ajuta să încep ceva constructiv și care să aibă finalitate.

— Vrei să-ndrepți lumea? a întrebat el vag amuzat.

L-am privit. Pentru o clipă, am fost prea furioasă pentru a-mi îngădui să vorbesc. Când mi-am putut controla glasul, am spus:

— Nu-i nicio problemă dacă nu crezi, dar nu râde. Știi ce-nseamnă să ai ceva în care să crezi? Nu râde!

După un timp, mi-a zis:

— Bine.

După și mai mult timp, eu am spus:

— Sămânța Pământului nu-și propune să îndrepte lumea.

— Stelele, știu.

S-a întins pe spate, dar și-a întors capul ca să se uite la mine, nu să privească în sus.

— Lumea asta ar fi un loc mai bun dacă oamenii ar trăi potrivit Seminței Pământului, am continuat. De fapt, lumea asta ar fi un loc mai bun dacă oamenii ar trăi realmente potrivit învățăturilor aproape oricărei alte religii.

— Asta-i adevărat. Și de ce crezi tu că oamenii vor trăi potrivit învățăturilor tale?

— Câțiva o vor face. Câteva mii? Câteva sute de mii? Milioane? Nu știu. Dar când voi avea o bază, o casă, voi începe prima comunitate. De fapt, am și început-o deja.

— Pentru asta ai nevoie de mine?

Nu s-a mai obosit să zâmbească sau să pretindă că era o glumă. Nu era. M-am apropiat de el și m-am așezat în așa fel încât să-i pot vedea chipul de sus.

— Am nevoie de tine ca să mă-nțelegi, i-am spus. Am nevoie de tine ca să mă accepți așa cum sunt, altfel du-te singur pe terenul ăla al tău.

— Ai nevoie de mine ca să vă iau de pe străzi pe tine și pe toți prietenii tăi, ca să poți înființa o biserică.

Și de data asta vorbea serios.

— Ori asta, ori nimic, am replicat eu la fel de serios.

Mi-a aruncat un zâmbet aspru.

— Măcar acum știm cum stăm fiecare.

I-am mângâiat barba și am observat că vrea să se îndepărteze de mâna mea, totuși nu s-a clintit.

— Ești chiar atât de sigur că-l vrei pe Dumnezeu ca rival? am întrebat.

— Se pare că n-am de ales, nu?

Și-a lăsat mâna peste palma mea care-l mângâia.

— Spune-mi, tu îți pierzi vreodată controlul, țipi sau plângi?

— Bineînțeles.

— Nu mi te pot imagina așa. Cu toată sinceritatea, nu pot.

Iar cuvintele lui mi-au reamintit ceva ce nu-i spusesem și ar fi fost mai bine să-i spun înainte s-o descopere singur și să se simtă înșelat. Ori să decidă că nu aveam încredere în el – și, deocamdată, chiar nu aveam. Dar nici nu doream să-l pierd din cauza prostiei sau a lașității. Nu doream să-l pierd deloc.

— Mai vrei să fiu cu tine? l-am întrebat.

— Ah, da, a zis. Intenționez să mă-nsor cu tine după ce ne stabilim la casa noastră.

Izbutise să mă ia prin surprindere. M-am holbat la el cu gura căscată.

— Iată și o reacție autentică și spontană, a comentat. Trebuie s-o țin minte. Apropo, vrei să te măriți cu mine?

— Mai întâi ascultă ce am de spus.

— Nu te mai ascult. Adu-ți biserica. Adu-ți enoriașii. Mă îndoiesc că pe ei îi interesează stelele mai mult decât pe mine, dar adu-i. Îmi place de ei și este loc pentru toți.

Dacă voiau să vină. Următorul meu efort avea să fie de a-i convinge. Pe de altă parte, nu terminasem nici cu efortul acesta.

— Asta nu-i tot, i-am zis. Lasă-mă să-ți mai spun ceva. Iar după aceea, dacă o să mai vrei, o să mă mărit cu tine oricând spui. Vreau să mă mărit cu tine. Trebuie să știi că vreau asta.

El a așteptat.

— Când a rămas însărcinată cu mine, mama a luat – a devenit dependentă de – un drog legal. Se numea Paracetco. Drept urmare, eu am sindromul hiperempatiei.

Bankole a ascultat fără să-și trădeze în vreun fel sentimentele. S-a ridicat în capul oaselor și m-a privit; s-a uitat la mine cu multă curiozitate, ca și cum ar fi sperat să vadă vreun semn de hiperempatie pe fața sau pe corpul meu.

— Simți durerile altora? a întrebat după aceea.

— Împărtășesc durerile și plăcerile altora, i-am spus. În ultima vreme n-au existat multe plăceri pe care să le împărtășesc, exceptându-le pe acelea cu tine.

— Împărtășești și sângerările?

— Nu. Am făcut-o numai când eram mică.

— Dar ai... Te-am văzut omorând un bărbat.

— Da, am admis, clătinând din cap când mi-am amintit ce văzuse. A trebuit s-o fac, altfel m-ar fi ucis el.

— Știu asta. Atât doar că... Sunt surprins că ai putut s-o faci.

— Ți-am spus, am fost nevoită.

A rămas pe gânduri o vreme.

— Am citit, desigur, despre sindrom, dar n-am văzut niciodată vreun caz. Țin minte că m-am gândit că s-ar putea să nu fie ceva chiar atât de rău ca oamenii să fie siliți să îndure toate suferințele pe care le cauzează altora. Nu și doctorii, bineînțeles, sau personalul medical, însă majoritatea oamenilor.

— O idee proastă, am zis.

— Nu sunt sigur.

— Crede-mă pe cuvânt. O idee foarte, foarte proastă. Autoapărarea n-ar trebui să fie o agonie, nici uciderea. Pe mine mă paralizează durerea unei persoane rănite. Sunt o țintașă foarte bună pentru că nu mi-am permis niciodată doar să rănesc pe cineva. În plus...

M-am oprit, am privit pe lângă el pentru o clipă, am inspirat profund, apoi m-am concentrat din nou asupra lui.

— Partea cea mai rea este că, dacă tu ai fi rănit, este posibil să nu te pot ajuta. Aș putea fi la fel de afectată ca tine de rana ta – de durerea ta, vreau să zic.

— Bănuiesc că ai găsi tu o cale, a surâs Bankole.

— Să nu te aștepți la asta.

M-am oprit ca să-mi caut cuvintele care să-l facă să înțeleagă.

— Nu caut complimente și nici compasiune. Vreau doar să-nțelegi. Dacă ți-ai rupe piciorul, dacă ai fi împușcat, dacă ți s-ar întâmpla ceva serios care te-ar scoate din circulație, s-ar putea ca și eu să fiu scoasă din circulație. Cred că știi în cât de paralizantă poate fi durerea.

— Da. În același timp, știu și câte ceva despre tine. Nu, nu-mi repeta că nu cauți complimente. Știu asta. Să ne-ntoarcem în tabără. Am în raniță niște analgezice. O să te învăț când și cum să le folosești cu mine sau cu oricine va avea nevoie de ele. Dacă îți poți păstra cumpătul destul timp cât să le înghiți, poți să faci după aceea ce ar fi necesar.

— Ăăă... bine. Deci... mai vrei să te-nsori cu mine?

M-a surprins cât de mult n-am dorit să pun întrebarea aceea. Știam că el încă mă dorește. Iată-mă, totuși, întrebându-l, aproape cerșindu-i s-o spună. Trebuia s-o aud.

Bankole a izbucnit în râs. Un râs sonor, sănătos, care suna atât de real, încât nu m-am putut enerva.

— Va trebui să țin minte asta, a spus după aceea. Chiar îți imaginezi că te-aș lăsa să scapi?

23

Dascălii tăi
Sunt peste tot în jurul tău.
Tot ceea ce simți,
Tot ceea ce trăiești,
Tot ceea ce îți este dat
sau luat,
Tot ceea ce iubești sau urăști,
de care ai nevoie sau de care ți-e frică
Te va învăța –
Dacă vei învăța.
Dumnezeu este primul
și ultimul tău dascăl.
Dumnezeu este cel mai sever dascăl al tău:
subtil,
pretențios.
Învață sau mori.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

VINERI, 10 SEPTEMBRIE 2027

Azi dimineață, înainte de răsăritul zorilor, s-a dat o altă bătălie în decursul căreia am încercat să ne continuăm somnul. A început la sud de noi, pe autostradă sau în apropierea ei, și s-a apropiat de noi, după care s-a îndepărtat.

Am auzit oameni strigând, zbierând, înjurând, alergând... Aceleași chestii dintotdeauna – obositoare, periculoase și stupide. Împușcăturile au durat mai bine de o oră, sporindu-și, apoi diminuându-și intensitatea. Schimbul final de focuri a părut să implice mai multe arme ca niciodată. Apoi zgomotele au încetat.

Am izbutit să dorm pe parcursul unei perioade din bătălie. Am depășit teama, ba am depășit până și frica. În cele din urmă,

eram pur și simplu extenuată. M-am gândit: dacă ticăloșii vor să mă omoare, nu-i voi putea opri stând trează. Nu-mi păsa dacă gândul acela nu era întru totul corect. Am dormit.

Cumva, în timpul bătăliei sau după aceea, în ciuda plantoanelor, doi inși s-au strecurat în tabăra noastră și s-au culcat printre noi. Și ei au dormit, de asemenea.

Ne-am trezit devreme, ca de obicei, pentru a porni la drum până ce căldura nu devenea prea teribilă. Învățaserăm să ne trezim fără niciun îndemn, încă de la prima geană a zorilor. Astăzi, patru dintre noi ne-am sculat aproape în același moment. Eu ieșeam din sac, să mă duc să urinez, când am văzut două mogâldețe cenușii, necunoscute, una mai mare și alta mai mică, lipite una de cealaltă, dormind direct pe pământ. Brațe și picioare subțiri ieșeau ca niște crenguțe dintre zdrențe și maldăre de haine.

Am privit în jur, la ceilalți, și am văzut că se holbau în aceeași direcție ca mine – cu excepția lui Jill, care ar fi trebuit să stea de veghe. Începuserăm să avem încredere în ea, iar săptămâna trecută fusese în schimbul de noapte cu un partener. Acesta era abia al doilea ei planton solitar. Și unde se uita acum? În depărtare, printre copaci. Noi două trebuia să purtăm o discuție serioasă.

Harry și Travis au reacționat prompt la vederea siluetelor de pe sol. Fără zgomot, cei doi bărbați au ieșit din sacii de dormit, purtând doar chiloți, și s-au ridicat în picioare. Ceva mai îmbrăcată, le-am imitat mișcările și i-am înconjurat toți trei pe intruși.

Mogâldeața mai mare s-a trezit brusc, a sărit în picioare, a făcut doi-trei pași iuți spre Harry, după care s-a oprit. Era o femeie. Acum o puteam vedea bine. Avea pielea cafenie și păr negru, lung, drept și nepieptănat. Era aproape la fel de închisă la culoare ca mine, dar numai piele și os – o femeie osoasă, cu chip de șoim, căreia i-ar fi fost de folos câteva mese bune și o baie serioasă. Semăna cu mulți dintre drumeții pe care îi văzuserăm pe drum.

A doua mogâldeață s-a trezit, l-a văzut pe Travis în chiloți și a țipat. Asta a atras atenția tuturor. Era țipătul ascuțit, sfredelitor

al unui copil – o fetiță de vreo șapte ani, o imagine redusă la scară a femeii – care era mama, poate sora ei.

Femeia a revenit în fugă la copilă și a încercat s-o ia în brațe. Fetița se strânsese însă ca un fetus și nu izbutea s-o prindă de nicăieri. Femeia s-a împiedicat, a căzut peste ea și, într-o clipă, s-a ghemuit și ea ca o minge. Toți se apropiaseră deja să vadă ce se întâmplă.

— Harry, am rostit și am așteptat până m-a privit. Vrei, te rog, ca tu și Zahra să faceți de planton, să ne asigurăm că nu mai vin și alte surprize?

A dat din cap că da. El și Zahra s-au desprins de noi, s-au separat și au ocupat poziții în părți opuse ale taberei: Harry mai aproape de intrarea pe autostradă, iar Zahra lângă intrarea pe drumul secundar. Ne ascunseserăm cât s-a putut de bine într-o zonă pustie, despre care Bankole spunea că fusese cândva un parc, dar nu ne amăgeam că am fi fost singuri. Merseserăm pe I-5 până la o așezare mică de după Sacramento, departe de mahalalele periferice, totuși existau în continuare destui săraci în jur – sărăntocii locului și refugiați ca noi.

De unde apăruse perechea asta murdară, zdrențăroasă și panicată?

— Nu vă facem niciun rău, le-am vorbit; continuau să stea ghemuite pe pământ. Ridicați-vă. Hai, ridicați-vă. Ați venit în tabăra noastră fără să ne cereți permisiunea. Puteți cel puțin să stați de vorbă cu noi.

Nu le-am atins. Bankole a părut că ar vrea s-o facă, dar s-a oprit când l-am strâns de braț. Cele două erau deja speriate de moarte. Un bărbat necunoscut care voia să pună mâna pe ele le-ar fi împins spre isterie.

Tremurând, femeia s-a descolăcit și a ridicat ochii către noi. Acum am observat că era asiatică, exceptând culoarea pielii. A coborât capul și i-a șoptit ceva copilei. După un moment, s-au ridicat amândouă.

— N-am știut că era locul vostru, a murmurat ea. O să plecăm. Lăsați-ne să plecăm.

Am oftat și m-am uitat la chipul îngrozit al fetiței.

— Puteți pleca, am zis. Sau, dacă vreți, puteți mânca împreună cu noi.

Amândouă ar fi vrut să fugă. Erau aidoma unor căprioare, încremenite de spaimă, încordate, gata să țâșnească, însă eu rostisem cuvântul magic. Acum două săptămâni nu l-aș fi rostit, dar l-am rostit azi către cele două ființe care arătau lihnite: „mâncare".

— Mâncare? a șoptit femeia.

— Da, vom împărți cu voi un pic de mâncare.

Femeia s-a uitat la fetiță. Acum eram sigură că sunt mamă și fiică.

— Nu putem plăti, a zis ea. N-avem nimic.

Asta se vedea cu ușurință.

— Atunci luați ce vă dăm și nimic mai mult, am spus. Asta va fi plată suficientă.

— N-o să furăm. Nu suntem hoațe.

Bineînțeles că erau hoațe. Altfel cum ar fi putut supraviețui? Ceva furtișaguri și scormoniri, poate și ceva prostituție... Nu erau foarte pricepute însă, altfel ar fi arătat mai bine. De dragul copilei, doream totuși să le ajut, măcar cu o masă.

— Așteptați, atunci, le-am mai zis. O să încropim un mic dejun.

Au rămas locului și ne-au privit cu ochi înfometați, lihniți. În ochii aceia exista mai multă foame decât am fi putut îndestula cu toată mâncarea noastră. M-am gândit că făcusem probabil o greșeală. Cele două erau atât de disperate, încât erau periculoase. Nu conta deloc faptul că arătau inofensiv. Erau îndeajuns de puternice ca să fugă. Nu erau inofensive.

Justin a fost acela care a mai risipit o parte din încordarea existentă în ochii lor flămânzi, ca niște hăuri fără fund. Gol-pușcă, el s-a apropiat legănându-se de femeie și fetiță și le-a privit cu atenție. Fetița l-a studiat fără nicio expresie, dar femeia a început să surâdă după câteva clipe. I-a spus ceva lui Justin, care a zâmbit și

apoi s-a întors în fuga mare la Allie, care l-a ținut pe loc, să-l îmbrace. El însă își făcuse treaba. Necunoscuta ne vedea cu alți ochi. S-a uitat la Natividad, care-l alăpta pe Dominic, după aceea la Bankole, care-și pieptăna barba. Asta li s-a părut amuzant, ei și fetiței, și au chicotit amândouă.

— Ai succes la femei, i-am spus lui Bankole.

— Nu-nțeleg ce este atât de amuzant la un bărbat care-și piaptănă barba, a murmurat el și și-a pus pieptănul la loc.

Eu am scos pere din raniță și i-am dat una femeii și una fetiței. Le cumpărasem cu numai două zile în urmă și-mi mai rămăseseră doar trei. Alții mi-au înțeles ideea și au început să împartă ce-și puteau permite. Nuci, mere, o rodie, portocale, smochine... flecuștețe.

— Economisește ce poți, i-a spus Natividad femeii când i-a întins migdale legate într-o bucată de pânză roșie. Bagă-le aici și leagă-i colțurile.

Am împărțit toți pâine de porumb făcută cu puțină miere și ouăle fierte tari pe care le cumpărasem și gătisem ieri. Copsesem pâinea în tăciunii focului de aseară, ca să plecăm devreme în dimineața asta. Femeia și copila au mâncat ca și cum hrana rece și simplă era cea mai bună pe care o gustaseră vreodată, ca și cum nu le venea să creadă că cineva le-o dăruise. S-au ghemuit deasupra ei de parcă s-ar fi temut că le-o luăm înapoi.

— Trebuie să plecăm, am rostit în cele din urmă. Se face tot mai cald.

Femeia s-a uitat la mine; fața ei stranie și ascuțită era din nou flămândă, însă acum nu mai flămânzea după mâncare.

— Lăsați-ne să venim cu voi, a rostit ea, în cuvinte care i s-au încălecat unele peste altele. O să muncim. O să vă strângem lemne, o să facem focul, o să spălăm vasele, orice. Luați-ne cu voi.

Bankole m-a privit.

— Bănuiesc că știai că asta va urma.

Am clătinat din cap. Femeia s-a uitat la noi toți, pe rând.

— Orice, a șoptit ea – sau a scâncit.

Privirea îi era secată și înfometată, însă din ochii fetiței șiroiau lacrimi.

— Lăsați-ne câteva momente să decidem, am anunțat-o.

Asta însemna de fapt „Plecați, pentru ca prietenii mei să poată zbiera la mine între patru ochi", dar femeia n-a părut să înțeleagă. Nu s-a clintit.

— Așteptați acolo, i-am arătat către copacii cei mai apropiați de drum. Lăsați-ne să discutăm. După aceea vă vom anunța.

Ea n-ar fi vrut asta. A șovăit, apoi s-a sculat, și-a ridicat fiica, încă și mai șovăitoare, și au pornit încet către arborii indicați.

— Doamne Dumnezeule, a murmurat Zahra. O să le luăm, nu-i așa?

— Asta va trebui să decidem, am spus eu.

— Cum adică, o hrănim și dup-aia îi spunem să plece și să continue să moară de foame? a pufnit dezgustată Zahra.

— Dacă nu este hoață, a spus Bankole, și dacă nu are alte obiceiuri periculoase, le-am putea lua. Puștoaica aia...

— Da, am confirmat. Bankole, ar fi loc și pentru ele pe terenul tău?

— Terenul lui? au întrebat alți trei.

Până acum nu avusesem ocazia să le spun despre asta. Și nici curajul.

— Are un teren mare în nord, aproape de coastă, am răspuns. Acolo există o casă a familiei, în care nu putem însă locui fiindcă stau sora lui și familia ei. Dar există spațiu, copaci și apă. Bankole zice...

Am înghițit un nod și m-am uitat el Bankole. Zâmbea slab.

— Bankole zice că putem să începem acolo Sămânța Pământului – să construim ce putem.

— Există slujbe? l-a întrebat Harry.

— Cumnatul meu se descurcă, capătă slujbe temporare și munci de sezon prin grădini. Așa își crește cei trei copii.

— Slujbe pe bani?

— Da. Nu foarte mulți, dar sunt totuși bani. Poate că ar fi mai bine să amânăm discuția asta o vreme. Să n-o chinuim pe biata femeie.

— O să ne fure, a decretat Natividad. Spune că n-o să fure, însă o va face. Ajunge să te uiți la ea și-ți dai seama.

— A fost bătută, a intervenit Jill. Ați văzut cum s-au ghemuit când le-am descoperit? Sunt obișnuite să fie bătute, lovite cu picioarele.

— Da, a zis și Allie, cu privirea pierdută. Încerci să eviți să fii lovită în cap, încerci să-ți protejezi ochii și... și partea din față. Ea a crezut că o s-o batem. Și ea, și copila.

Era interesant că Allie și Jill o înțelegeau atât de bine pe străină. Ce tată îngrozitor avuseseră! Și ce se întâmplase cu mama lor? Nu vorbeau niciodată despre ea. Era uimitor că scăpaseră cu viață și cu mintea suficient de întreagă.

— Deci le dăm voie să rămână? i-am întrebat.

Cele două surori au încuviințat din capete.

— Cred că o vreme ne vor da totuși bătăi de cap, a completat Allie. Așa cum a spus și Natividad, o să fure. Îi va fi imposibil să se stăpânească. Va trebui să fim mereu cu ochii pe ea. Și puștoaica aia o să fure. Va fura, apoi o va șterge urgent.

Zahra a surâs larg.

— Îmi amintește de mine la vârsta ei. Amândouă ne vor da bătăi de cap. Eu votez să le testăm. Dacă știu să se poarte sau dacă pot învăța să se poarte, le păstrăm. Dacă sunt prea stupide ca să-nvețe, le alungăm.

M-am uitat la Travis și Harry, care stăteau unul lângă altul.

— Voi ce spuneți?

— Eu spun că ai început să-ți pierzi din tărie, a zis Harry. Acum câteva săptămâni, ai fi făcut un scandal monstru dacă am fi încercat să luăm o cerșetoare și pe copilul ei.

L-am aprobat clătinând din cap.

— Ai dreptate. Așa aș fi făcut. Și poate că asta este atitudinea pe care ar trebui s-o păstrăm. Însă ele două... Cred că ne-ar putea fi de folos – și nu le consider periculoase. Dacă mă-nșel, le putem alunga oricând.

— S-ar putea să nu fie prea încântate dacă le alungăm, a observat Travis, ridicând apoi din umeri. Nu vreau să fiu eu acela care o izgonește pe puștoaica aia, pentru a înmulți numărul hoațelor cerșetoare și târfe. Totuși, gândește-te, Lauren: dacă le acceptăm, dar relația dintre noi nu funcționează, ar putea fi al dracului de greu să mai scăpăm de ele. Iar dacă au cumva prieteni în preajmă – prieteni pentru care ne spionează –, atunci ar putea fi nevoie să le omorâm.

Atât Harry, cât și Natividad au început să protesteze. Să omorâm o femeie și un copil? Nu! Nu se poate așa ceva! Niciodată!

I-am lăsat să vorbească. Când au terminat, am spus:

— Bănuiesc că s-ar putea ajunge și la asemenea episoade neplăcute, dar nu cred că se va-ntâmpla așa. Femeia asta vrea să trăiască. Mai mult încă, vrea ca puștoaica să trăiască. Cred c-a acceptat și a sacrificat multe de dragul ei și nu cred că ar pune-o pe fată în pericol doar ca să spioneze pentru o bandă. Oricum, bandele sunt mult mai directe aici – n-au nevoie de iscoade.

Tăcere.

— Le testăm? am continuat eu. Sau le respingem de la bun început?

— Eu nu sunt împotriva lor, a rostit Travis. Să le lăsăm să stea, de dragul fetiței. Pe de altă parte, să revenim la două plantoane în timp de noapte. Și, pentru că veni vorba, cum dracu' s-au strecurat printre noi?

Jill s-a făcut mai mică.

— Este posibil s-o fi făcut oricând în timpul nopții, s-a apărat ea. Oricând, nu neapărat în tura mea.

— Ceea ce nu vedem ne poate ucide, am insistat eu. Tu nu le-ai văzut, Jill?

— Puteau să fi fost aici încă de când am preluat eu schimbul!

— Însă nu le-ai văzut nici atunci. Ți-ar fi putut reteza beregata – ție sau surorii tale.

— Uite că n-au făcut-o.

— Dar o poate face următorul intrus, i-am zis aplecându-mă spre ea. Lumea este plină de nebuni și periculoși. Vedem zilnic asta. Dacă nu ne păzim singuri, ne vor jefui, ne vor ucide și poate chiar ne vor mânca. Este o lume care se transformă într-un infern, Jill, și noi ne avem doar unii pe alții ca să nu fim înghițiți de infernul ăsta.

Tăcere îmbufnată.

M-am întins și am prins-o de mână.

— Jill...

— N-a fost vina mea! a zis ea. Nu poți să dovedești că eu...

— Jill!

A tăcut, privindu-mă cu precauție.

— Ascultă-mă, n-o să te bată nimeni, ce naiba! Dar ai făcut ceva greșit, ceva periculos. Știi bine c-ai făcut-o.

— Și ce vrei de la ea? a intervenit Allie. Să cadă în genunchi și să-și ceară iertare?

— Vreau să-și iubească propria viață și viețile voastre îndeajuns de mult încât să nu fie neglijentă. Asta vreau. Asta ar trebui să vreți și voi, acum mai mult ca oricând. Jill?

Jill a închis ochii.

— Rahat! a izbucnit ea. Bine, gata! Nu le-am văzut. Pe bune că nu le-am văzut. Pe viitor o să fiu mai atentă. N-o să mai treacă nimeni de mine.

I-am mai strâns mâna câteva clipe, după care i-am dat drumul.

— Bine. Haideți acum să-i dăm drumul. S-o luăm pe femeia aia speriată și pe fetița ei speriată și să plecăm de-aici.

Cele două ființe speriate s-au dovedit a fi persoanele cele mai interrasiale pe care le întâlnisem vreodată. Iată povestea lor, pusă

cap la cap din fragmentele pe care ni le-au povestit în cursul zilei și al serii. Femeia avea tată japonez, mamă negresă și soț mexican – toți muriseră. Au supraviețuit doar ea și fiica ei. Pe ea o cheamă Emery Tanaka Solis, iar pe fiică – Tori Solis. Fata are nouă ani, nu șapte, așa cum crezusem. Bănuiesc că rareori mâncase pe săturate în viața ei. Era micuță, iute, tăcută și cu ochi flămânzi. Ascundea fărâme de mâncare în zdrențele ei murdare, până i-am croit o rochiță nouă dintr-o cămașă a lui Bankole. Apoi a ascuns fărâmele de mâncare în rochiță. Deși Tori are nouă ani, mama ei nu are decât douăzeci și trei de ani. Emery s-a măritat la treisprezece ani cu un bărbat mai în vârstă care i-a promis că va avea grijă de ea. Tatăl ei murise deja, ucis în schimbul de focuri al unor necunoscuți. Mama îi era bolnavă de tuberculoză și pe moarte. Ea a împins-o pe Emery spre măritiș, ca s-o salveze de la persecuții și inaniție pe străzi.

Până la acest moment al relatării, situația fusese tristă, dar nu neobișnuită. În următorii trei ani, Emery a născut trei copii: o fată și doi băieți. Ea și soțul ei munceau la o fermă, primind în schimb casă, masă și haine vechi. Ferma a fost vândută apoi unui imens consorțiu agricol, iar patronii s-au schimbat. Se plăteau salarii, însă în bonuri tipărite de companie, nu în bani reali. Muncitorilor li s-a perceput o chirie pentru barăci. Ei trebuiau să plătească și pentru mâncare, haine – noi sau vechi –, pentru tot ce aveau nevoie și, bineînțeles, puteau folosi bonurile companiei doar în magazinul companiei. Deloc surprinzător, salariile nu erau niciodată suficiente pentru achitarea facturilor. Potrivit unor legi noi, care puteau sau nu să fie reale, angajaților nu li se permitea să-i părăsească pe patronii cărora le datorau bani, ci erau siliți să muncească pentru a-și achita datoriile, fie ca semi-angajați, fie ca deținuți. Dacă refuzau să muncească, puteau fi arestați, întemnițați și, în cele din urmă, predați patronilor lor.

Indiferent de situație, asemenea sclavi datornici puteau fi siliți să muncească un număr mai mare de ore pentru un salariu mai mic,

erau „disciplinați" dacă nu izbuteau să-și îndeplinească normele, puteau fi schimbați sau vânduți cu sau fără consimțământul lor, cu sau fără familiile lor, unor patroni aflați mult mai departe, care aveau nevoie temporară sau permanentă de ei. Mai rău era că și copiii puteau fi siliți să muncească pentru a plăti datoria părinților dacă aceștia din urmă mureau, deveneau inapți pentru muncă sau evadau.

Soțul lui Emery s-a îmbolnăvit și a murit. Nu existau doctori, nu existau medicamente, cu excepția câtorva preparate scumpe ce puteau fi cumpărate fără rețetă și a plantelor pe care muncitorii le cultivau în grădinile lor micuțe. Jorge Francisco Solis a murit în febră și chinuri pe podeaua din pământ a barăcii sale, fără să fie vizitat de vreun medic. Bankole a presupus că, după simptome, a murit de peritonită sau de o apendicită netratată. Ceva banal. Pe de altă parte, brațele de muncă necalificate sunt cel mai lesne de înlocuit.

Emery și copiii ei au devenit responsabili pentru datoria Solis. Acceptând situația, Emery a muncit și a răbdat până în ziua când, fără niciun avertisment, i-au fost luați băieții. Aveau cu un an, respectiv cu doi ani mai puțin decât fiica ei și erau prea mici ca să se descurce fără niciun părinte. Cu toate astea, i-au fost luați. Lui Emery nu i s-a cerut acordul, nici nu i s-a spus ce soartă vor avea. Ea a avut bănuieli îngrozitoare când și-a revenit de pe urma medicamentului pe care-l primise pentru a se „potoli". A plâns și a cerut să-i fie aduși fiii și n-a mai vrut să muncească până când stăpânii au amenințat-o că-i vor lua și fetița.

Atunci a decis să fugă, să-și ia fiica și să înfrunte drumurile, deși erau pline de hoți, violatori și canibali. Ele nu aveau nimic care să le poată fi furat, iar de viol oricum n-ar fi scăpat dacă rămâneau sclave. Cât despre canibali... Poate că erau doar fantezii, minciuni menite să-i sperie pe sclavi ca să-și accepte soarta.

— Să știi că există canibali, i-am spus în seara aceea la cină. Noi i-am văzut. Nu cred totuși că sunt ucigași, ci scormonitori care profită de victimele șoselelor, așa ceva.

— Scormonitorii ucid și ei, a rostit Emery. Dacă ești rănit sau dacă pari bolnav, vin după tine.

Am încuviințat din cap, iar ea și-a continuat povestea. Într-o noapte, ea și Tori s-au strecurat pe lângă agenții de pază înarmați și gardurile electrificate, pe lângă detectoarele de sunete și senzorii de mișcare, ca și pe lângă câini. Amândouă știau cum să se miște silențios, cum să se furișeze de la un ascunziș la altul, cum să rămână nemișcate ore la rând. Ambele erau foarte iuți. Sclavii învățau asemenea lucruri – cei care supraviețuiau. Ele două trebuie să fi fost extrem de norocoase.

Emery s-a gândit să-și caute fiii și să-i recupereze, însă habar n-avea unde fuseseră duși. Știa doar că au fost urcați într-un camion. Nu știa nici măcar în ce direcție pornise camionul după ce intrase pe autostradă. Părinții ei o învățaseră să scrie și să citească, dar nu văzuse nimic scris despre băieții ei. După o vreme, a fost nevoită să accepte că nu putea face altceva decât să aibă grija de fiica ei.

Merseseră spre nord, hrănindu-se cu plante sălbatice și cu orice puteau „găsi" sau cerși. Așa spusese Emery: că găseau chestii. Dacă aș fi fost în locul ei, și eu aș fi găsit câteva chestii.

O ciocnire între bande le făcuse să se refugieze în mijlocul nostru. Bandele reprezintă un pericol mare în orașe. Dacă te păstrezi pe drum când te afli pe teritoriul unei bande anume, poți să scapi de atenția sa nedorită. Până acum, noi izbutiserăm să scăpăm. Însă zona aceea de parc sălbăticit în care poposiserăm noaptea trecută era disputată, potrivit lui Emery. Două bande făceau schimb de focuri și-și răcneau acuzații și insulte. La răstimpuri, se opreau pentru a trage în camioanele aflate în trecere. Într-un asemenea moment de respiro, Emery și Tori, care campaseră în apropierea șoselei, fugiseră de acolo.

— Un grup se apropia de noi, a povestit Emery. Trăgeau cu armele, apoi alergau. Se tot apropiau de noi. Trebuia să ne îndepărtăm. Nu le puteam îngădui să ne vadă, să ne audă. Am găsit luminișul vostru, dar nu v-am văzut. Știți cum să vă ascundeți.

Am presupus că acela era un compliment. Noi încercăm să ne contopim cu decorul, când este posibil, dar în majoritatea timpului nu este. În seara asta, de pildă, nu este. Iar în noaptea asta avem plantoane cu câte două persoane.

DUMINICĂ, 12 SEPTEMBRIE 2027

Tori Solis ne-a mai găsit azi doi tovarăși de drum: Grayson Mora și fiica lui, Doe, cu doar un an mai mică decât Tori. Mergând împreună, îndreptându-se în aceeași direcție, cele două fetițe au devenit prietene. Astăzi am cotit către vest pe Autostrada statală 20, pentru a reveni spre 101. Am petrecut mult timp vorbind despre stabilirea pe domeniul lui Bankole, despre slujbe și recolte și ce am putea construi acolo.

Între timp, cele două fetițe, Tori și Doe, se împrieteneau și-și apropiau și părinții. Aceștia erau îndeajuns de asemănători încât să-mi atragă atenția. Aveau cam aceeași vârstă, ceea ce însemna că Grayson Mora devenise tată aproape cam tot atunci când Emery devenea mamă. Nu era ceva neobișnuit, dar neobișnuit era faptul că el se ocupa de îngrijirea copilului său.

Era un hispanic negru, înalt și slab, tăcut, protector față de copilă, dar și oarecum șovăitor. Îi plăcea de Emery, puteam să văd asta. Însă, la un alt nivel, dorea să scape de ea – și de noi. Când am ieșit de pe șosea ca să campăm, el și-ar fi continuat drumul dacă Doe nu l-ar fi rugat, inclusiv plângând, să vină cu noi. Aveau propria lor mâncare, așa că i-am spus că pot înnopta lângă noi dacă doresc. Două lucruri m-au frapat când am vorbit cu el.

În primul rând, nu ne plăcea. Asta era evident. Nu ne plăcea deloc. M-am gândit că motivul putea fi unitatea și armele noastre. Oamenii au tendința de a-i detesta pe aceia de care se tem. I-am spus că avem schimburi de veghe și că este binevenit, dacă dorește

să ni se alăture. A ridicat din umeri și a răspuns cu glasul lui blând, dar rece:

— În fine, da.

Va rămâne. Fetița lui o dorește, dar și o parte din el o dorește, totuși ceva nu-i în regulă. Există ceva mai presus de prudența obișnuită a drumețului.

Al doilea lucru este doar o suspiciune. Cred că Grayson și Doe Mora au fost și ei sclavi, însă el este acum un sărac bogat. Are doi saci de dormit, mâncare, apă și bani. Dacă am dreptate, a luat totul de la altcineva – sau de la un cadavru.

De ce cred că a fost sclav? Precauția lui ciudată aduce foarte mult cu a lui Emery. Iar Doe și Tori, deși nu seamănă absolut deloc între ele, par să se înțeleagă ca două surori. Copiii fac asta adeseori, ceea ce nu trebuie să însemne nimic special. Faptul că sunt copii este suficient ca să-i aducă laolaltă. Însă eu n-am văzut niciodată vreun copil, cu excepția acestor două fetițe, care să se trântească la pământ și să se ghemuiască în poziția fetală atât de repede atunci când se sperie.

Așa a făcut Doe când s-a împiedicat și a căzut, iar Zahra s-a apropiat de ea ca să vadă dacă s-a rănit. Corpul fetiței se transformase într-un ghem tremurător. Oare așa făceau oamenii, după cum au presupus Jill și Allie, când se așteptau să fie bătuți sau loviți – adoptau o poziție simultan de protecție și supunere?

— Ceva nu-mi place la individul ăsta, a declarat Bankole privindu-l pe Grayson când ne-am întins unul lângă celălalt în sacii de dormit.

Mâncaserăm și ascultaserăm încă o parte din povestea lui Emery, apoi flecăriserăm nițel, dar eram obosiți. Eu aveam de scris, iar Travis și Jill erau de planton. Bankole, căruia îi revenise schimbul din zori împreună cu Zahra, avea chef de taifas. S-a așezat în capul oaselor lângă mine și mi-a vorbit la ureche atât de încet, încât, dacă îndepărtam numai puțin capul, nu mai înțelegeam nimic.

— Mora este prea încordat, a continuat el. Tresare dacă cineva se apropie prea mult.

— Cred că a fost și el sclav, i-am răspuns tot în șoaptă. Poate că asta nu-i singura lui problemă, dar este cea mai evidentă.

— Deci și tu ai observat.

Mi-a cuprins umerii cu brațul și a oftat.

— Sunt de acord. Atât el, cât și fetița.

— Dar el nu ne place.

— Nu are încredere în noi. Și de ce ar avea? Va trebui să-i urmărim cu atenție un timp pe toți patru. Sunt... bizari. S-ar putea să fie atât de idioți încât să încerce într-o noapte să fure niște ranițe și să fugă. Ori s-ar putea să fie doar o chestiune de timp până vor începe să dispară obiecte mărunte. Cel mai probabil, copiii vor fi prinși șterpelind. Dar, dacă adulții vor rămâne, o vor face de dragul copiilor. Așa că, dacă ne purtăm cu tact cu fetițele și le vom proteja, cred că adulții ne vor fi loiali.

— Și așa am devenit echipajul unei variante moderne a organizației Underground Railroad, am comentat eu.

Din nou sclavie – chiar mai rău decât credea tata. Sau, cel puțin, mai devreme decât estimase el. Nu crezuse că va apărea atât de repede.

— Nimic din toate astea nu-i o noutate, a spus Bankole, instalându-se mai comod lângă mine. La începutul anilor 1990, pe când eram la facultate, am auzit de cazuri de fermieri care procedau la fel: îi țineau pe oameni în pofida voinței lor și-i sileau să muncească fără plată. Hispanici în California, negri și hispanici în Sud... Când și când, cineva era trimis la închisoare pentru asta.

— Totuși, Emery spune că există o lege nouă – că este legal să-i silești pe oameni sau pe copiii lor să muncească pentru a-și achita datoriile acumulate.

— Poate că așa-i. E greu de știut ce să crezi. Este foarte posibil ca politicienii să fi votat o lege care să poată fi utilizată pentru sprijinirea sclaviei datornicilor. Eu însă n-am auzit despre ea.

Oricine este într-atât de ticălos pentru a fi stăpân de sclavi este și într-atât de ticălos încât să răspândească minciuni. Îți dai seama că băieții lui Emery au fost vânduți ca vitele – pentru prostituție, fără îndoială.

Am clătinat amar din cap.

— Și ea știe asta.

— Da. Dumnezeule...

— Totul se dezintegrează din ce în ce mai mult.

Am făcut o pauză.

— Totuși, dacă putem convinge niște foști sclavi că alături de noi pot fi liberi, nimeni nu va lupta mai îndârjit decât ei pentru a-și păstra libertatea. Ne trebuie însă arme mai bune. Și trebuie să fim foarte atenți... Pe aici devine tot mai primejdios. Va fi și mai primejdios pentru că le avem pe fetițe.

— Ele două știu cum să-și țină gura, a observat Bankole. Sunt ca niște iepurași, iuți și tăcute. Asta le-a ajutat să supraviețuiască.

24

Respectă-l pe Dumnezeu:
Roagă-te muncind.
Roagă-te învățând,
plănuind,
făcând.
Roagă-te creând,
predând,
contactând.
Roagă-te muncind.
Roagă-te pentru a-ți focaliza gândurile,
pentru a-ți domoli temerile,
pentru a-ți întări țelul.
Respectă-l pe Dumnezeu.
Dă-i formă lui Dumnezeu.
Roagă-te muncind.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

VINERI, 17 SEPTEMBRIE 2027

Azi-dimineață am citit câteva versuri și am discutat o vreme despre Sământa Pământului. A fost liniștitor, aproape ca în biserică. Toți aveam nevoie de ceva calmant și întăritor. Până și nou-veniții s-au alăturat, punând întrebări, gândind cu glas tare, aplicând versurile la experiențele lor personale.

Dumnezeu *este* Schimbare, iar în final Dumnezeu chiar triumfă. Însă noi avem ceva de spus despre „când"-urile și „de ce"-urile acelui final.

Mda.

A fost o săptămână oribilă.

Am stabilit să ne odihnim atât în ziua de ieri, cât și azi. S-ar putea să rămânem și mâine în același scop. Eu una am nevoie de

odihnă, nu știu ce părere au ceilalți. Toți suntem chinuiți de dureri și boli, ne jelim și suntem epuizați – totuși triumfători. Este ciudat să fii triumfător. Cred că sentimentul acesta se datorează faptului că majoritatea suntem încă vii. Suntem o recoltă de supraviețuitori. Însă asta am fost dintotdeauna.

Iată ce s-a întâmplat.

Marți, la popasul de amiază, cele două fetițe, Tori și Doe, s-au îndepărtat de grupul nostru ca să urineze. Le-a însoțit Emery. Cumva, ea începuse să aibă grijă de Doe ca de propria ei fiică. Cu o noapte în urmă, ea și Grayson Mora plecaseră tiptil și reveniseră după mai bine de o oră. Eu și Harry eram de planton și i-am văzut plecând. Acum formau un cuplu – nu se despărțeau practic nicio clipă; dar, în același timp, păstrau distanța față de ceilalți. Ciudați indivizi.

Așadar, Emery a dus fetițele să facă pipi – nu foarte departe, pe aceeași coastă a dealului, în afara razei noastre vizuale, îndărătul unui pâlc de tufișuri uscate și iarbă înaltă, arsă de soare. Noi ne-am așezat și am mâncat, am băut și am transpirat în puțina umbră pe care o căpătam din partea unui stejăriș ce părea doar pe jumătate mort. Copacilor le lipseau foarte multe crengi, fără îndoială rupte sau tăiate de aceia care aveau nevoie de lemne de foc. Tocmai le priveam numeroasele răni neregulate, când au început zbieretele.

Mai întâi s-au auzit țipetele pătrunzătoare, subțiri ca acul și ascuțite ca acul, ale fetițelor, după care Emery a strigat după ajutor. Apoi am auzit vocea unui bărbat, înjurând.

Aproape toți am sărit în picioare instinctiv și am pornit în fugă către zgomote. Eu i-am prins de brațe pe Harry și Zahra pentru a le atrage atenția. După aceea, în tăcere, le-am făcut semn să stea pe loc și să ne păzească bagajele și pe Natividad și Allie, care rămăseseră cu copiii mici. Harry avea pușca și Zahra avea un pistol Beretta, iar în clipa aceea amândoi m-au detestat cu patimă. Nu conta. Pentru moment, am fost pur și simplu mulțumită să-i văd

întorcându-se. Ei ne puteau acoperi dacă ar fi fost necesar, evitând în același timp să fim copleșiți numeric.

Am găsit-o pe Emery luptându-se cu un bărbat voinic și chel, care o înșfăcase pe Tori. Doe fugea deja spre noi, țipând. A alergat direct în brațele tatălui ei, care a ridicat-o iute și a pornit în goană către autostradă, dar apoi a cotit îndărăt spre stejărișul nostru. De pe autostradă soseau alți indivizi cu țeste rase, atrași, ca și noi, de strigăte. Am zărit metal sclipind în rândurile lor – poate că nu erau decât cuțite. Poate că erau arme de foc. Travis a zărit și el grupul și a răcnit un avertisment înainte s-o pot face eu.

Am rămas în urmă, m-am lăsat într-un genunchi, am ochit ținând pistolul cu ambele mâini și am așteptat pentru un glonț sigur către atacatorul lui Emery. Bărbatul era mult mai înalt ca ea, iar capul și umerii îi erau expuși, mai puțin porțiunile unde o lipise pe Tori de el. Fetița arăta ca o păpușă pe care o strângea sub un braț. Emery era problema mea. Micuță și rapidă, se repezea asupra bărbatului, zgâriindu-l pe față și încercând să-i ajungă la ochi. El se străduia simultan să se protejeze și s-o doboare sau s-o alunge. Dacă ar fi avut ambele brațe libere, ar fi fost îndeajuns de iute s-o respingă, însă n-o elibera pe Tori, care se zbătea, iar Emery nu se lăsa îndepărtată.

A reușit la un moment dat s-o lovească, îndepărtând-o. În frântura aceea de timp, cu propriile-mi urechi țiuind în urma pumnului încasat de Emery, l-am împușcat.

Am știut instantaneu că l-am nimerit. N-a căzut, dar i-am simțit durerea și, pentru o vreme, n-am mai fost bună de absolut nimic. După aceea bărbatul s-a prăbușit, iar eu m-am năruit odată cu el. Puteam totuși să văd și să aud. Și mai aveam pistolul în mână.

Am auzit răcnete. Grupul de țeste rase de pe autostradă aproape că ajunsese la noi – erau șase, șapte, opt oameni. N-am putut face nimic cât timp încercam să-mi controlez durerea, însă i-am zărit. Peste alte câteva secunde, când bărbatul pe care-l împușcasem și-a pierdut cunoștința sau a murit, am fost liberă – și utilă.

Bankole avea singura noastră armă, celelalte erau în tabără.

M-am sculat mai devreme decât ar fi trebuit, aproape că am căzut din nou, apoi l-am împușcat pe un al doilea bărbat, urcat pe Travis, care o recuperase pe Emery.

Am căzut iarăși, dar nu mi-am pierdut cunoștința. L-am văzut pe Bankole prinzând-o pe Tori și aproape azvârlind-o lui Jill, care a prins-o și a fugit spre tabără cu ea.

Bankole a ajuns la mine și am izbutit să mă ridic și să-l ajut să ne acopere retragerea.

Nu ne puteam adăposti decât înapoia copacilor cicatrizați, dar cel puțin aveau trunchiuri groase, cu aspect solid. Un atacator a tras câteva gloanțe în ei când am ajuns acolo.

Mi-au trebuit câteva secunde ca să înțeleg că cineva trage în noi. Apoi m-am ascuns îndărătul arborilor, împreună cu ceilalți, și am căutat țintașul.

Pușca noastră a bubuit din spatele meu înainte să fi putut distinge ceva. Era Harry. A mai tras de două ori. Am tras eu însămi de două ori, ochind cu greu, abia păstrându-mi controlul. Cred că a tras și Bankole. Apoi m-am simțit pierdută, fără să mai pot face nimic. Am murit odată cu cineva. Împușcăturile s-au oprit.

Apoi am murit o dată, cu altcineva. După aceea, cineva a pus mâna pe mine și am fost cât pe ce să apăs iarăși pe trăgaci.

Bankole.

— Idiotule! am gemut. Era cât pe-aci să te omor.

— Sângerezi, a zis el.

Am fost surprinsă. Am încercat să-mi amintesc dacă fusesem împușcată. Poate că pur și simplu căzusem pe o bucată ascuțită de lemn. Nu mai aveam nici o percepție asupra propriului meu corp. Simțeam durere, însă nu puteam preciza unde anume – sau dacă durerea era a mea sau a altcuiva. Era intensă, totuși cumva inofensivă. Mă simțeam... mutilată.

— A pățit cineva ceva? am întrebat.

— Stai nemișcată, a zis el.

— *S-a terminat, Bankole?*

— Da. Supraviețuitorii au fugit.

— Atunci ia-mi pistolul și dă-i-l lui Natividad – în cazul în care decid să se-ntoarcă.

Cred că l-am simțit luându-mi pistolul din mână. Am auzit discuții înăbușite, pe care nu le-am înțeles prea bine. Atunci mi-am dat seama că-mi pierdeam cunoștința. Perfect, atunci. Cel puțin rezistasem îndeajuns ca să fac ceva bun.

Jill Gilchrist este moartă.

A fost împușcată în spate pe când alerga spre copaci, purtând-o pe Tori în brațe. Bankole nu mi-a spus, n-a vrut s-o știu înainte să fi fost necesar. Pentru că, așa cum s-a dovedit, fusesem rănită. Am avut noroc. Rana mea era minoră. Dureroasă, însă nu gravă. Jill n-a avut noroc. Am aflat despre moartea ei când mi-am recăpătat cunoștința și am auzit zbieretele răgușite ale surorii ei.

Jill o adusese pe Tori înapoi în tabără, o lăsase jos, după care, fără niciun sunet, se năruise pe sol, de parcă s-ar fi adăpostit de gloanțe. Emery o luase pe Tori și o strânsese în brațe, plângând împreună cu ea de spaimă și ușurare. Toți ceilalți fuseseră ocupați, mai întâi pitindu-se, apoi trăgând în direcția focurilor de armă. Travis a fost primul care a văzut sângele ce se lățea în jurul lui Jill. L-a strigat pe Bankole, apoi a întors-o pe Jill pe spate și a văzut sânge curgându-i dintr-o rană de pe piept, pe unde ieșise glonțul. Bankole a spus că murise înainte ca el să fi ajuns la ea. Nu apucase să spună un ultim cuvânt, nu apucase să-și vadă pentru ultima oară sora, nici nu căpătase măcar asigurarea că o salvase pe fetiță. Și o salvase. Tori era plină de vânătăi, dar teafără. Toți erau teferi, mai puțin Jill.

Ca să fiu sinceră, propria mea rană era de fapt o zgârietură mai mare. Un glonț brăzdase o linie prin carnea din partea stângă a abdomenului, lăsând în urmă puține leziuni, mult sânge, două

găuri în cămașă și multă durere. Rana pulsa mai rău decât o arsură, dar nu mă scotea din luptă.

— Rană de cowboy, a spus Harry când el și Zahra au venit la mine.

Arătau murdari și jalnic, totuși Harry încerca să fie optimist ca să-mi ridice moralul. Tocmai ajutaseră la îngroparea lui Jill. Cu mâinile, cu bețe și cu toporul nostru, grupul săpase o groapă puțin adâncă în timp ce eu fusesem lipsită de cunoștință. O așezaseră pe Jill printre rădăcinile copacilor, o acoperiseră și rostogoliseră bolovani mari peste mormântul ei. Copacii aveau să se înfrupte din ea, nu câinii și canibalii.

Grupul a decis să rămânem peste noapte în locul unde ne aflam, deși stejărișul inițial fusese respins ca tabără pentru că se afla prea aproape de autostradă.

— Ești o proastă și jumătate, plus că ești prea mare ca să fii transportată, mi-a spus Zahra. Așa c-o să ne odihnim aici și-o să-l lăsăm pe Bankole să te trateze. Nu că l-ar putea opri careva...

— N-ai decât o rană de cowboy, a repetat Harry. În cartea pe care am cumpărat-o, oamenii erau împușcați mereu în coaste, în braț sau în umăr, și nu era mare lucru... Deși Bankole spune că mulți dintre ei au murit de tetanos sau altă infecție.

— Mersi pentru încurajare, i-am replicat.

Zahra l-a sfredelit din priviri, după care m-a mângâiat pe braț.

— Nu-ți face griji, m-a asigurat ea. Niciun microb n-o să treacă de bătrân. E furios la culme că ai fost împușcată. Zice că, dac-ai fi avut cât de cât minte, ai fi rămas aici cu copilașii.

— Poftim?

— Hei, e bătrân, a intervenit Harry. La ce te poți aștepta?

Am suspinat.

— Ce-i cu Allie?

— Plânge, mi-a răspuns Harry clătinând amărât din cap. Cu excepția lui Justin, nu lasă pe nimeni să se apropie de ea. Până și el încearcă s-o aline. Plânsul ei îl tulbură.

— Emery și Tori au luat o bătaie serioasă, a completat Zahra. Ăsta-i un alt motiv pentru care nu plecăm.

A făcut o pauză.

— Lauren, tu ai observat vreodată ceva ciudat la astea două – la Emery și Tori, adică? Ca și la Mora ăsta?

În clipa următoare mi-am dat seama și am suspinat din nou.

— Sunt și ei empatici, nu-i așa?

— Da, toți – și adulții, și copiii. Știai?

— Până acum, nu. Mi s-a părut că-i ceva ciudat la ei: sfiala aceea și iritabilitatea – adică faptul că nu vor să fie atinși. Și toți au fost sclavi. Fratele meu Marcus mi-a spus odată că empaticii sunt ușor de dominat în sclavie.

— Tipul ăla, Mora, zice c-a sosit vremea plecării, ne-a anunțat Harry.

— N-are decât să plece, am zis. A-ncercat să fugă de lângă noi imediat ce-au început împușcăturile.

— Dar s-a întors. Ba chiar ne-a ajutat să săpăm mormântul pentru Jill. Nu, el zice să plecăm cu toți. Că banda aia se va întoarce după lăsarea nopții.

— E sigur?

— Da. A-nnebunit pur și simplu, fiindcă vrea să-și scoată fetița de aici.

— Emery și Tori pot să meargă?

— O duc eu pe Tori, s-a auzit un alt glas. Iar Emery poate umbla.

Era Grayson Mora, bineînțeles. Ultima dată când îl văzusem abandona corabia.

M-am ridicat încetișor. Mă dureau coastele. Bankole curățase și bandajase rana în timp ce eram leșinată, ceea ce fusese un noroc. Însă acum mă simțeam pe jumătate conștientă, pe jumătate detașată de corp. Percepeam totul, mai puțin durerea, ca printr-un strat gros de vată. Numai durerea era ascuțită și reală. Îi eram aproape recunoscătoare.

— Eu pot să merg, am rostit după ce am încercat câțiva pași. Dar am senzația că umblu pe picioroange. Nu știu dacă voi putea păstra ritmul obișnuit.

Grayson Mora s-a apropiat de mine. S-a uitat la Harry de parcă ar fi vrut să plece. Harry s-a mulțumit să-i întoarcă privirea.

— De câte ori ai murit? m-a întrebat Mora.

— De cel puțin trei ori, am răspuns ca și cum am fi purtat conversația cea mai firească din lume. Poate de patru ori. Până acum n-am mai trecut prin așa ceva – de mai multe ori la rând. Demență curată. Tu însă arăți destul de bine.

Chipul i s-a înăsprit de parcă l-aș fi pălmuit. Bineînțeles, îl insultasem. Practic, îi spuneam: „Unde ai fost tu, bărbat și tovarăș de empatie, în vreme ce femeia și grupul tău erau în pericol?" Interesant. Ajunsesem să vorbesc într-un fel necunoscut mie până atunci.

— A trebuit s-o scot pe Doe din pericol, mi-a replicat el. Și, oricum, n-aveam armă.

— Știi să tragi?

A șovăit.

— N-am tras niciodată, a recunoscut, reducându-și glasul la nivelul unui murmur.

Îl făcusem din nou de rușine – de data asta fără intenție.

— Când te vom învăța să tragi, o vei face pentru a proteja grupul?

— Da!

Deși la momentul acela cred că ar fi preferat să mă împuște pe mine.

— Doare ca dracu', l-am prevenit.

A ridicat din umeri nepăsător.

— Ca mai toate lucrurile.

I-am cercetat chipul uscățiv și mânios. Oare toți sclavii erau atât de slabi – subnutriți, supraexploatați și învățați că majoritatea lucrurilor dor?

— Ești din partea locului?

— M-am născut în Sacramento.

— Atunci avem nevoie de toate informațiile pe care ni le poți oferi. Chiar și fără armă, ne ești util pentru a ne ajuta să supraviețuim aici.

— Informația mea este să plecăm imediat de aici, înainte ca indivizii ăia de pe deal să se vopsească și să-nceapă să-mpuște oameni și să dea foc.

— La naiba, am murmurat. Deci asta erau.

— Tu ce credeai că sunt?

— N-am avut timp să mă gândesc la ei. Oricum, n-ar fi contat. Harry, i-ați percheziționat pe morți?

— Da, mi-a răspuns el aruncându-mi un surâs. Acum avem o armă în plus, un 38. Am pus în ranița ta câteva chestii de la cei pe care i-ai omorât.

— Mulțumesc. Nu știu dacă o să-mi pot duce ranița deocamdată. Poate Bankole…

— Ți-a încărcat-o deja în cărucțul lui. Hai să-i dăm drumul.

Am pornit spre șosea.

— Așa procedați voi? a întrebat Grayson Mora, mergând alături de mine. Luați lucrurile oamenilor pe care-i omorâți?

— Da, însă nu-i omorâm decât dacă suntem amenințați, i-am răspuns. Noi nu vânăm oameni. Noi nu mâncăm carne de om. Noi luptăm laolaltă împotriva inamicilor. Dacă unul dintre noi este în pericol, ceilalți îl ajută. Și nu furăm unul de la celălalt, *niciodată*.

— Și Emery mi-a spus asta. La început n-am crezut-o.

— Ești de acord să trăiești ca noi?

— Mda, cred că da.

Am ezitat.

— Și-atunci, care-i problema? l-am întrebat. Observ că n-ai încredere în noi, nici măcar acum.

S-a apropiat mai mult de mine, dar fără să mă atingă.

— De unde a venit albul ăla? a vrut să știe.

— Îl cunosc de când m-am născut, i-am răspuns. El, eu și ceilalți ne ajutăm unul pe altul deja de multă vreme.

— Dar... el și ceilalți – ei nu simt nimic. Tu ești singura care simte.

— Noi o numim „empatie" sau „împărtășire". Da, eu sunt singura.

— Dar ei... Tu...

— Ne ajutăm între noi. Grupul este mai puternic decât indivizii. Un om sau doi sunt mai ușor de jefuit și ucis.

— Așa-i.

A privit în jur, la ceilalți. Expresia feței lui nu dovedea cine știe ce încredere sau mulțumire, totuși părea mai relaxat, mai satisfăcut. Arăta de parcă ar fi rezolvat o enigmă care-l frământase.

Ca să-l testez, m-am prefăcut că mă împiedic. Nici nu era prea complicat. Nu-mi recăpătasem controlul deplin asupra picioarelor.

Mora s-a retras într-o parte. Nici nu m-a atins, nici nu s-a oferit să mă ajute. Ce om amabil!

L-am lăsat pe Mora și m-am apropiat de Allie, mergând alături de ea o vreme. Îi simțeam durerea și resentimentele ca un zid față de mine – față de toți, bănuiam, însă eu eram aceea care o deranja în acel moment. Iar eu eram vie, pe când sora ei murise. Și sora ei fusese singura rudă care-i rămăsese. Și de ce dracu' nu mă căram pur și simplu de lângă ea?

N-a scos absolut niciun cuvânt. A pretins doar că nu existam acolo. Împingea căruciorul cu Justin, iar la răstimpuri își ștergea lacrimi de pe fața împietrită printr-un gest iute, ca o șfichiuire de cravașă. Se rănea prin mișcările acelea. Se freca prea tare pe chip, prea repede, își jupuia pielea de pe față. Mă rănea și pe mine în același timp și nu mai aveam nevoie de alte dureri. Am rămas totuși alături de ea, până când scuturile au început să i se erodeze sub un nou talaz de durere paralizantă. A încetat să se mai rănească și le-a îngăduit lacrimilor să-i curgă pe chip, le-a îngăduit

să-i cadă pe piept și pe asfaltul întunecat și crăpat. A părut să se gârbovească sub o povară neașteptată.

Atunci am cuprins-o în brațe. Mi-am pus palmele pe umerii ei și i-am oprit înaintarea pe jumătate orbească. Atunci când s-a întors către mine, ostilă și plină de suferință, am îmbrățișat-o. Ar fi putut să se elibereze. Încă nu-mi revenisem, nici pe departe, dar, după un prim gest furios de respingere, s-a agățat de mine și a început să plângă. Nu mai auzisem niciodată pe cineva plâgând în felul acela. A hohotit și a gemut pe marginea șoselei, iar ceilalți s-au oprit și ne-au așteptat. Nimeni n-a spus nimic. Justin a început să scâncească, iar Natividad s-a întors să-l liniștească. Mesajul fără cuvinte era același atât pentru copil, cât și pentru femeie: *În ciuda pierderii și durerii voastre, nu sunteți singuri. Există încă oameni care țin la voi și care vor să vă fie bine. Aveți încă o familie.*

După o vreme, Allie și cu mine ne-am desprins. Ea nu-i o femeie vorbăreață, mai ales când suferă. L-a luat pe Justin de la Natividad, l-a mângâiat pe păr și l-a ținut în brațe. După ce am pornit iarăși la drum, ea l-a purtat un timp în brațe, în vreme ce eu împingeam căruciorul. Am mers una lângă cealaltă și n-a mai fost nevoie să rostim vreun cuvânt.

Pe șosea erau destul de mulți drumeți ca noi, mergând în ambele direcții. Mă îngrijora totuși că mărimea grupului nostru va atrage atenția și-l va face ușor de localizat. Mă îngrijora că nu înțelegeam metodele atacatorilor noștri.

Ceva mai târziu, când Allie l-a pus pe Justin în cărucior și l-a preluat de la mine, m-am dus lângă Emery și Bankole. Emery mi-a explicat tot felul de chestii; tot ea a fost aceea care a zărit fumul primului incendiu – fiindcă se așteptase la el, fără doar și poate. Nu puteam fi absolut siguri, însă incendiul arăta ca și cum începuse pe când noi ne opriserăm la stejăriș.

— Vor arde totul, ne-a șoptit ea. Nu se vor opri până nu vor termina tot 'roul pe care-l au. Vor arde toată noaptea. Lucruri și oameni.

'Ro, piro, piromania. Iarăși blestematul drog al focului.

— Ne vor urmări? am întrebat.

A ridicat din umeri nesigură.

— Suntem mulți și i-ați omorât câțiva dintre ei. Cred că se vor răzbuna pe alți drumeți, mai slabi. Pentru ei, suntem totuna. Un drumeț este un drumeț.

— Așadar, dacă nu vom fi prinși într-un incendiu de-al lor...

— N-ar trebui să pățim nimic, așa-i. Vopsiții îi urăsc pe toți oamenii care nu-s ca ei. Ar fi vândut-o pe Tori a mea ca să cumpere mai mult 'ro.

I-am privit fața umflată și învinețită. Bankole îi dăduse un analgezic. Îi eram recunoscătoare pentru asta, dar și pe jumătate furioasă pe el pentru că mie nu-mi dăduse nimic. Nu-mi înțelesese amețeala și paralizia de la stejăriș, deși îl tulburaseră. Bine măcar că am scăpat de acele senzații. Să fi murit și el de trei-patru ori, să fi văzut atunci cum se simte! Ba nu, mă bucur că el nu va ști niciodată cum se simte. Este ilogic. O agonie scurtă și nesfârșită, care se repetă iar și iar. Este complet absurd. Mă surprind mereu întrebându-mă cum de mai sunt în viață.

— Emery? am întrebat cu glas scăzut.

Ea m-a privit.

— Știi că și eu sunt empatică.

A încuviințat din cap, apoi l-a privit pieziș pe Bankole.

— Știe și el, am liniștit-o. Dar... Tu și Grayson sunteți primii empatici pe care-i cunosc care au copii.

N-avea sens să-i spun că ea, Grayson și copiii lor erau de fapt primii empatici pe care-i cunoscusem în toată viața mea.

— Sper să am și eu copii într-o bună zi, am continuat, așa că trebuie să știu... Ei moștenesc întotdeauna empatia?

— Unul dintre fiii mei n-a avut-o, mi-a răspuns. Unii simțitori – empatici – nu pot avea deloc copii. Nu știu de ce. I-am cunoscut pe unii care aveau doi-trei copii, dar niciunul n-o moștenise. Pe de altă parte, stăpânilor le place s-o ai.

— Sunt convinsă.

— Uneori, a urmat ea, plătesc mai mult pentru cei care o au. Mai ales pentru copii.

Copiii ei… Cu toate astea, luaseră un băiat care nu era empatic și lăsaseră o fată care era. Cât timp avea să treacă până să revină după fată? Poate că aveau o ofertă pentru băieți ca pereche, așa că-i vânduseră mai întâi pe ei.

— Dumnezeule, a rostit Bankole.Țara asta s-a întors cu două sute de ani înapoi.

— Lucrurile stăteau mai bine când eram eu copil, a zis Emery. Iar mama spunea mereu că vor redeveni așa cum au fost. Că vor reveni vremurile bune. Spunea c-așa se-ntâmplă mereu. Tata clătina din cap și nu spunea nimic.

S-a uitat în jur, căutând-o pe Tori, și a văzut-o pe umerii lui Grayson Mora. După aceea a observat altceva și a icnit.

I-am urmărit privirea și am văzut flăcări târându-se pe dealurile dinapoia noastră – mult în spate, dar nu îndeajuns de mult. Un incendiu nou, care se întindea ațâțat de briza caldă a serii. Fie că atacatorii ne urmăriseră și dăduseră foc vegetației, fie că altcineva îi imita, le reproducea stilul de acțiune.

Am continuat să mergem, iuțind pasul și încercând să vedem încotro ne-am fi putut îndrepta pentru a fi în siguranță. De ambele părți ale autostrăzii era iarbă uscată, apoi copaci, atât vii, cât și morți. Deocamdată, focul ardea numai pe partea nordică.

Ne-am păstrat pe partea de sud, sperând că va fi sigură. Potrivit hărții mele, în față trebuia să fie un lac – apărea notat ca Lacul Limpede. Harta arăta că este destul de mare, iar autostrada îi urma țărmul de nord pe o lungime de câțiva kilometri. Trebuia să ajungem acolo în curând. Cât de curând?

Am calculat din mers. Mâine. Ar trebui ca mâine seară să putem poposi lângă lac. Nu era îndeajuns de curând.

Simțeam deja izul de fum. Asta însemna oare că vântul suflă focul spre noi?

Alți drumeți au început să se grăbească și, păstrându-se pe partea de sud a șoselei, să se îndrepte către vest. Acum nimeni nu mai mergea spre est. Încă nu se vedeau camioane, dar ziua se apropia de sfârșit. În scurt timp aveau să apară, gonind. Iar în scurt timp noi ar fi trebuit să poposim pentru noapte. Cutezam oare s-o facem?

În urma noastră, partea dinspre sud continua să fie neafectată de foc, însă pe partea nordică flăcările se târau după noi, fără să se apropie prea mult, totuși refuzând să rămână în depărtare.

Am mai mers o vreme, privind frecvent înapoi; toți eram obosiți, iar unii dintre noi erau încercați de dureri. Am anunțat un popas și am arătat un loc de lângă șosea, pe partea sudică, destul de mare ca să ne putem așeza și odihni.

— Nu putem rămâne aici, a zis Mora. Incendiul poate traversa oricând autostrada.

— Ne putem odihni pentru câteva momente, am spus eu. De aici vedem focul, o să ne anunțe el când este cazul să pornim din nou la drum.

— Ar fi mai bine să pornim chiar acum! a insistat Mora. Dacă incendiul ăla se-nteţește, va avansa mai repede decât putem noi să fugim! Cel mai bine este să ne menținem cu mult în fața lui!

— Cel mai bine este să menținem puterea, ca să putem rămâne în fața lui, i-am replicat, apoi am scos o sticlă cu apă din raniță și am băut.

Din locul unde ne opriserăm, eram vizibili pe autostradă; or, stabiliserăm regula să nu bem sau mâncăm în asemenea zone expuse. Însă regula aceea trebuia suspendată azi. Dacă am fi suit pe dealurile ce se întindeau pe lângă autostradă, riscam ca accesul la șosea să ne fie retezat de foc. N-aveam cum să știm când sau unde putea ateriza o scânteie purtată de vânt.

Alții mi-au urmat exemplul și au băut și mâncat puțină carne uscată de vită, fructe deshidratate și pâine. Bankole și cu mine am împărțit hrana cu Emery și Tori. Mora părea dornic să ne părăsească împotriva voinței noastre, însă fiica lui, Doe, era rezemată,

pe jumătate adormită, de Zahra. Bărbatul s-a aplecat lângă ea și a silit-o să bea puțină apă și să mănânce niște fructe.

— S-ar putea să fie nevoie să mergem toată noaptea, a decretat Allie cu glas atât de stins, încât abia am putut s-o aud. Acesta poate fi singurul popas de care să mai avem parte.

I s-a adresat după aceea lui Travis:

— După ce Dominic termină de mâncat, ar fi mai bine să-l pui în cărucior cu Justin.

Travis a încuviințat din cap. Până atunci îl purtase pe Dominic în cârcă. Acum l-a așezat lângă Justin.

— O să împing eu căruciorul pentru o vreme, a anunțat după aceea.

Bankole mi-a examinat rana, a schimbat pansamentul și, de data asta, mi-a dat ceva împotriva durerilor. A îngropat bandajele însângerate, săpând o groapă puțin adâncă cu o piatră plată.

Emery, cu Tori adormită lângă ea, s-a uitat să vadă ce-mi face Bankole, apoi a tresărit și și-a ferit ochii, ridicând palma instinctiv spre coaste.

— N-am știut că te-a rănit atât de grav, a șoptit ea.

— Nu sunt grav rănită, am răspuns și m-am silit să zâmbesc. Arată urât din cauza sângelui, dar nu-i nimic foarte serios. Comparativ cu Jill, am avut noroc, nu glumă. Și nu mă deranjează la mers.

— Da, n-am simțit nicio durere din partea ta în timpul mersului.

Am clătinat din cap, mulțumită să știu că o puteam păcăli.

— Este urâtă, am zis, însă nu foarte dureroasă.

Ea s-a destins, ca și cum s-ar fi simțit mai bine. Fără doar și poate, chiar se simțea mai bine. Dacă aș fi gemut și icnit, toți patru ar fi gemut și icnit. Poate că fetițele ar fi sângerat odată cu mine. Trebuia să fiu atentă și să continui să mint, cel puțin câtă vreme incendiile reprezentau o amenințare – sau câtă vreme puteam.

Adevărul este că bandajele îmbibate cu sânge m-au speriat cumplit, iar rana mă durea mai rău ca oricând. Știam totuși că trebuie să-mi continui mersul dacă nu voiam să ard. După câteva

minute, analgezicele lui Bankole au început să-mi diminueze durerile, iar lumea a devenit mai ușor de îndurat.

Am rămas locului, odihnindu-ne, cam o oră, după care incendiul ne-a neliniștit prea tare ca să mai zăbovim. Ne-am ridicat și am pornit mai departe. Focul traversase deja autostrada, undeva îndărătul nostru. Nici partea de nord, nici cea de sud nu mai păreau sigure. Până la sosirea nopții, pe dealurile din urma noastră n-am mai putut vedea decât fum. Un zid terifiant, înalt și mișcător.

Mai târziu, după lăsarea întunericului, am văzut incendiul înaintând spre noi. Pe șosea alergau acum câini, dar fără să ne bage în seamă. Am zărit și pisici, căprioare și un sconcs, depășindu-ne cu iuțeală. Acum regula era „Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască". Nici oamenii, nici animalele nu erau atât de imbecili încât să-și piardă timpul atacându-se. În spatele nostru și către nord, văpăile au început să mugească.

Am pus-o pe Tori în cărucior, cu Justin și Dominic între picioarele ei. Țâncii nici măcar nu s-au trezit când le-am schimbat pozițiile. Tori însăși era pe jumătate adormită. Mă temeam ca nu cumva căruciorul să se rupă din cauza greutății suplimentare, dar a rezistat. Travis, Harry și Allie l-au împins pe rând.

Pe Doe am așezat-o peste bagajele din cărucioul lui Bankole. Probabil că nu era foarte confortabil acolo, însă fetița nu s-a plâns. Era mai trează decât Tori și mersese pe jos de una singură în majoritatea timpului scurs de la întâlnirea cu potențialii răpitori de copii. Era o puștoaică puternică – cu adevărat fiica tatălui ei.

Grayson Mora a ajutat la împingerea cărucioului. Mai precis, a împins cărucioul aproape singur după ce Doe a fost suită în el. Mora nu era un bărbat simpatic, dar era admirabil în dragostea pentru fetița lui.

La un moment dat din noaptea aceea nesfârșită, când în jurul nostru începuse să se învolbureze mai mult fum și cenușă ca oricând, m-am trezit gândindu-mă că s-ar putea să nu reușim. Fără

să ne oprim, ne-am umezit cămăși, eșarfe, orice țesături aveam, și le-am legat în jurul nasurilor și gurilor.

Incendiul a mugit și a duduit pe lângă noi, spre nord, pârlindu-ne părul și hainele și transformându-ne respirația într-un efort teribil. Copiii mici s-au trezit și au țipat de frică și de durere, apoi s-au înăbușit și aproape că m-au făcut să cad din picioare. Tori, țipând ea însăși de durerile lor și ale ei, i-a ținut strâns, nelăsându-i să sară din căruț.

Am crezut că voi muri. Am crezut că este imposibil să-i supraviețuim oceanului de foc, vânt fierbinte, fum și cenușă. Am văzut oameni – străini – căzând și i-am lăsat zăcând pe autostradă, așteptând să ardă. Am încetat să mai privesc în urmă. În mugetul flăcărilor, n-am putut auzi dacă țipau. I-am putut vedea pe copilași înainte ca Natividad să arunce cârpe ude peste ei. Am știut că ei țipă. După aceea nu i-am mai putut zări și a fost o binecuvântare.

Ni se terminau rezervele de apă.

Nu puteam face nimic decât să mergem mai departe ori să ardem. Vacarmul teribil, asurzitor, al focului a sporit, apoi s-a diminuat. A părut că incendiul se îndreaptă spre nord, îndepărtându-se de autostradă, pentru ca după aceea să revină, coborând către noi.

Ne hărțuia ca o creatură vie și rea, dorindu-și să provoace durere și teroare. Ne alunga din spate la fel cum câinii urmăresc un iepure. Cu toate acestea, nu ne-a înghițit. Ar fi putut s-o facă, dar n-a făcut-o.

Până la urmă, partea cea mai groaznică s-a îndepărtat vuind către nord-vest. Furtuna de foc, a botezat-o Bankole ulterior. Da. Ca un uragan de foc, care mugise în jur, aproape gata să ne atingă, se jucase cu noi, după care ne-a lăsat să trăim.

Nu ne puteam opri. Incendiul continua. Focuri mici, care se puteau transforma în focuri mari, fum orbitor și sufocant... Nici vorbă de popas.

Însă puteam totuși să încetinim pasul. Am reușit să ne îndepărtăm mai mult de fumul și cenușa cele mai înăbușitoare și să scăpăm de bicele vânturilor fierbinți. Ne-am oprit pentru o clipă pe marginea drumului ca să vomităm în tihnă. S-a vomitat mult. Tuse, vărsături și lacrimi care ne-au lăsat dâre de murdărie pe față. A fost incredibil. Aveam să supraviețuim. Continuam să fim vii și laolaltă – pârjoliți și jalnici, având foarte multă nevoie de apă, însă vii. Aveam să scăpăm cu bine.

Mai târziu, când am cutezat, am ieșit de pe autostradă, iar eu mi-am luat ranița din căruțul lui Bankole și i-am scos sticla suplimentară de apă. De fapt, el a scos-o. Ne-a spus că o avea, deși ar fi putut s-o țină numai pentru sine.

— Mâine vom ajunge lângă Lacul Limpede, am zis eu. Poate chiar destul de devreme în cursul zilei de mâine. Nu știu cât am mers sau unde ne aflăm acum, așa că nu pot decât să estimez că vom ajunge mai devreme. Dar lacul este acolo și ne așteaptă mâine.

Oamenii au mormăit ori au tușit și au luat înghițituri din sticla suplimentară a lui Bankole. Copiii au trebuit opriți să nu bea prea multă apă. Și-așa Dominic s-a înecat și a început să plângă din nou.

Am poposit chiar acolo unde ne găseam, în raza vizuală a autostrăzii. Doi dintre noi trebuiau să stea de planton. M-am oferit voluntară pentru primul schimb, aveam dureri prea mari ca să pot dormi. Mi-am luat pistolul de la Natividad, am verificat să văd dacă-l reîncărcase – da, o făcuse – și am privit în jur după un partener.

— Fac eu de planton cu tine, a spus Grayson Mora.

Asta m-a surprins. Aș fi preferat pe cineva care să știe cum se folosește o armă, pe cineva în care să fi avut încredere să-i dau o armă.

— N-o să pot dormi până nu adormi și tu, a zis el. Din cauza asta. Așa că haide să ne folosim în mod constructiv durerea.

M-am uitat la Emery și la cele două fetițe, ca să văd dacă auziseră, însă ele păreau să fi adormit deja.

— Bine, am încuviințat. Vom fi cu ochii în patru după străini și foc. Dacă vezi ceva neobișnuit, mă strigi.

— Dă-mi o armă, a rostit bărbatul. Dacă se apropie cineva, pot măcar s-o flutur pentru a-l speria.

Pe întuneric, pe bune?

— Fără armă, am clătinat din cap. Nu încă. Nu știi destule.

M-a fixat cu privirea câteva secunde, după care s-a dus la Bankole. Mi-a întors spatele și i s-a adresat lui:

— Uite care-i treaba, tu știi că am nevoie de o armă pentru a păzi un loc ca ăsta. Ea nu știe cum este. Crede că știe, dar nu știe.

Bankole a ridicat din umeri.

— Dacă nu poți, du-te la culcare. Altul dintre noi va sta de planton cu ea.

— Rahat.

Mora a rostit prelung cuvântul, făcându-l să sune obscen.

— Raaaahat! Am știut că-i bărbat de prima dată când am văzut-o. Atât doar că n-am știut că este singurul bărbat de aici.

S-a lăsat o tăcere absolută.

Doe Mora a salvat situația, în măsura în care putea fi salvată. Exact în clipa aceea a sosit îndărătul tatălui ei și l-a bătut cu degetul pe spate. El s-a răsucit fulgerător, gata de bătaie, evident; s-a răsucit cu asemenea viteză și furie, încât fetița a țipat și a sărit îndărăt.

— Ce dracu' faci? a strigat el. Ce vrei?

Speriată, fetița a tăcut, privindu-l. După o clipă, a întins o mână, oferindu-i o rodie.

— Zahra a spus că-i a noastră, a murmurat ea. Poți s-o tai?

Bravo, Zahra, mi-am spus, te-ai mișcat repede! Nu m-am întors spre ea, dar am simțit-o privindu-mă. Acum ne priveau toți cei care erau treji.

— Toți sunt obosiți și toți sunt încercați de dureri, i-am spus lui Grayson Mora. Toți, nu doar tu. Însă noi am izbutit să rămânem

în viață pentru că am lucrat împreună și pentru că n-am făcut sau spus lucruri prostești.

— Iar dacă treaba asta nu-i destul de bună pentru tine, a continuat Bankole cu glas scăzut și încărcat de furie abia controlată, mâine poți să pleci și să-ți cauți alt fel de grup cu care să călătorești – un grup mai al dracului de macho pentru a-și irosi timpul salvând viața fetiței tale de două ori într-o singură zi.

Trebuie să existe și ceva bun în Mora. N-a rostit niciun cuvânt. Și-a scos cuțitul și a tăiat rodia în patru pentru Doe, apoi a păstrat două sferturi pentru sine, întrucât fiica insistase că el trebuie să ia jumătate. Au stat unul lângă celălalt și au mâncat fructul roșu, zemos și plin de semințe, după care Mora a culcat-o pe Doe și și-a găsit o poziție mai ridicată, de unde, fără armă, și-a început primul planton.

N-a mai spus nimic despre arme și nu și-a cerut scuze. Bineînțeles că nu ne-a părăsit. Unde s-ar fi dus? Era un sclav fugar. Noi eram cel mai bun grup pe care-l găsise până acum – cel mai bun pe care avea să-l găsească atât timp cât o avea pe Doe cu el.

Nu am ajuns la Lacul Limpede în dimineața următoare. De fapt, se făcuse deja dimineață când ne-am culcat. Eram prea vlăguiți și prea storși de dureri ca să ne sculăm în zori, care au sosit la începutul celui de-al doilea schimb de planton. Doar nevoia de apă ne-a făcut să plecăm atunci când am reușit în sfârșit să ne urnim – la ora 11, când era deja zăpușeală și fum peste tot.

Când ne-am întors pe autostradă, am găsit cadavrul unei femei tinere. Nu se vedea nicio rană, dar era moartă.

— Îi vreau hainele, a murmurat Emery.

Era lângă mine, altfel n-aș fi auzit-o. Moarta era cam de mărimea ei și purta o cămașă din bumbac și pantaloni ce păreau aproape noi. Hainele erau murdare, totuși mult mai puțin decât ale lui Emery.

— Dezbrac-o atunci, i-am zis. Te-aș ajuta, însă nu pot să mă-ndoi prea bine în dimineața asta.

— Te ajut eu, a șoptit Allie.

Justin dormea în cărucțul lui, cu Dominic, așa că era liberă să ajute la lucrurile banale și oribile pe care le făceam acum pentru a supraviețui.

Moarta nu făcuse pe ea în clipele finale, astfel că despuierea a fost mai puțin dezgustătoare decât putea să fie. Se instalase totuși *rigor mortis*, așa că dezbrăcarea era o treabă pentru două persoane.

Pe porțiunea noastră de șosea nu se mai vedea nimeni, așa încât Emery și Allie au beneficiat de tot timpul necesar. În dimineața asta nu văzusem niciun alt drumeț.

Emery și Allie au luat absolut toate obiectele de îmbrăcăminte, inclusiv lenjeria intimă, ciorapii și bocancii, deși Emery a apreciat că aveau să-i fie prea mari. Nu mai conta. Dacă nu-i purta nimeni, îi putea vinde.

De altfel, acei bocancii aveau să-i aducă lui Emery primii bani pe care-i deținuse vreodată. La fermă, când era sclavă, fusese plătită numai în bonuri de companie, care nu aveau nicio valoare în afara fermei.

Sub limba fiecărui bocanc al moartei erau prinse câte cinci bancnote de o sută de dolari împăturite – cu totul, o mie de dolari. A trebuit să-i spunem ce puțin însemna asta. Dacă era atentă și cumpăra doar din magazinele cele mai ieftine – și nu produse din carne, grâu sau lapte –, se putea hrăni două săptămâni. Banii aceia le puteau hrăni pe ea și Tori timp de o săptămână și jumătate. Lui Emery i s-au părut totuși o bogăție uriașă.

Mai târziu în cursul aceleiași zile, când am ajuns lângă Lacul Limpede – mult mai mic decât mă așteptasem –, am găsit un magazin micuț și scump, situat în remorca unui camion vechi lângă un pâlc de barăci năruite, pe jumătate arse. Vindea fructe, legume, alune și pește afumat. Toți a trebuit să cumpărăm câteva ceva, însă Emery a risipit mult prea mulți bani pentru pere și

nuci. A fost încântată să ne împartă din toate, să poată fi în stare să ne dăruiască și ea câte ceva. Este o fată bună. Va trebui s-o învățăm despre cumpărături și valoarea banilor, dar are multe calități. Și a decis că este una dintre noi.

DUMINICĂ, 26 SEPTEMBRIE 2027

Am reușit să ajungem la noul nostru cămin – domeniul lui Bankole, din dealurile de pe coastă, în Humboldt County. Autostrada 101 se află la nord și est de noi, iar Capul Mendocino și oceanul sunt către vest. La câțiva kilometri spre sud se află rezervații naturale naționale, pline de sequoia uriași, dar și hoarde de vagabonzi. Însă terenul din jurul nostru este unul dintre cele mai pustii și sălbatice pe care le-am văzut. Acoperit cu tufe uscate, copaci și cioturi, se află foarte departe de orice oraș important și la distanță mare de mers printre dealuri până la așezările mici care mărginesc autostrada. În jur se trăiește din agricultură și de pe urma pădurilor, se trăiește simplu și izolat. Potrivit spuselor lui Bankole, este preferabil să-ți vezi de treaba ta și să nu bagi prea mult în seamă cum își câștigă existența cei de pe domeniile vecine. Dacă ei deturnează camioane pe 101, cultivă marijuana, distilează whisky sau produc substanțe ilegale mai complicate… Ei bine, trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască.

Bankole ne-a condus pe un drumeag îngust pietruit, care în scurt timp a devenit un drumeag îngust de pământ bătătorit. Am văzut puține ogoare cultivate, câteva cicatrici lăsate de incendii din trecut sau defrișări și foarte mult pământ ce părea nefolosit. Drumeagul a dispărut complet până am ajuns la capătul lui. Excelent pentru izolare. Prost pentru aducerea și scoaterea lucrurilor. Prost pentru călătorit înainte și înapoi, în căutare de muncă. Bankole spusese despre cumnatul lui că trebuia să petreacă mult timp în diverse orașe, departe de familie. Mi-a fost mai ușor să

înțeleg acum. Aici este imposibil să vii acasă zilnic sau la fiecare două zile. Și atunci, cum trebuie să procedezi ca să economisești bani? Să dormi pe praguri sau în parcurile din orașe? Poate că merita disconfortul dacă îți puteai păstra familia laolaltă și în securitate – departe de disperați, nebuni și vicioși.

Sau cel puțin așa crezusem, până am ajuns pe costișa unde trebuiau să se afle casa și acareturile surorii lui Bankole.

Nu mai exista nicio casă. Nu mai exista niciun acaret. Nu mai exista aproape nimic. O pată mare și neagră, ca o mâzgălitură pe coasta dealului, câteva scânduri carbonizate ițindu-se printre sfărâmături, unele sprijinite de altele, și un horn înalt din cărămizi, negru și solitar, ca o piatră de mormânt în tabloul unui cimitir de pe timpuri. O piatră de mormânt printre oseminte și cenușă.

25

Nu creați imagini ale lui Dumnezeu.
Acceptați imaginile
furnizate deja de Dumnezeu.
Ele sunt peste tot,
în toate.
Dumnezeu este Schimbare –
Sămânță pentru copac,
copac pentru pădure;
Ploaie pentru râu,
râu pentru ocean;
Larve pentru albine,
albine pentru roi.
Din unul, mulți;
din mulți, unul;
Mereu unindu-se, crescând, dizolvându-se...
mereu Schimbându-se.
Universul
este autoportretul lui Dumnezeu.

SĂMÂNȚA PĂMÂNTULUI: CĂRȚILE VIILOR

VINERI, 1 OCTOMBRIE 2027

Ne-am ciondănit toată săptămâna dacă este cazul sau nu să rămânem aici, cu osemintele și cenușa.

Am găsit cinci cranii: trei în resturile casei și două afară. Existau și alte oase împrăștiate, dar niciun schelet complet. Câinii se ocupaseră de oase – câini și canibali, poate. Incendiul se petrecuse în urmă cu destul de mult timp, buruienile crescuseră deja printre ruine. Acum două luni. Trei? Poate știau exact unii dintre vecini, aflați la depărtare destul de mare. Poate că unii dintre vecinii aflați la depărtare destul de mare puseseră focul.

Nu exista nicio cale prin care să fim siguri, însă eu am presupus că oasele aparțineau surorii lui Bankole și familiei ei. Cred că și Bankole a presupus același lucru, totuși nu s-a putut decide să le îngroape pur și simplu și s-o dea uitării pe sora lui. A doua zi după ce am ajuns aici, el și Harry au plecat pe jos înapoi spre Glory, cel mai apropiat orășel prin care trecuserăm, ca să discute cu polițiștii locali. Care erau – ori pretindeau că sunt – adjuncții șerifului. Mă întreb ce trebuie să faci ca să devii polițist? Mă întreb ce altceva este o legitimație de polițist, dacă nu o autorizație de a fura? Ce fusese ea în trecut, astfel încât să-i facă pe cei de vârsta lui Bankole s-o privească cu încredere? Știu ce spun cărțile vechi, dar nu pot să nu mă întreb.

Adjuncții de șerif practic au ignorat relatarea și întrebările lui Bankole. N-au notat nimic și au susținut că nu știu nimic. L-au tratat pe Bankole ca și cum s-ar fi îndoit că avea o soră sau că era persoana care susținea că este. În ziua de azi se furau foarte multe carduri de identitate. L-au percheziționat și i-au luat toți banii pe care-i avea la el. Onorarii pentru serviciile poliției, l-au anunțat. El fusese precaut, luase doar atâția bani cât apreciase că ar fi suficient să-i păstreze prietenoși, totuși nu suficient ca să devină suspicioși sau mai lacomi decât erau deja. Restul de bani – un pachet apreciabil – mi-i lăsase mie. Avea destulă încredere în mine ca s-o facă. Pistolul i l-a dat lui Harry, care plecase la cumpărături.

Pentru Bankole, închisoarea putea însemna vinderea lui pentru muncă grea, neplătită: sclavie. Dacă ar fi fost mai tânăr, poate că adjuncții de șerif i-ar fi luat banii, apoi l-ar fi arestat oricum pe baza unei acuzații false. Îl implorasem să nu se ducă, să nu se încreadă în *niciun* polițist sau oficial guvernamental. Mi se părea că indivizii aceia nu erau cu nimic mai buni decât bandele care jefuiau și vindeau oameni în sclavie.

Bankole îmi dăduse dreptate, dar insistase să se ducă la poliție.

— A fost sora mea mai mică, mi-a zis el. Trebuie măcar să încerc să aflu ce s-a întâmplat cu ea. Trebuie să știu cine a făcut

asta. Mai mult ca orice, trebuie să știu dacă este posibil ca vreun copil de-al ei să fi supraviețuit. Unul sau mai multe dintre craniile acelea pot să fi aparținut incendiatorilor.

Privise colecția de oase și continuase:

— Trebuie să risc și să mă duc la biroul șerifului. Dar nu și tu. Nu vreau să mă însoțești. Nu vreau ca ei să-și formeze cine știe ce idei despre tine, poate chiar să afle, accidental, că ești o empatică. Nu vreau ca moartea surorii mele să te coste viața sau libertatea.

Ne-am certat și în privința asta. Mă temeam pentru el, el se temea pentru mine și amândoi am fost mai furioși ca niciodată unul pe celălalt. Mă îngrozea gândul că va fi omorât sau arestat și că nu vom afla niciodată ce i s-a întâmplat. Nimeni n-ar fi trebuit să călătorească singur prin lumea asta.

— Uite ce-i, mi-a spus el în cele din urmă, tu poți să faci niște lucruri bune aici, cu grupul. O să ai una dintre cele patru arme rămase și știi cum să supraviețuiești. De tine este nevoie aici. Dacă polițiștii decid că mă vor pe mine, tu nu vei putea face absolut nimic. Mai rău, dacă decid că te vor pe tine, eu nu voi putea face nimic, decât să mă răzbun și să fiu ucis pentru asta.

Asta m-a oprit: gândul că i-aș putea cauza moartea, în loc de a-l susține. Nu eram pe de-a-ntregul convinsă, dar m-am oprit. Atunci intervenise Harry, care anunțase că va merge el. Oricum dorea s-o facă. Putea să cumpere câte ceva pentru grup și dorea să se intereseze de slujbe. Dorea să câștige niște bani.

— O să fac ce pot, îmi spusese imediat înaintea plecării lor. Nu-i un bătrân chiar rău. O să ți-l aduc înapoi.

S-au adus unul pe celălalt înapoi, Bankole cu câteva mii de dolari mai sărac, iar Harry tot fără slujbă – deși veniseră cu provizii și câteva unelte. Bankole nu aflase despre soră și familia ei mai multe decât știuse la plecare, dar polițiștii i-au promis că vor veni pentru a investiga incendiul și osemintele.

Ne temeam că, mai devreme sau mai târziu, s-ar putea să apară. Suntem și acum cu ochii după ei și am ascuns – îngropat – majoritatea

obiectelor noastre de preț. Vrem să îngropăm oasele, dar nu îndrăznim. Ele îl tulbură pe Bankole. Îl tulbură mult. Am propus să ținem o slujbă de înmormântare și să îngropăm oasele. La naiba cu polițaii! Însă el s-a opus. A spus că ar fi mai bine să-i provocăm cât mai puțin. Dacă vor veni, vor face și-așa destul rău prin ce vor fura. Mai bine să nu le oferim motive să facă și mai multe.

Sub dărâmăturile unui clădiri auxiliare se află un puț cu o pompă manuală veche. Încă funcționează. Pompa electrică de lângă casă, cu alimentare solară, nu merge. N-am putea rămâne mult timp aici fără o sursă permanentă de apă. Având însă puțul, ne vine greu să plecăm – ne vine greu să părăsim posibilul sanctuar –, în ciuda incendiatorilor și polițiștilor.

Bankole deține proprietatea aceasta liberă și negrevată de sarcini. Există o grădină uriașă, pe jumătate părăginită, și lămâi plini de fructe necoapte. Am scos deja morcovi și cartofi din sol. Sunt mulți alți pomi fructiferi și nuci, plus pini sălbatici, sequoia și brazi Douglas, nu prea mari. Zona a fost exploatată forestier înainte să fi fost cumpărată de Bankole. El spune că a fost complet defrișată în anii 1980 sau 1990, dar ne putem folosi de arborii crescuți de atunci și putem planta alții. Ne puteam construi un adăpost, putem face o grădină de iarnă cu semințele pe care le-am adus cu mine sau pe care le-am colectat de când am plecat de acasă. E-adevărat că foarte multe sunt semințe vechi; pe când eram acasă, nu le-am reînnoit cât de frecvent ar fi trebuit. Ciudat că n-am făcut-o. Lucrurile mergeau tot mai prost, totuși eu am acordat tot mai puțină atenție raniței care ar fi trebuit să-mi salveze viața când soseau răufăcătorii. Avusesem multe alte griji – și cred că mă cufundasem în propriu meu tip de negare, la fel de rău precum acela al lui Cory sau al mamei Joannei. Însă toate acelea îmi par acum ca aparținând unui trecut foarte îndepărtat. Acum trebuia să ne preocupe prezentul. Ce urma să facem acum?

— Nu cred că ne putem descurca aici, a decretat Harry ceva mai devreme în cursul serii, pe când stăteam în jurul focului.

Statul în jurul focului cu prieteni și stomacul plin ar trebui să evoce mulțumire și voioșie. În seara asta avusesem parte chiar de carne – carne proaspătă. Bankole luase pușca și plecase de unul singur pentru o vreme. S-a întors cu trei iepuri, pe care eu și Zahra i-am jupuit, i-am curățat și i-am făcut la frigare. Am copt și cartofi dulci, dezgropați din grădină. Ar fi trebuit să fim mulțumiți, totuși reluam o discuție pe care o tot purtasem în ultimele zile. Poate că de vină erau oasele și cenușa de dincolo de colină. În speranța de a recâștiga puțină liniște sufletească, campaserăm într-un loc de unde nu puteam vedea zona incendiată, însă asta nu fusese de mare ajutor. Mă gândeam că ar trebui să inventăm o modalitate de a prinde câțiva iepuri, pe care să-i împerechem și domesticim, astfel încât să beneficiem de o sursă sigură de carne. Era posibil așa ceva? De ce nu, dacă stăteam aici? Și trebuia să stăm.

— Nimic din ce vom găsi mai spre nord nu va fi mai bun sau mai sigur ca locul ăsta, am rostit eu. Va fi greu să trăim aici, dar, dacă muncim împreună și dacă suntem atenți, ar trebui să se poată. Am putea clădi o comunitate.

— Dumnezeule, iar începe cu rahatul ei de Sămânța Pământului, a spus Allie.

A surâs însă ușor când a zis acele cuvinte. Asta a fost bine. În ultima vreme nu prea mai zâmbise.

— Putem clădi o comunitate, am repetat eu. Este periculos, desigur, dar, ce naiba! Periculos este peste tot, iar pericolul crește cu cât există aglomerări mai mari de oameni, ca în orașe. Locul ăsta este ridicol pentru înființarea unei comunități. E izolat, la mulți kilometri depărtare de orice așezare, fără niciun drum decent de acces, însă pentru noi este perfect deocamdată.

— Atât doar că cineva l-a incendiat ultima dată, a vorbit Grayson Mora. Orice am construi aici este în sine o țintă.

— Orice am construi *oriunde* este în sine o țintă, a replicat Zahra. Însă cei care au locuit aici înainte... Îmi pare rău, Bankole, dar trebuie s-o spun. Un bărbat, o femeie și trei copii nu puteau asigura o pază bună. Ar fi trudit toată ziua, apoi ar fi dormit istoviți noaptea. Ar fi fost prea greu pentru numai doi adulți să încerce să stea de veghe jumătate din noapte.

— Ei n-au vegheat noaptea, a încuviințat Bankole, totuși noi va trebui s-o facem. Și am putea folosi vreo doi câini. Dacă am putea găsi niște cățeluși, pe care să-i dresăm pentru pază...

— Să le dăm carne câinilor? a izbucnit Mora, scandalizat.

— Nu în viitorul imediat, a ridicat Bankole din umeri. Doar atunci când vom avea suficientă și pentru noi. Dacă putem face rost de câini, ei ne vor ajuta să ne păstrăm restul bunurilor.

— Eu nu i-aș da unui câine decât un glonț sau o piatră, a zis Mora. Odată am văzut câini care mâncau o femeie.

— În orașul în care am fost cu Bankole nu există slujbe, a intervenit Harry. Nu există nimic. Nici măcar să muncești pentru masă și casă. Am întrebat prin tot orașul. Nimeni nu știa de vreun loc de muncă.

M-am încruntat.

— Toate așezările din jur sunt apropiate de autostradă, am observat. Evident că prin ele trec mulți oameni care caută un loc în care să se stabilească – sau poate un loc unde să fure, să violeze, să omoare. Localnicii nu i-ar privi cu ochi buni pe nou-veniți. Nu s-ar încrede în necunoscuți.

Harry și-a mutat privirea de la mine la Bankole.

— Are dreptate, a aprobat Bankole. Cumnatului meu i-a fost greu până când oamenii au început să se obișnuiască cu el, deși se mutase aici înainte ca situația să se deterioreze într-atât. El se pricepea la instalații sanitare, tâmplărie, instalații electrice și motoare de mașini. Bineînțeles, nu l-a ajutat nici faptul că era negru. Poate că un alb ar fi câștigat încredere mai rapid decât el. Eu cred totuși că orice bani serioși pe care i-am putea face aici vor proveni

din agricultură. Mâncarea înseamnă aur în ziua de azi, iar aici putem crește o mulțime de lucruri. Avem arme ca să ne protejăm, așa încât ne putem vinde recoltele în așezările din apropiere sau pe autostradă.

— Dacă vom supraviețui îndeajuns ca să creștem ceva ce să putem vinde, a bombănit Mora. Dacă va fi destulă apă, dacă dăunătorii nu ne vor distruge culturile, dacă nu ne va incendia nimeni, așa cum s-a întâmplat peste deal – dacă, dacă, dacă!

Allie a oftat.

— Rahat, „dacă, dacă, dacă" este oriunde te-ai duce. Locul ăsta nu-i așa rău.

Stătea pe sacul de dormit și ținea în poală capul lui Justin, care dormea. În timp ce vorbea, mângâia părul băiețelului. M-am gândit, nu pentru prima oară, că, indiferent cât de dură ar fi încercat ea să pară, piciul acela era cheia către sufletul ei. Copiii erau cheia pentru majoritatea adulților prezenți.

— Nicăieri nu există nicio garanție, am încuviințat eu. Dar dacă suntem dispuși să muncim, atunci șansele noastre sunt bune aici. Eu am niște semințe în raniță. Putem cumpăra mai multe. Ceea ce vom face la început va aduce mai degrabă cu grădinăritul decât cu agricultura. Totul va trebui făcut manual – împrăștierea compostului, udarea, plivirea, îndepărtarea viermilor sau melcilor sau a altor dăunători și omorârea lor unul câte unul, dacă va fi necesar. Cât despre apă, dacă puțul ăsta mai are încă apă acum, în luna octombrie, nu cred că ar trebui să ne facem griji că va seca. În niciun caz anul ăsta. Iar dacă oamenii ne vor amenința pe noi sau culturile noastre, îi vom ucide. Asta-i tot. Ori îi vom ucide noi, ori ne vor ucide ei. Dacă acționăm laolaltă, ne putem apăra și-i putem proteja pe copii. Prima responsabilitate a unei comunități este să-și protejeze copiii – aceia pe care-i avem acum și aceia pe care-i vom avea.

A urmat o perioadă lungă de tăcere; se gândeau la ce s-a spus, poate comparau tabloul prezentat de mine cu ceea ce-i aștepta dacă plecau de aici și se îndreptau spre nord.

— Ar trebui să decidem, am zis eu. Aici avem de construit și de plantat. Va trebui să cumpărăm mai multă mâncare, mai multe semințe și unete.

Era timpul să fiu tranșantă.

— Allie, rămâi?

Ea s-a uitat la mine peste focul stins, s-a uitat stăruitor, ca și cum ar fi sperat să vadă pe chipul meu ceva care să-i ofere un răspuns.

— Ce semințe ai? a întrebat.

Am inspirat adânc.

— În majoritate sunt culturi de vară: porumb, ardei gras, floarea-soarelui, vinete, pepeni, roșii, fasole, dovlecei. Dar am și de iarnă: mazăre, morcovi, varză, broccoli, dovleci, ceapă, asparagus, verdețuri, câteva soiuri de salată... Putem cumpăra mai multe, avem ce-a rămas în grădina asta, plus ce putem recolta din stejarii, pinii și lămâii locali. Am adus și semințe de pomi: alți stejari, lămâi, piersici, peri, nectarini, migdali, nuci și alții. În primii ani nu vor produce mare lucru, dar sunt o investiție foarte solidă pentru viitor.

— La fel sunt și copiii, a spus Allie. N-am crezut c-o să fiu atât de idioată ca să spun asta, totuși, da, rămân. Vreau să construiesc și eu ceva. Până acum n-am avut niciodată șansa să construiesc ceva.

Așadar, Allie și Justin aveau să stea cu mine.

— Harry? Zahra?

— Bineînțeles că rămânem, a răspuns Zahra.

Harry s-a încruntat.

— Stai ușor. Nu ne obligă nimeni.

— Știu, dar vom rămâne. Dacă putem clădi o comunitate așa cum spune Lauren și nu vom fi nevoiți să angajăm străini și să ne punem încrederea în ei când n-o merită, atunci ar trebui s-o facem. Dacă ai fi crescut unde am crescut eu, ai fi știut sigur că așa trebuie să facem.

— Harry, am zis, te cunosc dintotdeauna. Îmi ești ca un frate, singurul rămas. Sper că nu te gândești cu adevărat să pleci, nu?

Nu era chiar cel mai grozav argument din lume. El fusese atât vărul, cât și iubitul Joannei; și o lăsase să plece când ar fi putut s-o însoțească.

— Eu vreau ceva care să-mi aparțină, a spus Harry. Pământ, o casă, poate un magazin sau o fermă mică. Ceva care să fie al meu. Domeniul ăsta este al lui Bankole.

— Da, a încuviințat Bankole. Iar voi veți căpăta dreptul de a-l folosi, fără chirie, plus toată apa de care aveți nevoie. Cât te vor costa toate astea mai în nord – dacă le vei putea obține mai în nord –, asta dacă reușești să ieși din California?

— Însă aici nu există niciun loc de muncă!

— Băiete, aici nu există decât muncă. Muncă și foarte mult pământ ieftin. Cât de ieftin crezi că va fi pământul în locurile spre care te îndrepți tu și restul lumii?

Harry a căzut pe gânduri, apoi a desfăcut larg brațele.

— Mă îngrijorează posibilitatea de a ne cheltui toți banii aici, doar pentru a descoperi că nu ne putem descurca.

Am aprobat din cap.

— Și eu m-am gândit la asta și recunosc că mă neliniștește. Este însă o posibilitate valabilă peste tot, o știi prea bine. Poți să te stabilești în Oregon sau în Washington și nu-ți găsești nicio slujbă, apoi să-ți termini banii. Sau ai putea fi silit să muncești în condițiile în care au muncit Emery și Grayson. La urma urmei, cu torente de oameni ce curg către nord în căutare de muncă, patronii au de unde alege și pot plăti cât au chef să plătească.

Emery și-a pus brațul în jurul lui Tori, care picotea lângă ea.

— Ai putea găsi o slujbă de vătaf, a zis ea. Le plac vătafii albi. Dacă știi să scrii și să citești și, desigur, dacă ești de acord, s-ar putea să fii angajat. Să-i conduci pe oameni. Să-i obligi să muncească. Să-i obligi să muncească mai repede. Să-i determini să facă... orice zice stăpânul.

Expresia lui Harry trecuse de la speranță la groază, apoi la scandalizare.

— Iisuse Hristoase, crezi c-aș putea face așa ceva?! Cum crezi c-aș putea face asta?

Emery a ridicat din umeri. M-a surprins că putea fi atât de indiferentă, dar așa părea să fie.

— Unii cred că-i o slujbă bună, a comentat ea. Ultimul vătaf pe care l-am avut făcuse ceva informatică. Nu știu ce anume. Compania lui a dat faliment, iar el a fost angajat să ne conducă pe noi. Cred că-i plăcea.

— Em, a rostit Harry, apoi a coborât tonul vocii și a așteptat până când femeia l-a privit. Vrei să-mi spui că tu crezi că mi-ar plăcea o slujbă în care să-i exploatez pe sclavi și să le iau copiii?

Ea l-a privit cu atenție, cercetându-i chipul.

— Sper că nu, a zis. Dar uneori astea sunt singurele slujbe existente: sclav sau vătaf de sclavi. Am auzit că de partea americană a frontierei cu Canada există foarte multe fabrici cu slujbe dintr-astea.

M-am încruntat.

— Fabrici în care muncesc sclavi?

— Da. Muncitorii produc obiecte pentru companii din Canada sau Asia. Nu au salarii mari, așa încât fac datorii. De asemenea, se pot îmbolnăvi ori suferi accidente de muncă. Apa pe care o beau nu-i curată și fabricile sunt periculoase – pline de toxine și mașini care te pot strivi sau tăia. Totuși, oamenii continuă să creadă că pot să câștige niște bani și apoi să plece. Eu am lucrat cu niște femei care au fost acolo, dar s-au întors după ce au văzut cum este.

— Și tu te duceai într-acolo? a întrebat Harry.

— Nu ca să lucrez. Femeile alea m-au avertizat.

— Am auzit și eu de astfel de locuri, a intervenit Bankole. Ar fi trebuit să asigure slujbe pentru torentul de oameni care curge spre nord. Președintele Donner le-a susținut. Muncitorii sunt mai ușor de înlocuit decât sclavii. Inhalează vapori toxici, beau apă

contaminată ori sunt prinși în mașini-unelte neprotejate... Nu contează. Sunt ușor de înlocuit, pentru fiecare loc de muncă există mii de șomeri.

— Munci de graniță, a comentat Mora. Nu toate sunt chiar atât de rele. Am auzit că unele plătesc salariile în bani, nu în bonuri de companie.

— Acolo vrei să te duci? l-am întrebat. Sau vrei să rămâi aici?

A coborât ochii către Doe, care molfăia în continuare o bucată de cartof dulce.

— Vreau să rămân, a răspuns apoi, luându-mă prin surprindere. Nu sunt sigur dacă există cea mai mică speranță să construiești ceva aici, însă ești destul de nebună ca să ai succes.

Iar dacă nu avea succes, el n-ar fi ajuns într-o situație mai rea decât fusese după ce scăpase din sclavie. Putea să jefuiască pe cineva și să-și continue călătoria spre nord. Sau poate că nu. M-am tot gândit la Mora. Se străduia din răsputeri să-i țină pe oameni la depărtare, să-i împiedice să afle prea multe despre el, să-i împiedice să vadă ce simte sau dacă simte ceva – un empatic bărbat, disperat să-și ascundă teribila vulnerabilitate. Empatia este, probabil, mai grea pentru un bărbat. Cum ar fi fost frații mei ca empatici? Curios că nu mă gândisem la asta până acum.

— Mă bucur că rămâi, am zis. Avem nevoie de tine.

M-am uitat la Travis și Natividad.

— Și de voi avem nevoie. Rămâneți, nu-i așa?

— Știi bine că da, a confirmat Travis. Deși cred că sunt de acord cu Mora mai mult decât aș dori. Nu sunt sigur că avem rugăciuni pentru a reuși aici.

— Vom avea orice putem modela, am răspuns.

M-am întors după aceea către Harry, care șușotise cu Zahra. Acum mă privea.

— Mora are dreptate, mi-a spus. Ești nebună.

Am oftat.

— Dar și vremurile astea sunt nebune, a continuat el. Poate că tu ești ceea ce le trebuie vremurilor – sau ceea ce ne trebuie nouă. O să rămân. Poate c-o să-mi pară rău pentru decizia asta, totuși o să rămân.

Acum decizia a fost luată și recunoscută de toți și putem înceta discuțiile în contradictoriu. Mâine vom începe pregătirea unei grădini de iarnă. Săptămâna viitoare, câțiva dintre noi vor merge în oraș ca să cumpere unelte, mai multe semințe și provizii. Este momentul și să începem să construim un adăpost. În zonă există destui copaci și putem săpa în pământ. Mora spune că el a mai construit colibe pentru sclavi. Spune că abia așteaptă să construiască ceva mai bun, ceva potrivit pentru oameni. În plus, suntem mai în nord și mai aproape de coastă, deci este posibil să avem parte și de ploi.

DUMINICĂ, 10 OCTOMBRIE 2027

Azi am ținut o slujbă de înmormântare pentru morții lui Bankole – cei cinci care au murit în incendiu. Polițiștii n-au mai apărut. Până la urmă, Bankole a decis că ei nu vor mai veni și că este momentul ca sora lui și familia ei să aibă parte de o înmormântare decentă. Am strâns toate osemintele pe care le-am găsit și Natividad le-a înfășurat ieri într-un șal pe care-l tricotase cu ani în urmă. Era cel mai frumos obiectul al ei.

— Așa ceva ar trebui să le slujească viilor, a zis Bankole când ea l-a oferit.

— Tu ești viu, a răspuns Natividad. Îmi place de tine. Mi-ar fi plăcut s-o cunosc și pe sora ta.

El a rămas privind-o un timp. După aceea a luat șalul și a îmbrățișat-o. A izbucnit apoi în plâns și s-a îndepărtat singur printre copaci, ieșind din raza noastră vizuală. L-am lăsat o oră sau cam așa, după care am plecat după el.

L-am găsit așezat pe un trunchi de copac căzut, ștergându-și fața. Am stat alături de el pentru o vreme, fără să spun nimic. După un timp s-a ridicat, m-a așteptat și pe mine să mă scol și am pornit înapoi spre tabără.

— Aș vrea să le pun stejari la cap, i-am spus. Copacii sunt mai buni decât piatra – viață care comemorează viața.

Bankole s-a întors și m-a privit.

— Bine.

— Bankole...

S-a oprit și m-a privit cu o expresie indescifrabilă.

— Niciunul dintre noi n-a cunoscut-o pe sora ta, i-am zis. Mi-ar fi plăcut ca noi s-o fi cunoscut. Mi-ar fi plăcut ca eu s-o fi cunoscut, indiferent cât de mult aș fi șocat-o.

El a reușit să surâdă.

— S-ar fi uitat la tine, apoi s-ar fi uitat la mine, după care, chiar în fața ta, cred că mi-ar fi spus: „De ani mare și minte n-are". După ce s-ar fi eliberat de asta, cred că ar fi ajuns să te placă.

— Crezi că ar fi putut accepta... sau ierta o tovărășie acum?

— Poftim?

Am inspirat adânc și m-am gândit la ce voiam să spun. Putea să iasă prost. El putea să înțeleagă greșit. Cu toate astea, trebuia s-o spun.

— Mâine îi vom îngropa pe morții tăi. Cred că ai dreptate să dorești s-o faci. Și mai cred că ar trebui să-i îngropăm și pe morții noștri. Cei mai mulți dintre noi am fost nevoiți să plecăm – sau să fugim – departe de morții noștri neincinerați, neînhumați. Mâine ar trebui să ni-i reamintim pe toți și să-i lăsăm să se odihnească, dacă vom putea.

— Familia ta?

Am încuviințat din cap.

— A mea, a Zahrei, a lui Harry, a Alliei – fiul și sora ei –, poate și băieții lui Emery, poate și alții despre care eu nu știu.

Mora nu vorbește prea mult despre sine, dar trebuie să fi suferit și el pierderi. Poate mama lui Doe...

— Și cum vrei să procedezi?

— Fiecare dintre noi va trebui să-și îngroape propriii morți. Noi i-am cunoscut. Putem găsi cuvintele potrivite.

Cuvinte din Biblie, poate?

— Orice cuvinte, amintiri, citate, gânduri, cântece... Tatălui meu i-am făcut slujbă de înmormântare, deși nu i-am găsit niciodată corpul. Însă cei trei frați ai mei mai mici și mama mea vitregă n-au avut parte de așa ceva. Zahra i-a văzut murind, altfel eu n-aș fi știut niciodată ce s-a întâmplat cu ei.

Am căzut pe gânduri pentru o clipă.

— Am destule ghinde pentru ca fiecare dintre noi să planteze stejari pentru morții lui – destule ca să plantăm unul și pentru mama lui Justin. Mă gândesc la o ceremonie foarte simplă. Dar fiecare trebuie să beneficieze de ocazia de a vorbi. Până și cele două fetițe.

El a aprobat din cap.

— Nu am nicio obiecție. Nu-i o idee rea.

După câțiva pași, a adăugat:

— Au fost foarte mulți morți. Vor fi și mai mulți.

— Sper că nu dintre noi.

Bankole a tăcut o vreme. Apoi și-a lăsat mâna pe umărul meu, ca să mă oprească. La început a stat doar privindu-mă, aproape studiindu-mi chipul.

— Ești foarte tânără, a rostit după aceea. Pare aproape criminal că trebuie să fii atât de tânără în vremurile astea groaznice. Mi-ar fi plăcut să cunoști țara asta când încă mai putea fi salvată.

— Ar putea supraviețui, am zis eu. Schimbată, totuși ea însăși.

— Nu.

M-a tras lângă el și m-a cuprins cu un braț înainte de a continua:

— Oamenii vor supraviețui, bineînțeles. Și alte țări vor supraviețui. Poate că ele vor absorbi ce va rămâne din noi. Sau poate

că ne vom dezintegra pur și simplu într-o mulțime de stătulețe care se vor certa și lupta între ele pentru orice rămășițe vor mai rămâne. Asta aproape că se întâmplă acum, cu provincii care se izolează între ele, care tratează granițele interstatale ca pe niște frontiere naționale. Oricât de inteligentă ai fi, nu cred că înțelegi... nu cred că poți să înțelegi ce am pierdut noi. Poate că asta-i o binecuvântare.

— Dumnezeu este Schimbare, am rostit.

— Olamina, asta nu-nseamnă nimic.

— Înseamnă totul. Totul!

El a suspinat.

— Să știi că, oricât de rău este totul în jur, încă n-am ajuns la ce-i mai rău. Abia au început foametea, bolile, nenorocirile cauzate de droguri și domnia gloatei. Guverne locale, statale și federale încă există – cel puțin cu numele – și uneori izbutesc să facă și altceva decât să colecteze impozite și să trimită armata. Iar banii sunt încă acceptați. Asta mă uimește. Deși ai nevoie de mult mai mulți pentru a cumpăra orice în ziua de azi, banii continuă să fie acceptați. Asta poate fi un semn de speranță – sau poate că-i altă dovadă pentru ce spuneam mai devreme: încă n-am ajuns la ce-i mai rău.

— Ei bine, i-am replicat, grupul nostru de aici nu este nevoit să meargă spre mai rău.

A clătinat din capul lățos, iar părul, barba și expresia lui serioasă l-au făcut să semene foarte mult cu un portret al lui Frederick Douglass pe care-l avusesem cândva.

— Aș vrea să pot crede asta, a spus după aceea; poate că vorbea durerea din el. Nu cred că avem nici cea mai mică șansă de a reuși aici.

L-am cuprins cu brațul pe după mijloc.

— Să ne întoarcem, i-am zis. Avem treabă de făcut.

Așa că azi i-am pomenit pe prietenii și rudele pe care le-am pierdut. Ne-am rostit amintirile individuale și am citat versete

din Biblie, versuri din Sămânța Pământului și fragmente din cântece sau poezii pe care le îndrăgiseră viii sau morții.

Apoi ne-am îngropat morții și am plantat stejari.

După aceea am stat împreună, am vorbit și am mâncat. Și am decis să numim locul acesta Ghinda.

> Ieşit-a semănătorul să semene sămânța sa. Şi semănând el, una a căzut lângă drum şi a fost călcată cu picioarele şi păsările cerului au mâncat-o. Şi alta a căzut pe piatră şi, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Şi alta a căzut între spini, şi spinii, crescând cu ea, au înăbuşit-o. Şi alta a căzut pe pământul cel bun şi, crescând, a făcut rod însutit.

Biblia
Sfânta Evanghelie după Luca, 8: 5-8

O conversație cu Octavia E. Butler

1. Ce v-a atras spre scris?

Mi-am spus mie însămi povești încă de când aveam patru ani. Am fost copil unic la părinți, timidă și adesea singură. Modul meu de a mă distra era să-mi spun povești. Nu m-am gândit să încep să-mi scriu poveștile pe hârtie până la vârsta de zece ani, când mi-am dat seama că uitasem unele dintre primele mele creații. Într-o zi, în timp ce mama mă pieptăna, am scris o poveste într-un caiet vechi, pe jumătate folosit. Mama a întrebat ce fac. Când i-am spus că scriu o poveste, a replicat: „Aha! Poate c-o să ajungi scriitoare."

Acela a fost realmente primul indiciu pe care l-am primit că oamenii pot fi „scriitori", dar am înțeles ideea și am acceptat-o imediat. Oamenii își puteau câștiga existența scriind povești. Niște oameni primiseră bani pentru că scriseseră cărțile care-mi plăceau. Biblioteca Publică din Pasadena a fost mulți ani unul dintre locurile mele favorite. Îmi plăcea nu numai să citesc, ci și să fiu înconjurată de cărți. Pentru prima dată în viață m-am gândit cu seriozitate că aș putea să-mi câștig existența făcând ceva ce-mi plăcea – și-mi plăcea cu adevărat să scriu povești. Erau jalnice, însă eu mă distram scriindu-le. Până în ziua aceea, „munca" însemnase, pentru mine, ceva obositor ce mă puneau adulții să fac. Munca adulților era ceva încă și mai obositor, pe care îi puneau șefii s-o

facă. Prin definiție, munca era neplăcută. Dar dacă scrisul ar fi fost munca mea…

2. Cum ați ajuns să scrieți literatură SF și fantasy?

Nu mi-am spus niciodată povești banale. Nu m-a interesat niciodată să visez cu ochii deschiși la lumea în care eram deja împotmolită. De fapt, visam cu ochii deschiși tocmai pentru a scăpa din lumea aceea limitată și banală. Eram o fetiță „de culoare" în epoca de conformism și segregație a anilor 1950 și, oricât de mult aș fi visat să devin scriitoare, era imposibil să nu observ că viitorul meu real arăta deprimant. Trebuia să mă mărit și să am copii și, dacă eram norocoasă, soțul meu m-ar fi întreținut și aș fi putut să stau acasă, să spăl podelele și să îngrijesc copiii. Dacă eram mai puțin norocoasă, trebuia să-mi găsesc o slujbă, dar una care să-mi permită să mă îmbrac elegant și să rămân curată toată ziua. Poate că aș fi devenit secretară. Mama, căreia nu i se permisese să facă decât trei ani de școală, era cameristă. Nu știa altceva decât să deretice. Visul ei pentru mine era să devin secretară. Mătușa mea, infirmieră, considera că trebuia să devin infirmieră. Celelalte două ocupații cel mai accesibile femeilor în anii aceia erau de învățătoare și asistentă socială. Cunoșteam fete care doreau să fie asistente sociale, însă nici nu știam ce implica meseria aceea. Știam totuși destule despre secretare, infirmiere și învățătoare ca să înțeleg că, pentru mine, slujbele respective ar fi fost o condamnare pe viață în iad.

Am visat să călătoresc și să văd unele dintre lucrurile pe care le descoperisem în numerele vechi ale revistei *National Geographic* pe care le aducea mama acasă. Am visat să trăiesc vieți imposibile, dar interesante – vieți fermecate, în care puteam să zbor ca Superman, să comunic cu animale și să controlez mintea oamenilor. Am devenit un cal vrăjit pe o insulă a cailor. Prietenii mei cai și cu mine ne băteam joc de oamenii care veneau să ne prindă.

Apoi, la vârsta de doisprezece ani, am descoperit literatura SF. M-a atras încă și mai mult decât cea fantasy fiindcă cerea mai multă gândire, mai multă cercetare în domenii ce mă fascinau. Devenisem interesată de geologie și paleontologie: originea Pământului și evoluția vieții pe Pământ. Tocmai începea programul spațial de trimitere a oamenilor în cosmos și eram fascinată. În gimnaziu, materia mea favorită a fost științele naturii din clasa a VIII-a: alte planete, biologie evoluționistă, botanică, microbiologie... N-am fost o elevă eminentă, dar eram însetată. Doream să aflu despre toate și, pe măsură ce învățam, doream să folosesc cunoștințele respective, să le explorez, să mă gândesc la ce ar putea însemna ele sau unde ar putea duce, să scriu povești despre ele.

Nu am pierdut niciodată fascinația aceea.

Iar domeniile SF și fantasy sunt atât de vaste și deschise, încât n-am fost niciodată nevoită să le abandonez pentru a mă ocupa de alte lucruri. În jurul nostru nu pare să existe niciun aspect al omenirii sau universului pe care să nu-l pot explora.

3. De unde provine religia Sămânța Pământului? Ce anume v-a inspirat sistemul de credințe?

Sămânța Pământului este rezultatul integrării câtorva dintre eforturile și interesele mele. În primul rând, mi-a fost foarte greu să încep *Pilda semănătorului*. Știam că doresc să spun povestea, autobiografia fictivă a lui Lauren Olamina, care pornește o religie nouă și care, după trecerea unui timp de la moartea ei – după ce lumea a avut vreme să uite că și ea a fost tot om –, ar putea fi considerată lesne o divinitate. Doream să fie o persoană inteligentă și credibilă. Nu doream să scriu o satiră. Nu doream să scriu despre o ipocrită sau o naivă. Doream ca ea să creadă realmente în ceea ce preda și doream ca învățăturile ei să fie rezonabile și respectabile din punct de vedere intelectual. Doream să fie lucruri în care să poată crede cu adevărat și să le predice o persoană pe

care aş fi putut-o admira. Persoana aceea nu trebuia să aibă întotdeauna dreptate, dar trebuia să fie raţională.

Am ajuns la Sămânţa Pământului punându-mi întrebări şi găsind răspunsuri. De pildă, m-am întrebat care era cea mai puternică forţă la care mă puteam gândi? Care ar fi singurul lucru pe care nu-l putem opri, oricât ne-am strădui? Răspunsul la care am ajuns după ce m-am gândit o vreme a fost „schimbarea". Putem face foarte multe lucruri care influenţează procesele schimbării. Le putem canaliza, le putem modifica viteza sau impactul, în general putem modela schimbarea, totuşi n-o putem opri, indiferent cât de intens am încerca. În tot universul, realitatea permanentă este schimbarea.

Acela a fost punctul de pornire. Am fost uşor deconcertată când am citit despre alte religii şi când mi s-a reamintit că şi în budism schimbarea era importantă, deşi în chip diferit. Mai simplu spus, potrivit budismului, deoarece totul este efemer, putem evita suferinţa doar prin evitarea ataşamentului, fiindcă toate lucrurile de care ne-am putea ataşa trebuie să moară, să dispară în mod inevitabil. Însă Lauren Olamina spune că, întrucât schimbarea este unicul adevăr inevitabil, ea reprezintă lutul fundamental al vieţii noastre. Pentru a trăi o viaţă constructivă, trebuie să învăţăm să modelăm schimbarea, atunci când putem, şi să ne supunem ei, atunci când trebuie. În ambele cazuri, trebuie să învăţăm şi să predăm, să ne adaptăm şi să creştem.

După ce am stabilit Schimbarea ca divinitatea lui Lauren Olamina, trebuia să-i fiu credincioasă ideii. Asta însemna că a trebuit să pricep ce ar însemna o asemenea credinţă în diversele domenii ale vieţii. Am examinat ştiinţa, alte filosofii şi religii, dar şi propriile mele observaţii asupra comportamentului oamenilor şi felului cum funcţionează lumea.

Expunerea în versuri a credinţelor lui Lauren Olamina m-a ajutat cumva să continui romanul. Nu mai încercasem să scriu versuri de când fusesem silită s-o fac, în şcoală. De fapt, nici nu

m-am descurcat prea bine. Totuși, încercarea aceea a fost în sine o provocare bună. A trebuit să mă concentrez pentru a învăța câte ceva despre genul acesta diferit de scriere și a trebuit să mă gândesc cum să-l folosesc pentru a reuși în ceea ce doream. Modelul real pentru cartea religioasă a personajului meu a fost *Tao Te Ching*, un volumaș subțire care conține câteva versuri aparent simple. Nu am dorit să copiez niciunul dintre versurile taoiste, dar mi-a plăcut imediat formatul.

4. Ați catalogat Pilda semănătorului *o poveste-avertisment deoarece viitorul pe care l-ați prezentat este alarmant, totuși posibil. Aveți și alte idei despre viitor care nu au apărut în carte?*

Ideea din *Pilda semănătorului* și din urmarea sa, *Pilda talanților*, a fost de a prezenta un posibil viitor neafectat de capacități parapsihologice, de felul telepatiei sau telechineziei, neafectat de intervenții ale extratereștrilor, neafectat de magie. M-am uitat unde ne găsim acum, ce facem acum, și m-am gândit unde ne-ar putea duce unele comportamente curente și probleme nesoluționate. M-am gândit la droguri și la efectele lor asupra copiilor pe care-i nasc persoanele dependente de droguri. M-am uitat la decalajul în creștere dintre bogați și săraci, la forța de muncă „de unică folosință", la dorința noastră de a construi și umple închisori, la ezitarea noastră de a construi și repara școli și biblioteci, precum și la asaltul nostru împotriva mediului înconjurător. M-am uitat mai ales la încălzirea globală și la felurile în care este probabil ca ea să schimbe totul pentru noi. Există probabilitatea unei inflații determinate de prețul alimentelor pentru că, odată cu schimbarea climei, unele dintre culturile cu care eram obișnuiți nu vor mai crește la fel de bine în locurile unde eram obișnuiți să le creștem. Nu numai că temperaturile vor fi prea ridicate, nu numai că nu va mai exista suficientă apă, dar și sporirea bioxidului de carbon din atmosferă va afecta în moduri diferite plantele. Unele vor crește mai lent, pe când buruienile vor crește mai rapid.

Unele vor crește rapid, însă nu vor mai fi la fel de nutritive, silindu-ne la un consum mai mare pentru a ne hrăni decent. Problema este mult mai complexă și nu se limitează doar la creșterea temperaturii. Am apreciat că răspândirea foametei poate fi un motiv pentru creșterea vulnerabilității în fața bolilor. Și vor exista mai puțini bani pentru vaccinuri sau tratamente. De asemenea, din cauza creșterii temperaturii, boli tropicale precum malaria și febra dengue se vor extinde spre nord. M-am gândit la pierderea zonelor de coastă în urma creșterii nivelului oceanului planetar. Mi-am imaginat că, în urma combinării efectelor generate de iresponsabilitate și egoismul ignorant pe termen scurt, Statele Unite vor deveni, lent, o țară din Lumea a Treia.

Iar unicul fel prin care putem să facem ordine, să ne adaptăm și să compensăm pentru declinul acesta este, potrivit *Pildei semănătorului* și *Pildei talanților*, să ne folosim creierul și brațele – aceleași unelte pe care le-am folosit și pentru a intra în necazurile acestea.

În alte romane ale mele, precum *Dawn*, *Adulthood Rites* și *Imago*, sau în romanele din ciclul „Xenogenesis", răspunsurile apăreau prin intervenția unor extratereștri din alte sisteme solare. Ei ne spuneau că problema noastră ca specie rezultă din faptul că moștenim două caracteristici ce nu funcționează bine împreună, mai ales dacă la control se află cea necorespunzătoare. Cele două caracteristici sunt inteligența și comportamentul ierarhic, iar cel din urmă este dominant. Extratereștrii rezolvă situația modificându-ne genetic.

În *Mind of My Mind*, *Clay's Ark* și romane asociate din ciclul „Patternist", viitorul este schimbat de oameni cu capacități parapsihologice. Schimbarea nu este însă în mai bine, ci aduce pur și simplu la conducere alt grup puternic, ale cărui egoism ignorant și imbecilitate determină schimbări diferite.

Acestea au fost idei despre viitor pe care le-am prezentat în romane mai vechi. Voi păstra celelalte posibilități pentru alte romane.

5. Cum v-ați documentat pentru Pilda semănătorului?

Am citit și am ascultat cursuri audio centrate pe religii. Am găsit cărți despre religiile din Africa și mi-am dezvoltat un interes aparte față de spiritele Orisha ale triburilor nigeriene yoruba. Al doilea prenume al lui Lauren Olamina este Oya, atât pentru că mi-a plăcut cum sună, cât și pentru că numele provine de la un spirit Orisha. Oya este, printre altele, zeu al fluviului Niger. Este imprevizibil, inteligent și periculos – un omonim bun pentru Lauren Oya Olamina.

Am cedat în fața slăbiciunii mele pentru dicționare și enciclopedii specializate, îndrăgostindu-mă de *The Perennial Dictionary of World Religions*. L-am găsit la bibliotecă și mi-a plăcut atât de mult, încât l-am căutat până l-am găsit și l-am cumpărat.

Mi-am împrospătat cunoștințele în domeniul armelor. Am recurs la documentarea pe care o făcusem deja pentru romanul *Clay's Ark*. N-a trebuit decât s-o caut și s-o actualizez puțin.

Mi-am prins pe toți pereții hărți detaliate ale unor zone din California. Am călătorit mult prin California cu autobuzele Greyhound, dar n-am traversat niciodată statul pe jos. Întrucât personajele mele trebuiau s-o facă, a trebuit să înțeleg cum se vor descurca ele. De asemenea, am citit cărți despre persoane care au traversat statul de la un capăt la celălalt pe jos, cu bicicleta sau călare.

Am ascultat posturile de radio locale National Public Radio și Pacifica și am citit ziare și reviste. Toate acestea n-au constituit o documentare de felul aceleia pe care o obișnuiesc s-o fac, însă, pentru că *Pilda semănătorului* și *Pilda talanților* au fost inspirate în mare parte de știri, de direcțiile care mi s-au părut importante [vezi întrebarea 4], știrile pe care le-am absorbit s-au integrat direct în roman.

În cele din urmă, am bătut-o la cap pe mama, care se pricepe la grădinărit, și am citit cărți de specialitate. Mi-am făcut însemnări și în decursul plimbărilor matinale. Ce înflorea? Ce dădea

rod? Când? Grădinăritul este popular în Pasadena. Majoritatea caselor au curţi mari şi toţi pot cultiva câte ceva. Mama, care recunoaşte un lucru bun când îl vede, m-a pus la treabă – ca să am parte şi de ceva experienţă practică.

6. Pilda semănătorului *este, printre altele, o poveste despre tranziţia de la adolescenţă la maturitate. Care sunt lecţiile cele mai importante pe care le deprinde Lauren Olamina pe măsură ce se maturizează?*

Una dintre primele lecţii pe care le învaţă Lauren este de a-şi preţui comunitatea. Ea învaţă lecţia aceasta de când este fetiţă şi o învaţă fără să ştie. Învăţătorul este comunitatea tatălui ei. Lauren nu poate fi de acord cu tatăl ei sau cu alţi adulţi care închid ochii de frică şi aşteaptă plini de speranţă întoarcerea vremurilor bune de altădată. În acelaşi timp, ea vede că oamenii din jur nu-şi pot asigura existenţa dacă nu găsesc moduri prin care să conlucreze.

Când comunitatea natală îi este distrusă, Lauren începe să construiască alta. La început nu înţelege ce face şi se teme – este îngrozită – de străini potenţial periculoşi. Dar învaţă să intre în contact cu oamenii în ciuda temerilor, să-i aleagă pe cei mai buni pe care-i poate găsi şi să-i aducă laolaltă. Prin acceptarea Seminţei Pământului, ea abandonează speranţa în ajutoare supranaturale. Ea recunoaşte existenţa unei divinităţi, însă nu a unei entităţi antropomorfe atotcunoscătoare şi grijulii. Lauren crede că singurul ajutor pe care ne putem bizui trebuie să vină din partea noastră şi de la alţi oameni. Ea nu-şi dezvoltă niciodată o atitudine de felul „lucrurile se vor rezolva cumva de la sine" şi învaţă să fie o activistă.

7. Cine sau care sunt influenţele cele mai importante asupra scrierilor dumneavoastră?

Influenţele acestea se schimbă de la un roman la altul. Când lucrez la o carte, orice îmi atrage atenţia poate sfârşi prin a afecta scrierea. Uneori este un incident într-un autobuz, pe stradă sau

în alt loc public, alteori este ceva ce spune sau face un individ ori ceva ce am citit.

Influențele literare timpurii au fost basmele, mitologia, benzile desenate și poveștile cu animale, mai ales acelea cu cai (*A Forest World*, *Bambi*, *Bambi's Children*, *Black Beauty*, *Lad, a Dog*, *King of the Wind*, *Big Red*, *The Black Stallion*...).

Ulterior, am citit SF-uri fără discernământ. Mi-au plăcut mai ales scriitorii care creau personaje interesante și credibile, dar am citit tot ce găseam la bibliotecă sau în revistele pe care le cumpăram din supermarket. Primele mele reviste SF au fost *Amazing*, *Fantastic*, *Galaxy*, *Analog* și *The Magazine of Fantasy and Science Fiction*. Printre autorii care mi-au plăcut în mod deosebit în adolescență s-au numărat Theodore Sturgeon, Eric Frank Russell, Zenna Henderson, Ray Bradbury, J.T. McIntosh, Robert A. Heinlein, Clifford D. Simak, Lester del Rey, Fredric Brown și Isaac Asimov. Ulterior, i-am descoperit pe Marion Zimmer Bradley, John Brunner, Harlan Ellison și Arthur C. Clarke. Am devorat numeroasele antologii compilate de Judith Merril și Groff Conklin.

Pe scurt, ca atâția fani SF, am citit prea multă literatură științifico-fanastică și prea puțin din alte genuri literare. Așa cum aminteam mai devreme, am citit și multă știință popularizată. La școală am avut note foarte bune la literatură și istorie. Iar istoria m-a purtat în locuri diferite și fascinante, determinându-mă să mă gândesc la felul cum se comportă oamenii unii față de alții – de pildă felul cum abordează puterea. Toate acestea m-au interesat și și-au găsit loc în scrierile mele.

Scriitorii folosesc totul. Ne este imposibil să procedăm altfel. Ceea ce ne atinge pe noi se reflectă și în scrierile noastre.

8. Cu ce ați dori să rămână cititorii din romanul acesta? La ce ați dori să gândească?

Sper ca oamenii care vor citi *Pilda semănătorului* să se gândească la direcția în care se pare că ne îndreptăm – noi, americanii,

dar și omenirea ca specie. Încotro ne îndreptăm? Ce fel de viitor creăm? Este acela viitorul în care ați dori să trăiți? Și, dacă nu este, ce putem face pentru a crea un viitor mai bun? Individual și ca grup, ce putem face?

OCTAVIA E. BUTLER
Pasadena, California
Mai 1999

Cuprins

AMONIT

de Nicola Griffith

Traducere din limba engleză de Ioana Filat

Ori te schimbi, ori mori – pe planeta Jeep nu există alte opțiuni. Cu secole în urmă, un virus mortal a decimat prima colonie de oameni sosiți pe planetă – toți bărbații au murit, iar puținele femei care au supraviețuit n-au mai fost niciodată aceleași. Acum, cu multe generații după ce prima colonie a pierdut legătura cu restul omenirii, o companie are în plan să exploateze Jeep, însă toate forțele sale ajung să se lupte pentru supraviețuire. Temându-se să nu răspândească virusul, compania își abandonează angajatele pe planetă, înspăimântate și izolate de populația indigenă. În această situație de criză extremă, antropoloaga Marghe Taishan sosește pe planetă pentru a testa un nou vaccin. Punându-și în joc viața pentru a descoperi secretul biologic care le permite femeilor de pe planetă să se reproducă, Marghe își dă seama că și ea a început să se schimbe. Însă odată ce Jeep îi devine cămin, Marghe află că doar ea are puterea de a-i declanșa distrugerea...

Amonit este o carte de neuitat, care pune în discuție concepte fundamentale ca genul și ce înseamnă să fii om. Pe măsură ce cititorii o însoțesc pe Marghe în călătoria ei într-o lume extraterestră, în paralel se aventurează într-o fascinantă călătorie de autoexplorare.

„Un amalgam minunat de aventuri palpitante și speculații cutremurătoare pe teme sociale." / Kim Stanley Robinson

„Un roman senzațional[...], cu personaje puternice, antrenante, o poveste captivantă și o viziune foarte interesantă asupra genului." / Ursula K. Le Guin

„Un roman plin de forță despre legăturile sufletești, alianțele și obligațiile dintre oameni. Citiți cartea Nicolei Griffith – e o autoare al cărei nume merită reținut." / Vonda M. McIntyre

În curând în colecția Hecate SF/Fantasy:

PILDA TALANȚILOR

de Octavia E. Butler

Romanul care continuă seria începută cu

PILDA SEMĂNĂTORULUI

Octavia E. Butler dezbate crearea unei noi religii, conceperea unui Dumnezeu și însăși soarta omenirii în seria ei despre Sământa Pământului, deschisă de *Pilda semănătorului* și continuată acum de *Pilda talanților*. Saga începuse cu povestea distopică din *Pilda semănătorului*, în care, într-un viitor îngrijorător de apropiat, tânăra Lauren Olamina începe să-și conștientizeze destinul de lider al contemporanilor ei, dezorientați și profund afectați de disoluția societății. Principiile de bază ale credinței susținute de Lauren – Sământa Pământului – sunt conservate într-o colecție de versete dezarmant de simple, cu ajutorul cărora Lauren își recrutează discipolii. Ea vorbește despre Dumnezeu ca fiind Schimbare și despre faptul că destinul umanității are proporții cosmice.

În *Pilda talanților*, semințele schimbării plantate de Lauren încep să dea roade, dar în maniere brutale și neașteptate. Mica ei comunitate este distrusă, fiica îi este răpită, iar ea însăși este încarcerată de fanatici sadici. Lauren trebuie să găsească din nou calea spre eliberare și spre un nou început, rămasă iar fără familie și prieteni. Hotărârea ei nestrămutată de a vorbi despre Sământa Pământului poate fi unica șansă de supraviețuire, dar, paradoxal, o poate înstrăina definitiv de fiica ei, care își vede mama transformată într-un soi de divinitate.

„Octavia E. Butler este una dintre cele mai bune voci ale SF-ului – iar asta spune totul. [...] O povestitoare desăvârșită, Butler aruncă o privire temerară asupra rasismului, sexismului, sărăciei și ignoranței și îl pune pe cititor în fața ororilor și frumuseții naturii umane." / *Washington Post Book World*

Tipărit la R. A. „Monitorul Oficial”

Science Fiction / **Fantasy**

Când crize economice și ecologice neglijate duc la haos social, nici comunitățile protejate de ziduri nu mai sunt sigure. Într-o noapte presărată cu incendii și moarte, Lauren Olamina, fiica adolescentă a unui preot, își pierde familia și casa și se aventurează în lumea nesigură a Americii. Însă fuga pentru supraviețuire va duce în curând la ceva mai mult.

Butler își spune povestea cu o căldură neobișnuită, cu sensibilitate, onestitate și eleganță; cititorii de science-fiction vor recunoaște acest Pământ din viitor.

Publishers Weekly

Lumea pe care o creează este impresionant de familiară și totuși transformată în mod înfricoșător.

San Jose Mercury News

HECATE

SF /F

OCTAVIA E. BUTLER (1947–2006) este prima femeie de culoare care a dobândit recunoaștere internațională ca scriitoare de science-fiction. Utilizând un limbaj simplu, dar plin de forță, ficțiunile ei abordează problemele universale ale rasei, genului, politicii, religiei, științei și sexualității. Cele douăsprezece romane și volume de povestiri publicate i-au adus numeroase premii, printre care MacArthur Foundation Fellowship, Medalia Langston Hughes, premiile Nebula și Hugo și un premiu PEN Lifetime Achievement.

ISBN 978-606-94047-2-0

